

Đức Tin

CHUCK SMITH

Đức Tin
Bởi mục sư Chuck Smith

Chọn lọc bởi Steve Halliday và Shannon Woodward

Xuất bản bởi “Lời Kinh Thánh Cho Hôm Nay” (The Word For Today)
P.O. Box 8000, Costa Mesa, CA 92628
(800) 272-WORD (9673)
Web site: www.twft.com
E-mail: info@twft.com

© 2010 The Word For Today

ISBN: 978-1-59751-088-2

Tác giả lưu giữ tất cả văn bản. Trừ khi có sự đồng ý đặc biệt của nhà xuất bản “Lời Kinh Thánh Cho Hôm Nay”, không có phần nào trong bài này được sao chép, cất giữ trong hệ thống dự trữ, hoặc truyền phát bằng bất cứ hình thức, phương cách nào.

Trừ khi có sự chỉ định riêng biệt, tất cả lời Kinh Thánh Anh văn trong bài này đều trích dẫn từ bản dịch King James. Bản quyền © 1979, 1980, 1982 bởi nhà xuất bản Thomas Nelson, Inc. Sự tóm tắt nội dung, sự mở rộng ý nghĩa, và lời diễn giải là của tác giả.

Tất cả lời Kinh Thánh anh văn KJV đều trích dẫn từ bản dịch King James. Sự tóm tắt nội dung, sự mở rộng ý nghĩa, và lời diễn giải là của tác giả.
In tại Hoa-kỳ (the United States of America).

Nội Dung

Giới Thiệu

Phần Một Bản Chất Của Đức Tin

1. Đức Tin Là Gì?
2. Đức Tin Hoạt Động Như Thế Nào?
3. Đức Tin Đạt Tới Gì?
4. Điều Gì Làm Đẹp Lòng Đức Chúa Trời Nhất?
5. Một Đức Tin Có Hiệu Lực
6. Ngạc Nhiên Về Sự Không Tin
7. Sự Thắng Lợi Của Đức Tin

Phần Hai Diện Mạo Của Đức Tin

8. Áp-ra-ham: Người Tượng Trưng cho Đức Tin
9. Y-sác: Đứa Con Của Đức Tin
10. Ru-tơ: Mạo Hiểm Trong Đức Tin
11. Ma-ry: Sự Phục Tòng Trong Đức Tin
12. Phao Lô: Sứ-đồ Của Đức Tin
13. Phi-e-rơ: Từ Nghi Ngờ Đến Đức Tin
14. Người Lính & Người Mẹ: Niềm Tin Lớn Lao

Phần Ba Đời Sống Đức Tin

15. Sống Bởi Đức Tin Trong Đức Chúa Trời Thành Tín
16. Làm Sao Cầu Nguyện Trong Đức Tin?
17. Làm Sao Bước Ra Trong Đức Tin?
18. Làm Sao Đứng Vững Trong Đức Tin?
19. Làm Sao Thông Qua Sự Thử Thách Đức Tin?
20. Làm Sao Tăng Trưởng Trong Đức Tin?

Phần Kết: Đức Chúa Jêsus Christ, là Tầng Đá Góc Nhà Chánh

Lời Ghi Chú Của Mục Sư CHUCK SMITH

Ngay sau lễ Nô-en 2009, tôi gặp một trở ngại nhỏ – đứt gân máu. Nhiều người cầu nguyện cho tôi được khôi phục hoàn toàn, và ở đây tôi cảm ơn tất cả anh chị em về những lời cầu nguyện đó. Tôi rất mừng mà báo cáo rằng vì bởi đức tin của các anh chị em và sự tốt lành của Đức Chúa Trời, những lời cầu nguyện đã được nhậm. Tôi mỗi ngày mỗi thấy khoẻ hơn, và ngày nay đã có thể tiếp tục tất cả nhiệm vụ trong sự dẫn dắt đám con chiên mà Đức Chúa Trời đã giao phó cho tôi. Ngài đã ban phước cho tôi một cách lớn lao. Và tôi đã, một lần nữa, thấy rằng Ngài trung thành với lời hứa của Ngài như Ngài đã phán trong Phục-truyền Luật-lệ Ký 33:25: “Đời người lâu bao nhiêu, sức mạnh người lâu bấy nhiêu.”

Đức Chúa Trời đã làm mạnh tôi từng ngày và tôi tin tưởng rằng Ngài sẽ tiếp tục tăng cường tôi. Tôi định ý tiếp tục hoàn toàn phục vụ Ngài miễn là Ngài cho tôi sức mạnh và khả năng để làm.

Giới Thiệu

Khi tôi còn nhỏ, ba tôi làm người bán địa ốc, không có lương, chỉ ăn tiền hoa hồng. Nếu ông bán được địa ốc đáng vài ngàn đô-la hoa hồng, như cuộc giao dịch mua bán địa sản Anaheim to Disneyland, thì là tốt. Lúc đó là thời “ăn tiệc” cho gia đình chúng tôi. Nhưng chúng tôi cũng có thời “đói kém.”

Tôi nhớ khi tôi còn nhỏ, khi hoàn cảnh thay đổi, tâm trạng tôi biến đổi nhanh chóng như thế nào. Khi ba tôi có những thỏa thuận đang tiến triển, thì tôi rất vui mừng. Tôi nghĩ rằng, “Oi! Khi thỏa thuận này ký kết, chúng tôi có thể mua này mua kia, có thể đi du lịch đây đó...”, rồi khi thỏa thuận đó không thành, thì hy vọng của tôi cũng tan vỡ.

Đức tin của ba tôi luôn luôn mạnh hơn hoàn cảnh của ông. Ông có một khẩu hiệu, đóng khung và đặt trên bàn ông – chỉ hai chữ – “Mọi sự.” Và bất cứ khi nào thất vọng đến cùng, ông sẽ nhìn về hai chữ đó, và ông sẽ nhớ lại câu Kinh thánh này, và lời hứa của Đức Chúa Trời trong đó:

“Mọi sự hiệp lại làm ích cho những người yêu kính Đức Chúa Trời, tức là những người được kêu gọi theo mục đích của Ngài” (Rô-ma 8:28).

Đi theo phương châm như vậy cần một đức tin chân thật, bởi vì nó không phải là phản ứng tự nhiên của con người khi gặp khó khăn. Khi chúng ta đi qua sự khó khăn hay khủng hoảng, chúng ta không tự động mà nói, “Này, đó không phải là vấn đề lớn. Cuối cùng nó sẽ được giải quyết. Không có gì đáng lo cả.” Phần nhiều là chúng ta khóc lóc, “Oi! Tương lai của chúng tôi mất rồi!” nhưng đức tin của ba tôi là chân thật. Ông thực sự tin tưởng vào lời hứa của “Mọi Sự,” và đời sống của ông đã bày tỏ đức tin đó.

Đức tin là bí quyết cho một cuộc sống Cơ-Đốc nhân đắc thắng. Nó khiến bạn vọt tới và nhận lãnh món quà của sự cứu rỗi. Và chính là đức tin dẫn dắt bạn đi tới một mức độ thuộc linh cao hơn. Cho nên, Kinh thánh nói, “Không có đức tin thì không thể nào đẹp lòng Đức Chúa Trời” (Hê-bơ-rơ 11:6).

Nhưng đức tin là gì? Nó đến từ đâu và tác dụng như thế nào? Nó thực hiện được gì? Tại sao nó đẹp lòng Đức Chúa Trời?

Đó là một vài câu hỏi tôi muốn thăm dò trong sách này. Nếu đức tin là quan trọng như thế – một cuộc sống vui mừng với Đức Chúa Trời – thì chúng ta nên bắt đầu rèn luyện đức tin mà Chúa đã ban cho chúng ta. Nếu không có một đức tin sống động, đời sống tín đồ sẽ sớm trở nên tẻ nhạt, nặng nề và chán nản, thay vì vui mừng, bình an và mạnh mẽ như Đức Chúa Trời muốn (Rô-ma 15:13).

Đức tin có nghĩa là tin tưởng vào chủ quyền của Đức Chúa Trời. Có nghĩa là tin rằng Ngài là ở trên ngai, chỉ huy mọi sự, và đang làm việc thông qua mọi hoàn cảnh đến cùng chúng ta. Khi chúng ta có đức tin như vậy, chúng ta sẽ có bình an giữa lúc thử thách. Nhưng nếu chúng ta quên đi chủ quyền của Đức Chúa Trời, hoàn cảnh phiền muộn sẽ khiến chúng ta tuyệt vọng. Chúng ta quan sát tình huống với đôi mắt của mình thay vì với đức tin.

Giống như Gia-cốp. Khi các con của ông trở về với tin buồn rằng thủ tướng của Pha-ra-ôn đang bắt giữ Si-mê-ôn và ép họ đem Bên-gia-min cho ông, Gia-cốp mất hết hy vọng. Ông đã mất đứa con yêu quý, là Giô-sép, và bây giờ!... "Mọi sự đều nghịch với ta!", ông than van (Sáng-thế ký 42:36).

Tất cả những gì ông nhìn thấy, thực sự có vẻ đều chống lại ông. Nhưng Gia-cốp không biết toàn bộ kế hoạch của Đức Chúa Trời. Ông chưa biết rằng người hống hách thô bạo ở Ai-cập, người mà ông nghĩ gây khó khăn rất nhiều cho gia đình ông, thực ra, không ai khác hơn là Giô-sép, đứa con ông yêu thương nhất mà đã "mất" từ lâu. Ông không biết rằng không bao lâu ông sẽ ôm Giô-sép và khóc với nước mắt vui mừng. Ông không biết về những điều kỳ diệu mà Đức Chúa Trời đã dự trữ cho ông.

Chúng ta đều có một sự lựa chọn khi gặp khó khăn. Chúng ta có thể đáp ứng như Gia-cốp – hiểu lầm rằng "Mọi sự đều nghịch với ta", hoặc chúng ta có thể đáp ứng như ba tôi – tin cậy rằng "Mọi sự hiệp lại làm ích cho những người yêu kính Đức Chúa Trời, tức là những người được kêu gọi theo mục đích của Ngài." Một lựa chọn sẽ trang bị chúng ta với bình an và hy vọng. Một chọn lựa khác sẽ tràn ngập chúng ta với sự rối loạn và tuyệt vọng.

Đức tin chờ đợi giai đoạn tiếp sau, tin chắc rằng, bất chấp tất cả những gì chúng ta nhìn thấy, Đức Chúa Trời đang thực hiện kế hoạch của Ngài trong cuộc sống của chúng ta. Đó là một kế hoạch

hoàn hảo biết bao!. Làm thế nào nó không hoàn hảo được? Nó có ý tưởng vô hạn của Đức Chúa Trời.

Kinh Thánh nói với chúng ta rằng Đức Chúa Trời nghĩ đến chúng ta không ngừng. Vua Đa-vít có chép,

“Lạy Đức Chúa Trời, các tư tưởng Chúa thật quý báu cho tôi thay; Số lượng chúng lớn biết bao! Nếu tôi đếm các tư tưởng ấy, thì chúng nhiều hơn cát.” (Thi-thiên 139:17-18).

Lần sau khi bạn nản lòng, hãy đi ngồi trên bãi biển một tiếng đồng hồ. Lấy một nắm cát và cho nó chảy xuống kẽ tay. Thấy lên trời, và ráng đếm các hạt cát khi nó rớt xuống. Nhìn dọc theo bờ biển và cố gắng đoán bao nhiêu hạt cát nó chứa đựng.

Nếu bạn có thể đếm được tư tưởng của Chúa về bạn, bạn sẽ thấy nó vượt quá số lượng hạt cát trên bãi biển và không phải chỉ bãi biển này thôi, nhưng tất cả các bãi biển trên thế giới, và kể cả mỗi hạt cát ở dưới đáy đại dương. Thật là hằng hà sa số, đó sẽ cho bạn một khái niệm về số lượng tư tưởng của Đức Chúa Trời đối với bạn. Chúa suy nghĩ về bạn không ngừng. Và những suy nghĩ đó là gì? Đức Chúa Trời phán,

“Ta biết ý tưởng Ta nghĩ đối cùng các người, là ý tưởng bình an, không phải tai họa, Ta sẽ ban cho các người một tương lai đầy hy vọng” (Giê-rê-mi 29:11).

Đức Chúa Trời không phải suy nghĩ rằng: “Rồi đây, làm sao Ta có thể dạy cho nó một bài học để nó không bao giờ quên? Những loại khổ sở gì Ta có thể cho nó nếm?” Không! Đức Chúa Trời đang suy nghĩ cách để chứng minh với bạn rằng Ngài thật sự quan tâm bạn, rằng Ngài điều khiển mọi sự, và Ngài yêu thương bạn vô cùng. Ngài suy nghĩ những ý tưởng đó về bạn liên tục, mỗi giờ phút mỗi ngày. Ôi, được làm con cái Chúa, dưới sự chăm sóc và quan tâm của Cha trên trời là tuyệt vời biết bao!.

Nhưng hầu cho chân lý này có thể tác động trong tâm linh bạn, bạn phải tiếp nhận nó và tin tưởng nó. Bạn phải tin tưởng rằng Đức Chúa Trời nói thật khi Ngài phán trong Lời Ngài tất cả những điều tuyệt vời mà Ngài muốn làm cho bạn.

Chúng ta thường hay tin cậy vào khả năng của mình thay vì tin cậy vào Chúa. Xác thật nói, “Tôi có thể điều khiển nó. Tôi có thể làm được điều đó.” Riêng phần tôi, tôi đã tìm thấy rằng khi Chúa muốn cho tôi sự thắng lợi trên một vài khu vực đang bị xác thật chế ngự, thì tôi có xu hướng nói, “Vâng, Chúa ơi, con biết phải bỏ nó. Đó không phù hợp với bản chất của Ngài. Con lúc trước không nhận thấy, nhưng cảm ơn Ngài tiết lộ nó cho con thấy. Con sẽ giải quyết nó. Tới thứ bảy tuần sau là nó sẽ không còn là vấn đề nữa.”

Tôi vật lộn và đấu tranh, cố gắng hết sức để kiềm chế xác thật. Nhưng cuối cùng, sau một cuộc chiến đấu lâu dài và thất bại dứt khoát, tôi la khóc, “Chúa ơi, xin giúp đỡ con! Con không làm được. Con cần sự giúp đỡ của Chúa.” Cuối cùng bởi đức tin tôi đi vào quyền năng thiêng liêng của Ngài... và Chúa tiếp quản điều đó.

Tuy nhiên trong lúc đó, tôi lại vấp nữa. Khi Chúa bắt đầu giải phóng tôi, tôi tưởng tôi đã thành công! Cho nên Ngài để cho tôi vật lộn và đấu tranh một lần nữa, cho đến khi tôi nhận thấy và thú nhận, “Chúa ơi, con thật không làm được. Xin giúp đỡ con.” Và một lần nữa, tôi rút quyền năng của Ngài bằng cách thực hiện đức tin của tôi trong Ngài.

Sứ đồ Phao Lô trải qua kinh nghiệm này trong đời sống đức tin của ông. Trong sách Rô-ma đoạn 7, ông nói về một luật tai ác làm việc ở trong ông mà khiến ông làm điều trái ngược điều ông thực sự muốn làm. Ông chép rằng bất cứ khi nào ông muốn làm điều lành, thì ông thấy tội ác ở trong ông. Vì vậy ông không làm điều lành mà ông muốn làm; nhưng lại tiếp tục làm điều ác mà ông muốn tránh. Ông đi qua cuộc đấu tranh bực bội này cho đến khi cuối cùng ông la khóc lên, “Khốn khổ cho tôi; ai sẽ giải cứu tôi khỏi thân thể hay chết này?” (Rô-ma 7:24). Giữa sự than khóc, ông tìm được sự giải thoát. Qua đức tin, Chúa giải cứu ông bởi quyền năng của Đức Thánh Linh.

Bạn có lẽ nghĩ điều đó chỉ xảy ra một lần trong đời bạn mà thôi. Lần đầu tiên bạn vùng vẫy để làm công việc mà chỉ có Đức Chúa Trời làm được, rồi thấy sự thắng lợi của Ngài khi bạn giao sự tranh đấu của bạn cho Ngài, bạn sẽ nói, “Tôi đã học được một bài học: Tôi không thể làm được, nhưng Chúa có thể. Nguyện danh Chúa được ca tụng!” Nhưng không như vậy. Một khi chúng ta giao quyền điều khiển một khu vực trong đời chúng ta cho Đức Chúa Trời, và nhìn

xem Ngài chinh phục đó, Ngài tiếp đó sẽ bộc lộ cho chúng ta thấy một khu vực khác trong xác thịt. Và chúng ta sẽ nói gì?

“Oi Chúa ơi, con thật học được bài học rồi. Lần này con có thể điều khiển.” Và một lần nữa chúng ta vùng vẫy và bị đánh bại và phải đối mặt với sự yếu kém của mình.

Bạn và tôi phải nhận thấy điều này, cũng như ông Phao Lô nói, “Tôi biết rằng điều lành chẳng ở trong tôi, (nghĩa là trong xác thịt tôi)” (Rô-ma 7:18). Đức Chúa Trời có một sắc lệnh cho xác thịt, đó là thập tự giá. Chúng ta đã cùng đóng đinh thập tự giá với Đấng Christ. Qua đức tin và bởi quyền năng của Đức Thánh Linh, chúng ta phải đóng đinh những hành vi của xác thịt, hầu cho chúng ta được sống.

Khi tôi thấy tôi không có khả năng làm, và Chúa làm cho tôi, thì tôi không thể khoe khoang về những thành tựu của mình. Tôi chỉ có thể quy vinh hiển cho Đức Chúa Trời về những gì Ngài đã thực hiện qua đức tin. Kinh nghiệm đó loại trừ tất cả tự hào.

Hơn nữa, tôi không thể phán xét người khác có cùng vấn đề như tôi. Tôi không thể bật lên mũi mà nói, “Không biết tại sao anh ta cứ tiếp tục làm điều đó.” Thật ra tôi rất hiểu, vì tôi đã tiếp tục làm cùng một điều đó cho đến khi Chúa giải cứu tôi. Tôi cố gắng, tôi khóc lóc, tôi vùng vẫy, tôi thề, tôi hứa – nhưng tất cả đều vô ích, cho đến khi thông qua đức tin, Thánh Linh của Chúa vận hành trong tôi và cho tôi sức mạnh của Ngài và sự thắng lợi của Ngài. Đức tin giữ tôi khỏi phê bình nhược điểm của người khác, vì tôi biết rằng ngoài trừ sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời, tôi cũng bơ vơ như họ. Chỉ có qua đức tin trong Chúa mà tôi có thể tiến tới trong đời sống thuộc linh.

Đôi khi có người đến nói với tôi, “Chuck, tôi thấy rất khó mà tin cậy Đức Chúa Trời.” Bạn biết họ thực sự nói gì không? “Chuck, tôi không hiểu Đức Chúa Trời nhiều.”

Những người hiểu biết Đức Chúa Trời nhiều sẽ không có khó khăn tin cậy Ngài. Vì Kinh thánh nói, “Có đức tin là do nghe, và nghe là khi Lời Chúa Cứu Thế được truyền giảng.” (Rô-ma 10:17). Lời Chúa biểu lộ sự thành tín của Ngài. Nó tuyên bố một sự thật rằng Chúa luôn luôn thực hiện Lời Ngài. Khi chúng ta tìm hiểu Đức Chúa Trời qua Kinh thánh và kinh nghiệm sự thành tín giữ Lời hứa của Ngài, thì

đức tin là dễ dàng. Chúng ta sẽ hoàn toàn không có khó khăn tin tưởng vào sự tốt lành và chủ quyền của Ngài.

Nếu cuốn sách này có thể giúp bạn bắt đầu con đường vinh hiển này, thì tôi sẽ rất vui mừng thực sự. Vinh hiển thuộc về Đức Chúa Trời, vì Ngài đã làm việc vĩ đại!

Phần 1

Bản Chất Của Đức Tin

Chương 1

Đức tin Là Gì?

“Đức tin là thực chất của những điều ta hy vọng, là bằng chứng của những việc ta không xem thấy.”

Hê-bơ-rơ 11:1

Khi con trai của tôi đang lớn lên, chúng nó muốn mọc râu lắm. Mỗi ngày chúng nó nhìn gương kiểm soát xem có râu đã mọc qua đêm chưa. Trong một khoảng thời gian dài, đó là một điều của đức tin, là “thực chất của những điều hy vọng, là bằng chứng của những việc không xem thấy.” Nhưng chúng nó tin tưởng rằng một ngày nào đó niềm tin của nó sẽ kết quả và họ sẽ có râu như những híp pi loanh quanh họ.

Đức tin là “bằng chứng của những gì không xem thấy.” Đó là tin tưởng Đức Chúa Trời giữ lời của Ngài, mặc dù trong lúc đó không có bằng chứng gì hết. Tôi chỉ có lời hứa của Đức Chúa Trời – nhưng đủ rồi, tôi có thể yên lòng.

Khi tiên tri Ê-li trong Cựu Ước cầu nguyện cho không có mưa, thì trong nhiều năm không có nước mưa rơi từ trên trời – ngay cả không có một giọt mưa. Rồi trong đúng lúc, ông đi lên núi Cạt-mên và bắt đầu cầu nguyện xin Chúa cho mưa. Sau khi ông cầu nguyện, Ê-li gọi đầy tớ mình nhìn ra hướng biển. Đầy tớ trở lại nói: "Con chẳng thấy gì cả, chỉ bầu trời xanh."

Ê-li cầu nguyện nữa và gửi đầy tớ ông ra nhìn nữa. Người đầy tớ trở về và báo cáo một lần nữa, "Con không thấy bất cứ gì, chỉ bầu trời xanh thôi."

Ê-li tiếp tục cầu nguyện cho đến khi đầy tớ ông trở lại và nói: "Con thấy có một đám mây, cỡ bằng bàn tay."

Ê-li trả lời: "Chúng ta hãy ra khỏi đây, mưa sẽ đổ xuống bất kỳ."

Đức tin chân chính mong đợi Đức Chúa Trời hành động chỉ vì Ngài nói Ngài sẽ làm, và đức tin tiếp tục tin cậy ngay cả khi không thấy bất kỳ bằng chứng gì.

Xem Xét Bằng Chứng

Khi Kinh Thánh nói, "Đức tin là thực chất của những điều hy vọng, là bằng chứng của những việc không xem thấy," nó không chỉ định nghĩa đức tin là gì mà càng xác định đức tin thực hiện điều gì.

Một số bản Kinh thánh phiên dịch chữ "bằng chứng" trong câu này như là chữ "tin chắc." Chúng ta tin chắc một vài sự thật mặc dù chúng ta không thể nhìn thấy đó. Thí dụ, gió, chúng ta không thể nhìn thấy nó, nhưng chúng ta vẫn tin có gió, bởi vì chúng ta đã nhìn thấy hiệu ứng của nó. Chúng ta nhìn thấy những cây đồ sộ bị nó cong xuống, lá bị xoáy lên trời.

Không những chúng ta thấy bằng chứng của nó, chúng ta cũng có thể cảm thấy nó. Chúng ta nói, "Brrrr, đó là gió lạnh", hoặc "Đó là gió nóng Santa Anas."

Tôi tin tưởng lực từ, mặc dù tôi không bao giờ nhìn thấy nó. Tôi thấy hai cực trái ngược mà thu hút nhau. Tôi nhìn thấy lực lượng từ tính khi tôi đem hai cùng cực gần nhau và xem chúng đẩy nhau. Bằng chứng rõ ràng của lực từ cho tôi lý do tin tưởng, mặc dù tôi chưa bao giờ thấy nó.

Cũng vậy, tôi thấy bằng chứng phong phú cho sự hiện hữu của Đức Chúa Trời. Tôi cảm thấy sự hiện diện của Ngài. Tôi cảm nhận được quyền năng của Ngài. Tôi kinh nghiệm được tình yêu của Ngài. Tôi không nghi ngờ sự hiện hữu của Ngài vì tôi nhìn thấy những bằng chứng về Ngài ở xung quanh tôi. Đức tin nảy nở trong lòng tôi.

Vì tôi tin tưởng Đức Chúa Trời, tôi cũng tin tưởng Lời Chúa. Tôi chấp nhận những lời hứa Ngài đã cho con cái Ngài và những lời hứa Ngài đã ghi chép trong Kinh Thánh. Một số lời hứa tôi chưa thấy thực hiện, nhưng tôi biết đó sẽ thực hiện, vì tôi biết Ngài là thành tín. Và trong khi tôi chờ đợi Chúa thực hành lời hứa của Ngài, chính là đức tin duy trì tôi, khuyến khích tôi, và thúc đẩy tôi.

Sự Kỳ Diệu Của Sắc Lệnh Thần Tín

Tác giả Hê-bơ-rơ cho chúng ta một giải thích kỳ diệu về bản chất của đức tin.

“Bởi đức tin, chúng ta hiểu rằng vũ trụ được hình thành bởi Lời Đức Chúa Trời.” (Hê-bơ-rơ 11:3).

Ban đầu Đức Chúa Trời phán: "Phải có ánh sáng!" Ánh sáng liền xuất hiện. Đức Chúa Trời phán: "Các nước trên bầu trời phải chia ra từ các nước dưới bầu trời!" thì có như vậy. Chúa phán: "Đất phải sinh cây cỏ, kết quả có hạt tùy theo loại!" và tất cả xảy ra đúng như Ngài phán. Chúa chỉ phán, và vũ trụ được sinh ra.

Đức Chúa Trời sáng tạo mọi vật chúng ta thấy được (cũng như vật chúng ta không nhìn thấy) bởi sắc lệnh của Ngài. Tức là, Đức Chúa Trời phán sự tồn tại của muôn vật. Ngài ra lệnh và những gì trước đó chưa bao giờ có, được tạo thành ngay lập tức. Chúng ta tin tưởng tất cả các điều này qua đức tin. Chúng ta hiểu rằng "vũ trụ được hình thành bởi Lời Đức Chúa Trời."

Rồi tác giả đưa ra một lời tuyên bố càng kỳ diệu hơn:

“...do đó những vật hữu hình [vũ trụ cụ thể] ra từ những sự vô hình.” (Hê-bơ-rơ 11:3).

Vào thời đó, không ai biết gì về điện tử, proton và neutron, càng không biết gì về những hạt hạ nguyên tử như quark hay lepton. Tuy nhiên, bởi đức tin, tác giả tuyên bố rằng tất cả mọi vật bạn thấy được, là tạo thành bởi những vật vô hình. Đức Chúa Trời dùng những vật vô hình và từ đó Ngài tạo ra vật chất, là vũ trụ hữu hình mà chúng ta đang sống trong đó.

Thế giới bao la, các thiên hà xa xôi, và các ngôi sao với kích thước và màu sắc khác nhau, được tạo thành từ các nguyên tử mà mắt con người không thể nhìn thấy. Các nguyên tử tồn tại nhưng không thấy được. Tất cả các vật chất mà chúng ta thấy được tạo thành từ những vật vô hình, như là tác giả Hê-bơ-rơ tuyên bố gần 2,000 năm trước đây bởi đức tin.

Tin Tưởng Vào Ai?

Nhiều người thường dễ dàng mà nói, "Tôi tin Đức Chúa Trời," và họ nghĩ rằng chỉ cần khai báo niềm tin đó là đủ để họ được vào thiên

đàng. Nhưng những người đó định nghĩa Đức Chúa Trời như thế nào? Đó có thể chỉ về một lực lượng không thể hiểu được. Đó có thể chỉ về một tình yêu thanh tao. Hoặc thậm chí có thể chỉ về chính mình họ.

Thiên đàng không mở cửa cho bạn chỉ vì bạn tin có Đức Chúa Trời. Ông Gia-cơ nói, "Anh tin có một Đức Chúa Trời. Tốt lắm. Nhưng anh không biết các ác quỷ cũng tin điều ấy và run sợ sao?" (Gia-cơ 2:19). Thiên đàng mở cửa cho những người hiểu biết và chấp nhận Đức Chúa Trời. Chỉ có một Đức Chúa Trời chân thật, là Đấng Tạo Hóa vĩnh cửu. Khi các môn đồ của Chúa Giêsu cầu nguyện, họ nói, "Lạy Chúa, Ngài là Đức Chúa Trời, Ngài đã sáng tạo trời, đất, biển và vạn vật." (Công-vụ các Sứ-đồ 4:24). Vì vậy, khi một người tín đồ nói: "Tôi tin Đức Chúa Trời," là họ nói về Đức Chúa Trời đời đời, Đấng Tạo Hóa của tất cả mọi vật, Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp.

Khi ông Phao Lô thăm viếng A-then, các nhà triết học mời ông đi đến A-rê-ô-ba để trình bày sự giảng dạy sáng kiến của ông. Ông đứng giữa hội đồng và nói với người A-then,

"Thưa quý vị, tôi nhận thấy bất luận việc gì quý vị cũng rất sùng kính. Khi đi qua quan sát các nơi thờ tự của quý vị, tôi có thấy một bàn thờ khắc chữ 'Thần Không Biết.' Thần quý vị thờ mà không biết đó chính là thần tôi đang truyền cho quý vị. Đó là Đức Chúa Trời, Ngài đã sáng tạo vũ trụ và vạn vật; Và trong Ngài, chúng ta sinh hoạt, cử động và hiện hữu. Bạn thấy này, chỉ có một Đức Chúa Trời chân thật, ngoài ra tất cả là thần giả." (Công-vụ các Sứ-đồ 17:22-28).

Trước khi bất cứ điều gì quan trọng có thể xảy ra trong đời sống thuộc linh của bạn, bạn phải tin rằng Đức Chúa Trời hiện hữu. Vì vậy, tác giả Hê-bơ-rơ nói,

"Không có đức tin thì không thể nào đẹp lòng Đức Chúa Trời, vì người đến gần Đức Chúa Trời phải tin Ngài hiện hữu." (Hê-bơ-rơ 11:6).

Nhiều người chúng ta học thuộc lòng Kinh Tin Kính của Sứ-đồ:

Tôi tin Đức Chúa Cha, là Đấng Toàn Năng, Đấng tạo dựng trời và đất, và tin Chúa Giêsu Christ, là Con Một của Ngài, đã được thụ thai

bởi Đức Thánh Linh, sinh ra từ đồng trinh Ma-ry, chịu đựng đau khổ dưới Bôn-ti Phi-lát, bị đóng đinh, đã chết, được chôn cất và đi xuống vào địa ngục. Ngày thứ ba Ngài đã sống lại, và đi lên trời. Hiện đang ngự bên phải của Đức Chúa Cha, là Đấng Toàn Năng, và từ đó Ngài sẽ đến để phán xét kẻ sống và kẻ chết.

Điều quan trọng là chúng ta phải tin những điều đó. Nhưng chúng ta có tin thật sự, hay chúng ta chỉ học vẹt mà thôi? Có phải chúng ta chỉ nói quen miệng, nhưng trong lòng chúng ta không thực sự tin tưởng một Vị Đức Chúa Trời như thế?

Đấng Tạo Hóa đã sai Con Ngài đến thế gian để chết cho tội lỗi của chúng ta. Vào ngày thứ ba Chúa Giêsu Christ đã sống lại từ ngôi mộ và hiện đang ở trên trời, cầu thay cho chúng ta. Chúng ta có thực sự tin điều này không? Chúng ta có tin tưởng nó nhiều hơn chúng ta tin tưởng vào sổ sách ngân hàng, các đầu tư, hoặc các kế hoạch của mình không? Đồ vật trong thế gian sẽ thay đổi, suy tàn, và mục nát. Nhưng Chúa Giêsu Christ, là Đấng mà chúng ta đặt niềm tin vào, "là hôm qua, ngày nay và cho đến đời đời không hề thay đổi." (Ê-phê-rơ 13:8).

Bạn sẽ tin ai?

Mặc dù trong Chúa Jêsus Christ chúng ta đã nhận được nhiều lời hứa từ Đức Chúa Trời, chúng ta luôn luôn phải đối mặt với một câu hỏi: "Tôi tin Kinh Thánh hay không?" Chúa nói một điều, nhưng sớm hay muộn, Sa-tan xuất hiện và nói ngược lại, mưu cầu kết án chúng ta.

"Mày là một tội nhân tồi tệ," nó sẽ nói. "Mày không có quyền đến với Đức Chúa Trời và yêu cầu sự giúp đỡ của Ngài. Bao nhiêu lần mày đã làm Ngài thất vọng. Thôi đi! Đức Chúa Trời sẽ không tha thứ cho mày"

Bạn tin Sa-tan hoặc bạn tin Đức Chúa Trời? Ngài đã phán rằng nếu bạn xưng nhận Đức Giê-su là Chúa và lòng bạn tin rằng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài từ chết sống lại thì bạn sẽ được cứu." Bạn có tin Đức Chúa Trời khi Ngài phán rằng nếu bạn thú nhận tội lỗi mình thì Ngài vốn là Đấng trung tín và công chính sẽ tha thứ tội lỗi bạn không? Bạn có tin Đức Chúa Trời khi Ngài phán rằng mặc dù lòng bạn có thể lên án bạn, Ngài là lớn hơn lòng bạn và biết tất cả mọi sự không?

Bạn có tin rằng Đức Chúa Trời sẽ quy sự công nghĩa của Chúa Giê-su cho bạn, dù cho bạn không đáng? Bạn có tin rằng Đức Chúa Trời tuyên xưng công chính cho người có tội qua đức tin của họ không?

Đức Chúa Trời phán với A-đam, "Ngày nào con ăn trái đó chắc chắn con sẽ chết." A-đam nói với vợ về lời cảnh báo của Chúa – nhưng Sa-tan thì thầm với Ê-va, "Không, bà sẽ không chết." Ê-va bây giờ phải đối mặt với sự lựa chọn: tin Lời của Chúa, hoặc của Sa-tan? Bạn đã biết câu trả lời, và bạn cũng biết những hậu quả thảm khốc của nó.

Sa-tan luôn luôn phủ nhận những gì Đức Chúa Trời đã phán. Vì vậy, khi Đức Chúa Trời hứa điều gì, Ma-quỷ quay trở lại nói "Ồ, bạn không thể tin điều đó. Phải thận trọng. Phải thực tế." Vì vậy, nó trở thành một sự lựa chọn: chúng ta sẽ tin Đức Chúa Trời không? Hoặc chúng ta sẽ nghi ngờ những lời hứa của Chúa và lắng nghe Sa-tan – và vì vậy tiếp tục bị kết án, cảm thấy vô giá trị và mang theo gánh nặng mặc cảm tội lỗi?

Một Lời Hứa Bảo Đảm Với Một Lời Thề

Khi bạn căn cứ đức tin của bạn vào những lời hứa của Đức Chúa Trời, là bạn đặt tương lai của mình vào nền tảng vững chắc nhất. Đức Chúa Trời luôn luôn giữ lời hứa của Ngài.

Khi Chúa hứa với Áp-ra-ham, vì không thể chỉ Đấng nào lớn hơn mình, nên Ngài chỉ chính mình Ngài mà thề, nói rằng, "Chắc chắn Ta sẽ ban phúc lành cho con và gia tăng dòng dõi con." (Hê-bơ-rơ 6:13-14).

Hầu làm nổi bật tính đáng tin cậy tuyệt đối của các cam kết mà Đức Chúa Trời cho chúng ta, tác giả Hê-bơ-rơ chỉ ra rằng Đức Chúa Trời ban cho Áp-ra-ham một lời hứa – chính đó đã là rắn chắc hơn vàng – rồi còn xác nhận lời hứa đó bằng lời tuyên thệ vào danh Ngài rằng lời hứa đó chắc chắn sẽ thực hiện.

Hầu chứng tỏ cho những kẻ thừa hưởng lời hứa để biết ý định Ngài là chắc chắn không thay đổi, Đức Chúa Trời dùng lời thề, để nhờ hai điều không thay đổi đó mà chúng ta, là những người trốn vào nơi ẩn náu, được khích lệ mạnh mẽ nắm lấy niềm hy vọng đặt trước mặt mình. (Hê-bơ-rơ 6:17-18).

Đức Chúa Trời, Đấng không thể nói dối, cho Áp-ra-ham một lời hứa, rồi xác nhận lời hứa đó với một lời thề rằng Ngài chắc chắn sẽ giữ lời hứa của Ngài. Ngài muốn khẳng định với Áp-ra-ham – và với chúng ta – rằng những gì Ngài đã hứa chắc chắn sẽ xảy ra. Suốt cuốn Kinh Thánh chúng ta thấy Chúa thề này thề kia, và sau đó chúng ta biết rằng bất cứ điều gì Ngài phán sẽ xảy ra, thì sẽ xảy ra – luôn luôn như vậy.

Đức Chúa Trời xác nhận lời hứa bởi lời thề cũng như là cho bạn và cho tôi một lời mời – rằng khi khó khăn xảy đến, hoặc khi đối mặt với sự không chắc, nghi ngờ, hoặc sợ hãi, chúng ta có thể chạy đến Ngài và tìm nơi trú ẩn khỏi cơn bão tố. Danh Ngài là chắc chắn và thành tín. Lời Ngài là chân thật. Và Ngài là một nơi ẩn náu cho con cái Ngài trong lúc bối rối.

Làm thế nào bạn có thể nhận lấy những lời hứa mà Chúa xác nhận bởi lời thề thần thánh của Ngài? Bởi đức tin. Tất cả những gì Đức Chúa Trời hứa là sẵn sàng cho chúng ta bởi đức tin ... kể cả lời hứa lớn nhất.

Sự Cứu Rỗi Qua Đức Tin

Tiên tri Ha-ba-cúc trong Cựu Ước thấy tình trạng thuộc linh của dân tộc mình sa đọa một cách nhanh chóng, nhưng Đức Chúa Trời dường như không quan tâm đến và không làm gì cả. Điều này làm Ha-ba-cúc thất vọng và ông nói với Chúa:

"Lạy Chúa, tình hình càng ngày càng khủng khiếp. Không ai có thể tin tưởng người lãnh đạo. Họ nói dối với người dân. Tình hình thật tồi tệ, Chúa ơi, sao Chúa không nâng một ngón tay để ngăn chặn những điều đó"

Chúa trả lời: "Ha-ba-cúc, nếu Ta nói với con những gì Ta đang làm, đó sẽ lung bùng lỗ tai con." Rồi, Chúa nói Ngài định ý dùng người Ba-by-lôn để xét xử dân Giu-đa.

Ha-ba-cúc không ngờ nghe thấy điều đó và kêu lên: "Ôi Chúa, như vậy không công bằng! dân Giu-đa xấu, đúng, nhưng dân Ba-by-lôn càng tồi tệ hơn nhiều. Tại sao Ngài sử dụng một dân tộc độc ác hơn nhiều để trừng phạt dân của Ngài?" Ha-ba-cúc kết luận, "Tôi không hiểu điều này cả. Tôi sẽ đứng nơi tháp canh và chờ xem Chúa làm

gì." Lúc ngồi trong tháp, hầu xem Chúa sẽ hành động như thế nào, lời Chúa đến với Ha-ba-cúc:

"Người công chính sẽ sống bởi đức tin của mình." (Ha-ba-cúc 2:4).

"Ha-ba-cúc, con phải tin Ta. Con sẽ không hiểu được. Con sẽ thấy những điều mà làm rung động con – nhưng người công chính sẽ sống bởi đức tin."

Lời tuyên bố tuyệt vời của Đức Chúa Trời – "Người công chính sẽ sống bởi đức tin" chính là lời tuyên bố mà giải phóng Martin Luther khi ông đọc Rô-ma 1:17. Là một tu sĩ, ông đã cố gắng hết sức để hành xác xác thật. Ông đấu tranh để thoát khỏi tội lỗi, nhưng ông càng cố gắng càng cảm thấy bị tội lỗi đè nặng. Ông đã cố gắng thực hiện tất cả các công đức mà nhà thờ nói sẽ khiến ông được hoàn thiện trong xác thật. Và ông cảm thấy rất khổ sở. "Người công chính sẽ sống bởi đức tin." Lời này đã giải phóng ông.

Sứ-đồ Phao Lô chép:

"Thật Nào ân sủng, bởi đức tin mà anh chị em được cứu, chẳng phải tự anh chị em, mà là một tặng phẩm Đức Chúa Trời ban, cũng không căn cứ vào công đức để không ai có thể khoe mình." (Ê-phê-sô 2:8-9).

Ân điển là đặc ân không xứng đáng, không kiếm mà có. Đó là phước lành của Đức Chúa Trời đổ trên những người không bao giờ có thể có được. Bạn không thể nào làm công đức hoặc giữ luật pháp đủ để giành được một chỗ ở trên thiên đàng. Sự cứu rỗi là một món quà – thuần khiết và đơn giản. Đó là một món quà không ai xứng đáng. Và bởi vì nó là một món quà Đức Chúa Trời ban cho, cho nên đó là một món quà chúng ta chỉ có thể nhận được qua đức tin.

Một quan trẻ đến với Chúa Jêsu để tìm kiếm sự sống đời đời, và rời đi buồn rầu, vì y coi trọng sự giàu có trên thế gian hơn sự giàu có ở trên trời. Chúa Giê-su nói với môn đồ "Người giàu có khó vào Nước Đức Chúa Trời biết bao! Thật thế, lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào Nước Đức Chúa Trời."

Các môn đồ nhìn nhau ngạc nhiên và hỏi, "Thế thì ai mới được cứu rỗi?"

Ngài đáp: "Việc loài người không làm được, thì Đức Chúa Trời làm được cả!" (Ma-thi-ơ 19:24-26).

Bạn có vui mừng rằng Đức Chúa Trời đã cung cấp cho bạn sự sống đời đời bởi ân điển qua đức tin trong Chúa Giê-su Christ không? Bạn không thể làm công đức hay giữ luật pháp để kiếm được nó. Bạn chỉ có thể tiếp nhận nó bởi đức tin.

Thử nghĩ coi đó sẽ như thế nào nếu Đức Chúa Trời đưa ra một danh sách về điều phải làm và điều phải tránh và nói, "Bây giờ, nếu người làm điều này – nếu người đọc bao nhiêu chương Kinh Thánh mỗi ngày, cầu nguyện bao nhiêu tiếng đồng hồ, làm chứng cho bao nhiêu người, dâng bao nhiêu tiền cho nhà thờ, và giúp góa phụ, trẻ mồ côi và người tù bao nhiêu – rồi người mới được cứu." Nếu bạn có thể kiếm được sự cứu rỗi của bạn – nếu bạn được điểm mỗi khi bạn làm chứng, hay mỗi khi bạn cầu nguyện hoặc phục vụ – thì khi bạn đi đến thiên đàng, bạn sẽ đi khắp nơi khoe phiếu ghi điểm của mình. "Này, coi bao nhiêu điểm tôi có!"

Bạn biết những gì sẽ xảy ra, phải không? Thiên đàng sẽ trở thành một hội trường khoe khoang – và sẽ gây đau khổ. Khi bạn tự hào về tất cả những gì bạn đã làm, người khác chắc chắn sẽ nói, "Xin im lặng. Hãy nghe tôi kể những điều tuyệt vời tôi đã làm."

Sự cứu rỗi không phải là nhờ việc làm, để không ai có thể khoe mình. Và Kinh Thánh nói gì? "Áp-ra-ham tin Đức Chúa Trời và vì thế được kể là công chính." (Rô-ma 4:3).

Sự cứu rỗi bởi ân điển qua đức tin trong Chúa Giê-su Christ loại bỏ sự khoe khoang. Bạn và tôi không có gì để khoe. Chúng ta chỉ có thể quy vinh hiển cho Chúa Giê-su Christ và ngợi khen, "Ca tụng Chúa! Tôi vốn là tội nhân bị mất, sống theo sự ham muốn của xác thịt và tâm trí. Tôi đương nhiên chịu cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời, nhưng Chúa Giê-su cúi xuống và nhắc tôi ra khỏi bùn lầy. Ngài rửa sạch tôi, đặt chân tôi trên hòn đá rắn chắc, và bây giờ tôi sống trong Ngài. Vinh danh Đức Chúa Trời! Ngài đã làm hết tất cả! "

Bạn có đặt đức tin vào Chúa Giê-xu không? Kinh Thánh khẳng định rằng Đức Chúa Trời xem các tín đồ như là hoàn hảo trong Chúa Jê-sus Christ. Chúng ta được bao bọc trong sự công chính của Đấng Cứu Rỗi chúng ta mà Đức Chúa Trời đã quy cho chúng ta qua đức

tin và sự tin cậy của chúng ta vào Chúa Giêsu. Sự cứu rỗi không thay đổi dù chúng ta thay đổi, không dao động dù chúng ta dao động.

Khi bạn đặt đức tin vào Chúa Giêsu Christ, mối quan hệ của bạn với Đức Chúa Trời trở thành chắc chắn, đĩnh xác, bởi vì nó không căn cứ vào những gì yếu kém, giống như bạn hay việc làm của bạn. Đúng hơn, đó là căn cứ vào công việc mà Chúa Giêsu đã thực hiện cho bạn. Nếu Đức Chúa Trời chấp nhận công việc đã hoàn thành của Chúa Giêsu Christ, thì bạn cũng cần phải an nghỉ trong sự hoàn thành của Ngài.

“Còn kẻ chẳng làm việc chi hết, nhưng tin Đấng xưng người có tội là công bình, thì đức tin của kẻ ấy kể là công bình cho mình.” (Rô-ma 4:5).

“Vì bất luận bao nhiêu lời hứa của Đức Chúa Trời đều thành tựu trong Ngài và cũng bởi Ngài mà chúng ta nói "a-men" tôn vinh Đức Chúa Trời.” (2 Cô-rinh-tô 1:20).

“Ngài đã ban cho chúng ta những lời hứa lớn lao và quý báu, bởi đó anh chị em được dự phần vào bản tánh của Đức Chúa Trời.” (2 Phi-e-rơ 1:4).

Và chúng ta nắm giữ tất cả đó bởi đức tin.

Bài Học Trong Đêm Tối

Từ điểm này trong cuộc sống tôi, tôi có thể nhìn lại và thấy rằng từ khởi đầu Đức Chúa Trời đã chuẩn bị tôi cho sự vụ của tôi. Tôi bây giờ có thể nhìn thấy Đức Chúa Trời đã đặt tay của Ngài trên cuộc sống của tôi từ đó đến nay, mặc dù lúc đó tôi không nhận thấy. Thông qua những giai đoạn khó khăn nhất trong cuộc đời tôi, Đức Chúa Trời dạy tôi những bài học quan trọng để trang bị tôi cho công việc mà Ngài đã định sắp xếp cho tôi để thực hiện cho vương quốc của Ngài.

Thật tuyệt vời mà nhìn về từ điểm này và nói, "Ồ, Đức Chúa Trời là ở trong sự thử thách đó! Tôi nhớ lúc đó tôi đau khổ như thế nào. Tôi tưởng rằng Ngài đã bỏ rơi tôi, và tôi than phiền với Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, chính đó là những điều mà Đức Chúa Trời dùng cho sự vinh hiển của Ngài và giúp ích cho tôi. Bây giờ tôi thấy và hiểu được Ngài đã sắp xếp cho mọi sự hiệp lại với nhau như thế nào."

Bạn có thể bắt đầu nói những câu như vậy khi bạn sống tới 80 tuổi. Lúc đó, bạn có được một quan điểm mà bạn không có hồi lúc 20 tuổi. Khi bạn đi qua những thời kỳ khó khăn khổ sở, bạn không hiểu được ý nghĩa trong đó. Và hình như Đức Chúa Trời cũng không quan tâm. Bạn tự hỏi không biết Ngài có thấy được hoàn cảnh của bạn không.

Cách duy nhất bạn có thể đi qua những thời kỳ khó khăn đó là sống trong sự tin tưởng vào sự tốt lành của Đức Chúa Trời và trong những lời hứa chắc chắn của Ngài. Sau đó, bạn sẽ hiểu. Nhưng bây giờ, bạn không hiểu. Tuy nhiên, bạn vẫn có thể tiến tới một cách khẳng định, biết rằng Đức Chúa Trời luôn luôn giữ lời hứa của Ngài.

Nếu chúng ta có thể nhìn thấy xa hơn ngày hôm nay

Như Đức Chúa Trời có thể nhìn thấy

Nếu tất cả những đám mây bị cuốn đi

Các bóng tối chạy trốn;

Chúng ta sẽ không băn khoăn về những nỗi sầu khổ hiện tại

Những nỗi buồn chúng ta sẽ sớm quên

Vì nhiều niềm vui đang chờ đợi

Cho bạn và tôi

Nếu chúng ta có thể biết vượt qua ngày hôm nay

Như Đức Chúa Trời biết

Tại sao người thân yêu nhất qua đời

Và giọt nước mắt phải chảy;

Và tại sao bóng tối dẫn đến ánh sáng

Tại sao ngày âm ảm sẽ sớm trở thành rực rỡ,

Một ngày nào đó sự quanh co của cuộc sống sẽ được làm thẳng lại

Đức tin cho chúng ta biết như vậy.

Nếu chúng ta có thể thấy được, nếu chúng ta có thể biết được
Chúng ta thường nói,
Nhưng Đức Chúa Trời trong tình yêu ném một bức màn che phủ
Trên đường của chúng ta.
Chúng ta không thể nhìn thấy những gì nằm trước mặt,
Và vì vậy chúng ta bám chặt vào Ngài nhiều hơn,
Ngài dẫn dắt chúng ta cho đến cuộc sống này kết thúc,

Tin Tưởng và Vâng Lời. 1

Nhiều khi chúng ta chỉ có thể tin tưởng và vâng lời. Chúng ta không thể nhìn thấy. Chúng ta không biết. Nhưng chúng ta có thể bám chặt vào Chúa, tin tưởng và vâng lời Ngài.

1 "Nếu Chúng Ta Có Thể Nhìn Vượt Qua Ngày Hôm nay," lời và âm nhạc của Norman Clayton, © 1943.

Chương 2

Đức Tin Hoạt Động Như Thế Nào?

“Áp-ra-ham tin Đức Chúa Trời nên Ngài kể ông là công chính.”

Ga-la-ti 3:6

Nhiều năm trước hội thánh chúng tôi nhóm tại một nhà thờ nhỏ. Chúng tôi xây cất nhà thờ đó trên địa điểm của một trường học cũ, và sử dụng tài liệu còn lại của trường học đó. Trong khi kế hoạch sơ đồ bố trí cho nhà thờ mới, chúng tôi cảm thấy đích xác chắn nó sẽ phù hợp với nhu cầu của hội thánh chúng tôi. Và đúng – trong khoảng năm phút. Nhưng sau đó thiên hạ bắt đầu đổ xô vào. Chúng tôi đem hết ghế ra, họ ngồi đầy các lối đi, đứng dựa tường. Chúng tôi phải mở cửa sổ cho người ở ngoài patio được nghe. Nhưng ngay cả như vậy, họ xúm lại đứng xung quanh patio. Chúng tôi cần phải mở rộng thêm. Chúng tôi cần một chỗ lớn hơn, và cần gấp.

Một ngày nọ, miếng đất (mà hiện chúng tôi đang có) đang bán sau khi bị nhà băng tịch thu. Có người đề nghị chúng tôi mua hết cả 10 mẫu. Với một niềm tin lớn “khủng khiếp”, tôi cảm thấy 10 mẫu là quá nhiều. Tôi nghĩ rằng chúng tôi chỉ cần 5 mẫu thôi.

Một người nào khuyến khích, "Vậy thì sao không mua hết 10 mẫu rồi bán ra 5 mẫu?"

Một lần nữa, biểu lộ một niềm tin “khổng lồ”, tôi nghĩ, từ đâu mà chúng tôi có được số tiền đó?

Tự nhiên có một người từ Fresno đến kiếm tôi với một đề nghị. Y nói, "Tôi có đầu tư một số tiền một vài năm trước đây. Đó là tiền của Đức Chúa Trời, và nó đã lời rất nhiều đến nỗi tôi cũng sợ nó. Bây giờ tôi muốn dâng hết." Y nói, không do dự tí nào, "Đây tôi có hơn một triệu đô la, và tôi muốn cho ông hết."

"Oi," tôi nói. "Nhiều tiền quá. Tôi phải cầu nguyện trước." Rồi tôi về nhà và cầu nguyện. Trong khi tôi cầu nguyện, Đức Chúa Trời tiết lộ rằng, "Ta sẽ làm một việc mà sẽ làm mọi người ngạc nhiên. Nếu con tin tưởng Ta, Ta sẽ lo hết tất cả tài chính. Nếu con lấy tiền của người đó, người ta sẽ nói, công việc này được hoàn thành bởi món quà của

người đó. Và họ sẽ nói, "Ai có nhiều tiền như vậy cũng có thể xây cất nhà thờ to lớn."

"Ta muốn được tôn vinh về những gì Ta làm," Đức Chúa Trời nói với tôi. "Con hãy nói với y tặng tiền đó cho người khác."

Tôi vâng lời, nhưng đó là điều khó nhất tôi từng làm. Chúng tôi cần miếng đất này và cần gấp. Vì vậy khi nói với y: "Xin lỗi, tôi không thể lấy tiền của ông," tôi gần như bị nghẹt thở. Nhưng khi tôi giải thích lý do tại sao, y cũng đồng ý.

Đức Chúa Trời đã ban phước! Chúa đã xây dựng nhà thờ này và Ngài làm theo cách riêng biệt của Ngài. Tất cả những gì chúng tôi có là cung cấp bởi Ngài. Tất cả vinh quang là thuộc về Ngài. Và một lần nữa tôi đã học rằng Đức Chúa Trời vui thích làm việc qua chúng ta, và cho chúng ta – bởi đức tin của chúng ta, để Ngài được danh tiếng và vinh quang cho những gì Ngài đã làm.

Bốn Chìa Khóa của Đức Tin

Kinh Thánh luôn luôn chỉ tới Áp-ra-ham để nhắc nhở chúng ta về một ví dụ cổ điển của một người tin tưởng lời hứa của Đức Chúa Trời. Đức tin của Áp-ra-ham thực sự tác dụng như thế nào? Ông Phao-Lô cho chúng ta một hiểu biết sâu sắc về đức tin của Áp-ra-ham trong Rô-ma 4:19-21. Hãy cẩn thận lưu ý bốn chìa khóa của đức tin Áp-ra-ham.

Một: Áp-ra-ham không để ý đến sự khó khăn của con người

"Người không giảm sút đức tin khi thấy thân thể mình cũng như dạ bà Sa-ra như đã chết, vì người đã gần một trăm tuổi." (Rô-ma 4:19).

Áp-ra-ham không để ý đến sự yếu đuối của cơ thể mình, vì lúc đó kẻ như đã chết, cũng không để ý đến Sa-ra không sanh để được. Các khó khăn tuyệt đối mà nhìn từ quan điểm con người không cản trở đức tin của ông.

Ngược lại khi chúng ta phải đối mặt với một vấn đề hoặc tình huống, điều đầu tiên chúng ta làm là đo lường vấn đề đó: đơn giản? hay khó khăn? Có thể giải quyết được hoặc không? Sau khi chúng ta xác định rồi, thì chúng ta mới biết cầu nguyện như thế nào.

Đối với vấn đề đơn giản thì chúng ta cầu nguyện phớt qua. "Đức Chúa Trời ơi, xin giải quyết đó. Cảm ơn Chúa." Chúng ta cảm thấy không cần cầu nguyện quá sâu sắc cho vấn đề đơn giản.

Đối với vấn đề khó khăn thì chúng ta cầu nguyện cực nhọc hơn. "Ôi, lạy Chúa, con cảm ơn Ngài rằng Ngài là Chúa của con và là Đấng Tạo Hóa của vũ trụ. Bây giờ, Chúa ơi, xin Chúa ... " Lời cầu nguyện của chúng ta trở nên rõ ràng hơn.

Và khi chúng ta lọt vào những tình huống không thể giải quyết được – ôi, đó cần sự cầu nguyện tích cực hơn.

Chúng ta thường hay đặt sự giới hạn của mình vào Đức Chúa Trời. Chúng ta nghĩ rằng, nếu đó là khó khăn đối với mình, nó chắc hẳn là khó khăn cho Đức Chúa Trời. Nếu nó là không thể giải quyết được đối với tôi, trong khi tôi hy vọng Đức Chúa Trời có thể giải quyết cho tôi bằng cách nào đó, nhưng tôi không chắc chắn.

Đó là sai lầm. Chúng ta không nên nghĩ như vậy, bao giờ.

Khi vua A-sa lên ngôi, người Ê-thi-ô-bi đem một đạo binh một triệu quân với 300 xe chiến mã đến tấn công. Nhưng Asa chỉ có một đội quân nhỏ. Vì vậy, ông đi đến Đức Chúa Trời và cầu khẩn: "Lạy CHÚA, không có thần nào như Ngài, Đấng giúp đỡ người yếu chống lại kẻ mạnh; lạy CHÚA, Đức Chúa Trời chúng con, xin giúp đỡ chúng con." (2 Sử-ký 14:11). Asa nhận thức rằng một quân đội lớn hay nhỏ, mạnh hay yếu, không có khác biệt đối với Đức Chúa Trời. Vấn đề duy nhất là Đức Chúa Trời sẽ giúp đỡ hay không.

Cũng vậy, bạn chỉ cần sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời. Sức mạnh riêng của bạn không liên quan gì hết, vì yếu tố con người là vô nghĩa. Khi Đức Chúa Trời tham dự vào, bạn phải hoàn toàn loại bỏ các yếu tố con người. Đó chính là điều Áp-ra-ham đã làm – ông đã không nghĩ đến yếu tố con người, vì ông tin tưởng lời hứa của Đức Chúa Trời. Đó là chìa khóa đầu tiên cho đức tin chân chính.

Hai: Áp-ra-ham không lưỡng lự về lời hứa của Đức Chúa Trời.

"Người không vì lòng vô tín mà nghi ngờ lời hứa của Đức Chúa Trời." (Rô-ma 4:20).

Bất cứ tình huống nào bạn có thể gặp, lời Đức Chúa Trời là rất phong phú và rất đầy đủ mà bạn có thể đi vào và tìm thấy một lời hứa hoàn toàn phù hợp với nhu cầu hiện tại của bạn. Đức Chúa Trời đã chuẩn bị hết. Không có gì đã xảy ra hoặc sẽ xảy ra mà bạn không tìm được một lời hứa trong Lời Chúa có thể áp dụng trực tiếp đến tình hình của bạn. Bạn sẽ luôn luôn tìm được cái gì để bạn có thể bám vào.

Trong khi chúng ta muốn hát bài thánh ca, "Đứng trên các lời hứa," trong nhiều trường hợp, tôi nghĩ chúng ta thực sự là hát, "Dao động trên các lời hứa." Vì thường thường thay vì đứng vững trên nó chúng ta thấy mình do dự trên các lời hứa của Đức Chúa Trời.

"Vâng, Chúa ơi, con biết rằng Ngài đã nói sẽ giúp đỡ, nhưng con không biết lời hứa đó có thể áp dụng cho con hay không. Ngài có thể giúp đỡ người khác, nhưng về phần con thì con không chắc chắn." Đó là dao động trên những lời hứa của Đức Chúa Trời.

Trong Cựu Ước chúng ta thấy nhiều ví dụ về những người nghi ngờ lời hứa của Đức Chúa Trời. Thường thường là vì họ muốn phân tích bằng cách nào Đức Chúa Trời có thể thực hiện điều đó. Mặc dù Chúa đã hứa nó sẽ xảy ra, họ không biết chắc Ngài có thể thực hiện điều đó hay không. Tuy nhiên, "bằng cách nào" không phải là vấn đề của chúng ta.

Vua Giô-ram của Y-sơ-ra-ên làm điều ác trước mặt Chúa và khiến dân Y-sơ-ra-ên phạm tội. Trong thời kỳ y cai trị, thờ thần tượng lan tràn khắp Sa-ma-ri. Vì vậy, Chúa để cho vua Bên Ha-đát của A-ram xâm chiếm Y-sơ-ra-ên. Quân A-ram bao quanh thành Sa-ma-ri, chặn hết sự tiếp tế hầu để dân ở trong tường thành chết đói. Cơn đói kém rất lớn đến nỗi một cái đầu lừa giá bán đến 80 miếng bạc. So sánh với 30 miếng bạc mà Giu-đa bán Chúa Giê-xu, đầu một con lừa bán với ba lần số tiền đó. Đầu con lừa có gì mà ăn? Tôi không biết, có lẽ họ dùng để nấu súp. Nhưng những người quá điên cuồng và sẵn sàng đưa 80 miếng bạc để mua một đầu lừa. Tình trạng trở nên quá quyết liệt đến nỗi họ bắt đầu ăn thịt người.

Khi tai nạn này đến, Giô-ram đổ lỗi cho Đức Chúa Trời. Y cũng trách tiên tri của Chúa, là Ê-li-sê. Y đe dọa, "Nguyện Chúa phạt tôi nếu tôi không giết Ê-li-sê." Rồi y đi đến nhà của Ê-li-sê với ý định giết chết

ông tiên tri. "À," vua nói, "Tôi cuối cùng đã bắt kịp với mày – mày là người đã gây tai họa cho Y-sơ-ra-ên."

"Vua sai rồi," Ê-li-sê đáp. "Vua mới là người gây tai họa cho Y-sơ-ra-ên vì vua đã khiến khích sự thờ phượng thần giả. Nhưng đừng lo, Ngày mai, cũng vào giờ này, tại cổng thành Sa-ma-ri, một tạ bột tốt sẽ bán sáu mươi lăm xu mà thôi."

Khi quan cai của vua nghe dự báo này, chế giễu Ê-li-sê. "Dầu cho Đức Giê-hô-va mở các cửa sổ trên trời, điều đó há có được sao?" (2 Các Vua 7:2).

Hãy biết rằng Ê-li-sê công bố một lời hứa tuyệt vời. Dân chúng đang bị chết đói trong thành, nhưng Đức Chúa Trời nói ngày hôm sau họ sẽ bán một tạ bột tốt cho 65 xu – không phải 80 miếng bạc cho đầu của một con lừa. Đầu óc của ông quan ác này không thể hiểu được điều này có thể xảy ra như thế nào. Làm thế nào Đức Chúa Trời có thể làm một điều lớn lao như vậy? Vì vậy, Giô-ram chế giễu lời tiên tri của Ê-li-sê. Ông nghi ngờ lời hứa của Đức Chúa Trời.

Ê-li-sê nói, "Chính mắt ông sẽ thấy điều ấy, nhưng ông sẽ không được ăn." Quả thật, ngày hôm sau khi người dân phát giác rằng quân đội A-ram đã hoàn toàn rời khỏi trại, họ xông ra thành và lục soát tất cả những gì quân đội A-ram đã để lại. Vị quan hộ giá nhạo báng này đang điều động trật tự ở cổng thành, nhìn thấy dân chúng mừng rỡ trong sự phong phú bất ngờ, y thấy một tạ bột tốt bán 65 xu. Dân chúng trong khi tưng bừng hớn hờ, giẫm lên trên y, và y thiệt mạng ở cổng thành. Y như lời Ê-li-sê đã dự đoán, y nhìn thấy sự cung cấp của Đức Chúa Trời – nhưng y không được ăn tí nào. Vì y đã nghi ngờ lời hứa của Đức Chúa Trời.

Áp-ra-ham không nghi ngờ lời hứa của Đức Chúa Trời. Ông chấp nhận lời hứa của Chúa khi Chúa phán rằng vợ già của ông, là Sa-ra, sẽ thụ thai và sinh một đứa con trai. Ông không lưỡng lự vì ông không bao giờ cân nhắc lời hứa của Chúa với sự giới hạn của con người.

Ba: Đức tin của Áp-ra-ham thúc đẩy ông tôn vinh Đức Chúa Trời.

"[Áp-ra-ham] được mạnh mẽ trong đức tin tôn vinh Đức Chúa Trời." (Rô-ma 4:20).

Ngay sau khi ông nhận được lời hứa, Áp-ra-ham tạ ơn Chúa. "Lạy Chúa! Thật là một phước lành lớn lao mà có một đứa bé ... đứa con trai riêng của tôi! Sa-ra sẽ hạnh phúc biết bao! Oh, cảm ơn Ngài, Cha ơi! "

Nếu ngày hôm đó bạn ghé vào lều của Áp-ra-ham, bạn sẽ nhìn thấy một ông già ngồi bên trong, tươi cười rạng rỡ vui vẻ và mừng quýnh lên. Bạn thậm chí có thể nghe ông huýt sáo và la hét, "Lạy Chúa, Ngài rất tốt với tôi!"

"Này, ông già", bạn nói, "tại sao ông rất vui mừng vậy?"

"Vợ tôi và tôi sẽ có một đứa con trai."

"Thật không? Ông bao nhiêu tuổi rồi?"

"Ồ, tôi gần 100 tuổi."

"Vậy, kể cả lần này ông có bao nhiêu đứa con?"

"Đây sẽ là lần đầu tiên cho chúng tôi."

"Lần đầu tiên? Ông đã kết hôn bao lâu rồi? "

"Khoảng 80 năm hoặc lâu hơn."

"Điều này...thật thú vị. Vợ ông đang có bầu phải không? "

"Ồ, chưa."

Vào lúc này, bạn muốn bỏ đi và nói, "Ông già tội nghiệp quá. Lão suy đến nỗi này. Tuy nhiên y không làm hại ai. Hãy mặc kệ y." Đây Áp-ra-ham cho vinh quang Đức Chúa Trời trước khi thấy bất cứ bằng chứng nào mà Chúa sẽ giữ lời hứa của Ngài. Áp-ra-ham chỉ có lời của Chúa mà thôi. Nhưng chỉ căn cứ trên lời đó, ông cho vinh quang Đức Chúa Trời.

Chúng ta thấy rất dễ dàng mà ngợi khen Đức Chúa Trời khi chúng ta bắt đầu thấy bằng chứng của sự nhậm lời. Chúng ta nghĩ rằng, "Rồi! Hình như Chúa sắp sửa làm việc." Chúng ta thấy rất dễ dàng mà ca ngợi Ngài nhất là khi chúng ta thấy lời hứa đã thực hiện. "Cám ơn Chúa. Ngài rất tốt!" Lúc đó chúng ta vui mừng – tốt! Nhưng đó không

phải là đức tin. Đức tin là vui mừng trước khi thấy bất cứ bằng chứng gì.

Khi ba đứa con đầu tiên của chúng tôi vẫn còn rất nhỏ, chúng tôi sống ở Corona và mục dưỡng một nhà thờ rất nhỏ. Lương lúc đó không đủ nuôi dưỡng gia đình, vì vậy tôi xin làm việc thêm ở siêu thị Alpha Beta. Một ngày đó chúng tôi nhận được điện thoại rằng mẹ vợ tôi đã qua đời ở Phoenix. Tôi xin nghỉ một thời gian ngắn để đi đến Arizona. Chúng tôi ở đó khoảng hai tuần để lo tất cả các sự vụ của mẹ vợ.

Khi chúng tôi trở về Corona, tôi đi vào Alpha Beta để xem khi nào tôi có thể trở về làm việc. Người quản lý nhìn thấy tôi và nói: "Chuck, trước khi tôi có thể cho bạn trở lại làm việc, bạn phải soát lại với công đoàn. Bạn đã trễ đóng hội phí."

Tôi đi đến văn phòng công đoàn để trả hội phí, và họ nói, "Bạn đã bị phạt \$50 vì đã trễ."

"Nhưng tôi không có \$50," Tôi trả lời.

"Vậy thì, bạn không thể làm việc cho đến khi bạn đã trả tiền phạt và trả đủ hội phí," họ nói.

"Tôi không thể nộp tiền phạt trừ khi tôi có việc làm." tôi trả lời.

"Đó là vấn đề của bạn," họ vặn lại. Họ hoàn toàn không thông cảm cho tình trạng của tôi. Tôi nói với họ, vì mẹ vợ tôi chết và tôi phải đi ra ngoài tiểu bang. Nhưng họ chỉ có một câu trả lời: "Bạn phải đi kiếm tiền bằng cách nào đó."

Vì vậy tôi không thể làm việc một khoảng thời gian, và do đó mà chúng tôi càng ngày càng bị nợ ngập đầu. Tình trạng đó rất làm tôi nản lòng.

Trong khoảng thời gian đó, Alpha Beta đề nghị tôi làm quản lý, có nghĩa là tôi sẽ không cần phải thuộc về công đoàn. Hãng Alpha Beta đưa ra một mức lương rất hấp dẫn và một số cơ hội tuyệt vời để nghiên cứu thị trường, với một điều kiện duy nhất: tôi phải rời khỏi sự hầu việc Chúa và chuyên tâm vào sự nghiệp của tôi.

Tôi rất thèm muốn công việc đó. Một buổi sáng, cảm thấy thất vọng và bối rối, tôi thức dậy sớm và nghĩ rằng, có lẽ tôi nên bỏ sự hầu việc. Đó không đủ sống và nhà thờ cũng không phát triển. Chúng tôi đang mắc nợ và càng ngày càng nhiều.

khoảng 10:00 buổi sáng đó, điện thoại reo. Người ở đầu dây bên kia là một người bạn cũ của gia đình tôi. Sau khi hỏi thăm nhau, cô nói, "Chúng tôi gọi để cho anh biết rằng chúng tôi đang gửi cho anh \$425. Chúng tôi đã gửi bưu phẩm chuyển phát đặc biệt bằng máy bay, vào ngày mai anh sẽ nhận được."

Buổi sáng đó tôi đã cộng hết hóa đơn của tôi – tổng cộng \$416. Oi, tôi vui mừng quá và ca ngợi Đức Chúa Trời. "Được rồi, tôi có thể trả hết nợ! Lạy Chúa, Ngài rất là tốt. Oi, cảm ơn Ngài Chúa Giê-xu! "

Tôi chạy vào nhà bếp, chộp lấy vợ tôi và đu đưa bà vòng quanh. "Chúng tôi thoát nợ rồi. Ngợi khen Chúa! A-lê-lu-gia!" Khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ sau, khi tôi bắt đầu lắng xuống, Chúa nói trong lòng tôi. "Tại sao con mừng quá vậy?"

"Ôi, lạy Chúa," tôi nói, "Ngài thật quá mức. Con cảm ơn Ngài, Chúa Giêsu ơi. Ngài thật quá tốt cho con."

Một lần nữa Ngài nói trong lòng tôi. "Làm sao con biết họ sẽ gửi số tiền đó?"

"Nào, Chúa ơi, Ngài nói giỡn sao," tôi nghĩ. "Họ nói với con rằng đó đã gửi đi rồi. Đó sẽ đến với bưu phẩm chuyển phát đặc biệt bằng máy bay. Chúa ơi, họ là người tốt, con đã biết họ lâu lắm rồi. Con tin tưởng lời của họ bất cứ lúc nào, Chúa ơi."

"Sáng nay," Ngài nói, "khi con thức dậy và cảm thấy chán nản, khiếu nại và phàn nàn trong lúc con cộng lại những hóa đơn, và Ta phải lắng nghe tất cả các lời nói càn của con. Con đã có lời hứa của Ta rằng Ta sẽ cung cấp tất cả các nhu cầu của con. Nhưng Ta không thấy con vui mừng hoặc điện nhảy vợ con xung quanh nhà bếp. Bây giờ con có lời của một người bạn rằng tiền đang gửi tới, con lại phẫn khởi như vậy. Lời của ai quan trọng hơn?"

Tôi phải xin lỗi Chúa và hối cải cho thái độ của tôi. Tôi phân vân về lời hứa của Đức Chúa Trời. Vì bởi đức tin của tôi không được mạnh

mẽ, tôi không thể cho Ngài vinh hiển; Tôi chờ tới có bằng chứng của sự cung cấp của Ngài mới bắt đầu ca ngợi A-lê-lu-gia.

Chỉ biết câu Phi-líp 4:19 là phải đủ để khiến tôi ca ngợi Ngài mới đúng. Kinh thánh hứa rằng, "Đức Chúa Trời của tôi sẽ cung cấp đầy đủ mọi nhu cầu cho anh chị em theo như sự giàu sang vinh quang của Ngài trong Chúa Cứu Thế Giê-su." Tôi đáng lẽ phải nói, "Được rồi, A-lê-lu-gia! Cảm ơn Chúa. Tất cả được Chúa lo hết." Rất tiếc tôi không được mạnh mẽ trong đức tin. Chúa muốn dạy tôi trở nên mạnh hơn, tuy nhiên Ngài vẫn đáp ứng nhu cầu của tôi trước khi đức tin tôi tăng trưởng.

Đã bao nhiêu lần bạn phân vân với câu Phi-líp 4:19?" Đức Chúa Trời của tôi sẽ cung cấp tất cả đầy đủ mọi nhu cầu cho bạn theo như sự giàu sang vinh quang của Ngài." Thay vì ngần ngại và dao động, hãy đi đến Lời Chúa và tìm kiếm một lời hứa liên quan đến tình hình của bạn. Đọc lời hứa đó, suy ngẫm nó, và bắt đầu đứng vững trên lời đó. Rồi cảm ơn Chúa và ca ngợi Ngài về những gì Ngài đã thể hiện cho bạn qua Lời của Ngài.

Bốn: Áp-ra-ham có sự tin chắc vào lời hứa của Đức Chúa Trời

"Và hoàn toàn tin chắc rằng điều gì Đức Chúa Trời đã hứa thì Ngài cũng có đủ quyền năng làm được." (Rô-ma 4:21).

Nhân tố cốt yếu: Đức Chúa Trời có đủ quyền năng làm được hay không? Câu trả lời phụ thuộc vào quan điểm của bạn về Đức Chúa Trời. Nếu quan niệm của bạn về Ngài là căn cứ vào kinh nghiệm và khuôn mẫu của riêng bạn, thì tôi có thể bảo đảm rằng khái niệm của bạn về Đức Chúa Trời là giới hạn vì bạn đã bị giới hạn. Những điều mà khó khăn cho bạn sẽ là khó khăn cho vị thần mà bạn tạo ra theo hình ảnh của bạn. Vì bạn sẽ nghĩ như vậy, "Nếu tôi là Đức Chúa Trời, thì đây là điều tôi sẽ làm và đây là cách tôi sẽ làm. Đó là cách suy tưởng vô nghĩa bởi vì đường lối của Đức Chúa Trời vượt quá sự hiểu biết của chúng ta.

"'Vì ý tưởng Ta không phải là ý tưởng các ngươi, đường lối các ngươi chẳng phải là đường lối Ta,' CHÚA tuyên bố như vậy. 'Vì trời cao hơn đất bao nhiêu thì đường lối Ta cao hơn đường lối các ngươi; Ý tưởng Ta cao hơn ý tưởng các ngươi bấy nhiêu.'" (Ê-sai 55:8-9).

Tuy nhiên, nếu bạn tin tưởng vào Đấng đã bày tỏ chính Ngài trong Kinh Thánh, thì bất cứ sự bàn luận về sự khó khăn là vô lý, bởi vì Ngài là Đấng sáng tạo vũ trụ, các tầng trời, trái đất, và tất cả những tạo vật trong đó.

"Ôi! Lạy CHÚA, Ngài đã dùng quyền năng vĩ đại và cánh tay dang thẳng tạo dựng trời đất. Không có việc chi quá khó cho Ngài." (Giê-rê-mi 32:17).

Điều gì có thể quá khó cho Đấng đã tạo dựng mỗi thiên hà, mỗi ngôi sao, mỗi hành tinh, thiên thạch và mỗi hạt bụi trong vũ trụ rộng bao la này?

Đức Chúa Trời không đo lường công việc với trình độ đơn giản, trung bình, hay khó khăn. Ngài là toàn năng. Vì vậy đối với Ngài một cơn khủng hoảng trọng đại là dễ dàng như một điều nhỏ mọn. Đối với Ngài cung cấp một triệu đô la dễ như là cung cấp năm xu.

Tất nhiên chúng ta không nhận thức như vậy, Nếu tôi cần 25 xu, thì tôi sẽ đi xét các hộp tiền lẻ trong phòng điện thoại công cộng (hồi mà chúng ta vẫn có điện thoại công cộng) và máy kẹo, hy vọng tìm được một vài xu. "Tôi biết Chúa sẽ cung cấp. Có một điện thoại công cộng kia, hãy xem Chúa sẽ cung cấp bao nhiêu." Có khi bạn cũng tìm được một vài xu. Nhưng nếu bạn cần một triệu đô la thì sao?

"Ôi, Chúa! Điều này khó à." Nhưng đó là đặt sự giới hạn của mình vào Đức Chúa Trời, là Đấng vô hạn. Đức Chúa Trời không bao giờ hứa bất cứ điều gì mà Ngài không có khả năng thực hiện.

Nê-bu-cát-nết-sa, vua Ba-by-lôn, đã cho ra một nghị định rằng khi nghe tiếng âm nhạc vang lên, tất cả mọi người đều phải sấp mình xuống đất thờ lạy pho tượng vàng mà vua đã dựng lên trong đồng bằng Đu-ra. Vì thế, ngay lúc nghe âm nhạc đó, tất cả mọi người đều sấp mình xuống đất thờ lạy – ngoại trừ Sa-đơ-rắc, Mê-sác và A-bết-Nê-gô. Ba thanh niên Do Thái này đã bị lưu đày từ Giu-đa và được vua phong làm quản lý hành chánh tỉnh Ba-by-lôn. Chẳng bao lâu, có người tố cáo họ phạm tội khi quân. Vua ra lệnh triệu họ vào và nói, "Ta nghe các ngươi không chịu lạy pho tượng khi âm nhạc vang lên. Ta sẽ cho các ngươi một cơ hội nữa, và nếu các ngươi không chịu lạy pho tượng, các ngươi sẽ bị quăng ngay lập tức vào lò lửa cháy

phùng phùng. Thế thì thần nào có thể giải cứu các người khỏi tay ta?"

Họ trả lời vua, "Chúng tôi không cần phải biện minh về vấn đề này. Vì Đức Chúa Trời mà chúng tôi phục vụ có khả năng giải cứu chúng tôi khỏi lò lửa cháy phùng phùng của bệ hạ." (Đa-ni-ên 3:17). Và lẽ dĩ nhiên, chúng ta biết Ngài đã thật sự làm như vậy.

Đừng bao giờ đo lường bất cứ vấn đề bởi khả năng xử lý của mình. Bạn phải đo lường bởi khả năng của Đức Chúa Trời, vì Ngài là Đấng mà bạn tin cậy. Đức Chúa Trời có khả năng thực hiện bất cứ điều gì Ngài đã hứa.

Ngay Cả Thực Hiện Một Phép Lạ

Một ngày nào đó Áp-ra-ham đang bỗng đưa con trai nhỏ của mình, là con của lời hứa của Đức Chúa Trời, ông nhìn xuống và nói, "Tôi sẽ gọi tên con là Vui Cười (Y-sác có nghĩa là vui cười), bởi vì tôi vui cười khi nghĩ đến tôi và Sa-ra có bao giờ được sinh con." Đức Chúa Trời giữ Lời của Ngài với Áp-ra-ham, mặc dù đó cần một phép lạ.

Ngày nay bạn đang đối mặt với tình huống gì? Bạn đang lo lắng gì? Bạn có gặp khó khăn trên con đường của bạn không? Bất cứ đó là điều gì, hãy khám xét Lời Chúa và tìm kiếm một lời hứa phù hợp với tình hình của bạn và nắm giữ nó. Rồi bắt đầu ca ngợi Chúa ngay lập tức: "Được rồi, Chúa ơi. con đã có lời hứa của Ngài đây. Cám ơn Chúa." Và bắt đầu cho Chúa vinh hiển, bởi vì chắc chắn Ngài có thể thực hiện muôn phần hơn tất cả những điều chúng ta cầu xin hoặc suy tưởng.

Nguyên bạn trong tuần này được đắc thắng, thông qua quyền năng của Ngài, bạn bắt đầu đứng vững trong những khía cạnh mà bạn đã vấp ngã. Nguyên bạn thấy nhu cầu của bạn được Ngài cung cấp. Khi bạn thực tập đức tin của bạn và tăng trưởng trong đức tin, bạn sẽ bắt đầu được hưởng thành quả của đức tin – thông qua ân sủng và lòng thương xót của Chúa Giêsu Kitô.

Chương 3

Đức Tin Thực Hiện Được Điều Gì?

“Nếu các con có đức tin lớn bằng hạt cải, các con có thể bảo hòn núi này rằng: ‘Hãy dời qua bên kia.’ thì nó sẽ dời đi. Không có gì các con không làm được.”

Ma-thi-ơ 17:20

Nhiều năm trước, vợ tôi và tôi thuê một căn nhà trên đường Bell ở Corona, California. Kay, là vợ tôi, rất có đầu óc sáng tạo và rất nghệ thuật, và với một ít vài rẻ tiền, Kay trang trí nhà cửa đẹp đẽ. Và tôi, tất nhiên, khéo léo về vẽ sơn và sửa chữa. Vì vậy, chúng tôi hợp tác nhau rất hay.

Khi bà chủ nhà đến thu tiền thuê, bà nhìn thấy căn nhà đẹp hơn xưa rất nhiều. Vậy thì, bà quyết định dọn về nhà đó và cho chúng tôi một thông báo trực xuất. Kay lúc đó đang mang thai thứ ba, và vì chúng tôi không thể thuê được nhà nào hơn \$50 một tháng, chúng tôi biết đó sẽ rất khó mà tìm được một căn nhà khác.

Hai tuần trước khi chúng tôi phải dọn ra khỏi nhà, bà chủ nhà gọi đến hỏi kế hoạch dọn nhà của chúng tôi tiến hành như thế nào.

"Tốt lắm," tôi trả lời.

"Ông kiếm được nhà chưa?" bà hỏi.

"Chưa."

"Này, tôi đã cho ông thông báo và ông phải đi ra khỏi đó vì tôi sẽ dọn vào "

"Đừng lo. Chúng tôi sẽ đi ra vào ngày mà bà muốn."

"Nhưng tại sao ông còn chưa kiếm nhà?"

"Chúng tôi kiếm mỗi đêm," tôi nói với bà ấy. "Chúng tôi xét tất cả các quảng cáo trên tờ báo và gọi điện thoại hỏi han. Tôi cam đoan, chúng tôi rất tích cực mà kiếm."

Một tuần trước khi chúng tôi phải dọn ra, bà gọi nữa. "Ông có kiếm được nhà chưa?"

"Chưa." Bà ấy nổi cơn lên. Thành thực mà nói, tôi cũng không biết Chúa sẽ làm việc ra sao, nhưng tôi bảo đảm bà một lần nữa rằng chúng tôi sẽ đi ra đúng ngày.

Trong tuần đó bà gọi mỗi ngày để xem chúng tôi tìm được nhà chưa. "Thưa bà," tôi nói, "tôi đã đặt một chiếc xe tải chuyên chở. Nó sẽ đến ngày thứ Bảy này."

"Nhưng ông sẽ dọn đi đâu?"

"Tôi chưa biết."

Tất nhiên, bà chủ nhà giả định rằng chúng tôi sẽ đưa bà ra tòa. Tôi nghĩ rằng bà tưởng tượng tôi đi vô tòa với Kay, đang có bầu lớn, và hai đứa con nhỏ, trình bày câu chuyện thốn thức trước ông tòa, và ông tòa sẽ nói, "Ô! bà tàn nhẫn này, phải cho những đứa trẻ này thêm thời gian kiếm nhà." Bà ấy có lẽ sợ bị tố và rất khó chịu với chúng tôi, ngay cả khi chúng tôi tiếp tục cam đoan với bà rằng, "Chúng tôi sẽ dọn ra, đừng lo."

Ngày Thứ Bảy đến và chúng tôi vẫn không có nhà, nhưng chúng tôi đã thuê một chiếc xe chuyên chở. Một người trong nhà thờ nói, "Chúng tôi có một ga ra. Mục sư có thể cất đồ đạc ở đó cho đến khi kiếm được nhà."

Ba má tôi cư trú ở Santa Ana, vì vậy chúng tôi tính dọn vào ở với họ. Buổi sáng thứ bảy đó chúng tôi dọn tất cả đồ đạc vào ga ra, rồi đi đến nhà ba má tôi. Chúng tôi vừa mới ngồi xuống ăn bữa tối, thì điện thoại reo, đó là người mà có lòng tốt cho phép chúng tôi cất đồ đạc vào ga ra của họ.

"Chiều nay," họ nói, "một chiếc xe chuyên chở lại tới căn nhà nhỏ bên cạnh nhà tôi. Chúng tôi ra gặp những người đang dọn ra và hỏi họ có ai thuê nhà đó chưa. Họ nói chưa. Chúng tôi nói với họ rằng chúng tôi biết có người muốn thuê nó. Khi chúng tôi hỏi họ tiền thuê bao nhiêu, họ trả lời: "\$55."

"Được," Kay và tôi trả lời. Tối hôm đó, chúng tôi dọn tất cả đồ đạc trong ga ra ra và dọn vào nhà kế bên – và lần này chúng tôi thậm chí không cần tốn tiền mướn xe chuyên chở.

Hơn nữa, căn nhà này còn dễ thương hơn nhà trước. Tôi không cần phải sửa chữa nhiều – chỉ một vài điều nhỏ, như lát gạch phòng tắm. Sau khi chúng tôi sửa sang nó lên, nó trở thành căn nhà lý tưởng cho chúng tôi.

"Lạy Chúa, chúng con yên nghỉ trong Ngài." Câu đó đã là phương châm của chúng tôi. "Tôi không biết Đức Chúa Trời sẽ làm điều gì. Nhưng tôi biết chắc chắn Ngài sẽ làm. Và những gì Ngài làm sẽ là đúng, vậy thì tại sao phải lo lắng?" Chúng tôi biết Chúa sẽ giải quyết vấn đề đó, và Ngài đã thực hành. Thật kỳ diệu mà có thể yên nghỉ trong Chúa ngay cả khi chúng tôi không biết Chúa sẽ làm như thế nào.

Tôi đã phát giác rằng Đức Chúa Trời hình như thích hiện diện trong giờ mười một. Thường thường Ngài không ra mặt cho đến khi bạn tới thời hạn cuối cùng – và trong một số trường hợp, vượt qua thời hạn. Nhưng khi Chúa trả lời chậm trễ, bạn có thể chắc chắn Ngài đang làm một việc lớn hơn là bạn đã dự đoán.

Một Triển Vọng Chính Xác

Bất cứ khi nào đàm luận đến đề tài đức tin, người ta lúc nào cũng trích dẫn lời của Chúa Giêsu:

"Nếu các con có đức tin lớn bằng hạt cải, các con có thể bảo hòn núi này rằng: 'Hãy dời qua bên kia,' thì nó sẽ dời đi. Không có gì các con không làm được." (Ma-thi-ơ 17:20).

Điều quan trọng là chúng ta phải biết khung cảnh của những lời hứa đó, hãy biết Chúa Giêsu phán với ai. Ngài tiết lộ tiềm năng của đức tin cho người gần gũi nhất của Ngài – môn đồ của Ngài.

Làm thế nào mới trở thành môn đồ của Ngài? Trước đó Chúa Jêsus đã phán. "Nếu người nào muốn theo Ta (làm môn đồ của Ta), hãy từ bỏ chính mình, vác thập tự giá mình và theo Ta." (Ma-thi-ơ 16:24).

Khi Chúa Giêsu nói về những tiềm năng to lớn của đức tin, Ngài chỉ nói với những người đã từ chối bản thân mình, vát lên thập giá và hoàn toàn hàng phục theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Những người này không còn tìm kiếm điều gì cho bản thân họ - họ chỉ đi theo Chúa Giêsu.

Ngày nay có rất nhiều người giảng dạy rằng bạn chỉ cần tìm hiểu các bí quyết của đức tin, thì bạn có thể sử dụng đức tin đó để sản xuất các loại giàu có, đời sống sang trọng, và những điều kỳ diệu cho chính mình. Nhưng ở đây Chúa Giêsu chỉ nói với những người đã từ chối bản thân mình. Đức tin không phải là một môi trường thông qua đó để chúng ta có thể tích lũy kim cương, nhà cửa và hàng hóa xa xỉ cho chính mình. Hãy xem xét một vài điều trong Kinh Thánh đã được thực hiện qua đức tin:

“Bởi đức tin, Hê-nóc được cất lên và không hề thấy sự chết.” (Hê-bơ-rơ 11:5).

“Nô-ê kết tội thế gian và trở thành người thừa kế sự công chính bởi đức tin.” (Hê-bơ-rơ 11:7).

“Bởi đức tin, các tường lũy Giê-ri-cô sụp đổ.” (Hê-bơ-rơ 11:30).

“Qua đức tin, họ đã chiến thắng các vương quốc” (Hê-bơ-rơ 11:33).

“Qua đức tin miệng sư tử bị bịt” (Hê-bơ-rơ 11:33).

“Qua đức tin Sa-đơ-rắc, Mê-sác và A-bết-Nê-gô thoát khỏi lửa hừng” (Hê-bơ-rơ 11:34).

“Bởi đức tin người yếu đuối biến thành hùng mạnh” (Hê-bơ-rơ 11:34).

“Bởi đức tin quân đội ngoại quốc bị đánh tan” (Hê-bơ-rơ 11:34).

“Bởi đức tin những phụ nữ nhận được người nhà đã chết rồi sống lại” (Hê-bơ-rơ 11:35).

Tiềm năng của đức tin mà có thể thay đổi hoàn cảnh khó khăn của chúng ta là lớn lao biết bao!

Thành Tín, Nhưng Chịu Đau Khổ

Đức tin có tiềm năng to lớn để biến tình huống tiêu cực thành thắng lợi, nhưng người có đức tin chân thật cũng bị tra tấn. Họ phải chịu đựng chế giễu tàn ác, bị đánh đập, cầm tù, sống nay đây mai đó, ở trần truồng, nghèo túng, đói khát, đau đớn và khổ sở. Và họ đã bị ném đá, hoặc bị cưa xẻ, hoặc bị giết bằng lưỡi kiếm – mặc dù họ là người có đức tin chân chính (Hê-bơ-rơ 11:35-37).

Điều đó có nói gì với bạn về đức tin không? Nó cho chúng ta biết rằng đức tin không luôn luôn cứu chúng ta thoát khỏi hoàn cảnh bất lợi. Đức tin không để Đa-ni-ên khỏi bị ném vào hang sư tử. Đa-ni-ên được bảo vệ khi trong đó, nhưng không tránh được bị ném.

Khi hoàn cảnh không thuận lợi, chúng ta hay nói: "Mọi sự đều chống lại tôi." Không! Không! Không! Bạn không biết mọi sự. Bạn chỉ biết một khía cạnh, và bạn phán đoán trong khi không có sự hiểu biết đầy đủ. Chờ đến khi bạn biết được tất cả các sự thật rồi bạn sẽ thấy nó khá khác biệt với những điều bạn dự đoán.

Tôi đã xin lỗi với Chúa nhiều lần về sự phàn nàn rằng tất cả mọi sự đều chống đối tôi. Khi Chúa hoàn thành bức tranh, tôi có thể thấy rõ ràng tôi đã sai lầm quá nhiều. Đức Chúa Trời đã bắt đầu thực hành kế hoạch thương yêu của Ngài trong cuộc sống của tôi từ khởi đầu. Khi đức tin của tôi dao động, Chúa thậm chí sử dụng đó để thực hiện mục đích của Ngài trong cuộc sống của tôi. Và Ngài sẽ làm điều tương tự cho bạn.

Đức tin của bạn không luôn luôn giữ bạn khỏi tình cảnh khốn cùng, cũng giống như đức tin đã không giữ bạn của Đa-ni-ên khỏi lò lửa. Tôi bước đi trong đức tin, nhưng đó sẽ không giữ tôi khỏi đi qua các thung lũng bóng chết. Tuy nhiên, vào ngày đó, Ngài sẽ chống đỡ tôi. Chúa phán:

“Khi người đi qua các dòng nước, Ta sẽ ở với người. Khi người vượt qua các sông, nước sẽ không cuốn trôi người. Khi người qua lửa, người sẽ không bị cháy; ngọn lửa sẽ không thiêu đốt người.” (Ê-sai 43:2).

Ngài không hứa rằng nước lụt sẽ không nhận chìm chúng ta hoặc lửa sẽ không làm bỏng chúng ta, nhưng Ngài hứa rằng sự hiện diện của Ngài sẽ ở cùng chúng ta trong bất cứ tình huống nào.

Đức tin mang đến cho bạn sự tin chắc rằng Đức Chúa Trời điều khiển mọi sự và không có gì xảy ra với bạn ngoài trừ những gì Ngài đã cho phép xảy ra. Bởi vì Ngài đã cho phép xảy ra, Ngài có một mục đích tốt đẹp trong đó và qua đó. Khi bạn giao thác cho Chúa, những phiền muộn, những vùng vẫy và lo âu bắt đầu tan đi. Thay vì đó, bạn có thể nói với sự tin chắc, "Chúa điều khiển mọi sự. Chúa sẽ giải quyết nó. Tôi không biết bằng cách nào, nhưng tôi biết Ngài sẽ làm trọn "

Đức tin không bao giờ là một phương tiện để bạn có thể thực hiện ý muốn của bạn. Nó là một phương tiện để Đức Chúa Trời thực hiện mục đích của Ngài qua cuộc sống của bạn – và có lẽ đó là cho bạn chịu đau khổ. Cũng như đó chắc chắn là ý Ngài mà Con Một của Ngài bị đau khổ. Ông Phi-ê-rơ nói về sự đau khổ theo ý Chúa:

“Vậy, những ai chịu khổ theo ý của Đức Chúa Trời hãy phó chính mình cho Đấng Tạo Hóa thành tín và tiếp tục làm điều nhưn đức” (1 Phi-e-rơ 4:19).

Sự biểu hiện của đức tin không phải là sự hoàn toàn thoát khỏi mọi đau khổ, mà là sự tin cậy rằng Đức Chúa Trời sẽ gìn giữ bạn trong lúc đau khổ. Đừng nghĩ rằng chúng ta chỉ cần có đủ đức tin, thì sẽ không có bất cứ vấn đề nào. Không đúng! Tuy nhiên, Đức Chúa Trời sẽ ở cùng chúng ta và sẽ cho chúng ta sức mạnh để đối mặt với mọi vấn đề một cách đắc thắng. Đó là tiềm năng thực sự của đức tin.

Khiến Người Ngoại Đạo Khó Chịu

Chúng ta thường hay hát điệp khúc, "Tôi có niềm vui, niềm vui, niềm vui, niềm vui trong đáy lòng tôi." Trong những năm qua có đủ loại câu cộng thêm vào nó. Có người hát, "Tôi có một hy vọng vui mừng trong đáy lòng tôi *mà làm người ngoại đạo khó chịu.*"

Niềm tin như vậy tức là hoàn toàn tin cậy Chúa. Bạn không bị băn khoăn khi gặp khó khăn, bạn không buồn bã, rầu rĩ, nói, "Tôi không biết phải làm như thế nào." Thay vào đó, bạn mỉm cười và chờ đợi.

"Có gì thay đổi chưa?" người khác sẽ hỏi.

"Chưa, tình trạng vẫn rắc rối lắm."

"Nhưng làm sao bạn có thể vui mừng thế này?"

“Bởi vì Đức Chúa Trời điều khiển mọi sự.”

Nó làm người không tin Chúa rất khó chịu rằng bạn không bị xáo trộn.
"Nhưng bạn sẽ làm gì về nó?"

"Tôi chỉ tin tưởng vào Chúa, chỉ yên nghỉ trong Ngài."

"Ồ, thôi đi! Đức Chúa Trời giúp những người tự giúp mình. Bạn phải làm gì mới được. Bạn không thể chỉ ngồi đó chờ."

Khi bạn yên nghỉ trong Chúa, người không tin Chúa rất bối rối. Họ không hiểu tại sao bạn không điên cuồng. Đức tin là biết rằng Đức Chúa Trời điều khiển mọi khía cạnh trong cuộc đời của bạn.

Rất tiếc là, đôi khi chúng ta đặt vấn đề trước Đức Chúa Trời... rồi chúng ta đi ngủ và vật lộn với nó cả đêm. Chúng ta thức dậy lúc 3:00 sáng suy nghĩ, “Có gì sẽ xảy ra? Nếu tôi làm điều này thì sẽ ra sao? Và nếu tôi làm điều đó thì sao? Có lẽ tôi nên làm điều này...” Chúng ta không được yên nghỉ vì chúng ta không tin tưởng vào khả năng của Chúa. Vì vậy, chúng ta tiếp tục mang gánh nặng – và đó làm chúng ta kiệt sức.

Sau khi cầu xin sự giúp đỡ của Chúa, bạn cần phải thực hiện bước thứ hai – yên nghỉ trong Chúa. "Tôi đã đặt nó trong tay của Chúa và tôi tin tưởng rằng Ngài sẽ lo cho" Rồi nhìn xem Ngài muốn thực hiện điều gì trong cuộc sống của bạn qua đức tin của bạn.

Hai Người Có Nhu Cầu Cấp Bách

Trong Mác đoạn 5, chúng ta gặp hai người tuyệt vọng rồi sao đó phát hiện tiềm năng to lớn của đức tin trong Đức Chúa Trời. Một người thì cầu xin sự rờ đụng của Chúa Giêsu, còn người kia đi tới mà rờ Chúa Giêsu.

Ngay sau khi Chúa Giêsu bắt đầu sứ vụ của Ngài, ai cũng biết rằng nhiều người đã được chữa lành chỉ bằng cách rờ đụng Ngài. Vì vậy, khi Chúa đi đến Ca-pha-na-um, người dân đông đúc xung quanh Ngài và với tay rờ đụng Ngài. Một người quản lý hội đường tên là Giai-ru, chen qua đám đông, ông cần sự chữa lành cho con gái 12 tuổi của ông đang hấp hối, một cách khẩn cấp.

Hãy nhớ rằng không bao lâu trước đó, Chúa Giêsu đã chữa lành một người vào ngày Sa-bát trong hội đường Ca-pha-na-um. Vì điều đó, các nhà lãnh đạo trong hội đường âm mưu để giết Ngài. Và bây giờ Giai-ru, một trong những nhà lãnh đạo đó, đã đến khẩn cấp với Chúa Giêsu, vì chính con gái quý mến của mình nằm ngay cửa của sự chết. Thành kiến là một trở ngại khó mà vượt qua, nhưng Giai-ru tin rằng Chúa Giêsu có quyền năng chữa bệnh.

Ông quỳ xuống nơi chân Ngài, nài xin Ngài đến đặt tay trên con gái ông. Lúc đó, Giai-ru không cần biết các nhà cai trị khác nghĩ ông ra sao. "Ngài chỉ cần đặt tay," ông cầu xin với Chúa Giêsu, "tôi biết con tôi sẽ được chữa lành."

Chúa Giêsu vui lòng đi với ông. Ngài không khiển trách ông về điều xảy ra trong hội đường ngày kia. Ngài không nói, "Bây giờ người gặp rắc rối thì đến với Ta, phải không?" Ngài không kể lại quá khứ - và tôi yêu mến Chúa Giêsu về điều này. Khi bạn đến với Chúa Giêsu, Ngài sẽ không làm bạn tủi thẹn về tất cả các điều xấu của bạn. Không ai đến với Chúa Giêsu tìm giúp đỡ bao giờ bị quở trách. Ngài sẵn sàng và vui lòng giúp đỡ khi bạn đến với Ngài trong đức tin.

Người thứ hai trong câu chuyện này cũng cảm thấy tuyệt vọng. Đã 12 năm, người đàn bà này bị xuất huyết – một loại bệnh mà khiến bà trở thành một người bị xã hội ruồng bỏ. Lê-vi-ký đoạn 15 nói rằng một người đàn bà với bệnh này là phải bị tẩy chay khỏi cộng đồng. Bà tốn hết tiền thầy thuốc nhưng bệnh không dứt, lại còn nặng hơn nữa. 12 năm có vẻ mau chóng khi tràn đầy niềm vui và hạnh phúc, nhưng khi đời sống tràn đầy khổ sở và đau đớn, nó có thể cảm thấy như mãi mãi.

Người đàn bà tội nghiệp này cũng có niềm tin vào quyền năng của Chúa Giêsu. Giống như Giai-ru, bà tin rằng, một cách đúng đắn, chỉ cần rờ đụng Chúa Giêsu thì sẽ được chữa lành. Bà biết chắc chắn rằng bà chỉ cần chen qua đám đông và rờ áo Ngài, thì sẽ được lành bệnh. Đây có một vài trở ngại – trước nhất, đám đông lấn ép Chúa Giêsu. Nhưng tuyệt vọng và quyết tâm, bà đã ráng sức chen qua đám đông đó, cho đến khi bà đến đủ gần để rờ viền áo của Chúa Giêsu.

Tôi có thể tưởng tượng Giai-ru cố gắng chen lấn qua đám đông, la hét, "Lùi lại! cho Ngài đi qua!" Ông phải dẫn Chúa Giêsu đến nhà ông

ngay lập tức. Nhưng khi người đàn bà này sờ viền áo của Chúa Giêsu, Chúa tức thì dừng lại và hỏi: "Ai đụng Ta?" (Mác 5:30).

Câu hỏi của Ngài thật khó hiểu. "Chúa nói gì?" môn đồ hỏi. "Chúng tôi đang bị xô đẩy lung tung và Chúa hỏi, 'Ai đụng Ta?'" Chữ Hy Lạp "đụng" ở đây đúng hơn là "chộp lấy" hay "nắm giữ." Chúa Giêsu đã dùng chữ này khi bà Ma-ry thấy Ngài lần đầu tiên sau khi Ngài sống lại, và Ngài nói, "Chớ sờ đến Ta," hay theo nghĩa đen, "Đừng cầm giữ Ta" hoặc "Đừng bám vào Ta." Nó là một cái nắm kiên quyết, vững chắc. Vì vậy, Chúa Giêsu muốn biết ai nắm giữ viền áo của Ngài.

Nhiều người cũng đang chộp nắm Ngài, nhưng tại sao lần này Chúa Giêsu ngừng lại? Tôi tin rằng Chúa Giêsu dừng lại nói chuyện với đàn bà này để tăng thêm niềm tin của Giai-ru, người cha mà sắp sửa nhận tin buồn rằng con gái mình đã chết. Khi người đàn bà mô tả nỗi đau khổ và sự chữa lành của mình, Chúa Giêsu nói với bà, "Con ơi, đức tin con đã chữa lành cho con, hãy về bình yên, khoẻ mạnh hết đau yếu". (Mác 5:34).

Trong khi Ngài còn đang nói, người nhà của Giai-ru đến báo tin: "Con gái chủ qua đời rồi, còn phiền Thầy làm chi?" (Mác 5:35). Lúc đó Chúa Giêsu tập trung mọi sự chú ý của Ngài vào người cha quẫn trí và nói: "Đừng sợ, chỉ tin mà thôi." (Mác 5:36). Chúa Giêsu dẫn theo Phê-rô, Gia-cơ và Giăng với Ngài, và cùng với Giai-ru, tiếp tục đi đến nhà. Khi họ đến gần, họ nghe tiếng người khóc lóc, kể lể. Bước vào nhà, Chúa Giêsu hỏi, "Tại sao lại ồn ào khóc lóc? Cháu không chết đâu, chỉ ngủ mà thôi!" Tức thì họ trở sự khóc lóc thành cười giễu.

Chúa Giêsu chỉ cho cha mẹ và ba môn đồ theo Ngài đi vào phòng chứa xác chết của cô bé. Cầm tay nó, Ngài gọi: "Ta-li-tha-cum," nghĩa là: "Bé gái ơi, Ta truyền cho con, hãy dậy." Cô bé liền chỗi dậy, bước đi. Ai nấy đều sửng sờ kinh ngạc vô cùng. Ngài cấm ngặt họ không được tiết lộ việc này cho bất cứ ai. Vì Ngài không muốn người dân tôn Ngài là Đấng Christ trước ngày quy định, và chỉ bảo cho cô bé ăn (Mác 5:41-43).

Sự sờ đụng của Chúa Giêsu là một sờ đụng yêu thương và chữa lành. Nó là một sờ đụng của sự sống, giải cứu, và quyền năng. Chúa Giêsu muốn sờ đụng bạn ngày nay để mang lại cho bạn những phước lành đó. Ngài muốn bạn cảm thấy tình yêu của Ngài và kinh nghiệm sự chữa lành của Ngài. Ngài muốn cho bạn sự sống đời đời

để giải cứu bạn từ quyền lực tối tâm đang tiêu hủy bạn. Ngài muốn cho bạn quyền năng của Ngài hôm nay.

Oi, chúng ta cần sự rờ đụng của Chúa Giêsu biết bao. Hãy đến với Chúa Giêsu hôm nay với niềm tin. Ngay lúc bạn rờ đụng Chúa Giêsu, bạn sẽ được chữa lành, được giải cứu, được giúp đỡ.

Tôi không biết nhu cầu riêng biệt của bạn là gì. Tôi không biết bao lâu bạn đã ở trong tình trạng đó – nhưng tôi biết rằng sự rờ đụng của Chúa Giêsu là điều duy nhất bạn cần để trở nên vẹn toàn.

Vẹn Toàn Trong Ngài

Bởi vì Đức Chúa Trời vừa là thông suốt mọi sự và vừa là đời đời, Ngài có thể nói về những điều chưa xảy ra dường như nó đã xảy ra. Trong Lời của Ngài, Ngài thường nói về tương lai dường như nó đã thành tựu trong quá khứ.

Khi bạn đặt niềm tin vào Chúa Giêsu, Đức Chúa Trời nhìn thấy bạn với một trạng thái trong tương lai khi Ngài đã hoàn tất công việc của Ngài trong cuộc sống của bạn. Khi Chúa Giêsu trình bày bạn với Cha Ngài và nói: "Đây là cô dâu của tôi," Ngài sẽ trình bày bạn không có dấu vết hay nếp nhăn. Cô dâu của Ngài sẽ không có hư hỏng gì cả. Chúa Giê-xu "có thể giữ gìn anh chị em khỏi vấp ngã và trình anh chị em vẹn toàn trước sự hiện diện vinh quang của Ngài trong niềm vui vô tả" (Giu-đê1:24).

Khi Chúa Giêsu trình bày bạn trước Chúa Cha, bạn sẽ ở trong một tình trạng vẹn toàn – nhưng ngay cả bây giờ, Ngài đã coi bạn trong trạng thái hoàn thiện đó. Ngài không nhìn bạn với những thất bại, yếu kém, và lỗi lầm của bạn. Thay vì đó, Ngài thấy bạn hoàn thiện trong Ngài, vì Ngài biết rằng "Đấng đã bắt đầu làm những việc tốt đẹp trong anh chị em sẽ tiếp tục công việc của Ngài cho đến khi hoàn tất" (Phi-líp 1:06). Chúa sẽ không từ bỏ bạn.

Chúa không chọn bạn và gọi bạn là cô dâu của Ngài, rồi *hy vọng* có thể hoàn thành công việc của Ngài trong cuộc sống của bạn. Không! Đức Chúa Trời *luôn luôn* hoàn thành những gì Ngài bắt đầu.

Bạn không cần lo rằng một ngày nào đó, khi bạn vấp và thất bại nữa, Ngài sẽ nói: "Thôi đi. Nó sẽ không bao giờ thành công. Quên nó đi. Ta bỏ cuộc." Chúa biết tất cả mọi sự – và căn cứ vào những gì Ngài

biết, Ngài sẽ làm cho bạn những gì bạn không đủ sức làm. Ngài đã chọn bạn và kêu gọi bạn, và Ngài sẽ làm vẹn toàn những điều liên quan đến bạn. Khi chúng ta đặt niềm tin vào Ngài, những điều Ngài có thể thực hiện trong bạn và tôi là kỳ diệu biết bao!

Kinh Thánh nói, "Tình yêu che phủ vô số tội lỗi" (1 Phi-e-rơ 4:8). Khi tôi trở thành ông nội ông ngoại, tôi càng nhận thức nhiều hơn sự thật của lời đó. Người khác có lẽ nghĩ cháu tôi phá phách quá, nhưng tôi chắc chắn không xem họ như vậy. Tôi sẵn sàng tranh cãi với bất cứ ai mà chê họ phá phách. Họ rất dễ thương, họ chỉ thể hiện bản chất dễ thương đó mà thôi.

Tôi rất vui mừng rằng Chúa nhìn xuyên qua những khuyết điểm và thất bại của tôi, và nhìn thấy tôi như là hoàn toàn trong Ngài. Về hội thánh, Chúa Phán: "Em yêu ơi, toàn thân em xinh đẹp, không chút tí vết" (Nhã-ca 4:07). Khi Ngài nhìn vào bạn, Ngài chỉ nhìn thấy bạn xinh đẹp – không có sai sót, dấu vết hay nhược điểm.

Chúng ta có xu hướng nói, "Nhưng, Chúa ơi, nhìn thấy điều này điều đó..." Sao mà đại đột đến nỗi làm nổi bật mọi lỗi lầm của bạn. Hãy chấp nhận bởi đức tin rằng Ngài yêu thương bạn và thấy bạn như là hoàn hảo trong Ngài. Hãy tận hưởng sự thật đó!

Đức Chúa Trời Coi Chờng bạn

Một chủ nhật, khi cháu trai của tôi, tên Will, còn nhỏ, hỏi ba nó một câu hỏi trên đường về nhà từ nhà thờ. "Ba, có phải Chúa luôn luôn theo dõi chúng tôi không?"

Trước khi trả lời, ba nó, tên Chuck, hỏi: "Tại sao con muốn biết?"

"Bởi vì cô giáo trường chủ nhật nói Đức Chúa Trời luôn luôn theo dõi chúng con và con muốn biết đó là thật hay không."

"Con nghĩ tại sao cô giáo nói vậy?"

"Chúng con đùa giỡn thay vì lắng nghe bài học Kinh Thánh. Nhưng có đúng không? Chúa thực sự lúc nào cũng theo dõi con không?"

Chuck trả lời một cách khôn ngoan: "Đúng, William, Thật vậy. Đức Chúa Trời luôn luôn theo dõi con vì Ngài yêu thương con đến nỗi không thể rời mắt Ngài ra khỏi con."

Bạn có từng yêu thương một người đến nỗi bạn không thể ngưng suy nghĩ tới người đó không? Đó là tình cảm của Đức Chúa trời đối với bạn. Ngài yêu chuộng bạn. Ngài không thể rời tâm trí Ngài ra khỏi bạn. Ngài nghĩ đến bạn không ngừng.

Có khó gì mà đặt niềm tin vào một vị Thần tràn đầy tình yêu cho bạn không? Ngài yêu bạn thực sự. Và vì tình yêu tuyệt vời này, Ngài muốn thực hiện những điều tuyệt vời trong cuộc sống của bạn khi bạn sống bởi đức tin trong Ngài – bất cứ bạn đang ở trong tình trạng nào.

Chương 4

Điều Gì Làm Đẹp Lòng Chúa Nhất?

“Không có đức tin thì không thể nào đẹp lòng Đức Chúa Trời.”

Hê-bơ-rơ 11:6

Không cần nhiều. Chỉ một chút niềm tin là đẹp lòng Đức Chúa Trời .

Đó là một sự thật trong Kinh Thánh, sâu sắc, nhưng vinh hiển hết mức. Từ đầu đến cuối, Kinh Thánh khuyên bảo chúng ta nên hết lòng tin cậy CHÚA, chớ nương cậy nơi sự hiểu biết của mình (Châm ngôn 3:5).

Ôi, Chúa mỉm cười khi chúng ta đặt niềm tin và tin cậy của mình vào Ngài. Lời Chúa kêu gọi chúng ta đặt niềm tin và sự tin chắc của chúng ta trong lời hứa của Ngài. "Tin cậy vào Chúa, và Ngài sẽ giải cứu bạn." Đó là lời hứa của Ngài.

Tại Sao Chúng Ta Không Tin Tưởng Ngài?

Nếu đức tin đẹp lòng Chúa là sự thật, như Kinh Thánh đã khẳng định, thì tự nhiên điều ngược lại cũng là sự thật – Đức Chúa Trời không vui lòng khi chúng ta không tin cậy Ngài? Khi chúng ta nghi ngờ lời hứa của Ngài, khi chúng ta sống trong sợ hãi và lo âu, hành vi này không thể làm vui lòng Ngài. Tôi thường tự hỏi Chúa cảm thấy thế nào khi chúng ta cầu nguyện như thế này: "Ôi Chúa ơi, giúp con tin tưởng Ngài. Lạy Chúa, xin giúp con tin tưởng lời hứa của Ngài."

Giả sử tôi nói với cháu của tôi, "Con ơi, vào ngày sinh nhật 16 tuổi của con, ông ngoại sẽ cho con một chiếc xe hơi." Nếu nó đã biết rằng tôi đã mua xe hơi cho tất cả các cháu tôi vào ngày sinh nhật 16 tuổi của chúng, bạn nghĩ nó sẽ trả lời như thế nào? Tôi chắc rằng nó cũng muốn điều tương tự được xảy ra cho nó.

Vậy, bạn sẽ nghĩ như thế nào nếu, sau khi tôi hứa cho nó, và nó trả lời: "Oi, ông ngoại, giúp con tin tưởng ông ngoại. Giúp con tin tưởng lời hứa của ông ngoại!" Tôi sẽ suy nghĩ, tại sao nó không tin tôi? Tôi

có từng cho nó lời hứa giả không? Tôi có từng hứa lung tung và không thể làm trọn không?

Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta một Kinh Thánh chứa đầy lời hứa tuyệt vời – tuy nhiên nhiều lần chúng ta nói, "Ôi Chúa, xin giúp con tin tưởng Ngài. Lạy Chúa, xin giúp con tin rằng Ngài sẽ làm như Ngài đã hứa."

Tại sao chúng ta không tin Ngài? Có gì về lời hứa của Ngài mà chúng ta thấy khó mà tin tưởng? Trong Cựu Ước, Hê-nóc, không có nhiều lời hứa của Chúa như chúng ta có trong Kinh Thánh bây giờ, nhưng niềm tin của ông rất làm vui lòng của Đức Chúa Trời:

"Bởi đức tin, Hê-nóc được cất lên và không hề thấy sự chết; người ta không tìm thấy ông đâu cả, vì Đức Chúa Trời đã cất ông lên. Trước khi được cất lên, ông đã được chứng nhận là người đẹp lòng Đức Chúa Trời" (Hê-bơ-rơ 11:5).

Thế giới đã trở nên tối tăm với tội lỗi, nhưng mặc dù trong văn hóa tối tăm, người tin kính này đi với Đức Chúa Trời. Chúng ta biết rằng Hê-nóc cũng là một vị tiên tri, như Giu-đe trích dẫn một trong những lời tiên tri của ông:

Hê-nóc là cháu bảy đời của A-đam đã tiên tri rằng: "Xem kia, Chúa sẽ đến với muôn ngàn thánh để xét đoán mọi người để định tội hết thảy" (Giu-đe 1:14-15).

Hê-nóc sinh một con trai mà ông đặt tên là Mê-tu-sê-la, đại khái có nghĩa là, "Trong năm y qua đời, nó sẽ đến." Đây có thể là một lời tiên tri liên quan đến trận lụt lớn trong ngày của Nô-ê không? Nếu bạn cộng lại những năm trong gia phả của sách Sáng-Thế-ký, bạn sẽ phát hiện rằng trận lụt đã đến trong năm mà Mê-tu-sê-la qua đời. Hê-nóc là một vị tiên tri đã bước đi với Đức Chúa Trời.

Theo một truyền thuyết cũ, Hê-nóc đi dạo mỗi ngày với Đức Chúa Trời. Chúa sẽ gặp ông vào buổi sáng và Hê-nóc giao thông với Chúa. Một buổi sáng, Chúa nói với Hê-nóc, "Hôm nay mình sẽ đi xa một chút. Hãy đem theo bữa ăn trưa của con" Vậy thì, Hê-nóc đem theo bữa ăn trưa của mình.. Chúa và Hê-nóc đi một chút, ăn trưa với nhau, rồi tiếp tục đi... và đi... cho đến khi cuối cùng Hê-nóc nói: "Tối rồi, Chúa ơi. Chúng tôi hãy trở về nhà đi". Nhưng Chúa nói, "mình

bây giờ gần nhà của Ta hơn là nhà của con. Con muốn về nhà với Ta không? "

Tôi rất thích câu chuyện này. Tôi không biết nó có thật hay không, nhưng đức tin của Hê-nóc vui lòng Chúa, đến nỗi Ngài đã cất ông đi, để ông không bị chết. Làm đẹp lòng Đức Chúa Trời là mục đích của sự tồn tại của chúng ta – và Kinh Thánh nói rằng chúng ta thỏa thích lòng của Ngài qua đức tin. Đó là một sự thực cơ bản của sự tồn tại của chúng ta: bạn và tôi đã được tạo ra cho niềm vui của Đức Chúa Trời.

Trong khái tượng của Chúa, sứ đồ Giăng thấy chê-ru-bin vòng quanh ngai vàng của Đức Chúa Trời, thờ phượng Chúa và ngày đêm tung hô không dứt sự thánh khiết và trong sạch của Ngài. 24 vị trưởng lão sắp mình xuống trước Đấng đang ngự trên ngai, thờ lạy Đấng Hằng Sống đời đời, rồi họ tung các máo của họ trước ngai và ca tụng,

"Ngài thật xứng đáng nhận vinh hiển, tôn kính, và quyền uy, vì Ngài đã dựng nên mọi vật, nhờ ý thích Ngài mà chúng hiện hữu và được dựng nên." (Khải Huyền 4:1 KJV).

Một người sống cho thích thú riêng của mình là không sống đồng bộ với Đức Chúa Trời – luôn luôn tìm trò chơi mới, trò chơi khác, tìm kích thích mới. Con người sẽ không bao giờ được thỏa mãn cho đến khi họ hoàn thành mục đích của sự tồn tại của họ: làm đẹp lòng Đức Chúa Trời bởi đức tin. Không có đức tin thì không thể nào đẹp lòng Đức Chúa Trời. Vì vậy ông Phao-lô nói rằng bất cứ việc gì không bởi đức tin là phạm tội (Rô-ma 14:23).

Đức Chúa Trời là Đấng Thưởng Phạt

Hầu đẹp lòng Đức Chúa Trời, bạn phải tin rằng Ngài là tốt và Ngài vui thích thưởng cho những người siêng năng tìm kiếm Ngài. Và phần thưởng của Ngài là vinh hiển biết bao. Đức tin mà chúng ta bày tỏ hoàn toàn không cân xứng với phần thưởng của Ngài. Phần thưởng không phải là lương bổng. Chúng ta không thể "kiếm được" phần thưởng của Đức Chúa Trời bởi đức tin của chúng ta. Tuy vậy, đức tin rất làm vui lòng Chúa đến nỗi Ngài thưởng cho chúng ta vượt qua đức tin của chúng ta một cách vô hạn.

Kinh Thánh nói về nhiều loại “mão miện” mà Đức Chúa Trời sẽ thưởng cho tín đồ đắc thắng. Như ông Phao-lô chép trong khi đang chờ đợi bị tử hình,

“Vì mạng sống ta đang bị đổ ra làm tế lễ, ngày giờ qua đời của ta gần rồi. Ta đã đánh trận tốt đẹp, đã hoàn tất cuộc chạy đua và giữ vững đức tin.”

“Giờ đây mào chiến thắng của sự công chính đang để dành cho ta. Chúa, Vị Thẩm Phán công bình, sẽ ban nó cho ta trong ngày ấy; và không phải chỉ cho ta, nhưng cũng cho tất cả những người yêu mến sự hiện đến của Ngài” (2 Ti-mô-thê 4:6-8).

Tôi nghĩ ông Phao-lô là một người ham thích thể thao. Khi bạn lưu ý sẽ thấy ông Phao-lô thường xuyên dùng thể thao để minh họa một ý tưởng. Có lẽ đầu óc ông đang nghĩ đến Thế vận hội cổ đại khi ông chép,

“Anh chị em không biết rằng mọi người chạy đua trong vận động trường đều chạy, nhưng chỉ có một người đoạt giải sao? Hãy chạy cách nào để có thể đoạt giải”. (1 Cô-rinh-tô 9:24).

Nói cách khác, đặt hết tất cả gì bạn có vào đó. Chạy một cách để thắng giải.

Những lực sĩ tranh tài đều tự mình kiêng cử đủ điều. Họ làm vậy để được mào chiến thắng hay hư nát, nhưng chúng ta sẽ nhận mào chiến thắng không hề hư nát (1 Cô-rinh-tô 9:25).

Tức là, họ rất có kỷ luật hầu để kết thúc hạng nhất. Nếu bạn muốn cạnh tranh trong Thế vận hội, bạn phải rất kỷ luật – để ý ăn uống, cân lượng, và luyện tập thường xuyên. Trong Hy Lạp cổ đại, lực sĩ thắng cuộc Ô-lim-pích nhận được một vòng hoa bằng lá nguyệt quế dệt thành một vương miện. Họ chịu đựng tất cả kỷ luật nghiêm ngặt – mấy năm trời rèn luyện, kiêng cử đủ điều – xong chỉ muốn giành được một vòng hoa nguyệt quế đặt trên đầu họ.

Ông Phao-lô muốn nói rằng, "Nếu một người vui lòng sống một cuộc sống có kỷ luật hầu chỉ đạt được một vòng hoa đặt trên đầu, thì làm sao chúng ta không càng cố gắng hơn để được mào miện không hề hư nát mà Đức Chúa Trời muốn cho chúng ta? Vòng nguyệt quế đó sẽ khô đi, lá của nó sẽ chết đi và tan rã, nhưng chúng ta cố gắng để

được một mào miện không hề hư nát và không bao giờ lu mờ hoặc vỡ vụn".

Ông Gia-cơ cũng nêu ra một mào miện khác, là mào miện của sự sống:

"Phước cho người kiên trì chịu đựng cơn thử thách, vì sau khi trải qua cơn rèn thử, người ấy sẽ nhận được mào của sự sống, mà Chúa đã hứa cho những người yêu kính Ngài" (Gia-cơ 1:12).

Chúa Giêsu cũng đề cập đến mào của sự sống này. Khi Ngài an ủi các hội thánh Si-miêc-na, sắp sửa bị đàn áp khủng khiếp dưới sự cai trị La Mã, Ngài phán:

"Đừng sợ mọi gian khổ các ngươi sắp chịu. Kìa, Ác Quỷ sắp quăng một vài người trong các ngươi vào tù để thử các ngươi, và các ngươi sẽ chịu hoạn nạn trong mười ngày. Hãy trung tín cho đến chết, rồi Ta sẽ ban cho ngươi mào của sự sống" (Khải Huyền 2:10).

Đối với các tín đồ ở Si-miêc-na, đức tin có nghĩa là tử vì đạo, nhưng Đức Chúa Trời đã hứa thưởng cho mỗi liệt sĩ mào miện của sự sống đời đời.

Khi Phi-e-rơ viết cho các trưởng lão hội thánh để khuyến khích họ trong sự hầu việc, ông chép, "Khi Đấng Chấn Chiên Tối Cao xuất hiện, anh chị em sẽ nhận được mào vinh hiển không phai tàn" (1 Phi-e-rơ 5:4). Mào này giữ lâu bền và rực rỡ suốt vĩnh cửu. Và Chúa Giêsu đã hứa sẽ thưởng mào này cho mọi nhà lãnh đạo hội thánh trung thành.

Một Thí Dụ Sáng Ngời

Một ngày Áp-ram nghe nói rằng Lót, là cháu ông, đã bị bắt làm con tin bởi một liên minh năm vua mạnh mẽ. Áp-ram tập hợp một đội vũ trang và đuổi theo các vua cho đến đêm tối và đánh bại chúng trong một cuộc tấn công bất ngờ. Ông thả tự do các con tin và đem về tất cả những của cải mà các vua giật cướp trong cuộc chinh phục mười thành phố.

Khi Áp-ram trở về nhà, vua của Sô-đôm đi ra nghênh đón ông, Vui mừng người của vua được trở về, vua định cho Áp-ram các chiến lợi phẩm mà được hồi phục. Nhưng Áp-ram từ chối lấy bất kỳ vật gì.

"Tôi đã đưa tay lên thề trước mặt CHÚA, rằng tôi sẽ không lấy bất cứ vật chi, dù là một sợi chỉ hay một quai dép," Áp-ram nói, "e rằng vua sẽ nói, 'Nhờ ta mà Áp-ram được giàu có'" (Sáng-thế Ký 14:22-23). Sau đó một điều thật tuyệt vời xảy ra:

Sau các việc đó, lời của CHÚA đã đến với Áp-ram trong một khái tượng, "Hỡi Áp-ram, đừng sợ. Ta là thuẫn che chở ngươi. Phần thưởng của ngươi sẽ rất lớn." (Sáng-thế Ký 15:1).

"Đừng sợ," Chúa phán. Nhưng Áp-ram có lý do để sợ hãi. Ông vừa mới đánh bại các vua mạnh mẽ trong một cuộc tấn công bất ngờ, thu giữ chiến lợi phẩm của họ và đem về các con tin, chỉ với 318 gia nhân được tập luyện (Sáng thế ký 14:14). Các vua này có quân lực cao siêu hơn của Áp-ram quá nhiều. Đương nhiên ông sẽ nghĩ, nếu họ tập hợp trở lại và tấn công, thì tôi sẽ làm sao? Lần này không có yếu tố bất ngờ, tôi không có khả năng đánh bại họ. Nhưng Chúa biết sự lo ngại của Áp-ram và phán với ông, "Ta sẽ là thuẫn che chở ngươi."

Cũng có thể là Áp-ram hối tiếc. Có lẽ Áp-ram thấy vua Sô-đôm lấy đi tất cả các chiến lợi phẩm mà Áp-ram đã từ chối, ông có lẽ suy nghĩ, "Tôi ngu quá. Đó là của cải rất nhiều. Có lẽ tôi nên giữ một phần." Có lẽ ông đang suy nghĩ về tất cả những của cải mà ông bỏ qua. Cho nên, Chúa nói với Áp-ram, "Ta là phần thưởng của ngươi rất lớn. Ngươi không cần bất cứ chiến lợi phẩm gì. Chính Ta là phần thưởng tuyệt vời của ngươi."

Tôi nghĩ rằng Áp-ram sẽ thưởng thức Bruce, là một thanh niên tóc dài. Bây giờ Bruce là một nhà kế toán ăn mặc tề chỉnh chải chuốt, nhưng khi y còn là hí-pi, y hay hát, "Tôi đã có Chúa Giêsu, và đó là đủ rồi." Quả thật, nếu bạn có Chúa Giêsu, đó là đủ rồi – bạn là giàu có.

Cháu của tôi thường nói với tôi: "Ông ngoại giàu có không?" Họ hỏi vì tôi đem họ đến tiệm đồ chơi và nói: "Chọn bất cứ món đồ chơi con muốn." Họ lục lọi cả tiệm để chọn món đồ chơi họ thích nhất. Họ cầm lên một món, ôm một hồi, đặt xuống và lấy lên món khác. Họ thấy khó mà chỉ chọn một món mà thôi. Nhưng cuối cùng họ quyết định trên "một món đó." Rồi ông ngoại sẽ đem tiền ra để mua. Vì vậy, họ hỏi tôi, "Ông ngoại ơi, ngoại giàu lắm, phải không?"

"Đúng," tôi nói, "Tôi là người giàu nhất tại Orange County."

"Ông ngoại ơi", họ hỏi, "ngoại có nhiều tiền phải không?"

"Không," tôi nói, "ngoại không có nhiều tiền, nhưng ngoại giàu có."

Đó là nghĩa gì? Tôi giàu với những điều có giá trị. Tôi giàu với một gia đình đẹp đẽ. Tôi giàu trong tình yêu thương. Tôi giàu trong tình yêu của tôi với Chúa. Tôi có Chúa Giê-xu! Tôi đã có tình yêu của Chúa. Ngài là phần thưởng tuyệt vời của tôi.

Cũng vậy, Đức Chúa Trời nói với bạn, "Ta là phần thưởng của con thật lớn. Đức tin của con đẹp lòng Ta, và Ta dự định sẽ thưởng cho con vượt xa tất cả sự tưởng tượng của con."

Một Phần Thưởng Cao Hơn Hết

Áp-ram vui mừng trong lời của Chúa về thuận che chở và phần thưởng, và ông tin tưởng Lời Ngài. Nhưng ông cũng nói rằng, "Lạy Chúa, con đã có nhiều hơn con có thể chi tiêu trong đời con – nhưng con không có con cái để thừa kế."

Khi bạn giàu có và già cả, suy nghĩ của bạn có xu hướng tập trung vào di sản của bạn. Ai sẽ thừa kế tài sản? Điều vui thích là phân bổ tài sản mình. Do đó Áp-ram nói, "Lạy Chúa, Ngài đã tốt với con một cách sừng sốt. Ngài đã ban phước cho con rất nhiều, nhưng con không có con cái để thừa kế nó. Người sẽ thừa kế gia tài con là đầy tớ của con, sinh ra trong nhà của con, là Ê-li-ê-xe người Đa-mách"

Hãy tin tôi đi, Chúa biết làm thế nào để thưởng một cách tốt nhất. Vì vậy, Đức Chúa Trời phán với Áp-ram, "Kẻ ấy không phải là người thừa kế của người đâu, nhưng đứa con do chính người sinh ra mới là người thừa kế của người" (Sáng thế ký 15:4).

Hầu như mạnh mẽ điểm này, Chúa phán, "Hãy đi ra ngoài, Áp-ram." Áp-ram bước ra ngoài lều của ông, và Chúa nói, "Hãy nhìn lên trời." Áp-ram ngھn cổ và nhìn thấy vô số ngôi sao tỏa sáng. Hãy tưởng tượng hình ảnh này trong những ngày trước khi có khói ô nhiễm, và đèn đô thị, khi bạn có thể nhìn thấy rõ ràng các ngôi sao trên vòm trời minh mông. Trong khi Áp-ram đứng nhìn lên bầu trời rục rịch và vô số tinh tú, Đức Chúa Trời phán, "Áp-ram, nếu con đếm được số sao, thì

dòng dõi con sẽ đông như thế" (Sáng thế ký 15:5). Áp-ram trả lời như thế nào?

Ông tin CHÚA, bởi thế ông được Ngài xem là công chính (Sáng thế ký 15:6).

Làm thế nào mà Đức Chúa Trời kể Áp-ram là công chính? Chắc chắn không phải là vì bất cứ điều gì Áp-ram đã làm. Thật ra thì Áp-ram đã làm nhiều công trình tốt. Bởi đức tin ông mạo hiểm đi ra từ Ba-by-lôn, trong khi không có một chút khái niệm về mình sẽ tới đâu. Tác giả Hê-bơ-rơ chép rằng ông trông đợi một thành có nền tảng vững chắc do chính Đức Chúa Trời thiết kế và xây dựng, cho nên ông bước đi bởi đức tin trong sự vâng lời Đức Chúa Trời.

Khi Áp-ram đi vào đất mà Đức Chúa Trời đã hứa, ông xây dựng bàn thờ và dâng hiến cho Chúa. Sau đó, ông chia tay với Lót, một cách có độ lượng, cho cháu ông sự lựa chọn đất đai tùy thích. Và chúng ta vừa đọc về Áp-ram đánh bại một liên minh mạnh của các vua, nhưng từ chối lấy chiến lợi phẩm. Tất cả đây đều là công trình tốt – nhưng Kinh Thánh không nói Đức Chúa Trời tuyên bố ông công chính vì những công trình đó.

Chúa cũng không kể Áp-ram công chính vì ông thực hành một số nghi thức hoặc lễ nghi thuộc linh. Sứ đồ Phao-lô đặc biệt chỉ ra rằng Đức Chúa Trời tuyên bố Áp-ram công chính trước khi Ngài đặt ra lễ cắt bì. Ông Phao-lô dạy rằng Chúa kể Áp-ra-ham công chính vì đức tin của ông, không phải là vì một số lễ nghi nào (Rô-ma 4:2-3).

Điều này có thể cung cấp giải đáp cho một số tín đồ mà quá coi trọng lễ báp-têm bằng nước. Họ có vẻ nhờ cậy nghi lễ này cho sự cứu rỗi, nhưng nghi thức không cứu được bạn. Chỉ khi bạn đi đến Chúa Giê-su trong đức tin thì Đức Chúa Trời mới kể bạn công chính.

Như lễ báp-têm cho trẻ sơ sinh. Nghi lễ đó không cứu được đứa bé, cũng như lễ "kiên tín" không cứu được người nào. Đó chỉ là nghi thức của giáo hội, giống như lễ Tiệc Thánh hay "nghi thức cuối cùng" thi hành ngay trước khi qua đời để xóa hết tội. Những nghi thức mà con người tạo ra không có can hệ gì với sự xưng công chính bởi Đức Chúa Trời.

Trong Rô-ma đoạn 4, ông Phao-lô thận trọng chỉ ra rằng Áp-ra-ham đã được xưng công chính nhờ đức tin mà không cần phải làm những

việc Luật Pháp đòi hỏi. Vì nếu việc làm có thể xưng công chính, thì ông sẽ có thể tự hào. Bởi vì ông được xưng công chính nhờ đức tin mà không phải nhờ việc làm, ông chỉ có thể tự hào trong Đức Chúa Trời, là Đấng đã thưởng ông một cách vượt bậc.

Áp-ram chỉ ngược mặt lên trời, nhìn thấy hằng hà sa số, và tin lời hứa của Đức Chúa Trời. Và chỉ vậy, Chúa mỉm cười vui mừng và khen thưởng ông vượt qua tất cả sự mong đợi hay hy vọng.

Cần Bao Nhiêu Đức Tin?

Ai có thể tranh luận chống lại ý tưởng rằng sự cứu rỗi là phần thưởng lớn nhất hơn hết? Chúa Giêsu phán: "Vì nếu người nào được cả thế giới mà mất linh hồn mình thì có ích gì?" (Mác 8:36).

Vậy thì, bao nhiêu đức tin mới đủ để được cứu và nhận được phần thưởng lớn nhất? Chúa Giêsu nói rằng nếu bạn có đức tin bằng hạt cải hoặc nếu bạn có đức tin như một đứa trẻ, đó là đủ cho Đức Chúa Trời kể bạn là công chính.

Tất nhiên đức tin tự nó không thể cứu bạn. Nhiều người tin Đức Chúa Trời mà không được cứu. Bởi vì nhiều người cố gắng làm việc lành để được đức tin và nhờ cậy vào đức tin đó cho sự cứu rỗi của mình.

Nếu bạn nói, "Tôi tin Đức Chúa Trời," lời tuyên bố này tự nó không thể cứu bạn. Ngay cả các quỷ cũng tin và run sợ (Gia-cơ 2:19).

Nếu bạn nói, "Tôi tin Chúa Giêsu là Con của Đức Chúa Trời," đó cũng sẽ không thể cứu bạn. Các quỷ cũng tin Chúa Giêsu và nói với Ngài, "Tôi biết Ngài là ai. Ngài là Đấng Thánh của Đức Chúa Trời!" (Lu-ca 4:34). Tuy vậy, ma quỷ không được cứu.

Mọi người đều tin tưởng vào điều gì đó. Vấn đề không phải là bạn có niềm tin hay không, mà là bạn tin *điều gì?*

Đức Chúa Trời hứa Áp-ram rằng một ngày nào Ngài sẽ cho ông một dòng dõi, một đứa con, và thông qua con này Ngài sẽ đem đến sự cứu rỗi. Thật ra, đứa con này sẽ đem sự cứu rỗi cho toàn thế giới. "Mọi dân trên đất sẽ nhờ dòng dõi người được phước" (Sáng thế ký 22:18).

Như vậy, Áp-ra-ham tin gì? Ông tin rằng một ngày Đức Chúa Trời sẽ đem đến cho thế gian Đấng Cứu Rỗi thông qua dòng dõi của mình. Chính là niềm tin của ông vào sự hiện đến của Đấng Mê-si đã thúc đẩy Đức Chúa Trời nói, "Đây là một người công chính."

Bạn có muốn được Đức Chúa Trời kể bạn công chính không? Nếu vậy, bạn cần phải tin tưởng nhiều hơn rằng "có một Vị Đức Chúa Trời" hoặc "Chúa Giê-xu đã đến thế gian." Bạn phải tin vào lời hứa của Đức Chúa Trời rằng nếu bạn đặt đức tin vào Chúa Giêsu Christ, bạn sẽ không bị chết mất nhưng có sự sống đời đời. Sự cứu rỗi đến với bạn khi bạn tin rằng Ngài đến để chết thay cho bạn, mang tội lỗi và hình phạt của tội lỗi bạn, để mua chuộc sự cứu rỗi của bạn. Khi bạn tin vào lời hứa của Đức Chúa Trời, tức là sự cứu rỗi qua đức tin vào Chúa Giêsu Christ, Đức Chúa Trời sẽ nhìn bạn và nói: "Con là công chính."

Đến Với Chúa Với Tất Cả Tội Lỗi Của Bạn

Nhà thờ của chúng tôi hỗ trợ một nhà truyền giáo mà trưởng thành trong khu truyền đạo ở Bolivia. Cha y có một gánh nặng to lớn cho người Saranoy Indians, là một nhóm bộ tộc du mục sống trong rừng ẩm ướt – gọi là nước xanh địa ngục của Bolivia. Những người này không có nhà cố định, họ đi săn trong một khu nào đó, kiếm đồ ăn, rồi di chuyển tới khu khác.

Khi nhà truyền giáo này qua đời, con của ông kế tiếp sự hầu việc của ông. Tất nhiên, vì y trưởng thành giữa người Saranoy, y biết hết về họ. Người Saranoy cảm thấy hiếu kỳ – tại sao đứa trẻ da trắng này biết múa, biết văn hoá và ngôn ngữ của họ? Trong nhiều năm y ở lại với họ trong những hoàn cảnh khó khăn, truyền phúc âm cho họ một cách trung thành.

Cuối cùng y và các nhà truyền giáo khác xây dựng một làng cho dân Saranoy, và dạy họ cách làm ruộng, dạy họ về vệ sinh, và vì vậy giảm bớt bệnh lao, mà trước đó đã là một vấn đề to lớn. Những giáo sĩ này đã làm rất nhiều việc thiện cho dân Saranoy – nhưng ông này chỉ theo đuổi một mục đích duy nhất, là đưa họ đến với Chúa Giêsu Christ. Trong 7 năm dài ông làm chứng và lao động ở giữa họ, nhưng không có một người nào tin Chúa. Tuy nhiên, ông có lời khuyến khích của tác giả Hê-bơ-rơ:

“Làm như thế anh chị em sẽ không trở nên biếng nhác, nhưng bắt chước những người nhờ đức tin và lòng kiên trì thừa hưởng những lời hứa” (Hê-bơ-rơ 6:12).

Cuối cùng, sau 7 năm, giáo sĩ này có một sự chọc thủng khi Đức Chúa Trời bắt đầu cảm động lòng của người Saranoy một cách kỳ diệu. Ngày nay đa số dân Saranoy là tín đồ – nhưng đó cần nhiều năm gieo giống, kiên nhẫn và cầu nguyện trước khi những giáo sĩ trung thành này có thể thấy được thành quả của sự hầu việc của họ.

Đức Chúa Trời yêu thương loại đức tin mà làm việc kiên nhẫn không nản lòng. Ngài yêu thương nó quá nhiều đến nỗi Ngài cho những tín đồ này "thừa hưởng các lời hứa." Ông Phao-lô nói như thế này:

“Xin chúng ta đừng nản lòng khi làm việc nghĩa, vì đến đúng kỳ chúng ta sẽ gặt nếu chúng ta không mệt mỏi mà bỏ cuộc” (Ga-la-ti 6:9).

Đức tin đẹp lòng Đức Chúa Trời, và Ngài đặc biệt vui lòng thưởng cho nó một cách vượt qua mọi đo lường.

Nhiều năm trước đây ở London, một mục sư trẻ tên là Caesar Milan được mời đi nghe một chương trình âm nhạc tại một ngôi nhà lớn nổi bật, nơi có một cô trẻ với tiếng hát xúc động. Khi chương trình kết thúc, mục sư trẻ này xuyên qua đám đông, đi đến cô đó và nói, "Chào cô, khi cô đang ca hát, tôi ngồi đó và nghĩ – công việc của Chúa Giêsu Christ sẽ được tiến tới mạnh mẽ như thế nào nếu cô hiến dâng tài năng của cô cho Chúa." Rồi ông nói thêm, "Cô là tội nhân, không khá hơn người say rượu tội tệ nhất ở ngoài đường hoặc những cô điếm trên đường Scarlet.. Nhưng tôi vui mừng mà nói cho cô biết rằng huyết của Chúa Giêsu Christ, Con của Đức Chúa Trời, có thể tẩy sạch tất cả tội lỗi của cô, nếu cô chỉ đến với Ngài. "

Với một thái độ rất kiêu căng, cô quay đầu sang một bên và trả lời, "Thưa ông, ông rất xúc phạm." Và cô bắt đầu rời đi, nhưng ông kêu lên: "Cô ơi, tôi không có ý sỉ nhục cô và tôi cầu nguyện cho Thánh Linh của Đức Chúa Trời cảm động cô. "

Đêm đó cô ấy không ngủ được. Cuối cùng, lúc hai giờ sáng, cô quỳ xuống bên cạnh giường cô và tiếp nhận Chúa Giêsu Christ là Cứu Chúa của cô. Và sau đó cô, là Charlotte Elliott, viết những lời này, đã nổi tiếng thông qua những cuộc bố đạo của Billy Graham:

Đến với tất cả tội lỗi, không một lời bào chữa,

Huyết Ngài đã đổ ra cho tôi

Và Ngài kêu gọi tôi đến với Ngài,

O Con Chiên của Chúa, tôi đến, tôi đến.

Đến với tất cả tội lỗi, và không trì hoãn

Để thoát khỏi thắm đậm trong linh hồn tôi

Huyết Ngài có thể làm sạch mỗi dấu vết,

O Con Chiên của Chúa, tôi đến, tôi đến.

Tội nhân như tôi, Ngài sẽ tiếp nhận

Sẽ chào đón, tha thứ, tẩy sạch, an ủi;

Vì tôi tin tưởng lời hứa của Ngài

O Con Chiên của Chúa, tôi đến, tôi đến. 2

Đức tin đẹp lòng Đức Chúa Trời. Khi chúng ta tin tưởng lời hứa của Ngài ấy là biểu thị lòng thành tín của Ngài, thì Đức Chúa Trời vui mừng. Chúa thích ban thưởng cho đức tin của chúng ta, bắt đầu với sự cứu rỗi và sau đó tràn lan vào tất cả các khía cạnh khác trong đời sống chúng ta.

Và bạn có biết điều tốt nhất là gì không? Đó là Ngài sẽ chấp nhận bạn với tất cả tội lỗi của bạn. Khi bạn đến với Chúa Giêsu Christ, tin tưởng lời hứa của Ngài, Ngài sẽ hoan nghênh, tha thứ, tẩy sạch, và an ủi. Ngài xóa bỏ mỗi dấu vết đen tối của tội lỗi trong cuộc sống của bạn. Khi bạn đến với Ngài "mà không có một lời bào chữa," tin tưởng vào quyền năng của huyết Chúa Giêsu, Chúa sẽ mở cửa thiên đàng cho bạn.

2 "Đến Với Tất Cả Tội Lỗi, Không Một Lời Bào Chữa," Lời của Charlotte Elliott, 1835.

Chương 5

Một Đức Tin Có Hành Động

“Nhớ mãi về công việc của đức tin.”

1 Tê-sa-lô-ni-ca 1:3

Giả sử tôi đứng trước bạn vào một buổi sáng chủ nhật và nói, "Tôi có tình báo đáng tin cậy rằng bọn khủng bố đã đặt một quả bom trong nhà thờ này. Thật ra nó sẽ nổ trong vòng 30 giây," nhưng tôi vẫn tiếp tục giảng với một giọng bình tĩnh, bạn sẽ phản ứng như thế nào? Có lẽ bạn nghĩ, "Ông ấy chỉ trêu chọc chúng tôi mà thôi."

Nhưng nếu tôi nói, "Bọn khủng bố đã đặt một quả bom trong nhà thờ này! NÓ SẼ BÙNG NỔ TRONG 30 GIÂY!" và tôi xông tới ngõ cửa, thì chắc chắn bạn sẽ nói, "Chúng ta phải ra khỏi đây liền! "

Trong câu chuyện minh họa thứ hai, hành động của tôi phù hợp với lời nói của tôi. Hành động của tôi đi theo tin tưởng của tôi. Đời sống đức tin cũng vậy. Nếu tôi nói với bạn rằng Chúa Giêsu Christ là Chúa của tôi nhưng tôi tiếp tục sống theo xác thịt, thì bạn sẽ có lý do nghi ngờ đức tin của tôi, vì đức tin chân thật sẽ luôn luôn biểu hiện trong một đời sống vâng phục Đức Chúa Trời. Vì vậy, ông Giảng chép,

“Nếu chúng ta vâng giữ các điều răn của Ngài, thì bởi điều đó chúng ta biết rằng chúng ta biết Ngài. Ai nói, "Tôi biết Ngài," nhưng không vâng giữ các điều răn của Ngài là kẻ nói dối, và sự thật không ở trong người ấy” (1 Giăng 2:3-4).

Tuyên xưng một điều nhưng làm điều ngược lại tức là nói dối. Nếu bạn nói, "Tôi biết Chúa Giêsu Christ," nhưng bạn không tuân theo điều răn của Ngài, tức là bạn không có một đức tin cứu rỗi. Đức tin duy nhất có thể cứu rỗi là một đức tin hưởng ứng với sự vâng phục Đức Chúa Trời. Vâng phục một cách vui lòng chứng minh đức tin của bạn.

Công Việc của Đức tin

Nhiều người nghĩ rằng công việc và đức tin loại trừ lẫn nhau. Họ coi như là hai điều nghịch lý – nếu bạn có đức tin, thì bạn không cần làm việc; và nếu bạn cố gắng làm việc, thì là bạn không có đức tin.

Sai Lầm

Đúng, ông Phao-lô đã nhấn mạnh lẽ thật rằng việc lành của chúng ta không bao giờ có thể đạt được công chính trước mặt Đức Chúa Trời, bất kể việc làm đó tốt như thế nào. Ông đã nói nhiều lần rằng nó không phải bởi các việc luật pháp, nhưng bởi đức tin, mà chúng ta được cứu.

“Vì nhờ ân sủng, bởi đức tin, anh chị em được cứu; điều ấy không đến từ anh chị em, đó là tặng phẩm của Đức Chúa Trời, không phải là thành quả của việc làm, vì thế không ai có thể tự hào” (Ê-phê-sô 2:8-9).

Chúng ta được xưng công chính nhờ đức tin mà không cần phải làm những việc Luật Pháp đòi hỏi, đây là chủ đề của ông Phao-lô trong tất cả thơ từ của ông. Tuy nhiên, trong 1 Tê-sa-lô-ni-ca 1:3, cũng là ông Phao-lô mà khen ngợi các tín đồ về "công việc trong đức tin" của họ.

Ông Phao-lô muốn nói gì? Nếu chúng ta có đức tin chân thật trong Chúa Giê-su Christ, đức tin của chúng ta sẽ thể hiện trong công việc của chúng ta. Chúng ta đáp ứng với phước lành và ân sủng của Đức Chúa Trời bằng sự hầu việc cho Ngài một cách tự nguyện, từ lòng tràn ngập với tình yêu thương. Chúng ta không xem việc lành của chúng ta như một phương tiện để đạt được đặc ân với Đức Chúa Trời. Chúng ta không nghĩ rằng mình là công chính vì cầu nguyện nhiều và đọc Kinh Thánh nhiều, học tập nhiều và làm chứng nhiều. Chúng ta làm những điều này là vì chúng ta đã nhận được một vị trí vinh quang của sự công chính trong Chúa Giê-su Christ qua đức tin. Việc lành của tín đồ là một phản ứng tự nhiên với các ân sủng của Đức Chúa Trời.

Thơ Từ của Sứ Đồ Trái Ngược Nhau Sao?

Một số người nói rằng sứ đồ Phao-lô và Gia-cơ xích mích với nhau, thơ từ của họ nói nghịch nhau. Nhưng không phải vậy. Ông Phao-lô nói về loại đức tin mà sản xuất việc lành; ông Gia-cơ nói về hành động mà sản xuất bởi đức tin. Hai ông sứ đồ đều nói về cùng một điều. Đức tin chân thật luôn luôn thể hiện trong những việc lành của một cuộc sống đức tin. Ông Gia-cơ hỏi:

“Thưa anh chị em của tôi, nếu một người nói rằng mình có đức tin nhưng không có hành động, thì đức tin ấy có ích gì chẳng? Đức tin ấy có thể cứu người đó chẳng?” (Gia-cơ 2:14).

Nếu đức tin của bạn không thúc giục một sự thay đổi tích cực trong đời sống của bạn, thì bạn không khác gì với người không tin.

Bạn có thể nói, "Nhưng tôi tin Chúa Giê-xu!" Nếu không có cuộc sống tin kính đi theo niềm tin của bạn – nếu nó không dẫn đến sự vâng phục hoặc sự hầu việc Chúa, thì đức tin đó có thể cứu bạn không? Ông Gia-cơ trả lời thẳng thừng: "Đức tin không có hành động thì chỉ là đức tin chết. Nhưng nếu ai nói, 'Bạn có đức tin, còn tôi có hành động.' Hãy chỉ cho tôi đức tin không có hành động của bạn, rồi tôi sẽ chỉ cho bạn đức tin của tôi bằng các hành động của tôi" (Gia-cơ 2:17-18).

Đức tin chân thật không phải chỉ là lời khẳng định rằng bạn tin Chúa Giêsu Christ. Đức tin chân thật thể hiện sự thật của nó trong công việc bạn làm cho Chúa Giêsu. Ông Phao-lô chép:

“Nhờ ân sủng của Đức Chúa Trời mà ngày nay tôi được như thế này, và ân sủng của Ngài ban cho tôi thật đã không uổng phí, vì tôi đã làm việc vất vả hơn tất cả các vị ấy” (1 Cô-rinh-tô 15:10).

Ông Phao-lô khẳng định rằng ân sủng của Đức Chúa Trời trong cuộc sống của ông đã kích động ông làm việc vất vả hơn tất cả các sứ đồ khác. Ông Phao-lô không phải lao động cho Chúa để xây dựng sự công chính trước Đức Chúa Trời hay để khoe khoang ông làm hơn các sứ đồ khác. Công việc của ông sinh ra từ những phúc lành phong phú mà Đức Chúa Trời đã ban cho ông, bởi ân điển qua đức tin.

Chúng ta cũng phải như vậy. Khi tôi tuyên xưng Chúa Giêsu là Chúa của tôi, có nghĩa là tôi là đầy tớ của Ngài. Bất cứ Chúa nói gì, tôi phải làm trọn mà không hời hợt. Vì lẽ Chúa Giêsu bảo chúng ta phải từ bỏ chính mình, vác thập tự giá mình và theo Ngài, và làm chứng cho Ngài cho thế gian, song Ngài có thể nói, "Khi các người làm xong những gì đã được ra lệnh, hãy nói, 'Chúng tôi là những đầy tớ vô ích, những gì chúng tôi đã làm chỉ là bổn phận của chúng tôi.'" (Lu-ca 17:10).

Vì vậy bạn và tôi cần phải tự hỏi mình một câu hỏi: Công việc gì bởi đức tin của mình được thể hiện trong cuộc sống của mình?

Ngày Thanh Toán

Khi Chúa tái lâm, Ngài sẽ đòi hỏi đầy tớ của Ngài tính toán về những gì họ đã làm với tất cả gì Ngài đã trao phó cho họ. Đó là điểm nhấn mạnh của ngụ ngôn trong Ma-thi-ơ 25:14-30. Bất cứ gì Chúa đã ban cho bạn, bạn phải sử dụng nó cho mục đích của Ngài và cho sự vinh quang của Ngài.

Trong ngụ ngôn này, Chúa Giêsu nói rằng một người chủ giao của cải cho đầy tớ y theo khả năng của từng người. Những "ta-lâng" mà Ngài nói ở đây thực sự là đơn vị tiền bạc, và giá trị của nó tùy theo chất kim loại trong nó – vàng, bạc, hoặc đồng. Chủ ủy thác người này 5 ta-lâng, người kia 2, và người nọ 1, tùy theo khả năng của họ. Rồi y lên đường.

Cũng như thế, Kinh Thánh nói rằng Đức Chúa Trời đã ban cho mỗi người đức tin đúng theo lượng (Rô-ma 12:3). Đức Chúa Trời đã đầu tư vào chúng ta một số lượng đức tin mà Ngài mong chờ sẽ nhận được kết quả. Ngụ ngôn của Chúa Giêsu hỏi, "Chúng ta làm gì với những gì Đức Chúa Trời giao phó cho chúng ta?" Một ngày kia chúng ta sẽ đứng trước mặt Chúa để tính toán. Chúa Giêsu nói rằng mọi người được số lượng khác nhau. Đức Chúa Trời sẽ không đòi hỏi bạn nhiều hơn khả năng của bạn – Chúa đầu tư vào bạn tùy theo khả năng của bạn.

Tôi khuyên bạn làm một kiểm kê cá nhân. Hãy tự hỏi mình, "Chúa đã trao phó cho tôi gì? Chúa ủy thác gì cho tôi giữ mà sẽ đòi hỏi một kế toán khi Ngài trở về? "

Đầy tớ mà nhận được 5 ta-lâng đi kinh doanh, và làm lợi thêm 5 ta-lâng. Người được 2 ta-lâng cũng tăng gấp đôi. Nhưng người được 1 ta-lâng đào một lỗ dưới đất, và chôn tiền của chủ. "Sau một thời gian khá lâu," Chúa Giêsu nói, "chủ các đầy tớ ấy trở về và tính sổ với họ."

Tôi tự hỏi trong thí dụ này có phải Chúa Giêsu muốn gợi ý rằng Ngài không trở lại ngay lập tức? Các môn đồ Chúa mong chờ Ngài trở lại liền, nhưng Ngài không khi nào nói vậy. Chúa Giêsu nói Ngài sẽ trở

lại một cách bất ngờ. "Con Người sẽ đến trong giờ các người không ngờ " (Ma-thi-ơ 24:44).

Riêng phần tôi, tôi tin rằng sự trở lại của Chúa sắp đến nơi. Đó có lẽ lâu hơn tôi nghĩ. Tuy vậy, tôi sống trong sự trông mong của sự trở lại sớm của Chúa Giê-su Christ. Khi Chúa đến – và Chúa chúng ta sẽ đến, tôi phải cảnh giác và sẵn sàng cho Ngài. Tôi phải làm gì có ích với bất cứ gì Ngài đã giao phó cho tôi, hầu cho tôi có thể trao lại cho Ngài nhiều hơn Ngài đã cho tôi.

Trong khi sự tái lâm của Chúa sẽ là một ngày phán xét cho thế giới, ngày đó sẽ là ngày thanh toán cho hội thánh của Ngài. Chúng ta phải giải thích với Chủ chúng ta những gì chúng ta đã làm với những gì Ngài đã ban cho chúng ta.

Vì tất cả chúng ta phải trình diện trước tòa của Đấng Christ, để mỗi người được báo trả xứng đáng cho những việc tốt hay xấu mình làm lúc còn trong thân xác. (2 Cô-rinh-tô 5:10).

Vì rồi đây Con Người sẽ đến trong vinh hiển của Cha mình, với các thiên sứ của mình, và sẽ ban thưởng cho mỗi người tùy theo những việc họ làm. (Ma-thi-ơ 16:27).

Thế thì tại sao bạn xét đoán anh chị em mình? Hay tại sao bạn khinh dễ anh chị em mình? Vì tất cả chúng ta đều sẽ ứng hầu trước tòa phán xét của Đức Chúa Trời, như có chép, "Chúa phán, 'Thật như Ta hằng sống, mọi đầu gối sẽ quỳ xuống trước mặt Ta, và mọi lưỡi sẽ chúc tụng Đức Chúa Trời.'" Thế thì mỗi người sẽ trả lời về chính mình với Đức Chúa Trời. (Rô-ma 14:10-12).

Chúa Giê-su nói rằng người đầy tớ nhận 5 ta-lâng đem về thêm 5 ta-lâng. Chủ nói với y: "Khá lắm, đầy tớ tốt và trung tín. Ông đã trung tín trong việc nhỏ, tôi sẽ giao cho ông quản lý nhiều việc hơn. Hãy vào hưởng niềm vui của chủ mình." Người đầy tớ nhận 2 ta-lâng và đem về thêm 2 ta-lâng cũng được khen giống nhau. Điều quan trọng không phải là bao nhiêu bạn nhận được, mà là bạn đã sử dụng bất cứ điều gì Đức Chúa Trời giao phó cho bạn một cách trung tín như thế nào.

Người đầy tớ nhận được chỉ 1 ta-lâng tức thì đưa ra lý do để bào chữa tại sao y chỉ trả lại ta-lâng đó. Trong khi làm như vậy, y cũng bày tỏ quan niệm sai lầm của y về Chúa.

“Chủ là người nghiêm nhặt,” y nói. Nhưng đó là sai, vì Chúa Giêsu phán, “Ách Ta dễ chịu và gánh Ta nhẹ nhàng” (Ma-thi-ơ 11:30). Đức Chúa Trời không đòi hỏi chúng ta làm những điều không hợp lý. Tôi đã thấy rằng làm vui lòng Chúa dễ hơn là làm vui lòng người. Tiếp theo, y cáo buộc Chủ gặt trong chỗ không gieo. Chúa không làm vậy. Đó là nói Chúa không thành thật. Cuối cùng y nói, “Tôi lo sợ,” đó là một cái cớ. Ben Franklin đã từng nói, “Một người khá về bào chữa hiếm khi tốt về bất cứ điều gì khác.”

Đầy tớ này cố gắng bào chữa cho mình, nhưng chủ cáo buộc y là gian ác và biếng nhác. Gian ác là vì y có quan niệm sai lầm về chủ mình. Nhưng vấn đề cơ bản của y là lười biếng. y lười biếng và cầu thả với những điều mà Đức Chúa Trời đã giao phó cho y.

“Nếu người biết ta gặt trong chỗ không gieo,” chủ nói, “thế thì người phải đem số tiền của ta gửi vào ngân hàng, để khi ta trở về, ta sẽ nhận được cả vốn lẫn lời chứ.” Bởi vì y lười biếng, chủ lấy ta-lâng của y và cho người đầy tớ trung tín mà đã tăng gấp đôi 5 ta-lâng.

Nếu bạn trung tín trong sự sử dụng những gì Đức Chúa Trời đã đặt vào tay bạn, thì Chúa sẽ cho bạn nhiều hơn nữa. Vấn đề là, bạn làm gì với những gì Đức Chúa Trời đã giao phó cho bạn?

Vậy mỗi người phải tự xét chính mình. Vì nếu chúng ta biết tự xét đoán chính mình, chúng ta sẽ không bị xét đoán (1 Cô-rinh-tô 11:28, 31).

Một ngày kia, tôi sẽ đứng trước Chúa Giêsu Christ, là Chúa của tôi. Tôi sẽ có gì để trình cho Ngài? Tôi có sử dụng những gì Ngài đã trao phó cho tôi cho sự vinh quang của Ngài không? Tôi sẽ có thể nói như vậy không: “Lạy Chúa, Ngài đã cho con 5 và con đã kiếm được thêm 5”? Hoặc, “Lạy Chúa, Ngài đã cho con 2, và con đã kiếm được thêm 2”?

Bạn cũng sẽ đứng trước mặt Chúa. Bạn cũng sẽ phải trả lời về chính mình. Đó là điều nghiêm trọng. Chúa Giêsu sắp trở lại, và ngày đó sẽ là một ngày phán xét cho thế giới và ngày thanh toán cho tín đồ. Chúng ta không nên lười biếng trong sự phục vụ Chúa, nhưng hãy chuyên cần trong sự sử dụng những gì Ngài đã trao phó cho chúng ta cho mục đích của Ngài, vinh quang của Ngài, và cho sự mở rộng vương quốc của Ngài.

Bất cứ những gì bạn đã làm và đang làm cho Chúa, bạn nên làm với một mục đích – một ngày kia bạn sẽ nghe lời chấp thuận của Chúa rằng: "Khá lắm, đầy tớ tốt và trung tín. Ông đã trung tín trong việc nhỏ, tôi sẽ giao cho ông quản lý nhiều việc hơn. Hãy vào hưởng niềm vui của chủ mình!"

Giống Như Đức Tin Của Ra-háp

Một trong những người mà chúng ta không ngờ tìm thấy liệt giữa những người có đức tin vĩ đại trong Hê-bơ-rơ đoạn 11 là Ra-háp, là một kỹ nữ trong thành Giê-ri-cô trong thời Y-sơ-ra-ên chinh phục Đất Hứa. Theo chúng ta được biết, bà không bao giờ làm chứng, hay giảng đạo trước đám đông hàng ngàn. Nhưng bà đã có hành động chứng tỏ đức tin của mình:

Bởi đức tin kỹ nữ Ra-háp không bị tiêu diệt với những kẻ chẳng vâng phục, vì nàng đã tiếp đón các thám tử với thành ý bình an. (Hê-bơ-rơ 11:31).

Sách Joshua kể về câu chuyện của Ra-háp – bất chấp nguy hiểm lớn lao như thế nào, kỹ nữ ngoại bang này giấu hai thám tử Y-sơ-ra-ên. Bà nói với hai thám tử,

"Tôi biết CHÚA sẽ ban cho các ông xứ này. Nỗi sợ hãi về các ông đã phủ trên chúng tôi, và lòng của toàn dân trong xứ đều tan chảy vì sợ các ông. Bởi chúng tôi đã nghe thế nào CHÚA đã làm cho nước của Hồng Hải trở nên cạn khô trước mặt các ông khi các ông ra khỏi Ai-cập, và những gì các ông đã làm cho hai vua của dân A-mô-ri ở bên kia Sông Giô-đanh, tức Si-hôn và Óc, hai vua đã bị các ông tiêu diệt hoàn toàn. Vừa khi chúng tôi nghe thế, lòng chúng tôi tan chảy. Không ai trong chúng tôi còn chút can đảm nào để đối chọi với các ông nữa. CHÚA, Đức Chúa Trời của các ông, quả là Đức Chúa Trời ở trên trời cao kia và ở dưới đất thấp này." (Giô-suê 2:9-11).

Đó là một lời phát biểu về đức tin.

Ra-háp có đức tin chân chính, thể hiện qua hành động cụ thể, bà tiếp nhận và giấu các thám tử, rồi giúp họ trốn thoát. Ra-háp làm điều này bởi vì bà biết rằng Đức Chúa Trời sẽ ban cho Y-sơ-ra-ên xứ này. Bà liều mạng mình, biểu hiện đức tin chân chính của bà vào Đức Chúa Trời qua các hành động mạo hiểm. Vì vậy, Gia-cơ chép,

“Tương tự, chẳng phải Kỵ Nữ Ra-háp được kể là công chính nhờ các hành động khi nàng tiếp các sứ giả và bày cho họ trốn thoát bằng một con đường khác sao?” (Gia-cơ 2:25).

Gia-cơ rút một minh họa chủ yếu với Ra-háp hầu cho thấy rằng đức tin của kỵ nữ này – dù chưa mở mang và còn non nớt – đã thúc giục bà hành động, ngay cả đặt cuộc sống mình vào cảnh nguy hiểm. Bà ấy có thể trao nộp các thám tử khi người dân của bà đến tìm kiếm họ, nhưng thay vì đó bà giấu chúng trên mái nhà của bà trong khi sai những người đuổi theo họ đi ra khỏi thành. Gia-cơ suy xét câu chuyện của bà và dựa trên bài học lịch sử này mà chép:

“Như thân thể không có linh hồn thì chết thể nào, đức tin không có các hành động cũng chết thể ấy” (Gia-cơ 2:26).

Không ai mà không có đức tin bao giờ thực hiện được hành động dẫn dắt bởi Thánh Linh. Đức tin không phải là chân thật trừ khi có hành động. Đức tin và hành động cần phải đi song song. Đức tin sản xuất hành động, trong khi hành động chứng minh tính chân thật của đức tin.

Vì vậy, Gia-cơ tuyên bố, "Hãy là những người làm theo Lời, chứ không là những người chỉ nghe và lừa dối mình" (Gia-cơ 1:22). Những người chỉ nghe về đức tin và những người chỉ tự xưng đức tin của mình, mà không bao giờ có hành động, là tự lừa dối mình. Họ không có đức tin thực sự nào cả. Đức tin chân chính tự nhiên bộc lộ ra trong các hành động của đức tin. Nếu bạn có đức tin, nó sẽ được biểu lộ – nó sẽ sản xuất quả của sự công chính. Như Chúa Giêsu phán: "Các ngươi sẽ biết chúng khi xem trái của chúng." (Ma-thi-ơ 7:16).

Vậy thì, cuộc sống của bạn sản xuất trái gì? Có phải là trái mà chứng minh rằng xác thịt đang điều khiển? Hay là trái của Đức Thánh Linh mà chứng minh rằng Đức Thánh Linh đang điều khiển? Ông Phao-lô chép, "Nhưng khi chúng ta bị Chúa xét đoán, Ngài sẽ sửa dạy chúng ta, để chúng ta không bị kết án chung với thế gian" (1 Cô-rinh-tô 11:31-32).

Hãy nhớ rằng Chúa Giêsu đã cảnh báo chúng ta rõ ràng, " Không phải hề ai nói với Ta, 'Lạy Chúa, lạy Chúa,' thì sẽ được vào vương

quốc thiên đàng đâu, nhưng chỉ người nào làm theo ý muốn của Cha Ta trên trời mà thôi " (Ma-thi-ơ 7:21).

Trong ngày phán xét cuối cùng nhiều người sẽ nói với Chúa Giêsu, "Lạy Chúa, lạy Chúa," nhưng Ngài sẽ trả lời, "Tại sao các người gọi Ta, 'Lạy Chúa, lạy Chúa,' mà không làm theo điều Ta nói? " (Lu-ca 6:46) . Đó chỉ là một lời tuyên bố vô nghĩa khi chúng ta gọi Chúa Giêsu: "Lạy Chúa", nhưng không có mong muốn hay ý định tuân theo lệnh Ngài.

Đức tin sinh ra hành động – nếu không, thì đó không phải là đức tin chân thật.

Một Thuyền Với Hai Mái Chèo

Như tôi đã đề cập trước đó, nhiều năm trước tôi từng làm công tại một siêu thị để cung cấp cho gia đình tôi trong khi tôi mục dưởng một nhà thờ nhỏ. Một ngày thứ sáu đó tôi đi đến ngân hàng để rút tiền mặt cho siêu thị. Rất nhiều khách hàng đến siêu thị vào cuối tuần để đổi chi phiếu ra tiền mặt, vì vậy chúng tôi cần phải có nhiều tiền mặt trong tay để đáp ứng nhu cầu.

Khi thủ quỹ ngân hàng tính tiền mặt cho tôi, tôi lưu ý rằng cô ấy đã tính sai. Cô cho tôi \$500 nhiều hơn. Vì vậy, tôi nói, "Có lẽ cô nên đếm lại số tiền một lần nữa."

"À..." cô ngập ngừng.

"Không," tôi cứ nhất định, "Tôi nghĩ rằng cô nên tính lại." Vì vậy, cô tính lại lần thứ hai – và cũng vẫn tính sai.

Này, tôi không giống như Chúa Giêsu. Ngay lập tức ý tưởng của tôi là, 'Ồ, tiền này có thể giúp chúng tôi rất nhiều'. Nhưng tôi vẫn nói với cô, "Xin cô tính lại thêm một lần nữa đi."

Khi cô phát giác lỗi lầm của mình – \$500, cô gần xỉu đi.

Này, người có đức tin mà không có hành động sẽ làm như thế nào trong tình huống như vậy? Y có thể nói, "Ồ, tiền này có thể giúp chúng tôi rất nhiều – đó không phải là lỗi của tôi. Tôi không có nghĩa vụ mà làm việc giúp cho cô ấy. Nếu cô ấy muốn cho tôi tiền thêm, tôi sẽ nhận."

Đức tin và công việc đi cùng nhau, như mặt trời và mùa hè, như cá và nước. Đức tin và công việc giống như hai mái chèo của cái thuyền. Bạn phải sử dụng cả hai nếu bạn muốn vượt qua sông. Nếu bạn chỉ dùng một mái chèo, bạn sẽ quay vòng tròn. Nếu bạn chỉ tập trung vào đức tin mà thôi, thì bạn sẽ xoay xung quanh chính mình và không đi tới đâu hết. Mặt khác, nếu bạn chỉ tập trung vào các việc lành ngoài khỏi đức tin, bạn cũng chỉ xoay, theo hướng khác.

Bạn có muốn tiến tới trong đời sống đức tin không? Quan trọng nhất là, bạn có muốn một ngày kia đứng trước Chúa và nghe, "Khá lắm, đầy tớ tốt và trung tín. Hãy vào hưởng niềm vui của chủ mình!" không? Nếu vậy, đừng sao lãng chèo nào. Đức tin trao quyền cho bạn làm việc lành, và việc lành của bạn chứng minh đức tin của bạn.

Chương 6

Ngạc Nhiên về sự Không Tin

Chúa ngạc nhiên vì lòng không tin của họ

Mác 6:6

Mấy năm trước đây, Gary, là một mục sư của một trong những nhà thờ Calvary Chapel, đem đồ tiếp tế đến Rwanda. Nhóm của ông đến thăm viếng một cô nhi viện ở đó và giúp đỡ và giảng dạy cho cô nhi ở đó.

Trên chuyến bay về, Gary chọn món cá cho bữa ăn của mình. Ông không biết rằng trong nước xốt có tôm – và ông có một dị ứng nặng với nó. Ngay khi ông cắn một miếng, tức thì ông bị một cơn dị ứng. Nó quá nặng đến nỗi ông cần cấp cứu. Vì vậy, máy bay hạ cánh tại Iceland, và đưa ông thẳng vào bệnh viện.

Bạn có thể tưởng tượng không? Vì yêu mến Chúa Giêsu, ông đã rời khỏi những tiện nghi của nhà mình để hầu việc Chúa giữa các trẻ em nghèo ở Rwanda. Trên chuyến đi cuối cùng, ông đương nhiên mong đợi trở về nhà để nằm giường êm, gối mềm của mình, và nghỉ ngơi một chút, song ông lại bị một phản ứng dị ứng khủng khiếp và phải lưu lại ở Iceland.

Chắc chắn Gary tự hỏi, Chúa ơi – Iceland? Con muốn về nhà. Tại sao? Con hầu việc Chúa, và bây giờ xảy ra điều như vậy. Chúng ta đều biết những suy tưởng mà tràn ngập tâm trí khi kế hoạch của mình bị hỏng.

Sau một thời gian trị liệu trong bệnh viện, hãng hàng không đưa Gary về London. Trên chuyến bay về, ông được nâng lên vé hạng nhất, nơi đó ông gặp một vợ chồng đứng đầu một cơ sở từ thiện lớn. Khi họ nghe về sứ vụ của ông, họ hứa mấy ngàn đô la cho công việc của ông. Chúa đã đưa Gary trên một chuyến đi quanh co khó khăn, để ông có thể gặp những người đó. Ông có thể phàn nàn ở Iceland với lòng không tin: "Đức Chúa Trời ơi, tại sao? Tại sao Ngài cho phép điều này xảy ra với con? Ngài có thực sự yêu con không?" Nhưng Chúa có một kế hoạch từ khởi đầu.

Nhiều lần lòng không tin khiến chúng ta phàn nàn, khiêu nại, kêu ca, khóc lóc, và tuyệt vọng – nếu chúng ta chỉ biết Chúa đang làm gì, thì chúng ta sẽ vui mừng đúng hơn.

Chuyến Đi Đến Na-xa-rét Lần Thứ Hai

Ngay lúc Chúa Giêsu bắt đầu sứ vụ của Ngài, Ngài bắt đầu ứng nghiệm lời tiên tri trong Cựu Ước về Đấng Cứu Thế. Ngài chữa lành người đau khổ, mở mắt của người mù, và rao giảng Tin Mừng cho người nghèo. Chẳng bao lâu đám đông lớn đi theo Ngài khắp mọi nơi.

Một ngày kia Chúa Giêsu định ý đi đến Na-xa-rét một lần nữa. Trong chuyến đầu tiên Ngài đi một mình, nhưng lần này đám đông đi cùng với Ngài. Cũng giống như trước, Chúa Giêsu đi vào hội đường vào ngày Sa-bát. Ngài đọc Kinh Thánh và bắt đầu giảng dạy. Ông Mác chép rằng người nghe ngạc nhiên và hỏi làm thế nào Chúa Giêsu có sự khôn ngoan như vậy. "Do đâu người này có được những điều ấy? Người này được ban cho sự khôn ngoan gì thế? Làm sao tay người này có thể làm được những phép lạ như thế!" (Mác 6:2).

Người dân ngạc nhiên với lời giảng dạy và các phép lạ của Ngài. Họ nhận ra điều khác thường to lớn về Ngài – nhưng họ không tin.

Họ Thực Sự Không Biết Ngài

Khi người Na-xa-rét nghe Chúa Giêsu và quan sát những gì Ngài làm, họ nói, "Ông ấy chẳng phải là người thợ mộc con trai của Ma-ry, và là anh của Gia-cơ, Giô-sê, Giu-đa, và Si-môn sao?" (Mác 6:3). Họ nhớ đến Ngài khi Ngài còn trẻ. Có lẽ trước đó, họ đã đem ách hoặc cày của họ đến Chúa Giêsu để sửa chữa hoặc mua bàn ghế từ Ngài. Họ biết Ngài từ nhỏ – vì vậy tất cả sự khôn ngoan và phép lạ của Ngài bây giờ làm trở ngại cho họ. Họ bác bỏ những gì họ nhìn thấy với chính mắt của mình.

Bạn nghĩ nguyên do của sự không tin của họ là gì? Có lẽ là họ nghĩ họ biết Ngài – nhưng họ đã lầm. Họ không biết Ngài cả. Ô, họ biết Ngài trưởng thành ở Na-xa-rét, làm thợ mộc. Họ biết em trai em gái và mẹ của Ngài. Mặc dù họ nghĩ họ biết Ngài hoàn toàn, nhưng họ chỉ biết Ngài về một vài khía cạnh mà thôi. Lòng không tin của họ xuất phát từ sự hiểu biết kém cỏi.

Bao nhiêu người ngày nay có ý kiến về Chúa Giêsu dựa trên sự hiểu biết thiếu kém? Đối thủ lớn nhất của Cơ-đốc giáo là những người không biết Ngài. Thành kiến và lập trường không tin của họ nảy lên từ những lời phê bình chê bai của người khác đối với Ngài. Những người đó không bao giờ cố gắng tự mình tìm hiểu Chúa Giê-xu.

Những lời nhận chắc của Chúa Giêsu quyết liệt đến nỗi hậu quả của sự không tin là nghiêm trọng tuyệt vời; vì vậy bạn nên khôn ngoan mà tự mình xem xét tất cả các bằng chứng. Chúa Giêsu nói rằng bất cứ ai tin Ngài sẽ được cứu, nhưng ai không tin sẽ bị kết án (Giăng 3:18). Với hậu quả nghiêm trọng như vậy, bạn nên thẩm tra sự thật từ đầu đến cuối. Bạn nên nghiên cứu chăm chỉ để xác định xem Chúa Giêsu thực sự là Đấng Cứu Rỗi của thế giới, hoặc chỉ là một gian lận nói dối, để nhờ đó mà biện minh cho sự không tin của bạn?

Trước khi trở thành sứ đồ Phao-lô, Sau-lơ tưởng ông biết Chúa Giêsu. Ông cho Chúa Giêsu là người lãnh đạo của một bè phái nguy hiểm, chống đối Do Thái giáo, mà cần phải được giâm tăt. Từ đâu mà Sau-lơ có khái niệm này? Chắc chắn là từ những buổi họp với người Pha-ri-si, nghe họ trình bày ý kiến tiêu cực và sự nghi ngờ của họ. Nhưng một ngày kia Sau-lơ có một cuộc gặp gỡ cá nhân với Chúa Giêsu và biết được Ngài một cách trực tiếp. Chính là cuộc gặp gỡ thiêng liêng này hoàn toàn thay đổi cuộc đời của ông.

Bạn biết gì về Chúa Giêsu? Từ đâu mà bạn rút tài liệu về Ngài? Bạn đã đọc phúc âm của Giăng với lòng cầu nguyện chưa? "Lạy Chúa, nếu đây là một kỷ lục thực sự, nếu Ngài thật sự là Con Đức Chúa Trời, thì xin biểu lộ với tôi"? Bạn đã đọc nó với một tấm lòng cởi mở, hoặc với lòng thành kiến đối với Ngài?

Trong thời đại và văn hóa của chúng ta, hàng trăm ngàn người đã được chuyển đổi hoàn toàn bởi quyền năng của Chúa Giêsu Christ. Qua đức tin vào Ngài, những người đã từng nghiện rượu, ma túy, bị thế giới coi như không thể sửa chữa được, hiện nay đã được chữa lành, và sống một cuộc sống đắc thắng. Những người đó đã gặp Chúa Giêsu và đã có sự chuyển đổi tuyệt vời như ông Phao-lô. Ngày nay họ đang hầu việc Chúa một cách vui mừng. Nhiều người từng cảm thấy rất đau khổ đến nỗi muốn tự tử, nhưng bây giờ cuộc sống của họ được phong phú và dồi dào khi họ đồng bộ với Chúa Giêsu trong một cuộc sống mới. Với vô số bằng chứng của cuộc sống biến đổi, chưa kể đến hàng trăm ngàn người đã đi trước chúng ta và để

lại những câu chuyện đặc thặng của họ để chứng minh quyền năng của Chúa Giê-xu – tại sao vẫn còn có rất nhiều người không tin?

Nhiều người tưởng rằng họ biết Chúa Giêsu, tuy nhiên khái niệm của họ dựa trên các nhân chứng giả, dối trá, và tin đồn. Họ không bao giờ tự mình khám xét bằng chứng. Vậy mà họ đã hình thành ý kiến và đó đã ngăn chặn họ nhận lấy tất cả những điều tốt đẹp Chúa Giêsu muốn làm cho họ và qua họ. Họ bỏ lỡ tất cả sự phong phú này chỉ vì sự đại dột của lòng không tin.

Hậu Quả của Lòng Không Tin

Ông Mác nói với chúng ta những gì đã xảy ra khi người Na-xa-rét không tin Chúa Giêsu: "Ngài không làm những việc quyền năng ở đó, ngoại trừ đặt tay trên vài người bệnh và chữa lành họ " (Mác 6:5).

"Ngài không làm những việc quyền năng ở đó" là nghĩ gì? Có phải ông Mác ngụ ý rằng lòng không tin của họ giới hạn quyền lực của Chúa Giêsu làm phép lạ không? Tôi không nghĩ như vậy.

Lòng không tin của người Na-xa-rét không cản trở quyền năng của Chúa Giê-xu, nó chỉ ngăn cản họ để nhận được nó. Vì sự không tin của họ, họ không đem người què, người mù, và người bệnh đến với Chúa Giêsu. Do đó, Ngài không làm công việc quyền năng vì họ không cho Ngài cơ hội.

Không phải Chúa Giêsu không muốn chữa bệnh hay không có quyền năng. Tôi không nghĩ rằng Ngài giữ lại những phép lạ, "Được rồi, Ta sẽ dạy cho họ một bài học." Nhưng chính sự không tin của họ giữ họ đến với Chúa Giê-xu để nhận được tất cả những gì Ngài mong muốn làm cho họ.

Có bao nhiêu người ở Na-xa-rét có thể được giúp nếu họ chỉ đến với Chúa Giêsu với đức tin? Họ sẽ có thể nhìn thấy và dự phần vào những phép lạ – nhưng lòng không tin của họ cướp đoạt phước lành đó.

Rất nhiều người đã gặp Chúa Giêsu khắp miền Ga-li-lê. Họ đem người bệnh tật từ khắp nơi để được chữa lành. Họ thật mong muốn gần gũi Ngài và được chữa lành đến nỗi họ xúm quanh Chúa Giêsu. Nhưng Na-xa-rét là một tình cảnh hoàn toàn khác nhau. Những người này giữ xa cách. Họ không đem lại người bệnh, họ cản trở

người mù người què của họ. Với thái độ xa cách, họ chỉ lấy làm lạ từ đâu mà người này có được sự khôn ngoan? Và từ đâu có được quyền năng?

Điều kỳ lạ là mặc dù Đức Chúa Trời đã tuyên bố chính Ngài cho Áp-ra-ham là El Shaddai, là Đức Chúa Trời toàn năng, nhưng Chúa toàn năng này cho phép mình bị giới hạn bởi con người. Ví dụ, Kinh Thánh nói với chúng ta rằng Đức Chúa Trời " không muốn người nào chết mất" (2 Phi-e-rơ 3:9). Đó là ý muốn của Đức Chúa Trời. Nhưng vì tính không bắt buộc của Chúa, nhiều người bị chết mất, đó là những người đi theo đường lối tội ác của mình.

Kinh Thánh nói về dân Y-sơ-ra-ên, "Chúng cứ thách đố Đức Chúa Trời hết lần này đến lần khác và khiêu khích Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên" (Thi-thiên 78:41). Đức Chúa Trời có thể làm nhiều hơn cho họ, nhưng lòng không tin của họ cản trở họ từ tất cả những điều tốt lành Chúa muốn làm. Quyền năng của Đức Chúa Trời không có giới hạn. Sự giới hạn đến từ con người khi họ từ chối tiếp nhận tình yêu thương và quyền năng của Ngài.

Khi Chúa Giêsu đi vào Giê-ru-sa-lem lần cuối cùng, Ngài cất tiếng lên nói lớn,

"Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, ngươi giết các đấng tiên tri và ném đá những người được sai đến với ngươi! Bao nhiêu lần Ta muốn nhóm họp con cái ngươi lại, như gà mẹ quy tụ các con mình dưới cánh, nhưng các ngươi không chịu!" (Ma-thi-ơ 23:37).

Chúa Giêsu đáng lẽ làm cho họ rất nhiều – Ngài mong muốn làm rất nhiều cho họ – nhưng họ từ chối.

Chúa mong muốn ban phước và chăm sóc cho bạn và sử dụng bạn một cách mạnh mẽ – nhưng bạn có thể giới hạn công việc của Ngài trong cuộc sống của bạn bởi lòng không tin. Lòng không tin sẽ giữ bạn xa khỏi tình yêu của Chúa Giêsu Christ, ơn cứu rỗi và bình an của Ngài. Nó sẽ khiến bạn tiếp tục đi trong bóng tối, tiếp tục phạm tội, cảm thấy thất vọng và phải chịu đựng tất cả những lo âu khủng khiếp, băn khoăn, và khổ sở mà đi kèm với một cuộc sống thiếu lòng tin.

Hoặc... bạn có thể tin tưởng và được phước.

Ngạc Nhiên Với Điều Gì

Chỉ hai lần Kinh Thánh nói rằng Chúa Giêsu "lấy làm lạ" với điều gì đó, và cả hai trường hợp đều có liên quan đến đức tin. Ngài ngạc nhiên với niềm tin của một đội trưởng La Mã mà nhận thức được quyền phép chữa lành tuyệt đối của Ngài, và Ngài ngạc nhiên khi dân Na-xa-rét từ chối tin tưởng nơi Ngài. Ông Mác nói một cách thẳng thắn, "Và Ngài ngạc nhiên vì lòng không tin của họ" (Mác 6:6).

Có một số người cảm thấy khó mà tin tưởng vào những điều thiêng liêng. Trừ khi nó có thể được suy ra với một công thức toán học hoặc được giải thích một cách hợp lý, họ không tin. Bạn đã nghe nói, "Nhìn thấy là tin tưởng," và nhiều người có thái độ đó: "Nếu tôi không thể nhìn thấy nó, tôi sẽ không tin điều đó." Nhưng bạn có thấy thường xuyên rằng nhiều người đã bị lừa gạt bởi những gì họ nhìn thấy không?

Thuật sĩ tạo ra những ảo tưởng để bạn nghĩ rằng bạn đã nhìn thấy một cái gì đó, nhưng trên thực tế bạn đã bị gạt. "Làm thế nào mà y có thể đẩy trái banh xuyên qua cái bàn?" Bạn nghĩ rằng bạn đã nhìn thấy nó, nhưng nó là một ảo tưởng. Bạn đã bị lừa gạt bởi những gì bạn đã thấy.

Chúa Giêsu nói ngược lại, "Tin tưởng là nhìn thấy." Nếu bạn tin, thì bạn có thể thấy được quyền năng của Đức Chúa Trời.

Tội không tin Lời Chúa có lẽ là một trong những tội lỗi nặng nhất. Nó là một điều lạ lùng, vì sự không tin Lời Chúa có thể cản trở bạn đi vào một cuộc sống dồi dào phong phú. Sự không tin khiến nhiều tín đồ đi lang thang trong đồng vắng. Họ tiếp tục đấu tranh với xác thịt và không đi tới nơi. Họ không thể tiến tới và họ không khắc phục được những điều Đức Chúa Trời muốn họ khắc phục. Thay vì sống một cuộc sống đắc thắng, họ cảm thấy hoàn toàn bị đánh bại.

Bao nhiêu lần chúng ta đi đến bước quyết định và kêu van: "Ồ, nhưng đây là một điểm yếu của tôi," và chúng ta đã nói chúng ta sẽ không thể làm được. Chúng ta không tin tưởng Chúa sẽ làm những điều Ngài đã hứa, nhưng cứ tiếp tục thử Chúa bởi lòng không tin của mình.

Ông Phi-e-rơ nói: "Ngài đã ban cho chúng ta những lời hứa quý báu và lớn lao, để nhờ đó anh chị em có thể trở thành những người dự phần bản tánh thiên thượng" (2 Phi-e-rơ 1:4). Đức Chúa Trời đã ban

cho chúng ta lời hứa thắng lợi vẻ vang – lời hứa về sự cứu rỗi thoát khỏi quyền lực của bóng tối – nhưng lòng không tin sẽ cản trở chúng ta tiến tới. Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta tất cả những gì chúng ta cần. Chúng ta chỉ cần bước lên và nhận lấy.

Khi dân Y-sơ-ra-ên chuẩn bị đi vào Đất Hứa – sau khi lang thang trong sa mạc 40 năm – Đức Chúa Trời phán với Giô-suê, "Hỡi nơi nào bàn chân các ngươi giẫm lên, Ta ban cho các ngươi, như Ta đã phán với Mô-sê" (Giô-suê 1: 3). Tất cả đều có sẵn đó! Nơi nào mà bạn đặt chân xuống, là của bạn.

Bạn có lẽ nghĩ rằng họ sẽ chạy vòng quanh khắp nơi và chỉ cần tiếp tục chạy. Nhưng ngay cả với sự lãnh đạo của Giô-suê, dân Y-sơ-ra-ên đã không lấy hết tất cả đất đai mà Chúa đã hứa cho họ. Họ chận đứng. Họ đang sống trong Đất Hứa, nhưng khi họ nhìn vào sức mạnh của kẻ thù thay vì sức mạnh của Đức Chúa Trời, họ sợ hãi.

Đức Chúa Trời có thể đang nói với bạn, "Con đã ở nơi đồng vắng lâu quá rồi. Nay là phải đi vào Đất Hứa. Nay là phải đi vào chinh phục, và chiến thắng. Hãy kinh nghiệm sự dồi dào và phong phú của một đời sống đức tin trong Chúa Giêsu Christ." Đừng để lòng không tin giữ bạn xa khỏi tất cả những điều tuyệt vời Đức Chúa Trời muốn làm trong cuộc sống của bạn. Đừng ngăn chặn phước lành của Đức Chúa Trời. Khi bạn đặt mắt của bạn vào Chúa Giê-xu, cánh cửa tiếp tục mở rộng. Ngài là thương xót, khoan dung, nhân từ, yêu thương, và Ngài vui thích làm những điều tốt cho con cái của Ngài.

Hãy để Chúa Giêsu ngạc nhiên rằng bạn noi gương của đội trưởng La Mã, không phải là lòng không tin của người Na-xa-rét.

Có Vẽ Quá Tốt

Tôi luôn luôn nghi ngờ những gì mà miễn phí. Tôi biết họ muốn bán cho tôi món hàng gì đó, hoặc muốn tôi ủng hộ chương trình quyên tiền của họ. Luôn luôn có cái bẫy gì. Giống như những món hàng quảng cáo trên TV thường thường quá tốt đến nỗi có vẻ không thật – là vì đó là thực sự không thật. Phần nhiều đó là đồ bỏ.

Khi Kinh Thánh nói rằng Đức Chúa Trời làm Chúa Giê-xu, là Đấng không tội, trở nên tội lỗi cho tôi, hầu cho tôi được xưng công chính – đó là quá tốt đến nỗi có vẻ không thật. Tại sao Chúa Giêsu muốn gánh vác tất cả tội lỗi của tôi để tôi có thể được chấp nhận trước

Chúa Cha? Ngài vốn giàu, nhưng vì cơ của tôi đã trở nên nghèo, để qua sự nghèo khó của Ngài, tôi được lời hứa của sự sống đời đời trong vương quốc của Đức Chúa Trời – đó là quá tốt dường như không thật. Tất cả điều này thách thức trí tuệ của chúng ta.

Nhưng những lời hứa của Đức Chúa Trời, không phải là miễn phí. Mặc dù lời hứa của Ngài thật sừng sốt, Ngài đã giữ hết.

Các môn đồ của Chúa Giêsu buồn rầu và than khóc sau khi Ngài bị đóng đinh thập tự giá, vì họ nghĩ rằng người mà họ đã coi là Đấng Christ đã chết mãi. Ngay cả khi Ma-ry báo cho họ tin mừng rằng Ngài đã sống lại, họ vẫn không tin. Đó là quá tốt dường như không thật – người đã chết không thể sống lại.

Nhưng hãy nhớ rằng các môn đồ đã đi theo Chúa Giêsu vào thành Na-in. Khi họ đến gần, họ nghe tiếng khóc rên rỉ của những người trong đám tang. Sự đau khổ của một đàn bà rất thảm thiết, bởi vì trong quan tài là con trai duy nhất của bà. Dừng lại đám tang, Chúa Giêsu bảo xác chết đứng dậy. Thật lạ lùng, người chết này mở mắt ra, ngồi dậy, và Chúa Giêsu trao chàng trai trẻ ấy lại cho mẹ chàng – là một người sống.

Bạn nghĩ rằng họ sẽ nhớ tới La-xa-rơ. Dù sau đi hứa, sự kiện chỉ xảy ra vài ngày trước đó. Họ đã thấy La-xa-rơ đi ra khỏi mộ, vẫn còn quần vải liệm. Nhưng cũng vậy, phép lạ này dường như đã trượt thoát trí nhớ của họ.

Chúa Giêsu đã nói với họ nhiều lần, "Chúng sẽ đóng đinh Ta, nhưng vào ngày thứ ba, Ta sẽ sống lại." Rồi bây giờ, là ngày thứ ba sau Ngài bị đóng đinh. Bạn nghĩ rằng họ sẽ sôi nổi, chờ đợi với triển vọng vui mừng? Nhưng không. Họ đã bỏ cuộc. Họ khóc lóc than van... chỉ vì sự thiếu lòng tin.

Chúa Giêsu đã bảo họ tin tưởng vào những điều thiêng liêng. Và Ngài cũng đã nhận chắc rằng Ngài không chỉ là một người thường, và đã chứng minh điều đó bằng những phép lạ của Ngài. Tuy nhiên, họ không tin. Trong lúc khi họ đáng lẽ phải vui mừng hết sức, họ lại đau buồn, khóc lóc và tuyệt vọng. Tại sao? Vì thiếu lòng tin.

Bạn có thấy hậu quả của sự thiếu lòng tin không? Nó cướp đoạt niềm vui mà bạn nên có. Nó đặt bạn trong bùn lầy nản lòng và tuyệt vọng. Ngày Chúa Giêsu sống lại đáng lẽ là ngày vui mừng nhất trong

cuộc sống của các môn đồ. Mộ là trống không; tảng đá chặn cửa mộ đã bị dời đi. Chúa Giê-su đã chiến thắng sự chết, địa ngục và mồ mả. Ngài đã sống lại từ cõi chết và sống mãi mãi. Đó phải là ngày phấn khởi nhất. Nhưng ngược lại, nó đã là một ngày đau buồn và ảm đạm.

Đi Tới Một Điểm Không Thể Trở Về

Một người có thể đi đến một điểm khi y đã từ chối ân điển của Đức Chúa Trời quá nhiều lần đến nỗi cuối cùng Chúa chấp nhận điều nó. Một số người đã tiếp tục từ chối phúc âm đến nỗi những lời mời cho sự sống đời đời không còn giành cho họ nữa. Không phải là vì họ *không* tin, mà là vì họ *không thể* tin được.

Mặc dù Ngài đã làm nhiều phép lạ trước mắt họ, họ vẫn không tin Ngài, hầu cho lời của tiên tri Ê-sai có thể ứng nghiệm: "Lạy Chúa, ai đã tin những gì chúng ta rao báo? Và quyền năng của CHÚA đã được bày tỏ cho ai?" Đây là lý do họ không tin, vì Ê-sai cũng đã nói, "Ngài đã làm cho mắt họ mù và lòng họ cứng cõi, kéo mắt họ thấy được và lòng họ hiểu được, rồi họ trở lại, khiến Ta phải chữa lành họ chẳng" (Giăng 12:37-40).

Tiếc thay khi một người đã đi quá xa trong sự bội nghịch chống lại Đức Chúa Trời mà Ngài cho phép họ đui mù trong sự ngu dốt của mình. Ngài đóng mắt của họ để họ không thể nhìn thấy. Một người có thể từ chối Chúa quá nhiều đến nỗi họ sẽ đi đến một nơi mà không thể tin được. Đó là một nơi bi thảm – một điểm không thể trở về.

Có một thời điểm, chúng ta không biết khi nào,

Một nơi chúng ta không biết ở đâu,

Điều đó quyết định số phận của con người

Để vinh quang hay tuyệt vọng

Có một đường dây mà chúng ta không nhìn thấy,

Đường đó vượt qua mọi con đường;

Đó là ranh giới ẩn nấp

Giữa sự nhẫn nại và cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời. 3

Bạn Sẽ Chọn Đường Nào?

Tin hay không tin – đó là một câu hỏi nghiêm trọng. Bạn có tin rằng Chúa Giê-su Christ là Con Đức Chúa Trời, đã chết để cứu bạn khỏi tội lỗi của bạn hầu cho bạn có thể sống một cuộc sống vững lòng, vui mừng, đầy phúc hạnh và bình an không? Hoặc bạn sẽ tiếp tục chiến đấu với thủy triều, dốc sức để giữ cho đầu của bạn ở trên mặt nước, sống từ ngày này sang ngày kia trong sự sợ hãi và lo lắng vì những gì đang xảy ra trên thế giới xung quanh bạn?

Đó là sự lựa chọn của bạn. Sự lựa chọn này thay đổi hoàn toàn cuộc sống trong đời này và đời sau.

3 "Đường Ranh Giới của Cuộc Sống" (The Man Doomed), Dr. JA Alexander, 1860.

Chương 7

Sự Thắng Lợi của Đức Tin

Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống

Gióp 19:25

Mẹ tôi ở với chúng tôi trong những ngày cuối cùng tranh đấu với bệnh ung thư. Tôi hay ngồi ở cạnh giường ngủ nói chuyện và cầu nguyện với mẹ tôi. Mẹ tôi là một món quà của Đức Chúa Trời cho tôi và tôi yêu mến mẹ tôi một cách sâu sắc.

Ung thư là một bệnh đáng sợ và sức mạnh của nó lớn không dò được. Khi tôi thấy nó lấy một cuộc sống lành mạnh, sôi động của mẹ tôi và hạ bớt nó thành cái vỏ, tôi cảm thấy cả vừa kinh sợ vừa choáng ngợp bởi khả năng tiêu diệt của nó.

Một buổi sáng tôi ngồi ở cuối giường, khóc lóc trong lòng. Tôi biết mẹ tôi đang đau khổ. Tôi cầu nguyện với Chúa, "Con không phải là anh hùng, nhưng con sẵn sàng nhận lấy đau khổ của mẹ con một ngày. Xin Ngài lấy đi sự đau khổ của mẹ con và đặt nó trên con. Hãy để con chịu giùm cho mẹ con hôm nay, để mẹ con có một ngày được bớt đau."

Ngay lập tức, tôi cảm thấy sự hiện diện của Chúa Giêsu bên cạnh tôi. "Chuck", Ngài nói, "đó là một yêu cầu ngu xuẩn, bởi vì Ta đang vác cơn đau khổ cho mẹ con."

"Ôi, lạy Chúa", tôi nói, "thật đúng. Xin tha thứ cho con. "

Trong giây phút đó, tôi chứng kiến được sức mạnh của Chúa Giêsu Christ. những tế bào ác tính là gì so với uy quyền của Chúa Giêsu, Đấng Tạo Hóa của vũ trụ? Tiêu điểm của tôi dời từ sức mạnh của bệnh ung thư đến quyền phép của Chúa Giêsu, và tôi nhận thức rằng ung thư không có khả năng chống lại Ngài cả.

Tức thời, mẹ tôi đột nhiên mà nói: "Ồ, cơn đau đã biến mất." Đức Chúa Trời đã rờ đụng mẹ tôi. Và từ thời điểm đó, mẹ tôi không bị đau nữa.

"Lạy Chúa," Tôi cầu nguyện, "mẹ con thuộc về Ngài. Con cảm ơn Ngài rằng con đã được phước bởi cuộc sống của mẹ con. Nhưng con sẽ không bám giữ mẹ con. Mặc dù con sẽ đau buồn, nhưng con biết mẹ con thuộc về Ngài và nếu Ngài muốn lấy mẹ con về, đó là tốt. Nhưng, lạy Chúa, đừng cho mẹ con chịu đau khổ." Không lâu sau đó, Chúa đã đem mẹ tôi về. Chúng tôi sẵn sàng buồn thả mẹ chúng tôi, vì dù sao đi nữa mẹ chúng tôi bao giờ cũng thuộc về Ngài, Ngài chỉ cho chúng tôi mượn một khoảng thời gian mà thôi.

Sự kiện này là một trong những kinh nghiệm thuộc linh nổi bật nhất trong cuộc đời tôi. Tôi chưa bao giờ cảm thấy gần gũi với Chúa Giêsu hơn lúc đó. Tôi biết Ngài đang đứng ngay bên cạnh tôi khi Ngài nói chuyện với tôi. Lúc đó tôi đã đi đến chỗ cùng cực, chỗ giới hạn của tôi. Tôi vờ tay ra vì tôi cảm thấy quẫn trí, tuyệt vọng, và Chúa hiện diện để giúp đỡ tôi và cho tôi thắng lợi.

Bất cứ vấn đề gì chúng ta đang đối phó, chúng ta phải nhớ tập trung vào Ngài và vào quyền năng của Ngài, chứ không phải vào vấn đề. Đó là cách để chúng ta nắm giữ sự thắng lợi của đức tin.

Điều Này Tôi Biết

Ngoài Chúa Giêsu – Ngài đã chịu đựng nhiều đau khổ hơn những gì chúng ta bao giờ hiểu được – có lẽ ông Gióp là khổ sở nhất. Ông đã mất gần như tất cả – tài sản, con cái, sức khỏe, danh tiếng – và ông không thể suy ra tại sao.

Bạn của ông không giúp được gì cả. Họ khẳng định rằng ông chắc chắn đã phạm tội và do đó xứng đáng với nỗi đau đớn đó. Họ nói không ai phải chịu đau khổ như vậy, trừ khi người đó đã làm những điều hung bạo chống lại Đức Chúa Trời, thầm kín hoặc công khai. Ông Gióp càng cam đoan sự vô tội của mình họ càng cảm thấy ông tội nặng hơn. Tuy thế, ông Gióp tiếp tục duy trì sự vô tội của mình, và mô tả nỗi đau khổ của mình. Không ai đứng với ông. Trước nhất là bạn ông rời bỏ ông, tiếp đó là gia đình ông.

Tuy nhiên, trong lúc tuyệt vọng nhất, ông tuyên bố đức tin to lớn của mình. "Ôi, ước gì những lời của tôi sẽ được ghi chép lại; Ôi, ước chi có người sẽ ghi chúng vào một cuộn sách nào đó. Ước gì có ai chép chúng bằng bút sắt rồi dùng chì trám lại; Hoặc có ai khắc chúng vào bảng đá để lưu lại muôn đời!" (Gióp 19:23-24). Cuối cùng, tất nhiên,

lời nói của ông đã được viết và in trong một cuốn sách, hầu cho chúng ta có thể học hỏi từ kinh nghiệm phi thường của ông.

Ông Gióp muốn nói gì? Tôi nghĩ rằng ông muốn nói, "Tôi không biết tại sao. Thật ra, có rất nhiều điều tôi không hiểu cả. Nhưng hãy nghe tôi: Tôi biết một điều. Và những gì tôi sẽ nói là rất đáng tin cậy mà tôi muốn nó có thể được giữ mãi mãi." Lời gì mà ông Gióp muốn được khắc trong đá. Hãy lắng nghe lời thú nhận sừng sốt của ông:

"Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống; Cuối cùng, Ngài vẫn đứng, nắm quyền hành trên đất. Đến khi da tôi, tức thân xác này, bị tiêu hủy; Bảy giờ, khi ra khỏi thân xác này tôi sẽ thấy Đức Chúa Trời, Đấng mà chính tôi sẽ trông thấy, và mắt tôi sẽ ngắm nhìn Ngài, chứ không ai khác" (Gióp 19:25-27).

Ông Gióp không biết tại sao ông bị tước đoạt hết tất cả, chịu đau khổ thể thảm và lâu dài. Điều này khiến ông rất băn khoăn: Tại sao Đức Chúa Trời để cho tôi mất hết tất cả tài sản, con cái và danh tiếng? Tại sao Đức Chúa Trời để cho tôi mất sức khỏe và trải qua tất cả những đau khổ này?

Tuy nhiên, trong khi đang mô tả sự đau khổ của mình, ông dừng lại và nói, "Nhưng đây là những gì tôi biết: Đấng Cứu Chuộc của tôi vẫn sống"

Rất nhiều điều trong đời xảy ra mà chúng ta không thể và sẽ không hiểu. Tại sao có vấn đề đó? Tại sao phải chịu đau khổ? Chúng ta tìm kiếm sự giải đáp, nhưng phần nhiều chúng ta không thể hiểu được. Khi tôi tìm cách an ủi người nào đang đau đớn, tôi không nói, "Này, có lẽ đó là vì lý do này hay đó..." Tôi thường thường chỉ thú nhận: "Chúng tôi không biết tại sao những điều này xảy ra. Nhưng chúng tôi biết điều gì là quan trọng."

Và điều gì là quan trọng nhất? Đừng bao giờ bỏ đi những gì bạn biết chỉ vì những gì bạn không biết. Hoặc như một số người nói, "Đừng nghi ngờ trong bóng tối những gì bạn biết trong ánh sáng."

Ông Gióp nắm chặt vào những gì ông biết: "Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống." Và với lời tuyên bố đức tin tuyệt vời này, ông kinh nghiệm được sự thắng lợi của đức tin.

Đức Chúa Trời, là Đấng Cứu Chuộc

Chữ "cứu chuộc" trong tiếng Do Thái cổ, là một chữ thú vị. Đó là "goel". Chữ này mô tả một người sẽ đứng bên cạnh bạn để hỗ trợ, bảo vệ, và biện hộ bạn trong ngày tai họa hoặc rắc rối, bất chấp gì xảy ra.

Trong những ngày đó, nếu bạn không thể trả nợ và chủ nợ đưa bạn ra tòa, bạn sẽ bị bán làm nô lệ để trả nợ. Nhưng nếu bạn có một "goel", y sẽ trả nợ cho bạn để bạn có thể được giải thoát khỏi ách nô lệ. Nếu bạn mua một căn nhà mà không thể trả tiền nhà và nhà bạn bị tịch thu, "goel" của bạn sẽ đến và trả hết nợ để bạn có thể giữ lại căn nhà. "Goel" thanh toán các giao ước mà bạn không thể thoả mãn. Y là người cứu chuộc của bạn.

Đây, ông Gióp đứng một mình. Anh em của ông, gia đình, bạn bè, người quen, đầy tớ, đều chống lại ông, ngay cả vợ ông. Ông mất hầu hết tất cả những gì trên trái đất, ông có vẻ hoàn toàn trợ trợ một mình,.... nhưng không phải.

"Tôi biết rằng Đấng Cứu Chuộc của tôi – là Đấng đứng với tôi và đại diện cho tôi, là Đấng hằng sống. Và Ngài sẽ đứng trên trái đất trong ngày sau cùng." Ông Gióp tin rằng "Goel" của ông vẫn sống, và mặc dù cơ thể của ông sẽ trở về bụi đất, nhưng ông sẽ nhìn thấy Đức Chúa Trời.

Sở dĩ lời ông Gióp tuyệt vời như vậy là vì tuy rằng ông không có thể lợi như chúng ta có – chúng ta có cuốn Tân Ước, mà cho chúng ta biết rằng Chúa Giêsu hằng sống đang cầu thay cho chúng ta và Ngài sẽ không bao giờ kết án chúng ta (Hê-bơ-7:25; Rô-ma 8:34). Ông Gióp không biết điều đó. Tuy nhiên, người ngã lòng này có thể nói, "Tôi vẫn còn có một Vị đứng với tôi. Tất cả mọi người đã bỏ rơi tôi và chống lại tôi, nhưng tôi biết rằng Đấng Cứu Chuộc của tôi, Goel của tôi, vẫn sống, Ngài đứng với tôi và bình vực tôi. Ngài vẫn sống!"

Ông Gióp có một hy vọng vinh hiển rằng một ngày nào đó ông sẽ nhìn thấy Chúa của ông thành lập vương quốc công chính trên trái đất. Giữa lúc đau đớn, ông tập trung vào Đấng Cứu Chuộc của mình, Goel của mình, và do đó bắt đầu kinh nghiệm sự thắng lợi của đức tin.

Sự Kiên Nhẫn của Ông Gióp

Nhiều năm trước, khi cô giáo trường chủ nhật hỏi, "Ai là người kiên nhẫn nhất từng sống?" hầu hết mọi đứa học trò đều đưa tay lên.

"Tôi biết! Tôi biết! "

"Ai?"

"Ông Gióp"

"Đúng"

Tính kiên nhẫn của Ông Gióp luôn luôn là điều nổi bật nhất. Vì lẽ ông chịu đựng đau đớn khủng khiếp như vậy, ông chắc chắn là một người rất kiên nhẫn. Nhưng bí quyết của sự kiên nhẫn là đức tin, vì sự kiên nhẫn chỉ là kết quả tự nhiên của đức tin. Mặc dù ông không hiểu được tại sao những tai họa xảy đến ông, niềm tin vào Đức Chúa Trời cho ông khả năng chịu đựng đau khổ mãnh liệt với tính kiên nhẫn. Và điều gì ông tin tưởng mà sinh ra sự kiên nhẫn tuyệt vời như vậy?

Ông Gióp tin rằng Đức Chúa Trời điều khiển tất cả các tình huống trong đời ông. Khi ông nhận được tin của sự mất mát gia súc, tài sản và tất cả mười đứa con, ông sắp mặt xuống đất, và thờ lạy Đức Chúa Trời,

"Tôi trần truồng ra khỏi lòng mẹ, tôi sẽ trần truồng trở về. CHÚA ban cho, rồi CHÚA lại cất đi. Chúc tụng danh CHÚA" (Gióp 1:21).

Ông Gióp vẫn tin chắc rằng Đức Chúa Trời điều khiển tất cả các tình huống trong đời ông. Đức Chúa Trời cũng điều khiển tất cả các hoàn cảnh của bạn, dù cho nó có vẻ là có lợi hay đau đớn. Không có gì xảy ra với bạn ngoài trừ những gì Đức Chúa Trời đã cho phép xảy ra.

Khi vợ ông thấy tình trạng khốn khổ của ông, bà chịu không nổi, nói "Anh tại sao không nguyền rủa Đức Chúa Trời và chết quách cho rồi?" Nhưng ông Gióp trả lời, "Khi Đức Chúa Trời đưa tay ban phước, chúng ta đã biết đón nhận; bây giờ Ngài giáng họa, chúng ta lại không biết nhận lãnh sao?" (Gióp 2:9-10).

Ông Gióp biết có một Đấng binh vực cho ông ở trên trời. Ông tuyên bố, "Chắc chắn ngay cả bây giờ, Đấng binh vực tôi đang ngự ở trên cao" (Gióp 16:19). Trong tiếng Do Thái cổ, chữ "Đấng binh vực" có

nghĩa là, "người bảo đảm cho tôi." Ngay cả khi mọi người khác đã chống lại ông, ông biết rằng Ngài vẫn binh vực ông, bảo đảm cho ông.

Ông Phao-lô hỏi, "Nếu Đức Chúa Trời binh vực chúng ta, ai có thể chống lại chúng ta?" (Rô-ma 8:31). Bất chấp hoàn cảnh khủng khiếp, ông Gióp biết rằng Đức Chúa Trời binh vực ông. "Goel của tôi – Đấng Cứu Chuộc của tôi – vẫn sống." Sự tin chắc này khiến ông đắc thắng trên sự thử thách của mình. Lời phát biểu về đức tin của ông như là những tia sáng trong hoàn cảnh ác nghiệt tối tăm của ông.

Khi tất cả xung quanh chúng ta rung chuyển và sụp đổ, chúng ta phải đứng trên nền tảng của một vài chân lý:

Đức Chúa Trời thương yêu chúng ta.

Đức Chúa Trời coi chừng chúng ta

Đức Chúa Trời không hề buồn ngủ và không bao giờ ngủ.

Đức Chúa Trời sẽ bảo vệ chúng ta.

Đức Chúa Trời sẽ khiến chúng ta đắc thắng.

Chúng ta cần phải biết Chúa của chúng ta.

Như ông Phao-lô chép trong 2 Timothy 1:12, "Ta biết ta đã tin ai, và ta tin chắc rằng Ngài có thể bảo vệ những gì ta đã phó thác nơi Ngài cho đến ngày ấy." Lời này đến từ ông Phao-lô, là người đã phải chịu đựng ném đá, đánh đập, và đắm tàu. Ông chịu đựng tất cả đau khổ đó vì ông hiểu biết Đấng mà ông tin tưởng vào. Ông đã đặt niềm tin của mình trong Đức Chúa Trời hằng sống, và do đó ông có thể chờ đợi với sự tin chắc rằng Đức Chúa Trời sẽ cho ông đắc thắng.

Một trong những câu Kinh Thánh khó khăn nhất cho tôi là, "Hãy trông cậy CHÚA" (Thi Thiên 27:14; 37:34). Tôi không muốn chờ đợi, tôi muốn nhìn thấy nó được thực hiện ngay. Chính là tính kiên nhẫn mà tôi cần nhiều hơn. Và điều gì sinh ra sự kiên nhẫn? Đức tin. Đức tin vào Đức Chúa Trời khiến chúng ta chờ đợi cho mục đích của Đức Chúa Trời được hoàn thành.

Thay vì cầu xin sự kiên nhẫn, hãy cầu xin cho đức tin. "Lạy Chúa, gia tăng đức tin của con hầu cho con biết rằng con có một Đấng binh

vực con ở trên trời – Đấng Cứu Chuộc của con. Ngài điều khiển mọi tình huống trong đời con, mặc dù con không thể và không hiểu tại sao con đang trải qua cơn đau khủng khiếp và khó khăn này. Con có niềm tin rằng Ngài sẽ hoàn thành kế hoạch vĩnh cửu và mục đích của Ngài."

Đó là sự kiên nhẫn thúc đẩy bởi đức tin.

Tại Sao Phải Chịu Đau Khổ?

Hãy tưởng tượng rằng bạn có cơn đau bụng sắc bén không dứt mà bạn cuối cùng phải đi coi bác sĩ. Ông bác sĩ khám xét đây đó và hỏi: "Chỗ này có đau không?"

"Có."

Ông đẩy chỗ khác, "Chỗ này thì sao?"

"Cũng đau."

"Điều đó giống như viêm ruột thừa", ông nói. "Để thử máu trước."

Ông lấy máu của bạn, gửi đến phòng thí nghiệm, và trở về với kết quả. "Bạch huyết cầu khá cao. Nó cho biết là viêm ruột thừa, và cần phải mổ ra."

"Ồ...", bạn nói. "Vậy bác sĩ sẽ mổ xẻ tôi phải không? Tôi không muốn bị mổ xẻ. Tôi sẽ mất máu nhiều, sẽ phải nằm giường vài ngày; có nghĩa là tôi sẽ yếu đi và không thể chơi gôn ngày mai. Tôi không biết nên mổ hay không."

Bác sĩ trả lời, "Nếu không thì ruột dư sẽ bùng nổ, chất độc sẽ lan truyền qua hệ thống của bạn, và sẽ gây viêm phúc mạc; rồi là song."

"Có nghĩa là tôi sẽ chết?"

"Đúng. Chắc chắn bạn sẽ chết."

"Ờ..., nếu mổ liền thì bao lâu tôi mới có thể chơi gôn?"

"1 - 2 tuần lễ."

Vậy, bạn chịu mổ, chịu đau và chịu mệt, hầu cho bạn có thể phục hồi và tiếp tục sinh hoạt bình thường.

Cũng vậy, một vài điều trong đời sống thuộc linh của bạn có thể tiêu diệt bạn và Đức Chúa Trời thấy phải loại bỏ. Bạn nói, "Ồ, Chúa ơi, con đau. Xin đừng làm điều đó. Chúa phải cắt nó ra sao? Đừng, đừng, đừng, Chúa ơi, con đau."

"Nếu Ta không lấy ra, nó sẽ hủy diệt con."

Vậy thì Đức Chúa Trời để cho chúng ta bị yếu, mệt, và đau, khi Ngài cắt ra những gì sẽ tiêu diệt chúng ta. Nếu bạn muốn trải nghiệm sự thắng lợi của đức tin, đôi khi sự đau đớn và sự khó khăn là cách duy nhất để đạt đến mục đích đó.

Gặp Lúc Khó Khăn Gian Khổ

Chúng tôi luôn luôn thích có cháu đến ở với chúng tôi. Giống như các ông bà nội, chúng tôi muốn cháu mình có thể vui vẻ trong nhà mình. May mắn thay, vợ tôi, Kay, biết làm thế nào cho họ vui. Kay luôn luôn để bánh kẹo và đủ loại đồ chơi khắp nơi nhà. Chúng tôi chỉ có được họ một vài ngày, vì vậy muốn họ chơi vui vẻ tại nhà ông bà nội.

Trước đây khi cháu trai của chúng tôi, William, còn nhỏ, y lại ở với chúng tôi một vài ngày. Chúng tôi có một thời gian vui vẻ, nhưng cuối cùng đến ngày William phải rời khỏi ông bà nội và về nhà. Thấy rằng giờ khởi hành của y tiếp cận, y đến với tôi và tâm sự ông-nội-với-cháu-trai.

"Nội ơi", y nói, "con không muốn về nhà."

"William," tôi trả lời, "mình đã có một thời gian tuyệt vời, nhưng đã tới ngày con phải về nhà."

"Nhưng, nội ơi," y trả lời. "con không muốn về nhà. Con muốn ở lại với nội và bà nội." Tất nhiên, đó là những lời ông bà nội rất thích nghe.

"Nội ơi", y tiếp tục, "nội không hiểu. Nhà con không có nhiều bánh kẹo như ở đây. Sống ở nhà con là hết sức khô khan."

Tôi thấy sống trong thế giới này cũng hết sức khổ nhọc. Tôi không hiểu tại sao có nhiều điều không vui xảy ra, nhưng tôi biết rằng những đau khổ hiện tại không đáng sánh với vinh hiển tương lai là vinh hiển sẽ được bày tỏ cho chúng ta. Đáng Cứu Chuộc của chúng

ta là hàng sống, và một ngày kia chúng ta sẽ đứng với Ngài trong sự thắng lợi.

Đắc Thắng Trong Mọi Tình Huống

Tất nhiên, bạn có thể gây sự thất bại trong cuộc sống của bạn. Bạn có thể nói, "Ồ, tôi không bao giờ có thể làm được điều đó." Vậy thì, bạn sẽ không thành công. Vì bạn đã quy định trước sự thất bại của bạn.

Tuy nhiên, bạn cũng có thể ước định trước sự thắng lợi. "Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban năng lực cho tôi." (Phi-líp 4:13). Nếu bạn học tập tin tưởng vào Chúa, bạn có thể đắc thắng trong mọi hoàn cảnh của cuộc sống. Đức Chúa Trời sẽ chăm sóc bạn và khiến bạn chiến thắng bất cứ điều gì quấy rối bạn.

Khi ở trung học, một mùa hè tôi làm việc ở trại lính El Toro. Khi những người trong nhóm tôi ngồi chung ăn trưa, thì tôi làm chứng cho họ về Chúa.

Một ngày trong khi đang đập đinh, cái búa trượt và đập lên ngón tay cái của tôi. Tôi nổi cơn lên, hét lên và ném búa tôi xa ra ngoài đồng ruộng. Rất tiếc tôi không phải trong cuộc thi ném búa – tôi có thể thắng. Tôi phải đi lên vào đồng ruộng để tìm cái búa. Tôi nghe tiếng cười khúc khích đằng sau tôi, và lương tâm tôi trách mắng tôi, "Oi, người làm chứng vĩ đại này, mày cho mọi người biết mày tin Chúa rồi nổi cơn như thế này." Tôi kinh nghiệm đủ loại kết án và hành hạ tinh thần vì hành động dại dột của tôi. Tôi có tính nóng nảy và có khuynh hướng phản ứng kịch liệt.

Tôi rất buồn về vụ đó đến nỗi tôi bỏ việc làm đó. Tôi nghĩ, tôi thật là một nhân chứng quá tồi tệ cho Chúa. Một điều làm tôi khó chịu hơn bất cứ điều gì khác là sự đau đớn tự gây ra. Khi tôi đụng đầu vào cửa tủ, hoặc trượt và rập vào cái ghế — luôn luôn gây nên một phản ứng mãnh liệt. Vì vậy, tôi thú nhận với Chúa rằng tôi không có khả năng kiềm chế cơn sôi nổi bên trong tôi, và tôi cầu xin Ngài giúp đỡ.

Khoảng 5 năm đã trôi qua. Tôi đã tốt nghiệp trường đại học Kinh Thánh và đang làm mục sư trong một nhà thờ ở Tucson, Arizona. Một tín đồ, tên Nells, đến giúp tôi sửa sang nhà thờ để cộng thêm một vài phòng học chủ nhật. Chúng tôi cùng nhau đóng khung một bức tường và dựng nó lên, Nells định thẳng để tôi đóng chặt các tấm

sàn. Tôi phải thú nhận, tôi muốn khoe kỹ thuật đóng đinh. Vì vậy, tôi đập thật mạnh để chỉ cần đập một lần thôi; và giống như 5 năm trước, búa bị trượt đi và đâm sầm vào ngón tay cái của tôi. Ngón tay cái của tôi nứt nẻ, một cơn đau đớn khủng khiếp bắn xuyên khắp mình tôi. (Cho đến ngày nay, ngón tay cái tôi vẫn còn bị méo mó.) Tôi nhìn lên Nells, mỉm cười và nói: "Hay quá!"

Ông nhìn ngạc nhiên, cũng như nói: "Bạn điên sao? Máu chảy lung tung khắp nơi và bạn nói đó là hay quá?"

Tôi nói, "Nells, bên trong tôi không có nỗi cơn."

Đột nhiên tôi nhận thức rằng Chúa đã cho tôi chiến thắng tính nóng nảy, một khía cạnh mà tôi đã gắng sức kiềm chế, nhưng không thành công. Và sau đó tôi nhận thấy rằng, kể từ ngày đó tại El Toro, tôi đã không bị sôi lên .

Bởi vì tôi được dựng nên mới trong Chúa Giêsu Christ, Chúa sẽ làm việc trong tôi để cho tôi chiến thắng bản chất cũ mà đã điều khiển cuộc sống của tôi. Tôi đã thấy rằng hầu cho được chiến thắng tôi phải thừa nhận sự bất lực của tôi. Trong một thời gian dài tôi đã tìm cách kiềm chế sự nóng giận. Trong một khoảng thời gian tôi dường như thành công, nhưng sau đó sẽ có gì xảy ra mà làm tôi nổi tung. Tôi đã thử nhiều phương cách khác nhau, cuối cùng đến vụ xảy ra tại El Toro, tôi phải thú nhận, "Lạy Chúa, con thật không thể kiềm chế nó được."

Vài năm trước đây một ông Hải quân về hưu tiếp nhận Chúa trong nhà thờ chúng tôi. Ông có một sự chuyển đổi, lành mạnh và đẹp đẽ, và ông bắt đầu phát triển trong mối quan hệ với Chúa. Tất nhiên, là một người lính, lời nói của ông không luôn luôn là nhã nhận.

Một ngày ông đang cắt cỏ và vừa ca hát thánh ca khi ông vô tình chạy vào một cái cây, đập đầu và té xấp xuống. Trán ông sưng u lên một cục lớn và đỏ. Ông tắt máy cắt và đi vào nhà kiếm vợ ông.

Vợ ông hỏi, "Chuyện gì xảy ra?"

"O, điều hay nhất trên thế giới," ông trả lời.

"Điều gì?"

"Tôi đập đầu vào cây, té ngã xuống – nhưng tôi không có chửi thề."

Vợ ông mỉm cười và nói: "Vâng, em đã không nghe thấy anh chửi thề kể từ khi anh tiếp nhận Chúa Giêsu."

"Thật không?", ông tự hỏi. Chúa đã giải phóng ông, mà ông không nhận biết. Thường thường Chúa Giêsu làm việc như vậy. Đó là sự thắng lợi của đức tin – là điều Chúa muốn bạn kinh nghiệm và thưởng thức cho chính mình.

Ngài Chôn Vùi Những Thất Bại của Bạn

Khi cuối cùng Đức Chúa Trời ghi hồ sơ cho bạn, Ngài sẽ chỉ ghi các sự thắng lợi của đức tin bạn – tất cả những thất bại của bạn sẽ được chôn cất. Đức Chúa Trời quy cho bạn công chính qua đức tin của bạn trong Chúa Giêsu. Mặc dù đức tin của bạn chưa hoàn thiện, khi Chúa kết thúc hồ sơ của Ngài, Ngài sẽ trung thành với lời hứa của Ngài và hoàn toàn xóa bỏ mọi kỷ lục của tội lỗi và thất bại của bạn.

Như ông Gióp đã biết, có một Đấng sẽ trả nợ cho bạn. Bạn mang nợ mà không có khả năng trả và bị lên án. Bạn bị bán làm nô lệ để chuộc nợ – nhưng Đấng Cứu Chuộc, là Chúa Giêsu Christ của bạn, trả nợ cho bạn. Ngài giải phóng bạn từ sự bó buộc của tội lỗi. Đấng Cứu Chuộc của bạn hằng sống và Ngài đứng thay mặt cho bạn. Ngài đang cầu thay cho bạn ngay bây giờ, và một ngày kia Ngài sẽ đứng trên mặt đất, và bạn sẽ đứng với Ngài trong sự vinh hiển của vương quốc của Ngài.

Mặc dù cơ thể bạn sẽ chết và được chôn cất hoặc hỏa táng, nhưng bạn sẽ thấy Đức Chúa Trời. Bạn sẽ sống với Ngài mãi mãi, vì Đấng Cứu Chuộc của bạn hằng sống. Và vì thế, bạn sẽ trải nghiệm sự rỗng rỗng của sự thắng lợi trong đức tin, mãi mãi.

Phần 2

Diện Mạo Của Đức Tin

Chương 8

Áp-ra-ham: Người Tượng Trưng Cho Đức Tin

Hãy lớn lên trong ân sủng và trong sự am hiểu Chúa và Đấng Giải Cứu chúng ta, Đức Chúa Jesus Christ

2 Phi-e-rơ 3:18

Chúng ta sống trong một xã hội nóng tính, thiếu nhẫn nại, “phải-có-liền”. Bạn có nhận thấy không? Với lò vi sóng, chúng ta đã quen đòi hỏi thức ăn nóng phải xuất hiện trong vòng 2 phút sau khi chúng ta cảm thấy đói. Và nếu nó lâu hơn 2 phút là không được! Thật không may, chúng ta cũng mong chờ đức tin với thái độ này.

Cũng như chúng ta mong đợi một túi bắp rang lớn xuất hiện trong lò vi sóng từ một cái túi dẹp, chúng ta cũng muốn trở thành người thuộc linh khổng lồ một cách nhanh chóng – qua đêm, nếu có thể được. Chúng ta đọc về các loại đức tin siêu thường – có thể dời núi, và chúng ta muốn có đức tin đó, và muốn có ngay bây giờ. Tôi thú nhận rằng tôi cũng muốn có khả năng nói với hòn núi, "Hãy nhấc lên và quăng mình xuống biển."

Chúng ta nghĩ rằng nếu chúng ta có đức tin của Áp-ra-ham, chúng ta sẽ có sự thành công thuộc linh ngay lập tức. Nhưng chúng ta quên rằng đức tin của Áp-ra-ham tăng trưởng qua một thời gian lâu dài giao thông với Đức Chúa Trời, không phải xảy ra qua đêm. Chỉ khi ông đã biết Chúa nhiều hơn, và tiếp tục phát hiện sự thành tín của Ngài, thì đức tin của Áp-ra-ham mới tăng trưởng và phát triển. Đức tin của bạn cũng sẽ tăng trưởng và phát triển khi bạn đồng bộ với Chúa và trải nghiệm sự thành tín của Ngài.

Rời Khỏi Quê Hương

Lúc Chúa kêu gọi Áp-ram lần đầu tiên, cha ông, là Tê-ra, là một người thờ thần tượng. Mặc dù Chúa đã chỉ thị Áp-ram tách rời thân nhân mình và rời khỏi U-rơ của người Canh-đê, Áp-ram chỉ đi tới Ha-ran, một thị trấn ở góc tây bắc của Ba-by-lôn – và ông ra đi với cha và cháu trai của ông, tên Lót. Áp-ram không hoàn toàn tuân theo lệnh của Đức Chúa Trời,

Kinh Thánh cho chúng ta biết rằng Áp-ram và gia đình ông kiếm được nhiều đầy tớ và của cải khi sống ở Ha-ran, điều này cho thấy rằng họ được hưởng thịnh vượng trong một khoảng thời gian. Có lẽ đó là lý do tại sao Tê-ra muốn chần chừ ở đó. Tên "Tê-ra" có nghĩa là trì hoãn. Áp-ram bị trì hoãn trong Ha-ran cho đến tuổi 75. Mặc dù Chúa đã phán rõ ràng với Áp-ram, "Hãy rời khỏi xứ sở người, bà con người, và nhà cha người, để đi đến xứ Ta sẽ chỉ cho." (Sáng-thế-ký 12:1), Áp-ram đã không hoàn tất cuộc hành trình mà Đức Chúa Trời đã chỉ bảo cho đến khi Tê-ra qua đời. Chỉ sau đó Áp-ram mới bắt đầu tìm kiếm một thành có nền tảng vững chắc do chính Đức Chúa Trời thiết kế và xây dựng (Hê-bơ-rơ 11:10).

Khi bạn dừng lại và suy nghĩ, rằng Áp-ra-ham bước ra mà không biết sẽ tới nơi nào, đó là một điều kỳ diệu. Đức tin thúc đẩy Áp-ra-ham bắt đầu cuộc hành trình, và đức tin duy trì ông trên đường đi.

Áp-ram đi khoảng 450 dặm cho đến khi ông đến Ca-na-an, đất tương lai của Y-sơ-ra-ên. Bởi đức tin, ông sống trong xứ đó – nhưng luôn luôn trong lều, ông không bao giờ xây dựng một căn nhà. Áp-ram sống như một người lạ và một người tạm lưu trong xứ mà ông biết một ngày sẽ thuộc về con cái mình và dòng dõi mình. Và do đó, ông du hành như một người lạ, suốt thời gian đó ông tiếp tục tin tưởng lời hứa của Đức Chúa Trời: "Đây là đất mà Đức Chúa Trời sẽ ban cho con cháu của tôi."

Tất nhiên, Chúa có một kế hoạch cho Áp-ram lớn hơn đất hứa rất nhiều. Ngài hứa: "Ta sẽ làm người trở nên một dân lớn. Ta sẽ ban phước cho người và làm nổi danh người. Người sẽ thành một nguồn phước." Ngày nay, ba tôn giáo chính trên thế giới – Hồi giáo, Do Thái giáo, và Cơ-đốc giáo, đều tôn kính danh của Áp-ra-ham. Và làm thế nào Chúa khiến Áp-ra-ham trở thành một "nguồn phước?" Ngài phán, "Mọi dân trên thế gian sẽ nhờ người mà được phước." (Sáng-thế-ký 12:2-3). Phước lành này sẽ đến với tất cả các gia đình trên trái đất – một lời tiên tri rõ ràng về Đấng Mê-si. Chính là thông qua dòng dõi của Áp-ra-ham, là Chúa Giêsu Christ, ơn phước của Đức Chúa Trời đã đến với tất cả chúng ta.

Oi, lời hứa này vinh hiển biết bao! Và những lời hứa này không phải là vì sự tốt lành của Áp-ra-ham, nhưng vì ân sủng của Chúa. Chắc chắn không phải Đức Chúa Trời ban phước cho ông vì ông là một

người tốt. Cũng không phải Đức Chúa Trời ban phước cho chúng ta vì chúng ta là người tốt.

Ơn phước của Đức Chúa Trời đến với chúng ta hoàn toàn chỉ vì ân sủng của Ngài. Đó là lý do tại sao chúng ta ít khi mong đợi nó. Vì chúng ta đã thuyết phục chính mình rằng Đức Chúa Trời chỉ ban phước cho chúng ta khi chúng ta xứng đáng, như là phần thưởng cho sự tốt lành của chúng ta. Không đúng. Ơn phước của Chúa đến với chúng ta là vì ân sủng của Ngài, và không có lý do nào khác hơn nữa. Đừng bao giờ mong đợi Chúa ban phước cho bạn vì những gì bạn làm. Nhưng hãy mong đợi Chúa ban phước cho bạn vì bản tính của Ngài.

Từng Bước Một

Chúa hiện ra với Áp-ra-ham 7 lần trong sách Sáng-thế-ký. Mỗi xuất hiện thu hút Áp-ra-ham vào sự giao thông với Đức Chúa Trời mật thiết hơn.

Sự xuất hiện đầu tiên xảy ra trong Ba-by-lôn khi Chúa phán với Áp-ram, "Hãy rời khỏi xứ này." Đức Chúa Trời khiến Áp-ram bất mãn với xứ đó hầu cho ông đi tìm một nơi khác để thờ phượng Ngài. Chúa không hiện ra với ông nữa cho đến khi ông đi vào đất Ca-na-an. Sự bất vâng phục của ông đình trệ công việc của Đức Chúa Trời trong cuộc sống của ông.

Chúa dẫn chúng ta mỗi lần chỉ một bước. Tôi hy vọng Chúa nói với tôi một cách rõ ràng kế hoạch của Ngài cho tôi. Tôi nghĩ nếu tôi chỉ biết trước một ít, tôi có thể trù tính một cách đúng mức – nhưng Chúa cho bạn và tôi mỗi lần chỉ một bước mà thôi. Và Ngài sẽ không chỉ thị chúng ta bước sau cho đến khi chúng ta đi qua bước này.

Tôi có thể đứng đây và nói, "Lạy Chúa, chúng ta đi đâu từ đây?"

Và Ngài sẽ trả lời, "Bước ra khỏi đó."

"Được, sau đó con sẽ đi đâu? Ngài sẽ làm gì sau đó? "

Và Ngài sẽ giữ im lặng. Ngài sẽ không cho tôi bước sau. Tôi có thể đứng đó ngày này qua ngày kia, nói rằng, "Con không biết muốn đi bước thứ hai hay không. Con không biết nó dẫn tới đâu. Có lẽ con không muốn làm điều đó. Lạy Chúa, con nên làm sao? "

“Cứ bước ra”

“Sau đó con sẽ đi đâu?”

Im lặng. Chúa không bao giờ cho chúng ta bước tiếp theo cho đến khi chúng ta thực hiện bước đầu tiên. Đời sống đức tin chân chính luôn luôn đi từng bước một, đó là một bài học Áp-ram phải học.

Khi Chúa chỉ thị Áp-ram ra khỏi Ba-by-lôn, Chúa không hiện ra với Áp-ram nữa cho đến khi ông đi tới xứ mà Chúa đã gọi ông. Bao nhiêu tháng hoặc năm đã trôi qua? Chúng ta không biết. Nhưng trong Ca-na-an, Áp-ram cuối cùng đã đạt đến nơi mà Đức Chúa Trời có thể cho ông biết bước tiếp theo.

“Ta sẽ ban cho dòng dõi ngươi xứ này” (Sáng-Thế-ký 12:7). Khi rời khỏi Ba-by-lôn, Áp-ram không biết Đức Chúa Trời đang dẫn ông đi đâu. Nhưng tới đúng lúc ông đã phát hiện ra xứ mà Chúa đã lựa chọn cho ông.

Áp-ram sống vui vẻ trong Ca-na-an cho đến khi hạn hán nghiêm trọng xảy ra trong xứ đó, đức tin của ông dao động và ông bắt đầu cân nhắc một vài lựa chọn. Nghĩ rằng ông có thể chăm sóc gia đình mình dễ hơn ở Ai Cập, ông hấp tấp đi tới đó. Đó là một sai lầm của đức tin. Tai họa đang chờ đợi ông ở Ai Cập: sợ hãi, dối trá, khiển trách và bị trục xuất. Sau chuyện đáng buồn này, Áp-ram trở về Bê-tên, "nơi ông đã hạ trại ban đầu" (Sáng-thế-ký 13:3). Tên Bê-tên có nghĩa là "nhà của Đức Chúa Trời". Áp-ram trở lại nơi mà Đức Chúa Trời đã hiện ra với ông lần trước, trở lại nơi mà ông đã xây dựng bàn thờ cho Chúa.

Sự lựa chọn của Áp-ram – Ai Cập, đã chứng tỏ là một giai đoạn thuộc linh khô khan. Sự thiếu đức tin đã dẫn Áp-ram đến một nước ngoại bang để tìm sự giúp đỡ, thay vì nương tựa vào Chúa để cung cấp nhu cầu của ông ngay trong Ca-na-an. Chuyển đi Ai Cập không chỉ gây cho ông vấn đề về vật chất, nhưng cũng gây sự chết thuộc linh. Vì vậy, Áp-ram trở về Ca-na-an, là Đất Hứa, và kêu gọi Chúa một lần nữa tại Bê-tên.

Trở về nơi mà bạn đã gặp Đức Chúa Trời lần đầu tiên luôn luôn là tốt. Phước lành đang chờ đợi chúng ta ở đó. Quay trở về gốc rễ thuộc linh khiến chúng ta trở lại con đường của Chúa hầu cho chúng ta có

thể tiếp tục đi trên con đường đức tin với Chúa. Đó chính là sự xảy ra với Áp-ram.

Áp-ram và Lót Chia Tay

Không lâu sau khi Áp-ram và Lót trở về Ca-na-an, một vấn đề nảy sinh giữa họ. Họ đều có nhiều bầy chiên, bầy bò, và lều trại. Xứ đó không đủ chỗ cho họ ở chung, bởi tài sản của họ quá nhiều. Vì vậy, Áp-ram mời Lót lựa chọn bất cứ khu đất nào y thích. Nếu Lót chọn bên trái, Áp-ram sẽ dọn qua bên phải. "Lót ngược mắt lên và thấy cả vùng đồng bằng Sông Giô-đanh..., bèn chọn cho ông cả vùng đồng bằng Sông Giô-đanh" (Sáng-thế-ký 13:10, 11). Chúng ta biết rằng trong khi Lót là một người nhìn bằng con mắt, Áp-ram là một người nhìn với đức tin. Áp-ram có thể nhìn thấy những gì vô hình, trong khi Lót đặt mắt trên những gì nhìn thấy trước mắt.

Sự tạm trú tại Ai Cập đã gây tổn thất cho Lót – ông trở nên ham thích những điều xinh đẹp của một văn hóa ngoại bang tân tiến. Vì vậy, như một người nhìn bằng cặp mắt thay vì bằng đức tin, Lót đã chọn một khu trong Ca-na-an mà giống Ai Cập nhất: đồng bằng Sông Giô-đanh, khu của Sô-đôm và Gô-mô-ra.

Đáng lẽ Lót phải cho Áp-ra-ham chọn trước – như vậy mới là điều đáng kính mà người cháu và người trẻ tuổi nên làm. Ngay cả như vậy, chúng ta không thấy Áp-ram thù oán Lót. Áp-ram hoàn toàn uỷ thác mình cho Đức Chúa Trời, cho nên sự lựa chọn đất đai không quan trọng đối với ông. "Tôi sẽ lấy những gì còn lại, Lót. Cháu cứ lấy gì cháu muốn." Một cuộc đời hoàn toàn giao phó cho Chúa là đẹp để biết bao, "Bất cứ lối nào Chúa dẫn, tôi sẽ đi."

Sẵn Sàng Vâng Phục Hoàn Toàn

Với sự dè dặt của Lót, Áp-ram cuối cùng tuân theo sự chỉ thị của Chúa hoàn toàn. Không những Áp-ram rời khỏi Ba-by-lôn, mà ông bây giờ cũng tách ra khỏi gia đình mình. Tôi thích Đức Chúa Trời về điều này. Nếu chúng ta không tự nguyện làm theo lệnh của Ngài, thì Ngài sẽ cho phép những điều xảy ra để khiến chúng ta trở nên tự nguyện. Bởi vì Đức Chúa Trời yêu thương bạn, Ngài sẽ lo liệu cho sự thực hiện kế hoạch Ngài trong cuộc sống của bạn. Bạn có thể chống đối nó. Bạn có thể không vâng phục, nhưng Chúa sẽ tiếp tục làm việc trong cuộc sống của bạn cho đến khi bạn trở nên sẵn lòng.

Đó chính là điều xảy ra với Áp-ram. Sau khi Lót và Áp-ram chia tay, Chúa lại hiện ra với Áp-ram và phán: "Áp-ram, nhìn về hướng bắc." Từ đó, Áp-ram có thể nhìn thấy núi Hết-môn. "Bây giờ nhìn về hướng nam, hướng về Ne-gev. Nhìn về phía đông hướng Mô-áp và đồng bằng của Giô-đanh. Nhìn về phía tây hướng Địa Trung Hải. Tất cả đất ngươi thấy Ta sẽ ban cho ngươi và dòng dõi ngươi, mãi mãi." Và Chúa nói thêm,

"Ta sẽ làm cho dòng dõi ngươi đông như bụi trên đất, đến nỗi nếu ai có thể đếm được bụi trên đất sẽ đếm được dòng dõi ngươi. Hãy đứng dậy, hãy đi quan sát suốt chiều dọc và chiều ngang của xứ này, vì Ta sẽ ban nó cho ngươi" (Sáng-Thế-ký 13:16-17).

Chúa nói, "Áp-ram, Ta đã cho tất cả các vùng đất này cho con cháu của con, họ sẽ đông hơn những hạt cát trên bờ biển. Đó là cái phước Ta sẽ ban cho con. Tuy nhiên, con phải bước ra và chiếm hữu nó. Hãy đi từ Bắc vào Nam và từ Đông sang Tây, bởi vì Ta đã ban nó cho con." Và Áp-ram đã làm như vậy. Qua sự kiện này, Áp-ram cho chúng ta một ví dụ về ý nghĩa của sự bước đi với Đức Chúa Trời trong đức tin.

Cũng như Áp-ram cần phải bước ra trong đức tin và đi suốt vùng đất, chúng ta cũng cần phải làm như vậy. Khi Chúa hứa gì cho chúng ta, chúng ta phải bước ra trong đức tin và khai những lời hứa đó cho mình. Chúng ta cần phải nắm giữ nó hầu để phước lành của Chúa có thể ban đến với chúng ta.

Lời Hứa Vĩ Đại Nhất Hơn Hết

Sách Sáng-thế-ký đoạn 15 ghi chép sự đàm thoại tiếp theo giữa Áp-ram và Đức Chúa Trời:

"Ngươi hãy nhìn lên trời và đếm các vì sao, liệu ngươi có thể đếm hết chăng.' Đoạn Ngài phán với ông, 'Dòng dõi ngươi rồi cũng sẽ đông như vậy.' Ông tin CHÚA, bởi thế ông được Ngài xem là công chính" (Sáng-thế-ký 15:5-6).

Lần này, Áp-ram đáp ứng với lời hứa của Đức Chúa Trời một cách tốt đẹp nhất: ông tin Chúa. Điều này là sâu sắc hơn bạn nhìn thấy ở bề mặt, vì Áp-ram không chỉ tin rằng Chúa sẽ cho ông rất nhiều con cháu, mà Áp-ram cũng tin rằng Chúa sẽ, qua con cháu của mình, đem Đấng Mê-si vào thế gian.

Chữ dịch "con cháu" này thật ra trong tiếng Hê-bơ-rơ là "hạt giống" – danh từ số ít, không phải là số nhiều. Đó là lý do tại sao ông Phao-lô chép trong Ga-la-ti 3:16, "Về các lời hứa đã hứa với Áp-ra-ham và với dòng dõi ông thì không nói 'cho các con cháu người' như cho nhiều người, nhưng nói 'cho Con người' như chỉ cho một người, và người đó chính là Đấng Christ."

Áp-ra-ham tin lời hứa của Chúa rằng hậu duệ của mình, là Đấng Mê-si, sẽ một ngày đến vào thế gian. Ông nhìn hướng về tương lai và tin tưởng lời hứa của Chúa. Chúng ta nhìn trở lại lịch sử về sự thực hiện lời hứa với sự trở lại của Chúa Giê-su Christ. Và khi chúng ta tin rằng Chúa Giê-su đã chết cho tội lỗi của chúng ta trên thập tự giá, và vào ngày thứ ba sau khi bị đóng đinh Ngài đã sống lại, thì Chúa sẽ quy cho chúng ta công chính, cũng như Ngài đã quy cho Áp-ra-ham, là một người có đức tin.

Mười Ba Năm Im Lặng

Sáng-thế-ký chương 16 ghi chép một trong những sai lầm lớn nhất của Áp-ram. Mặc dù ông đã có lời hứa của Chúa rằng vợ ông sẽ sinh cho ông một đứa con trai, Áp-ram chịu theo kế hoạch của Sa-rai để có được một đứa con từ Ha-ga, là đầy tớ của Sa-rai người Ai Cập. Nhưng đứa con này, sinh từ xác thịt, không bao giờ có thể được coi là "con của lời hứa" mà Đức Chúa Trời đã hứa với Áp-ram.

Khi Ích-ma-ên ra đời – con của Áp-ram và Ha-ga – lúc đó Áp-ram khoảng 86 tuổi, Đức Chúa Trời im lặng. Và Ngài không nói chuyện với Áp-ram nữa trong khoảng 13 năm dài. Khi cuối cùng Chúa phá tan sự im lặng của mình, đó là để thông báo cho Áp-ram rằng Ích-ma-ên không phải là đứa con của lời hứa của Ngài.

Khi Áp-ram được 99 tuổi, CHÚA hiện ra với Áp-ram và phán, "Ta là Đức Chúa Trời Toàn Năng. Hãy bước đi trước mặt Ta và sống một đời thánh thiện." (Sáng-thế-ký 17:1).

Chữ dịch "toàn năng" là chữ Hê-bơ-rơ "El Shaddai." Chữ "Shad" này có nghĩa là "bú mẹ", là nơi của sự sống và nuôi dưỡng. Chúa phán với Áp-ram, "Ta là nguồn sống và dinh dưỡng của con. Tất cả đều đến từ Ta. Ta là Đức Chúa Trời toàn năng. Ta là 'El Shaddai', và con phải đến với Ta cho sự sống." Những lời hứa sinh động của Đức

Chúa Trời chỉ có thể được thực hiện bởi chính Ngài, là Đức Chúa Trời hằng sống

“Ta là Đức Chúa Trời Toàn Năng. Hãy bước đi trước mặt Ta và sống một đời thánh thiện.” Bước đi trước mặt Chúa có nghĩa là bước đi trong sự hiện diện của Ngài, ý thức rằng Chúa đang theo dõi mình và chăm sóc mình, và đặt tay Ngài trên cuộc sống mình. Bạn phải bước đi như thế nào? Chúa nói chúng ta phải bước đi một cách không thể chê trách, hoặc hoàn hảo. Điều kiện lý tưởng của Chúa cho con người là sự hoàn thiện.

Tôi không ngạc nhiên rằng Chúa đòi hỏi tôi phải hoàn hảo. Thật ra, tôi sẽ rất sửng sốt nếu Chúa phán: "Này, cứ tự nhiên, cầu thả và bần thủ, muốn làm gì thì làm." Đó sẽ không phù hợp với bản chất thánh thiện và hoàn hảo của Đức Chúa Trời. Chúa không đòi hỏi bất cứ gì kém hơn sự hoàn hảo. Vì vậy, ông Phao-lô chép, "Hãy chỉnh đốn cho hoàn thiện" (2 Cô-rinh-tô 13:11), tức là nhắm vào sự hoàn hảo.

Áp-ram khác xa với sự hoàn hảo nhiều, và sau 13 năm dài im lặng, Chúa có rất nhiều chuyện để nói với ông.

“Ta sẽ thực hiện giao ước giữa Ta với ngươi, và sẽ làm cho ngươi gia tăng đông đúc.” Áp-ram liền sấp mặt xuống đất. Đức Chúa Trời phán tiếp với ông, "Này, về phần Ta, đây là giao ước của Ta với ngươi: Ngươi sẽ trở thành tổ phụ của nhiều dân. Từ nay tên ngươi không còn là Áp-ram nữa, nhưng tên ngươi sẽ là *Áp-ra-ham*." (Sáng-thế-ký 17:2-5).

Khi Đức Chúa Trời chen một chữ cái Hê-bơ-rơ, "H", vào tên của Áp-ram, bạn có thể nói Ngài đặt chính mình vào tên của ông. Chữ cái đó được phát âm với tiếng hơi thở. Chữ Hê-bơ-rơ, "ruach", có nghĩa là "hơi thở", khi gấp đôi lại thành chữ "Linh." Đây là điều đáng chú ý rằng Đức Chúa Trời biến đổi Áp-ram thành *Áp-ra-ham* bằng cách chen Thánh Linh vào tên của ông. Đồng thời, Đức Chúa Trời cũng lập một giao ước mới với Áp-ram – giao ước của sự cắt bì (Sáng-thế-ký 17:10). Có nghĩa là, "*Áp-ra-ham*, hầu để trở thành một người thuộc linh, Ta muốn con cắt đứt xác thịt. Ta muốn chữ cái "H" trở thành một tính chất mới của con. Từ nay trở đi, Ta muốn con bước đi theo Thánh Linh và làm theo những điều của Thánh Linh."

Đức Chúa Trời xem giao ước này rất quan trọng đến nỗi Ngài tuyên bố rằng ai trong dòng họ của Áp-ram không chịu cắt bì, sẽ bị loại bỏ khỏi dân của Chúa. Không cắt bì có nghĩa là không có quan hệ với dân của Chúa. Tại sao Đức Chúa Trời nhấn mạnh sự cắt bì như thế? Ngài làm vậy vì Ngài muốn nhắc nhở dân Ngài rằng họ phải sống bởi đức tin, không phải bởi xác thịt.

Kể từ ngày đó, không có đứa trẻ con trai (hoặc người nam) nào được coi là Người Do Thái cho đến khi họ được cắt bì. Họ không trở thành một Người Do Thái bởi sự sinh đẻ. Họ chỉ trở thành một Người Do Thái từ ngày được cắt bì. Đó là nghi thức mà tất cả người nam thực hành để tỏ ra rằng họ sẽ bước đi theo Thánh Linh.

Trong thời đó cũng như hiện tại, không ai, nam hoặc nữ, có thể được kể là con cái của Đức Chúa Trời mà vẫn bước đi theo xác thịt. Bạn chỉ có thể trở thành môn đồ của Chúa khi bạn tiếp tục bước đi theo Đức Thánh Linh bởi đức tin.

Hãy nhớ rằng, cắt bì chỉ là một biểu tượng. Khi chúng ta đọc đến Tân Ước, ông Phao-lô trình bày sự dại dột của sự tin cậy vào nghi thức. Ông nói đó là vô lý khi cho rằng mình là một Người Do Thái chỉ vì đã được cắt bì. Sự cắt bì không có ích cho bất cứ ai mà không bước đi và sống theo Đức Thánh Linh qua đức tin. Nghi thức xác thịt không có ý nghĩa, do vậy, dân ngoại bang mà không cắt bì nhưng bước đi theo Thánh Linh chứ không theo xác thịt cũng được coi là dân của Chúa. Sự cắt bì chân thật là sự cắt bì trong lòng (Rô-ma 2:29).

Trong khi Đức Chúa Trời đổi tên Áp-ram thành Áp-ra-ham, Ngài cũng đổi tên người vợ ông, Sa-rai thành Sa-rah. Ngài cũng thêm một chữ cái "H" – hơi thở, Thánh Linh. Như vậy, Chúa tượng trưng hóa sự chen vào Linh của Ngài trong cuộc sống của cặp vợ chồng này, đưa chúng vào một chiều kích mới của một cuộc sống bước đi theo Thánh Linh. Chúa phán với Áp-ra-ham về Sa-rah,

“Ta sẽ ban phước cho nàng, và nàng sẽ sinh cho người một con trai. Chính Ta sẽ ban phước cho nàng, và nàng sẽ trở thành tổ mẫu của nhiều dân. Các vua của các dân sẽ từ nàng mà ra” (Sáng-thế-ký 17:16).

Khi ông Phao-lô nói về sự kiện quan trọng này, ông cho cơ thể của Áp-ra-ham là "đã chết", (bởi vì ông được khoảng 100 tuổi), và nói về

sự "tàn tạ của tử cung Sa-rah" (Rô-ma 4:19). Vì thế, ông ngụ ý rằng Áp-ra-ham đã quá già để có con và Sa-rah không còn có thể sinh đẻ nữa.

Đức Chúa Trời trì hoãn hành động cho đến khi Áp-ra-ham hoàn toàn không thể tự mình làm được gì để thực hiện lời hứa. Chúa không muốn Áp-ra-ham cố gắng hoàn thành lời hứa của Ngài với sức mạnh của chính mình ông. Hầu cho thấy rõ ràng rằng lời hứa này phải cần một phép lạ của Chúa để thực hiện. Chúa cho phép Áp-ra-ham đi đến nơi tuyệt đối bất khả của con người.

Bạn có biết không? Đức Chúa Trời thường cho phép chúng ta đi đến sự giới hạn của mình, đến phương kế cuối cùng, ý tưởng cuối cùng của chúng ta. Ngài cho phép chúng ta đi đến nơi vô vọng trước khi Ngài hành động.

Khi Chúa làm việc, Ngài muốn được tất cả vinh quang về những gì Ngài đã thành tựu. Chúa cho phép bạn đi đến tình huống hoàn toàn không thể làm được, và bạn tuyệt vọng và bỏ cuộc, nói, "Song rồi. Đủ rồi. Không có cách nào nữa." Rồi Chúa sẽ bước vào và làm việc – và khi Ngài làm vậy, không có cách nào mà bạn, hoặc tôi, có thể khoe khoan mình.

Khi Áp-ra-ham nghe rằng ông và Sa-rah sẽ có một đứa con trai, bạn nghĩ ông làm gì? Kinh Thánh nói ông cười – không phải là nghi ngờ hoặc không tin mà cười, nhưng ngạc nhiên mà cười (Sáng-thế-ký 17:17). Nếu đó là thiếu lòng tin mà cười, thì Chúa sẽ khiển trách ông như Ngài đã khiển trách Sa-rah (Sáng-thế-ký 18:12-15).

Rồi Đức Chúa Trời nhắc lại lời hứa của Ngài rằng Chính Sa-rah, vợ ông, sẽ sinh cho ông một con trai, và ông hãy đặt tên cho nó là Y-sác, có nghĩa là "tiếng cười" (Sáng-thế-ký 17:19). Khi nghĩ rằng trong tuổi cao như vậy mà còn sinh đẻ được, làm thế nào họ không gọi cậu bé này "tiếng cười"?

Khi Đức Chúa Trời thông báo cho Áp-ra-ham rằng đứa con của ông sẽ sinh vào khoảng ngày đó năm sau, Sa-rah nghe được, và cười với lòng không tin. Chúa ngay lập tức hỏi: "Có gì quá khó cho CHÚA chẳng?" (Sáng-thế-ký 18:14). Có điều gì quá khó đối với Đấng tạo dựng vũ trụ và mọi vật trong đó? Chúng ta cần phải nhớ đến điểm

này khi chúng ta cầu nguyện. Không có gì là quá khó đối với Đức Chúa Trời.

Vấp Nữa

Không lâu sau khi Chúa đã tuyên bố lời hứa tuyệt vời của Ngài, Áp-ra-ham và Sa-rah dời xuống phía nam. Và, biết sao? Áp-ra-ham đã vấp lần nữa tương tự như ông đã làm 25 năm trước đó. Ông nói dối. Ông giả mạo Sa-rah là em gái của mình – lần này với vua A-bi-mê-léc .

Một điều mà làm cho hành động của ông rất tội ác là vì tại thời điểm này Áp-ra-ham đã đồng bộ với Chúa nhiều năm. Lần này ông đáng lẽ phải có đức tin mạnh hơn. Tuy nhiên, bởi sự nói dối với A-bi-mê-léc, Áp-ra-ham làm nguy hại cho kế hoạch của Chúa. Chúa đã tuyên bố rằng dòng dõi của ông sẽ là từ Sa-rah mà ra. Lời hứa của Chúa sẽ thực hiện qua Y-sác, là đứa con sinh ra từ Thánh Linh mà không phải từ xác thịt. Nếu A-bi-mê-léc có sự giao hợp tình dục với Sa-rah, kế hoạch của Chúa có thể bị ảnh hưởng. Làm thế nào Áp-ra-ham có thể chứng minh đứa bé sinh ra sau sự cố đó là con của mình? Ông sẽ luôn luôn có sự nghi ngờ rằng: Nó có phải là thật sự con mà Đức Chúa Trời đã hứa hay không? Và những câu hỏi đó sẽ tiếp tục nảy sinh thậm chí ảnh hưởng đến Chúa Giêsu Christ, là Dòng Dõi của Áp-ra-ham.

Khi Áp-ra-ham không bảo vệ vợ mình, Đức Chúa Trời tự hành động để bảo hộ kế hoạch của Ngài. Đức Chúa Trời báo mộng cho A-bi-mê-léc và cảnh cáo y rằng nếu y đụng tới Sa-rah thì y sẽ chết (Sáng-thể-ký 20:3).

Đức Chúa Trời sẽ luôn luôn bảo vệ kế hoạch của Ngài. Tôi có thể thất bại. Bạn có thể thất bại. Nếu vậy, Đức Chúa Trời sẽ nâng người khác lên để đứng chỗ của chúng ta.

Tôi thấy nó thú vị rằng những thất bại như vậy thường có thể trở thành cơ hội để tăng trưởng. Đức Chúa Trời, với tình yêu thương và ân sủng của Ngài, bộc lộ sự yếu đuối của chúng ta để Ngài có thể làm chúng ta mạnh hơn. Khi Chúa chỉ ra những khía cạnh trong xác thịt tôi mà làm mất lòng Ngài, Ngài không bày tỏ với cách kết án tôi, nhưng với cách mà Ngài có thể khiến tôi hiểu được khía cạnh nào trong cuộc sống tôi mà Ngài sẽ làm việc.

Đó là những gì Ngài đã làm với Áp-ra-ham, và đó cũng là những gì Ngài sẽ làm với bạn.

Đứa Con Được Sinh Ra

Đúng như ngày Chúa đã chỉ định, Sa-rah sinh một đứa con. Kinh Thánh chép, “CHÚA thăm viếng Sa-rah như lời Ngài đã phán, và CHÚA thực hiện lời hứa của Ngài đối với Sa-rah” (Sáng-thế-ký 21:1).

Câu Kinh Thánh đó nghe rất tuyệt vời và nó vang trong lòng tôi. Đức Chúa Trời đã làm đúng như Ngài hứa.

Khi cuối cùng Chúa thực hiện lời hứa của Ngài với Áp-ra-ham, Ngài làm một việc tuyệt vời để phục hồi thể chất của Sa-rah. Bà không chỉ sinh con, mà còn có thể cho con bú. Chúa cũng hoàn toàn làm trẻ lại Áp-ra-ham, bởi vì sau khi Sa-rah qua đời – khi Áp-ra-ham được 137 tuổi – ông cưới một người vợ khác tên là Kê-tu-ra, và bà ấy sinh cho ông 6 đứa con (Sáng-thế-ký 25:1-2) .

Áp-ra-ham Qua Đời

Áp-ra-ham sống tới 175 tuổi. Kinh Thánh chép, "Rồi, Áp-ra-ham trút hơi thở cuối cùng và qua đời trong tuổi già. Ông là một người cao niên trường thọ, hưởng trọn tuổi thọ của ông, và được quy về với tổ tiên của ông." (Sáng thế ký 25:8). Khi chúng ta nhìn vào cuộc đời của Áp-ra-ham, chúng ta có thể chắc chắn rằng Thi-thiên đoạn 1 có thể áp dụng cho đời ông:

“Phước cho người không đi theo mưu của những kẻ gian ác, không đứng chung đường với những kẻ tội lỗi, không ngồi cùng chỗ với những kẻ nhạo báng. Nhưng vui thích về luật pháp của CHÚA, và suy gẫm luật pháp ấy ngày và đêm. Người ấy sẽ như cây trồng gần dòng nước, cứ đến mùa được hoa quả đầy cành, lá vẫn xanh chứ chẳng hề héo úa; Mọi sự người ấy làm đều sẽ thành công” (Thi-thiên 1:1-3).

Lá của Áp-ra-ham không tàn lụi – Đức Chúa Trời cho ông thịnh vượng và sống được 175 tuổi. Áp-ra-ham xem Chúa của vũ trụ là nơi trú ẩn của mình – và kết quả là, Đức Chúa Trời hằng sống ban phước vì đức tin của ông, ngay cho đến ngày ông qua đời.

Đức Chúa Trời Dùng Những Người Không Hoàn Toàn

Sách Tân Ước thường dùng Áp-ra-ham như một ví dụ điển hình của một người có đức tin. Tuy nhiên, như chúng ta đã nhìn thấy, Cựu Ước ghi lại một vài trường hợp mà đức tin của Áp-ra-ham dao động. Nhưng Tân Ước không bao giờ đề cập đến sự thất bại của đức tin Áp-ra-ham. Chúa bỏ qua những sai sót và chỉ nói về sự thắng lợi của ông.

Điều này chứng tỏ Đức Chúa Trời dùng những người không hoàn hảo. Nếu Áp-ra-ham là hoàn toàn không thể khiển trách – không bao giờ dao động trong đức tin, thì tôi sẽ nản lòng. Tôi sẽ nghĩ rằng Chúa không thể dùng tôi, vì tôi nhận thức một cách đau đớn sự không hoàn hảo của tôi. Có những lúc tôi nghi ngờ về những điều của Chúa. Đôi khi tôi vấp ngã trong đức tin. Tôi không hoàn toàn tin tưởng Chúa. Và khi gặp khó khăn tôi cố gắng tìm phương cách của tôi thay vì yên nghỉ trong Chúa rằng Ngài sẽ theo dõi tôi trong mọi vấn đề.

Kinh nghiệm của Áp-ra-ham an ủi tôi. Tôi yên tâm biết rằng Chúa sẽ chấp nhận tôi với tình trạng tôi bây giờ và sẽ bắt đầu công việc của Ngài trong tôi bởi Thánh Linh của Ngài, biến đổi tôi để trở nên giống như hình ảnh của Ngài qua đức tin. Ngài dùng tôi, mặc dù tôi không hoàn hảo.

Có lẽ bạn đã dùng lý do này để bào chữa cho sự không hoàn toàn hiến dâng phục vụ Chúa: “Ô, tôi thật không hoàn hảo, Đức Chúa Trời không thể nào dùng tôi.” Chúng ta tập trung trên sự không hoàn hảo của mình, sự thiếu sót và yếu kém của mình, thay vì trên Đấng Tạo Hóa của chúng ta. Đức Chúa Trời muốn dùng bạn, như Ngài đã dùng Áp-ra-ham.

Hãy nhớ rằng Đức Chúa Trời sử dụng những đồ vật quy phục, không phải đồ vật hoàn hảo. Tất nhiên, Đức Chúa Trời mong muốn biến đổi chúng ta để phù hợp với hình ảnh của Chúa Giê-su Christ bởi Thánh Linh của Ngài. Nhưng đó là một quá trình. Không ai có thể đứng lên và nói, "Tôi cảm ơn Chúa rằng tôi đã được hoàn thiện trong Chúa Giê-su Christ. Tôi không bao giờ giận dữ hay khó chịu. Tôi luôn luôn có tính tình ngọt ngào dễ chịu nhất. Ai cũng thích gần gũi với tôi." Hãy thử nói như vậy và xem người xung quanh có cười vỡ bụng hay không.

“Nhưng hãy lớn lên trong ân sủng và trong sự am hiểu Chúa và Đấng Giải Cứu chúng ta, Đức Chúa Jesus Christ” (2 Phi-e-rơ 3:18).

Khi Áp-ra-ham hiểu biết Chúa nhiều hơn, đức tin của ông tăng lên – và đức tin bạn cũng sẽ tăng lên, khi bạn phát triển sự am hiểu Chúa. Khi bạn càng hiểu biết Chúa, thì bạn sẽ càng tin cậy Ngài – giống như Áp-ra-ham, là người có đức tin.

Chương 9

Y-sác: Con của Đức Tin

“Nhưng giao ước Ta thì Ta sẽ lập với Y-sác, đưa con do Sa-rah sinh cho người vào khoảng này năm tới.”

Sáng Thế Ký 17:21

Nếu Áp-ra-ham đã được phép làm theo đường lối mình, có lẽ sẽ không bao giờ có Y-sác ở trên đời.

Khi Đức Chúa Trời phán với Áp-ra-ham rằng Sa-rah sẽ sinh cho ông một con trai trong tuổi già của họ, Áp-ra-ham nói với Chúa, “Ôi ước gì Ích-ma-ên luôn được sống trước mặt Ngài!” (Sáng thế ký 17:18).

Ích-ma-ên, con của Áp-ra-ham và Ha-ga (tôi tớ của Sa-rah) – lúc đó được 13 tuổi và Áp-ra-ham đã rất gắn bó với y. Rất có thể Áp-ra-ham thực sự nói, “Vâng, lạy Chúa, rất tốt. Sa-rah không cần sinh con. Hãy cho Ích-ma-ên luôn được sống trước mặt Ngài.”

Nhưng Chúa nói “không”. Chúa hứa sẽ thiết lập giao ước của Ngài với Y-sác, “Một giao ước Ta với nó và với dòng dõi nó sau này, để thành một giao ước đời đời” (Sáng thế ký 17:19). Chúa định ý ban phước cho con của lời hứa, là Y-sác, và không phải là con của xác thịt, là Ích-ma-ên.

Một năm sau theo như thời điểm Chúa đã phán, Y-sác ra đời – niềm vui và tiếng cười y đã đem đến cuộc sống của cha mẹ già y là kỳ diệu biết bao. Áp-ra-ham làm phép cắt bì cho Y-sác khi đưa trẻ được 8 ngày, đúng như lời Đức Chúa Trời đã truyền cho ông, hầu cho Y-sác trở thành một dân giao ước của Đức Chúa Trời. Đưa trẻ lớn lên và dứt sữa. Áp-ra-ham làm một bữa tiệc lớn để khoản đãi trong ngày Y-sác thôi bú.

Ích-ma-ên, lúc đó đã 15, 16 tuổi, chắc chắn là ghen tị Y-sác. Trong vòng 13 năm, y đã là niềm tự hào và niềm vui của cha y, nhưng bây giờ mọi người đều rất vui mừng về Y-sác. Thiếu niên bực tức này ngồi trong một góc và giễu cợt. Khi Sa-rah thấy y chế nhạo, bà đòi hỏi chồng mình đuổi Ích-ma-ên và mẹ y ra. Sự yêu cầu của bà làm Áp-ra-ham rất khổ tâm, nhưng Đức Chúa Trời phán với ông, “Tất cả những gì Sa-rah bảo người, hãy làm theo lời nàng, vì qua Y-sác

người sẽ có một dòng dõi mang tên người" (Sáng thế ký 21:12). Bất đắc dĩ, Áp-ra-ham bảo Ha-ga và Ích-ma-ên ra đi. Và từ lúc đó, Y-sác trở nên một nhân vật trung tâm.

Tìm Kiếm Một Người Vợ

Khi Y-sác đến tuổi trưởng thành, Áp-ra-ham muốn tìm một người vợ cho y, nhưng ông không muốn Y-sác cưới một người phụ nữ ngoại bang trong khu đó. Ông bắt đầu suy nghĩ làm thế nào có thể tìm được một người vợ phù hợp trong số họ hàng của mình từ Mê-sô-pô-ta-mi-a xa xôi.

Anh của Áp-ra-ham, là Na-cô, có mấy đứa con gái, nhưng chúng đã quá lớn tuổi cho Y-sác, vì Y-sác sinh ra khi tuổi Áp-ra-ham đã đạt một thế kỷ. Có nghĩa là các cháu của Na-cô có lẽ đúng tuổi hơn. Vì vậy, Áp-ra-ham nhờ người đầy tớ mình, là người quản lý tất cả cho ông, và cho ông nhiệm vụ tìm một cô dâu cho con trai mình, là Y-sác.

Đầy tớ của Áp-ra-ham biết nhiệm vụ này sẽ không dễ dàng. Ông phải đi 500 dặm, rồi thuyết phục một cô gái trẻ để rời lạc đà đi 500 dặm trên sa mạc tới một chỗ lạ, và kết hôn với một người đàn ông cô chưa bao giờ gặp. Cô sẽ không bao giờ nhìn thấy cha mẹ hoặc nhà cô nữa. Vì vậy, đầy tớ hỏi: "Nếu cô ấy không chịu theo tôi về, tôi có phải đem Y-sác đi đó không?"

"Không, tuyệt đối không được." Áp-ra-ham trả lời. "Y-sác không được rời khỏi xứ này." Và Y-sác không bao giờ rời khỏi Đất Hứa. Với đức tin, Áp-ra-ham tuyên bố rằng chính Đức Chúa Trời sẽ sai thiên sứ Ngài đi trước ông đầy tớ và cho ông thành công (Sáng thế ký 24:7).

Vì vậy, ông đầy tớ bắt đầu cuộc hành trình lâu dài tới Mê-sô-pô-ta-mi-a. Khi tới nơi, ông cầu nguyện âm thầm xin Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham chỉ dẫn bước đi của mình. Trước khi ông chấm dứt cầu nguyện, thì một thiếu nữ đi ra – tuyệt đẹp, và ân cần, là một trinh nữ. Người đầy tớ cân nhắc trong lòng – có phải là cô này hay không?

Khi ông hỏi tên cô, cô trả lời: "Cháu là con gái của Bê-thu-ên, bà nội cháu là Minh-ca, và ông nội cháu là Na-hô" (Sáng thế ký 24:24). Cô là cháu gái của Na-hô, anh của Áp-ra-ham. Người đầy tớ bèn cúi đầu, sắp mình xuống đất thờ lạy CHÚA, vì đây là bằng chứng rằng Chúa đã sai thiên sứ Ngài đi trước ông.

"Chúc tụng CHÚA, Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham chủ con, Đấng không quên tình thương và lòng thành tín của Ngài đối với chủ con. Đối với con, CHÚA đã dẫn đường cho con đến đúng ngay nhà người bà con của chủ con." (Sáng thế ký 24:27).

Hãy chú ý ông nói, "CHÚA đã dẫn đường cho con *đến* đúng nơi." Hầu được Chúa dẫn đường, điều quan trọng là bạn phải *đi*. Nếu bạn nói, "Tôi chỉ chờ đợi Chúa dẫn dắt tôi, và tôi sẽ ngồi đây mà chờ," thì có lẽ bạn sẽ ngồi xuốt đời. Hãy đứng lên và bắt đầu *đi*.

Cô ấy mời người đầy tớ đến nhà mình, và ông giải thích mục đích của chuyến đi mình cho gia đình cô. Họ chắc chắn rất hứng thú mà nghe về sự vinh hiển của chủ ông, những của cải, tài sản, và con trai của chủ, là người thừa kế tất cả.

Khi người thân của cô Rê-be-ca nhận thức rõ ràng sự sắp đặt của Chúa, họ đồng ý cho cô ra đi. Người đầy tớ tặng cho họ những món quà quý giá và xin phép trở về với chủ mình ngay lập tức. Họ yêu cầu cho Rê-be-ca ở lại một thời gian ngắn, nhưng khi ông cứ nhất định trở về sớm với chủ mình, họ tiễn cô ấy đi với sự chúc phước của họ.

Rồi một buổi chiều, Rê-be-ca và đầy tớ Áp-ra-ham thấy từ đằng xa một người đang đi trong cánh đồng. Thành linh người ấy đi về hướng họ, và Rê-be-ca hỏi, "Người đàn ông kia đang đi trong cánh đồng đến đón chúng ta là ai?"

Người đầy tớ đáp, "Đó là chủ tôi." Nàng bèn lấy lúp che mặt nàng lại. Và Kinh Thánh chép,

"Y-sác đưa nàng vào lều của Sa-rah mẹ chàng. Đoạn chàng làm lễ cưới Rê-be-ca, và nàng trở thành vợ chàng. Chàng yêu nàng. Vậy Y-sác được an ủi sau khi mẹ chàng qua đời" (Sáng thế ký 24:67).

Sa-rah đã qua đời 3 năm khi Y-sác, được 40 tuổi, cưới Rê-be-ca. Vì Áp-ra-ham lúc đó cũng tuổi cao, ông cho tất cả sở hữu của mình cho Y-sác. Và khi ông qua đời, Y-sác và Ích-ma-ên chôn cất ông trong hang Mạch-pê-la, nơi Sa-rah đã được chôn trước đó. (Sáng thế ký 25:9).

Mặc dù trước kia có sự chia lìa giữa hai anh em cùng cha khác mẹ, họ đến với nhau để chôn cất cha mình một cách đúng đắn.

Chúa đặc biệt ban phước cho Y-sác. Y-sác định cư tại vùng Giếng La-khai Roi, là nơi ông đã gặp Rê-be-ca lần đầu tiên.

Lập Lại Sự Sai Lầm của Áp-ra-ham

Khoảng 100 năm sau cơn nạn đói trong thời Áp-ra-ham, một cơn nạn đói xảy ra trong thời của Y-sác. Trước đó Áp-ra-ham đã trốn sang Ai Cập. Y-sác có lẽ cũng có ý định làm điều tương tự, nhưng Đức Chúa Trời bảo ông đừng đến đó.

Chúa bảo Y-sác "tạm trú" trong đất của Phi-li-tin nhưng "cư trú" trong xứ mà Đức Chúa Trời sẽ bày tỏ cho ông. Tiếng Hê-bơ-rơ "cư trú" có nghĩa là định cư và cất nhà trong đó, trong khi "tạm trú" có nghĩa là dừng lại để lưu trú tạm thời. Chúa phán với Y-sác, "Đừng xuống Ai-cập, nhưng hãy ở trong xứ Ta sẽ chỉ cho. Hãy sống trong xứ này như một kiều dân. Ta sẽ ở với ngươi và ban phước cho ngươi."

Rất tiếc, Y-sác không vâng lời Chúa. Thay vì *tạm trú* trong Ghê-ra, ông *định cư* ở đó. Và sau đó ông đã làm một sai lầm rất lớn.

"Khi những đàn ông địa phương đến thăm trò với ông về vợ ông, ông bảo, "Nàng là em gái tôi," mà không dám nói, "Nàng là vợ tôi," vì ông nghĩ, "Nếu mình nói nàng là vợ mình, bọn đàn ông địa phương chắc sẽ giết mình để cướp Rê-be-ca, vì nàng là một phụ nữ rất đẹp." (Sáng thế ký 26:7).

Y-sác định cư ở nơi đó tức là không vâng lời Chúa, và sau đó chúng ta thấy ông nói dối. Có những chỗ mà con cái Chúa không nên đi. Y-sác không nên đi Ghê-ra, và kết quả là, những đàn ông trong khu đó bắt đầu hỏi han về vợ ông. Và nỗi sợ hãi của ông – bằng chứng của sự thiếu đức tin – thúc giục ông nói dối.

Áp-ra-ham đã làm đúng cùng một điều đó trong một thế kỷ trước, trong cùng một nơi, trong cùng một hoàn cảnh, với cùng sự sai sót trong đức tin. Cả hai tổ phụ này sợ những người đàn ông trong xứ đó giết họ để cướp vợ họ.

Cuối cùng, vua Phi-li-tin thấy Y-sác âu yếm Rê-be-ca và nhận ra Y-sác nói dối, và ông triệu Y-sác đến. Câu chuyện về Sa-rah và những tai họa Chúa gián với họ vẫn trong trí nhớ của người dân Phi-li-tin, và vì vậy vua khiển trách Y-sác. Thật là đáng buồn khi một người của

Chúa bị người đời quở trách. Kinh Thánh nói rằng những người mà là công cụ của Chúa phải trong sạch và thánh thiện.

Vua lập tức truyền lệnh cho toàn dân rằng hễ ai đụng đến Y-sác hoặc vợ ông sẽ bị tử hình. Y-sác định cư ở đó, và có lẽ cũng thuê đất trồng trọt. Mặc dù ông phạm tội, Đức Chúa Trời cho ông thu hoạch gấp trăm lần. Khi sự giàu có của Y-sác gia tăng, dân Phi-li-tin trở nên ghen tị và sợ hãi – và cuối cùng yêu cầu ông dọn ra khỏi xứ họ.

Y-sác mới đầu dựng lều trong thung lũng gần đó, nhưng bợn chán bầy của dân địa phương đến gây sự khiến ông dọn xa hơn. Một cuộc tranh cãi khác khiến ông dọn xa hơn nữa, và cuối cùng ông đi đến một nơi rộng rãi thanh thang. Và từ đó ông dọn lên Bê-e-Sê-ba. CHÚA hiện ra với ông và phán, "Ta là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham cha ngươi." (Sáng thế ký 26:24).

Sau khi Y-sác trở về Bê-e-Sê-ba, nơi mà Chúa đã bảo ông định cư, Chúa bắt đầu nói chuyện với ông trở lại. Thật ra, Chúa hiện ra với Y-sác vào đêm mà ông trở về, dường như Ngài đang chờ đợi Y-sác trở về đúng đường. Miễn là Y-sác vẫn còn không tuân lệnh, Đức Chúa Trời tiếp tục im lặng.

Giống như Y-sác, chúng ta sẽ không gặp Chúa khi chúng ta không vâng lời. Khi chúng ta đi trượt đường, chúng ta không thể nghe thấy tiếng của Ngài. Đức Chúa Trời dường như xa xôi. Chúng ta không cảm thấy sự hiện diện của Ngài hay quyền năng của Ngài. Không phải là Chúa đã đi xa, nhưng là vì chúng ta đã rời khỏi nơi phước lành.

Y-sác xây một bàn thờ tại đó và kêu cầu danh CHÚA. Chúa phán với Y-sác, "Đừng sợ, vì Ta ở với ngươi" (Sáng thế ký 26:24). Cuối cùng Y-sác đã đi đến nơi mà Chúa đã định cho ông ngay từ khởi đầu.

Cầu Xin Cho Được Con Cái

Trong 20 năm, Rê-be-ca không thể thụ thai. Trong thời đó sự không sinh đẻ bị coi là một nguyên rủa, vì vậy Y-sác khẩn cầu Chúa cho họ con cái, và Chúa nhậm lời cầu nguyện của ông.

Rê-be-ca có một thai kỳ khó khăn, vì bà mang thai đôi. Ngay từ đầu, hai thai nhi đánh nhau trong bụng bà. Bà cảm thấy có gì không đúng,

cho nên bà cầu vấn CHÚA. CHÚA trả lời bà, "Hai đứa con sẽ trở thành hai nước, và đứa lớn sẽ phục vụ đứa nhỏ."

Đến ngày bà sinh nở, đứa bé ra trước da đỏ hồng, cả người đều đầy lông. Họ đặt tên nó là Ê-sau, có nghĩa là "đầy lông." Liền đó em nó cũng sinh ra, tay nắm gót của Ê-sau; cho nên họ đặt tên nó là Gia-cốp, có nghĩa là "người nắm gót." Cuối cùng, tên Gia-cốp trở thành là "kẻ chiếm đoạt" hoặc "kẻ lừa dối". Vì vậy có lẽ tên "người nắm gót" cũng không xấu lắm.

Cặp anh em sinh đôi khác nhau rất nhiều. Ê-sau là một người rậm lông, thô lỗ, thích sinh hoạt ngoài trời; trong khi Gia-cốp là con ưa chuộng của mẹ. Gia-cốp sống trong lều vững chắc và có tính tình ôn hoà, nhưng Y-sác yêu Ê-sau vì ông thích món ăn thịt nai mà Ê-sau đi săn về và nấu. Rê-be-ca yêu Gia-cốp và làm đủ mọi cách để y được hơn anh y.

Khi Y-sác tuổi cao, mắt ông trở nên mù lòa. Một ngày kia, ông gọi Ê-sau nấu một món ăn ông thích nhất, ông nói, "để linh hồn cha chúc phước cho con trước khi cha qua đời." Chú ý rằng linh hồn không có phần nào trong sự phân phát này. Xác thịt của Y-sác chi phối toàn bộ hoạt động.

Có lẽ Y-sác chọn giờ này để chúc phước vì ông đã đến tuổi 137, là tuổi mà anh của ông, Ích-ma-ên, đã qua đời. Có lẽ ông nghĩ rằng ông cũng sắp qua đời. Nhưng không. Ông tiếp tục sống thêm 43 năm. Vì vậy, ông gọi Ê-sau để dành tặng cho con ưa thích nhất của mình phước lành "cuối cùng." Làm như vậy, Y-sác cố tình tìm cách phá vỡ ý định rõ ràng của Đức Chúa Trời, là con lớn sẽ phục vụ cho con trẻ. Ông đã hành động theo xác thịt.

Rê-be-ca, ngược lại, thiên về Gia-cốp, bày mưu để Y-sác nhằm lẫn Gia-cốp với Ê-sau, và do đó chúc phước cho đứa con trẻ hơn. Vì vậy, bà cũng không phải là vô tội. Rồi Gia-cốp thì sao? Không chỉ y làm theo mưu kế của mẹ, mà còn nói dối với cha mình về y là ai và từ đâu mà có món ăn đó. Y nói, "Đức Chúa Trời của cha cho con được may mắn." (Sáng thế ký 27:20). Và Ê-sau? Ê-sau đã bán quyền trưởng tử của y cho Gia-cốp cho một chén cháo đậu đỏ nhỏ mọn.

Ở đây chúng ta gặp người có đức tin, nhưng không biết tại sao họ nghĩ rằng Chúa cần sự giúp đỡ của họ mới có thể thực hiện được

mục đích của Ngài. Chúng ta thường thường cũng làm như vậy. Chúng ta tin rằng Chúa sẽ làm những gì Ngài đã nói sẽ làm, nhưng chúng ta lo rằng Ngài không đủ khả năng mà phải cần sự giúp đỡ của chúng ta.

Khi nói đến ý chí và mục đích của Chúa, chúng ta không bao giờ phải lo. Nó sẽ thực hiện mà không cần sự giúp đỡ của chúng ta. Những gì Chúa đã xác định là sẽ thành. Ngài sẽ hoàn thành công việc của Ngài – và Ngài không cần chúng ta giúp.

Khi Ê-sau “thực” bước vào lều của Y-sác, sự lừa dối bộc lộ. Nhưng Y-sác không thể rút lại những phước lành đã cho Gia-cốp – và ông nhận thức rằng Đức Chúa Trời sẽ thực hiện mục đích của Ngài, dầu sao chăng nữa. Vì vậy, Y-sác khẳng định rằng các phước lành sẽ ở lại với Gia-cốp: "Chắc chắn nó [Gia-cốp] sẽ được ban phước." (Sáng thế ký 27:33). Ê-sau cầu xin phước lành khác, nhưng y chỉ được những điều này:

"Này, nơi con ở sẽ không được đất đai màu mỡ, và sương móc từ trời cũng sẽ không sa xuống dồi dào. Con phải nhờ vào thanh gươm của con mới sống được, và con sẽ phục vụ em con, nhưng khi con vùng lên để giải thoát, con sẽ bẻ gãy được ách em con đặt trên cổ con." (Sáng thế ký 27:39-40).

Rê-be-ca, lo sợ cơn tức giận của Ê-sau, quyết định gửi Gia-cốp đi ở với bà con xa của mình, và Y-sác cũng đồng ý. Sự lừa gạt của Rê-be-ca gây nhiều tổn thất bởi vì 20 năm sau Gia-cốp mới trở về – và lúc đó, bà đã qua đời. Tuy nhiên trước khi Gia-cốp ra đi, Y-sác – biết rằng sẽ không còn nhìn thấy Gia-cốp nữa – chúc phước cho y những phước lành truyền từ Áp-ra-ham đến Y-sác:

"Cầu xin Đức Chúa Trời Toàn Năng ban phước cho con và làm con sinh sôi nảy nở thật nhiều, để từ con sẽ ra một cộng đồng của nhiều dân tộc. Cầu xin Ngài ban phước hạnh của Áp-ra-ham cho con, tức cho con và cho dòng dõi con, để con có thể hưởng được xứ con sống trong đó như một kiều dân, tức xứ Ngài đã ban cho Áp-ra-ham." (Sáng thế ký 28:3-4).

Y-sác sống được 180 tuổi. Khi ông qua đời, hai đứa con của ông, Ê-sau và Gia-cốp, đến với nhau để chôn ông. Ê-sau sau cùng di chuyển đến Ê-đôm và trở thành tổ phụ của người Ê-đôm, là dân sau

đó đã quy phục dân Y-sơ-ra-ên. Người Ê-đôm cuối cùng được đề cập trong Kinh Thánh là vua Hê-rốt, trị vì trên Y-sơ-ra-ên trong thời của Chúa Giêsu Christ.

Các Loại Tượng Trưng

Câu chuyện của Y-sác chứa chan các loại tượng trưng cho sự kiện và nhân vật quan trọng trong Tân Ước. Một trong những tượng trưng nổi tiếng nhất là Ga-la-ti đoạn 4, khi ông Phao-lô chỉ ra rằng Y-sác tượng trưng cho Thánh Linh, trong khi Ích-ma-ên tượng trưng cho xác thịt. Khi Đức Chúa Trời phán với Áp-ra-ham, "Hãy dắt con trai ngươi, tức Y-sác con một ngươi" Chúa không đề cập đến Ích-ma-ên cả. Tại sao không? Vì Ích-ma-ên là công việc của xác thịt, và Đức Chúa Trời chỉ chấp nhận công việc của Thánh Linh.

Ông Phao-lô chép, "Bây giờ, các anh chị em, là con cái của lời hứa, giống như Y-sác" (Ga-la-ti 4:28). Chúng ta cũng là con cái của lời hứa, là công việc của Đức Thánh Linh. Chúng ta sống bởi những lời hứa của Đức Chúa Trời. Chúa đã hứa sẽ tha tội cho chúng ta – dựa duy nhất vào công việc Ngài đã làm. Công việc công chính riêng của chúng ta là không đáng kể.

Tôi rất vui mừng vì điều đó. Nếu sự cứu rỗi là dựa vào việc lành của tôi, thì có những ngày tôi sẽ nghĩ rằng tôi có thể đạt được nó, và có ngày tôi sẽ không. Tôi sẽ cầu nguyện liên tục, "Lạy Chúa, hãy đến với con vào một ngày tốt." Nhưng chính vì quan hệ của tôi với Ngài chỉ phụ thuộc vào công việc hoàn thành của Ngài, Ngài có thể đến bất cứ lúc nào. Trong Ngài, tôi là con của lời hứa.

Câu chuyện của Y-sác cho chúng ta một vài tượng trưng hấp dẫn. Áp-ra-ham có thể tượng trưng Đức Chúa Cha một cách rõ ràng nhất trong sự sẵn lòng hy sinh con trai mình trên núi Mô-ri-a. Và chúng ta thấy Sa-rah tượng trưng cho Y-sơ-ra-ên, là vợ của Đức Chúa Trời, trong sự phục tùng Áp-ra-ham. Nhưng tôi muốn chúng ta xem xét sâu vào những gì Y-sác, Ê-li-ê-xe và Rê-be-ca tượng trưng.

Y-sác: Tượng Trưng Cho Đấng Christ

Trong suốt cuộc hành trình ba ngày đến núi Mô-ri-a, Áp-ra-ham coi con trai mình như đã chết, kể từ khi ông đã trù tính dâng nó trên núi. Vì vậy, khi hai cha con đi xuống núi sau khi thiên sứ bảo tồn sinh

mạng của Y-sác, Áp-ra-ham dường như là nhận được con trai mình trở lại từ cõi chết. Sự kiện đó là điều báo trước sự chết của Đấng Cứu Rỗi và sự sống lại của Ngài vào ngày thứ ba.

Sau sự tiên báo về đồi Calvary (Mô-ri-a), Kinh Thánh chép, "Áp-ra-ham trở lại chỗ các đầy tớ ông đang đợi. Họ đứng dậy và cùng nhau trở về Bê-e-Sê-ba. Áp-ra-ham tiếp tục sống tại Bê-e-Sê-ba" (Sáng thế ký 22:19).

Nhưng, Y-sác ở đâu? Thật thú vị rằng Kinh Thánh không đề cập đến y trở về với Áp-ra-ham. Nhưng nếu bạn nhận ra rằng Y-sác là tượng trưng của Đấng Christ, thì thấy nó rất có ý nghĩa. Chúa Giêsu Christ được cất lên trời sau sự chết của Ngài và sẽ không xuất hiện nữa cho đến khi Đức Thánh Linh đem về cô dâu cho Đức Chúa Con. Điều thú vị là Kinh Thánh không đề cập tới Y-sác cho đến khi cô dâu được đưa đến anh ta từ Mê-sô-pô-ta-mi-a (Sáng thế ký 24:62).

Ê-li-ê-xe: Tượng Trưng Cho Đức Thánh Linh

Nhà bình luận Kinh Thánh đã kết luận từ Sáng Thế Ký 15:2 rằng đầy tớ trưởng của Áp-ra-ham tên là Ê-li-ê-xe, mặc dù Sáng thế ký đoạn 24 không nói rõ tên của đầy tớ này. Tên của Ê-li-ê-xe rất có ý nghĩa. Chúa Giêsu gọi Đức Thánh Linh là "Đấng An Ủi", Tiếng Hy Lạp là "parakletos", có nghĩa là "một người đi bên cạnh để giúp đỡ." Trong tiếng Hê-bơ-rơ, "Ê-li-ê-xe" có nghĩa là "Chúa là người giúp đỡ của tôi."

Tên của Ê-li-ê-xe không được xác định trong đoạn 24, theo tôi nghĩ là một sự cố ý. Vì Chúa Giêsu nói về Đức Thánh Linh, "Ngài sẽ làm chứng về Ta" (Giăng 15:26). Sự chứng kiến và công việc của Đức Thánh Linh trong thế gian không phải là để tán dương mình, nhưng để tán dương Chúa Giêsu Christ.

Một khi Ê-li-ê-xe gặp gia đình của Rê-be-ca, chúng ta thấy ông nài nỉ cô ấy làm vợ của Y-sác. Khi ông nài nỉ cô dâu cho con của chủ mình, ông làm chứng về sự vinh quang của chủ mình, vinh quang của vương quốc chủ mình, và tất cả tài sản của chủ mình – và ông kể về một người con mà cha đã cho hết tất cả.

Đức Thánh Linh cũng làm chứng cho những điều tương tự. Ngài chỉ ra sự đẹp đẽ, vinh quang, sự phong phú, và sự giàu có của nước Đức Chúa Trời, và của Con Ngài, là Đấng mà Đức Chúa Cha đã chỉ

định thừa kế hết tất cả. Đức Thánh Linh nài nỉ bạn làm cô dâu của Đấng Christ, hầu cho bạn có thể được thừa kế chung với Ngài trong tất cả các sự giàu có và vinh quang của vương quốc vĩnh cửu của Đức Chúa Trời.

Rê-be-ca: Tượng Trưng Cho Hội Thánh

Trước sự hành trình của đầy tớ Áp-ra-ham tới Mê-sô-pô-ta-mi-a, Đức Chúa Trời đã định trước cho Rê-be-ca làm cô dâu của Y-sác. Áp-ra-ham nói với đầy tớ "Thiên sứ của Chúa sẽ đi trước ông, Ngài sẽ dẫn ông đến cô đó". Và Ngài đã làm như vậy. Cũng vậy, Đức Chúa Trời đã chọn cô dâu của Chúa Giêsu Christ. Tất cả những ai đã nhận Chúa Giêsu là Chúa và Đấng Cứu rỗi là thuộc về thế hệ được lựa chọn – với tư cách của cô dâu của Con Ngài, Chúa Giêsu Christ, được tuyển chọn trước nền tảng của thế giới, để đem lại vinh quang và khen ngợi cho Đức Chúa Trời.

Sách Sáng-thế-ký nói Rê-be-ca rất đẹp. Thi-thiên đoạn 45, là một lời tiên tri về cô dâu của Đấng Christ, nói rằng Vua sẽ ái mộ nhan sắc của cô. Chúa nhìn vào bạn và thấy bạn là cô dâu xinh đẹp của Ngài. Đôi khi chúng ta không cảm thấy mình đẹp; Khi chúng ta cảm thấy xấu xí trong hành động và thái độ của mình, chúng ta có thể ghét mình. Biết rằng Chúa coi mình là xinh đẹp là tuyệt vời biết bao.

Cũng như Ê-li-ê-xe đã cho Rê-be-ca đồ quý giá, Đức Thánh Linh cũng ban cho chúng ta "những đồ quý giá", kể cả chính Ngài. Ngài trở thành tiền đặc cộc của sản nghiệp mà chúng ta sẽ thừa kế. Các ân tứ của Đức Thánh Linh chỉ là sự mừng tượng trưng của sự vinh hiển đang chờ đợi chúng ta khi chúng ta đi vào vương quốc thiên đàng.

Chỉ với sự mô tả của đầy tớ, Rê-be-ca đã rơi vào tình yêu với Y-sác – dù chưa gặp mặt. Cũng vậy, thông qua sự mô tả trong Kinh Thánh soi dẫn bởi Đức Thánh Linh mà chúng ta yêu mến Chúa Giêsu, "Đấng anh chị em yêu kính dù không thấy" (1 Phi-e-rơ 1:8).

Đừng Trì Hoãn

Câu chuyện của Y-sác có một sự tượng trưng cuối cùng đáng xem xét. Khi đầy tớ của Áp-ra-ham tìm được Rê-be-ca và yêu cầu gia đình cô cho phép đem cô đi ngay lập tức, họ xin, "Hãy để cô ấy ở với

chúng tôi một thời gian ngắn nữa, ít nhất cũng mười ngày, rồi sau đó cô ấy sẽ đi." (Sáng thế ký 24:55).

Những người đó tượng trưng cho thế gian mà cố gắng làm chậm trễ bạn đến với Chúa Giêsu Christ. Họ sẽ nói. "Ồ, tốt tuyệt vời. Nhưng tại sao không chờ một chút? Có gì mà vội vàng quá đây?" Mọi người đều muốn được cứu, "Khi tôi chết, tôi không muốn chết như người ngoại đạo. Tôi muốn chết như người công chính – nhưng chờ, bây giờ tôi muốn *sống* vui một chút."

Ồ, sai lầm lớn lao. Những người không có Chúa là chết trong vi phạm và tội lỗi. Trên thực tế, họ muốn nói là, "Tôi muốn *chết* lâu một chút."

Bạn không biết sự sống là gì cho đến khi bạn sống trong Chúa Giêsu Christ. Ông Phao-lô chép: "Đối với tôi, sống là Đấng Christ" (Phi-líp 1:21). Ông Giăng chép: "Ai có Đức Chúa Con thì có sự sống; ai không có Con Đức Chúa Trời thì không có sự sống" (1 Giăng 5:12).

Đầy tớ của Áp-ra-ham trả lời như thế nào? "Xin đừng giữ tôi ở lại đây, vì CHÚA đã cho chuyến đi của tôi được thành công" (Sáng thế ký 24:56).

Đừng chậm trễ mà đáp ứng với sự kêu gọi của Đức Thánh Linh. Đừng để bất cứ ai cản trở bạn. Đức Chúa Trời đang mời bạn làm cô dâu của Ngài. Bạn muốn giao phó cuộc đời của bạn cho Chúa Giêsu Christ không? Bạn muốn bắt đầu cuộc hành trình hướng về Ngài không? Đó là cuộc hành trình sẽ dẫn bạn vào sự hiện diện của Ngài trong vinh quang của vương quốc Ngài. Bạn muốn đi không?

Chương 10

Ru-tơ: Sự Truy Tìm Đức Tin

“Mẹ đi đâu, con sẽ theo đó; mẹ ở nơi nào, con sẽ ở nơi đó. Dân tộc của mẹ là dân tộc của con. Đức Chúa Trời của mẹ là Đức Chúa Trời của con”

Ru-tơ 1:16

Thời của các quan xét là một thời kỳ đạo đức suy tàn, rối rắm, và tình trạng hỗn loạn hoàn toàn. Vì không có vua trị vì Y-sơ-ra-ên, mỗi người làm theo những gì họ cảm thấy là đúng – với kết quả thảm khốc. Nhưng ngay cả trong thời ảm đạm như vậy, Đức Chúa Trời đang làm việc. Ngài đang chuẩn bị một gia đình mà không ai ngờ đến, để qua đó Đấng Cứu Thế sẽ đến.

Thời của Ru-tơ lọt giữa thời của các quan xét và tiên tri Sa-mu-ên. Sách Ru-tơ cũng là sách đầu tiên giới thiệu vua Đa-vít, là một vị vua vĩ đại của Y-sơ-ra-ên. Theo truyền thống, người Do Thái đọc sách Ru-tơ trong Lễ Ngũ Tuần. Đó là thích đáng, vì ngày lễ này chúc mừng sự thu hoạch ngũ cốc, và sách Ru-tơ có nhiều liên quan với sự thu hoạch.

Câu chuyện bắt đầu với một cuộc nạn đói trong Giu-đa. Một người từ Bết-lê-hem đưa vợ và hai con trai mình đến Mô-áp để mưu sinh. Nhưng chẳng bao lâu ông qua đời, để lại vợ mình, là Na-ô-mi, một góa phụ. Hai người con ấy lấy phụ nữ Mô-áp làm vợ, nhưng sau khoảng 10 năm, cả hai con trai của bà cũng qua đời, để lại bà là người tị nạn nghèo túng với hai quả phụ. Thấy không nơi nào khác có thể tìm được sự giúp đỡ, bà quyết định hồi hương và hy vọng được một cuộc sống tốt hơn ở đó.

Với lòng đau đớn, Na-ô-mi nài xin hai con dâu ở lại Mô-áp, là quê hương của họ. "Các con đừng cảm thấy chịu trách nhiệm cho tôi. tôi sẽ trở về Bết-lê-hem, và các con hãy trở về nhà mẹ của các con đi. Cầu xin CHÚA đối xử tốt với các con, như các con đã đối xử tốt với tôi và con trai tôi, là chồng qua đời của các con."

Cả hai phụ nữ trẻ khóc và từ chối rời khỏi Na-ô-mi. Na-ô-mi nói với họ một lần nữa, "Nghe này, tôi đã quá già để tái giá và sinh con để chúng làm chồng cho các con. Dù tôi sinh con tối nay, các con cũng

không thể chờ đợi cho chúng lớn lên. Hãy về đi, lấy chồng khác và sống hạnh phúc.”

Cả ba đàn bà khóc nhau, và cuối cùng một trong hai con dâu, là Ot-pa, nghe lời khuyên của Na-ô-mi và từ giã mẹ chồng. Con dâu khác, là Ru-tơ, một tên có nghĩa là "vẻ đẹp", nhất định về với Na-ô-mi. Và đây là một trong những lời cảm động nhất trong cả Kinh Thánh:

Ru-tơ đáp, "Xin mẹ đừng ép con rời xa mẹ hay bắt con phải trở về mà không theo mẹ nữa, vì mẹ đi đâu, con sẽ theo đó; mẹ ở nơi nào, con sẽ ở nơi đó. Dân tộc của mẹ là dân tộc của con. Đức Chúa Trời của mẹ là Đức Chúa Trời của con. Mẹ chết nơi nào, con cũng muốn chết và được chôn nơi đó. Ví bằng có điều chi ngoài cái chết phân cách con với mẹ, nguyện CHÚA giáng họa trên con." (Ru-tơ 1:16-17).

Qua lời xúc động này, Ru-tơ – là một người Mô-áp ngoại đạo – tuyên bố sự cam kết thuộc linh của nàng. Chắc chắn thông qua sự chứng kiến của người chồng quá cố của mình, nàng đã tin tưởng và tin cậy vào Chúa. Nàng không muốn trở về với người dân của mình và thờ thần giả. Nàng muốn ở với Na-ô-mi.

Sự cam kết của Ru-tơ đã trở thành một biểu hiện tuyệt vời của lòng trung thành và tình thương. Đặc biệt có một câu đã được dùng trong lời thề đám cưới truyền thống: "Ngoài sự chết, không có điều chi phân cách chúng ta." Ru-tơ cam kết ở với Na-ô-mi tới chết.

Cuộc Hồi Hương Buồn Bã

Khi Na-ô-mi và Ru-tơ về tới Bết-lê-hem, cả làng đều xôn xao vì hai người. Họ hỏi nhau, "Có phải đây là Na-ô-mi chăng?"

Na-ô-mi không trở về với lòng vui mừng, và bà trả lời: "Xin đừng gọi tôi là Na-ô-mi nữa, nhưng hãy gọi tôi là Ma-ra, vì Đấng Toàn Năng đã đãi tôi cách đắng cay" (Ru-tơ 1:20). Tên Na-ô-mi có nghĩa là "tính vui vẻ." Ma-ra có nghĩa là "cay đắng." Dù bà chưa biết, nhưng Đức Chúa Trời đã bắt đầu làm việc cho hai đàn bà này.

Hai người trở về Bết-lê-hem nhằm vào đầu mùa gặt lúa mạch. Đó là giờ của Đức Chúa Trời để làm một điều thật phi thường mà sẽ liên quan đến dòng dõi của Đấng Mê-si.

Ru-tơ đoạn 2 giới thiệu một người đàn ông giàu có tên là Bô-a, là một người bà con bên chồng của Na-ô-mi. Hiển nhiên Ru-tơ biết một vài điều về luật pháp của Y-sơ-ra-ên, vì nàng xin Na-ô-mi cho phép đi ra ngoài đồng mót lúa. Luật pháp của Môi-se nêu ra rõ ràng như sau:

“Khi anh chị em gặt lúa trong ruộng mình và nếu có bỏ sót một bó lúa nào trong ruộng, đừng quay lại lấy; hãy để nó cho những kẻ nghèo, những cô nhi, và những người góa phụ, để CHÚA, Đức Chúa Trời của anh chị em, ban phước cho anh chị em trong mọi việc tay anh chị em làm... Hãy nhớ rằng anh chị em đã từng làm nô lệ tại Ai-cập, vì thế tôi truyền cho anh chị em phải làm những điều này” (Phục Truyền Luật Lệ 24:19, 22).

Đức Chúa Trời đã thiết lập luật phúc lợi. Thay vì quay về lượm lại bó lúa đã rớt xuống hoặc bỏ quên, chủ đất phải để nó cho người nghèo lượm. Vì vậy, Ru-tơ nói với Na-ô-mi, "Con sẽ đi ra ngoài đồng mót lúa. Có lẽ con được ơn trước mặt chủ đất và ông sẽ cho con mót lúa trong cánh đồng của mình."

Kinh Thánh nói rằng "Không ngờ nàng đến nhằm cánh đồng của Bô-a" (Ru-tơ 2:3). Tuy nhiên, đó không phải là tình cờ. Đó là Đức Chúa Trời đang hướng dẫn bước chân của Ru-tơ – một cách rất tự nhiên, nàng thậm chí không nhận biết bàn tay của Ngài.

Không biết tại sao chúng ta có một ý niệm rằng sự hướng dẫn của Đức Chúa Trời phải là bí ẩn và huyền bí. Chúng ta nghĩ rằng khi chúng ta nhằm vào ý muốn của Ngài, chúng ta sẽ nghe tiếng bíp-bíp rõ ràng để đảm bảo chúng ta rằng mình vẫn đi đúng hướng. Không phải như vậy. Đức Chúa Trời không bao giờ hướng dẫn tôi bằng cách đó. Thay vì đó, Chúa có xu hướng hướng dẫn chúng ta với những cách rất tự nhiên mà nhiều lần chúng ta không nhận thức được sự hướng dẫn của Ngài cho đến sau cùng. Và lúc đó chúng ta sẽ xức xốt, "Ồi, thật kỳ diệu!

Nếu chúng ta không tới đúng chỗ, đúng lúc, chúng ta sẽ bỏ lỡ nó. Đó chính là tay của Đức Chúa Trời hướng dẫn.

Đó là kinh nghiệm của Ru-tơ. Từ quan điểm của con người, nàng chỉ "không ngờ mà đến nhằm cánh đồng của Bô-a." Nhưng từ quan điểm thiêng liêng, chính là Đức Chúa Trời đã dẫn nàng đến đúng cánh đồng đó để tiếp tục kế hoạch cứu chuộc của Ngài.

Nhiều năm trước, cục pin trong xe hơi tôi chết đi. Cho nên, một ngày vào giờ ăn trưa – nghĩ rằng thà trả \$6 hơn là \$35 – tôi quyết định đi đến một nơi bán đồ đồng nát để kiếm một cục pin cũ. Khi tôi đến đó tôi hỏi họ có cục pin gì cho xe Oldsmobile không.

Một trong những người đó nói, "Ồ, có một chiếc xe nát ở đó, nhưng bạn phải tự tháo nó ra. Chúng tôi không có thì giờ để làm điều đó."

Tôi mượn công cụ của họ và đi kiếm chiếc xe đó, tháo pin ra, và bỏ nó trong xe tôi – nhưng nó không có điện. Tôi phải lấy nó ra trở lại. Khi tôi đang làm, tôi thấy một người quen thuộc đi ngang. "Charlie!" Tôi gọi.

Ông dừng lại, nhìn tôi và kêu: "Chuck!"

"Bạn làm gì ở đây?" Tôi hỏi.

"O," ông trả lời, "Tôi đến đây để kiếm một món đồ phụ tùng cho chiếc xe của tôi. Tôi bây giờ cư trú ở Riverside."

Vài năm trước, Charlie đã đến dự lớp học chủ nhật của tôi ở Tucson. Trong khi chúng tôi nói chuyện, tôi phát giác rằng ông đã đi cách xa Đức Chúa Trời. Tôi lấy cơ hội này để nói với ông về những điều thuộc linh, và chúng ta cùng nhau cầu nguyện, ngay trong sân đồ đồng nát. Rồi tôi trả lại cục pin chết cho nhân viên bán hàng.

Khi tôi đi về, tôi nhận thức rằng Đức Chúa Trời đã không dẫn tôi tới đó để kiếm cục pin. Thường thường tôi không mua pin từ sân đồ đồng nát, nhưng ngày đó tôi tự nhiên có một ý tưởng để tiết kiệm một vài đô-la. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời có một kế hoạch khác. Trên đường về, tôi nhận ra, "Ôi! Đức Chúa Trời đang dẫn đường tôi!" Nhưng Ngài dẫn dắt một cách rất tự nhiên đến nỗi tôi không biết Chúa đang dẫn tôi tới đúng nơi, vào đúng lúc, cho cuộc gặp gỡ đặc biệt .

Cũng vậy, Ru-tơ không biết Đức Chúa Trời đã hướng dẫn nàng đến đúng cánh đồng đó. Nàng chỉ muốn tìm một nơi tốt để mót lúa. "Ồ, tôi thấy mấy người ở đó, nhưng họ có vẻ dữ dằn. Chỗ kia, mấy người đó có vẻ dễ chịu." Nó không phải là "trùng hợp" mà Ru-tơ đi đến cánh đồng của Bô-a.

Bô-a cũng không phải “tình cờ” “trở về cánh đồng của mình vào đúng lúc để nhìn thấy Ru-tơ. “Người thiếu nữ kia là con ai vậy?” ông hỏi đầy tò mò trông coi các thợ gặt. Thật ra ông muốn hỏi là, “Cô xinh đẹp kia là ai?”

Đầy tớ ông trả lời: “Cô ấy là người Mô-áp. Cô ấy đã theo Na-ô-mi từ đồng bằng xứ Mô-áp về đây. Và Cô ấy đến đây mót lúa từ sáng đến giờ” (Ru-tơ 2:6).

Bô-a ngay lập tức tiếp cận Ru-tơ và xin nàng ở lại trong đám ruộng của mình và đừng đi bất cứ ruộng nào khác. Ông cũng đã dặn công nhân của mình cho nàng uống nước bất cứ khi nào nàng cần.

Ru-tơ hỏi: “Bởi đâu mà con được ơn trước mặt ông như thế này?”

Bô-a đáp, “Tất cả những gì con đã làm cho mẹ chồng của con từ lúc chồng con qua đời người ta đều thuật lại cho tôi nghe hết, và thể nào con đã lia cha mẹ của con và xứ sở của con để đến sống với một dân con chưa biết.” Rồi ông phát biểu một câu rất đẹp đẽ về đức tin rành mạch của Ru-tơ:

“Nguyện CHÚA ban thưởng cho con vì những việc con làm. Nguyện CHÚA, Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, Đấng con đã chọn đến núp dưới bóng cánh của Ngài, ban thưởng cho con thật đầy dẫy” (Ru-tơ 2:12).

Bô-a có thể thấy rằng Ru-tơ, người phụ nữ trẻ từ ngoại bang Mô-áp, tin tưởng vào một Vị Thần chân thật và hằng sống. Nàng đã tự ý mình trốn đến nơi trú ẩn dưới đôi cánh của Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên. Ông thấy một vẻ đẹp trong nàng vượt ngoài một khuôn mặt dễ thương. Ông nhìn thấy một đức tin sống động trong Đức Chúa Trời hằng sống. Đó là một sức thu hút mạnh mẽ với bất cứ người đàn ông nào có đức tin.

Bô-a mời Ru-tơ ăn trưa với công nhân của ông; và sau khi ăn xong nàng đứng dậy đi mót lúa tiếp, Bô-a dặn các công nhân:

“Hãy để cho cô ấy mót lúa, dầu cô ấy có mót ở giữa những bó lúa [tức là những chỗ họ chưa gặt], cũng đừng trách cô ta. Các bạn cũng hãy rút những gié lúa tốt trong bó ra, cố tình bỏ rơi, để cho cô ấy lượm, và đừng quở trách cô ấy điều chi.” (Ru-tơ 2:15-16).

Đến chiều tối, Ru-tơ đã gom được chừng một “ephah” lúa mạch, đó là khoảng 45 pounds. Mắt Na-ô-mi chắc lờ ra khi nhìn thấy đồng lúa đó. Nghi rằng có điều gì bất thường đã xảy ra, bà hỏi Ru-tơ làm việc trong ruộng của ai. Khi Ru-tơ nói rằng nàng đã làm việc trong các đám ruộng của Bô-a, Na-ô-mi trả lời với một niềm vui lớn lao:

“Nguyện CHÚA, Đấng không ngừng ban phước cho người sống và người chết, ban phước cho người ấy! Người ấy là bà con của chúng ta và cũng là người có quyền chuộc sản nghiệp của chúng ta” (Ru-tơ 2:20).

Ru-tơ nói với Na-ô-mi rằng Bô-a đã mời nàng ở lại mót lúa trong ruộng ông và đừng đi nơi nào khác. Và nàng ở lại trong ruộng của Bô-a cho suốt mùa gặt lúa mạch và lúa mì, và trở về với Na-ô-mi mỗi đêm.

Cô Là Ai?

Mấy tuần đã qua, Na-ô-mi nghĩ rằng có lẽ Bô-a cũng quan tâm nhiều đến sự yên ổn của Ru-tơ cũng như chính bà. Vì vậy bà bảo Ru-tơ làm một điều mà có vẻ khá kỳ lạ đối với chúng ta.

Bà bảo Ru-tơ “hãy tắm rửa, xức dầu thơm, mặc bộ đồ đẹp nhất, rồi xuống sân đập lúa. Đợi cho đến khi Bô-a ăn uống xong và nằm xuống ngủ, rồi con hãy đến gối mền dưới chân người ấy, và nằm xuống” Ru-tơ làm theo mọi điều Na-ô-mi chỉ bảo. Đến nửa đêm Bô-a giật mình thức giấc, và cảm thấy có một phụ nữ nằm nơi chân mình. Ông hỏi, “Cô là ai?”

Nàng đáp, “Con là Ru-tơ, đưa tớ gái của ông. Xin ông vui lòng giăng mền ra đắp trên tớ gái của ông, vì ông là người có quyền chuộc sản nghiệp của gia đình con” (Ru-tơ 3:9). (Trong chương 7 chúng ta đã nghiên cứu ý nghĩa của “người chuộc” – goel.)

Luật pháp của Môi-se liên quan đến nghĩa vụ của “goel” đối với một người anh em đã chết là như sau:

“Khi anh em sống chung với nhau, một người qua đời mà không con trai nối dõi, vợ của người qua đời sẽ không được lấy một người lạ ngoài dòng họ. Một anh hay em trai của người chồng sẽ đến với nàng, lấy nàng làm vợ, và thi hành bổn phận của anh em chồng đối với nàng. Đứa con đầu lòng do nàng sinh ra sẽ mang danh người

quá cố, nhờ đó tên của người quá cố sẽ không bị xóa mất trong Y-sơ-ra-ên” (Phục Truyền Luật Lệ 25:5-6).

Mục đích của luật này là để giữ lại di sản trong gia đình và giữ lại tên của người quá cố. Luật của goel, là người chuộc thân nhân, cũng được áp dụng cho ruộng đất. Nếu bạn nghèo thiếu thốn và cần bán nhà của bạn, bạn phải thế nợ đó. Nếu bạn bán nhà bạn ở bên trong của thành, bạn có một năm để chuộc nó trở lại. Nếu bạn không chuộc nó trong vòng thời hạn đó, chủ mới sẽ được quyền giữ đó. Nếu bạn bán đồng ruộng của bạn, thì người trong gia đình có thể mua chuộc nó. Họ sẽ trả giá trị thị trường của miếng đất đó và quy nó về gia đình.

Trong năm thứ 50, là năm hoan hỉ, tất cả đều được trở về quyền sở hữu của chủ nguyên gốc. Như vậy, Đức Chúa Trời duy trì di sản của các gia đình và các chi tộc của Y-sơ-ra-ên. Nếu bạn nghèo túng và phải bán ruộng đất, goel của bạn, người chuộc thân thuộc, có thể mua chuộc lại ruộng đất cho bạn.

Cũng vậy, nếu bạn bán mình làm nô lệ, bạn chỉ làm nô lệ 6 năm, trong năm thứ 7 bạn phải được đi về. Một người cần tiền thường bán sự phục vụ của mình: "Tôi sẽ làm nô lệ cho bạn." Tuy nhiên, người chuộc thân thuộc, có thể mua chuộc bạn lại. Y có thể nói, "Ồ, nhìn thấy bạn như vậy tôi không chịu nổi," và mua chuộc bạn khỏi sự trói buộc.

Ru-tơ thật sự nói với Bô-a, "Xin thực hiện nghĩa vụ đối với anh em đã chết của ông (cha chồng đã chết của nàng) và nuôi một đứa con trai để tiếp tục tên gia đình." Thực ra là Nàng cầu hôn với Bô-a – một điều làm Bô-a rất vui mừng, vì ông đã rơi vào tình yêu với Ru-tơ. Ông là một người lớn tuổi, chưa lập gia đình, và ngạc nhiên rằng nàng đã để ý đến mình.

Khi Ru-tơ đề nghị như vậy, Bô-a chấp nhận liền và nói với nàng rằng ông sẽ theo đuổi vấn đề tới cùng. Tuy nhiên, ông cũng nói với nàng về một người bà con khác gần hơn ông. Bô-a phải hỏi người ấy trước để xem y muốn thực hiện nghĩa vụ của goel hay không. Nếu người ấy muốn, thì Bô-a sẽ không dính dáng vào đó.

Bô-a nói với Ru-tơ hãy nằm xuống và ngủ cho đến sáng rồi mới trở về với Na-ô-mi. Sáng hôm sau ông cho Ru-tơ 6 “ephahs” lúa mạch.

Nàng kể lại cho Na-ô-mi tất cả mọi sự đã diễn ra trong đêm. Na-ô-mi nhìn thấy đồng lúa mạch rất lớn và hiểu đó là nghĩa gì: Bô-a rất vui thích Ru-tơ. Vì vậy, Na-ô-mi nói với nàng, "Hãy chờ đợi, để xem sự việc sẽ ngã ngũ ra sao, vì hôm nay nếu chưa giải quyết xong việc này, ông ấy sẽ không nghỉ đâu." (Ru-tơ 3:18).

Na-ô-mi nói đúng. Bô-a liền tìm đến người bà con ấy và nói với ông rằng những năm trước, Na-ô-mi đã bán một miếng đất mà bây giờ có thể được chuộc lại, và ông ấy là người đầu tiên có quyền đó. Người ấy nói sẽ vui lòng chuộc miếng đất— cho đến khi Bô-a nói rằng người làm sở hữu chủ cánh đồng của Na-ô-mi cũng phải cưới Ru-tơ. Người ấy không nghĩ rằng vợ mình chấp thuận điều đó. Vậy thì y rút ra khỏi cuộc giao dịch này. Và ngay tại chỗ, Bô-a chuộc miếng đất của Na-ô-mi và được quyền cưới Ru-tơ. Các trưởng lão trong thành đã chứng kiến sự giao dịch đều nói:

"Cầu xin CHÚA ban phước cho người phụ nữ sắp vào nhà ông được như Ra-chên và Lê-a, hai người đã cùng nhau xây dựng nhà Y-sơ-ra-ên. Nguyên ông được cường thịnh ở Ép-ra-tha và được nổi danh ở Bết-lê-hem. Nguyên dòng dõi CHÚA cho ông do người nữ này sinh ra sẽ làm cho nhà ông giống như nhà của Pê-rê mà Ta-ma đã sinh cho Giu-đa." (Ru-tơ 4:11-12).

Bô-a thuộc chi phái Giu-đa, và tất nhiên Ra-chên và Lê-a là hai người vợ của Gia-cóp, tổ phụ của 12 chi phái Y-sơ-ra-ên. Những trưởng lão cũng đề cập đến Ta-ma, là bà sinh đứa con của Giu-đa, khi ông từ chối bà ở với con trẻ hơn sau khi chồng bà, là con lớn hơn của Giu-đa đã qua đời. Vậy, các trưởng lão nhận ra một điều tương tự đã xảy ra với sự ra đời của Pê-rê qua Ta-ma.

Ru-tơ kết hôn với Bô-a, và chẳng bao lâu, nàng thụ thai, và sinh một con trai tên là Ô-bết. Vào ngày vui mừng đó, người phụ nữ trong Bết-lê-hem đến với Na-ô-mi và hát,

"Chúc tụng CHÚA, Đấng đã không để cho bà chẳng có người bà con nào chuộc lại sản nghiệp. Nguyên danh của người ấy được tôn trọng trong dân Y-sơ-ra-ên. Nguyên đứa cháu này làm tươi mới lại cuộc đời bà và làm người phụng dưỡng bà trong tuổi già, vì con dâu của bà thương yêu bà và đã sinh cho bà cháu trai này. Người con dâu ấy thật quý cho bà hơn bảy con trai." (Ru-tơ 4:14-15).

Ô-bết lớn lên và trở thành cha của Giê-se, Giê-se là cha của Đa-vít. Vì vậy, tương tự, Ru-tơ, là người phụ nữ trẻ từ Mô-áp, đã gia nhập dòng được phước của Chúa Giêsu Christ, là Đấng Mê-si.

Mua Chuộc Hoàn Toàn

Tình thương của Ru-tơ đối với Na-ô-mi và niềm tin chân chính của bà trong Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên đã đưa bà vào một địa vị mà chỉ một số ít phụ nữ bao giờ đạt được: Bà đã trở thành một tổ tiên trực tiếp của Chúa Giêsu Christ. Ru-tơ là một trong hai người ngoại bang mà được bao gồm trong số những người được chọn lựa.

Khi cuối cùng Đấng Mê-si đến, Ngài mua chuộc thế giới trở lại cho Đức Chúa Trời. "Vì Con Người đã đến để tìm và cứu kẻ bị mất" (Lu-ca 19:10). Chúa Giêsu đến để mua chuộc thế giới bởi một giá đầy đủ, là sự chết của Ngài trên thập tự giá. Câu chuyện tình yêu của Ru-tơ và Bô-a thực sự trình bày cho chúng ta một hình ảnh đẹp đẽ, là điều Chúa Giêsu đã làm cho chúng ta trên cây thập tự.

Trong suốt cuốn Tân Ước, bạn thấy chữ "cứu chuộc" luôn luôn có liên quan đến huyết của Chúa Giêsu Christ, "Trong Con ấy và nhờ huyết Con ấy, chúng ta được cứu chuộc, được tha thứ những lỗi lầm" (Ê-phê-sô 1:7). Mặc dù Chúa Giêsu đã trả giá đầy đủ cho sự cứu chuộc của chúng ta, Ngài vẫn chưa thực hiện toàn bộ quyền sở hữu của Ngài.

Ngày nay, thế giới đáng lẽ thuộc về Chúa Giêsu, nhưng Ngài vẫn chưa khai nhận những gì thuộc Ngài. Cho nên chúng ta cầu nguyện, "Nguyện Nước Cha được đến; Ý Cha được nên, ở đất như trời! Lạy Chúa, xin đến nhanh chóng và thiết lập vương quốc của Ngài trên thế giới này. Vứt Sa-tan ra! Chúng con muốn thấy một thế giới tràn đầy tình yêu, công chính và hòa bình."

Tuy nhiên miễn là Sa-tan vẫn còn là "thần của đời này", điều đó không thể xảy ra (2 Cô-rinh-tô 4:4). Nhưng một ngày nào đó sắp tới, Chúa sẽ trở lại và khai nhận quyền sở hữu của thế giới này mà Ngài đã mua chuộc bởi huyết của chính Ngài. "Người Chuộc Thân Thuộc" của chúng ta yêu mến "cô dâu" của Ngài, là hội thánh, đến nỗi Ngài đã chuộc lại ruộng đất – toàn thế giới – để Ngài có thể cưới cô dâu.

Chúa Giêsu đã trả giá đầy đủ để tiếp nhận bạn là cô dâu của Ngài, hầu cho bạn có thể trở thành một phần tử của vương quốc Ngài mãi mãi. Ngài thật yêu thương bạn! Ngài yêu thương bạn nhiều đến nỗi Ngài đã hy sinh mạng sống của Ngài để mua chuộc bạn từ sự đỗi bại của tội lỗi và từ sự vô vọng của một cuộc sống chi phối bởi quyền lực của Sa-tan. Ngài giải phóng bạn hầu cho bạn có thể yêu mến Ngài và sống với Ngài trong vương quốc – một vương quốc vĩnh cửu. "Quyền trị vì của Ngài sẽ thêm mãi không ngừng, Và hòa bình sẽ kéo dài vô tận " (Ê-sai 9:7).

Hãy tưởng tượng – sự công chính, hòa bình, vui mừng và yêu thương, mãi mãi và vô tận, suốt đời đời. Oi, ngợi khen Đức Chúa Trời! Thật là một sự cứu chuộc vinh hiển cho chúng ta qua Chúa Giêsu Christ.

Sự Truy Tìm Của Cuộc Đời

Bởi vì Chúa Giêsu đã trở thành người mua chuộc thân thuộc của chúng ta, chúng ta không cần phải sợ chết. Đối với con cái Đức Chúa Trời, sự chết không phải là một sự khủng khiếp, đó là một phước lành. Đó là sự vinh hiển của sự gần gũi với Ngài mãi mãi. Qua sự chết, chúng ta sẽ đi qua bức màn và đi vào sự hiện diện của Chúa, là Đấng chúng ta không nhìn thấy, nhưng yêu kính. Khi chúng ta đi tới sự hiện diện của Chúa Giêsu, chúng ta sẽ đi vào sự vui mừng, vinh hiển, phước lành và sự phấn khởi đầy đặn.

Không có gì trên trái đất có thể so sánh với một chốc lát vinh quang với Ngài trên trời. Đứng trong sự hiện diện của Ngài, mọi đau buồn, mọi vấn đề, mọi thử thách đều tan đi. Chúng ta sẽ bị thu hút bởi sự đẹp đẽ và vinh quang của Chúa Giêsu mà mọi sự khác sẽ mờ dần vào sự lãng quên.

Đúng, chúng ta đau buồn vì người thân qua đời, nhưng không phải như những người không có hy vọng. Chúng ta đau buồn về sự chia ly tạm thời. Nhưng biết rằng họ đang ở với Chúa, chúng ta không đau buồn nữa. Nếu chúng ta có một hiểu biết đúng đắn về thiên đàng, chúng ta chỉ có thể vui mừng cho họ và nói, "Ồ, họ may mắn quá! Họ rất có phước! Họ sẽ ở với Đấng Cứu Chuộc Thân Thuộc của họ mãi mãi!"

Đó là những gì mà cuộc "thám hiểm" trong đức tin sẽ dẫn tới cho bạn.

Chương 11

Ma-ry: Sự Phục Tòng Trong Đức Tin

“Hễ ai làm theo ý muốn Đức Chúa Trời thì người ấy là em trai, em gái, và mẹ của Ta vậy”

Mác 3:35

Trước khi tôi hỏi Kay cưới tôi, tôi nói, "Anh không phải tìm kiếm một mục sư phụ tá. Anh tìm kiếm một người mẹ. Anh thích trẻ con và muốn có con. Anh không cần em đảm nhiệm chức vụ trong nhà thờ, nhưng cần em đóng một vai tích cực của một người mẹ trong việc đào tạo và hướng dẫn con cái chúng ta."

Ngày nay, tất cả con cái chúng tôi đều đồng bộ với Chúa và hầu việc Chúa – và tôi tin rằng đó là một kết quả trực tiếp bởi sự ảnh hưởng tin kính của Kay trong gia đình chúng tôi. Đừng bao giờ coi thường tầm quan trọng và khả năng của một người mẹ tin kính! Đức Chúa Trời chắc chắn đã không coi thường đó khi Ngài chọn người phụ nữ để sinh và nuôi dưỡng Con của Ngài, là Chúa Giêsu Christ.

Ai Chọn Bà Ma-ry?

Vì đạo Tin Lành chống lại sự thờ phượng bà Ma-ry, cho nên nhiều người không biết thưởng thức người đàn bà tin kính này. Kinh Thánh không bao giờ gọi bà Ma-ry là *Mẹ* của Đức Chúa Trời, cũng không nói bà được sinh ra vô tội, cũng không nói bà là người trung gian giữa các tín đồ và Chúa Giêsu, cũng không nói bà đã lên trời. Đạo Tin Lành chỉ phản đối nâng bà Ma-ry cao hơn địa vị mà Kinh Thánh cho bà.

Nhưng phải lưu ý rằng Đức Chúa Trời chọn bà Ma-ry, và ban cho bà sự tôn kính cao nhất của bất cứ người đàn bà nào đã từng sống – là trở thành công cụ do đó mà Ngài đem Con Ngài vào thế gian. Ma-ry là một trinh nữ trẻ tinh khiết, thuộc linh sâu sắc. Hầu hết các học giả nghĩ rằng nàng là 15, 16 tuổi hồi lúc sinh Chúa Giêsu, bởi vì trong những thời đó hôn nhân thường xảy ra tại tuổi rất trẻ.

Nhiều chuyên gia tin rằng ông Lu-ca đã chính mình phỏng vấn bà Ma-ry trước khi ông viết sách phúc âm của mình, để nghe câu chuyện của những năm đầu tiên của Chúa Giêsu trực tiếp từ bà – từ

sự thụ thai huyền diệu của Ngài, đến sự kiện xảy ra trong đền thờ lúc Ngài 12 tuổi. Bởi vậy phúc âm Lu-ca chứa nhiều chi tiết về cuộc đời Chúa Giêsu mà các phúc âm khác không có.

Nó bắt đầu khi thiên sứ Gáp-ri-ên hiện ra với Ma-ry ở Na-xa-rét và nói, "Hỡi người được ơn, chúc mừng cô, Chúa ở với cô." (Lu-ca 1:28). Lời chào hỏi bất ngờ làm bối rối nàng, do đó, Gáp-ri-ên nói tiếp:

"Hỡi Ma-ry, đừng sợ, vì cô đã được ơn trước mặt Đức Chúa Trời. Đây, cô sẽ có thai, sinh một con trai, và cô sẽ đặt tên con trai ấy là Giêsu. Con trai ấy sẽ thành một vĩ nhân và sẽ được gọi là Con của Đấng Tối Cao. Chúa, Đức Chúa Trời, sẽ ban cho Ngài ngai của Đa-vít tổ phụ Ngài. Ngài sẽ trị vì nhà Gia-cốp đời đời. Vương quốc của Ngài sẽ trường tồn bất tận." (Lu-ca 1:30-33).

Tên "Giêsu" là chữ dịch Hy Lạp từ chữ Do Thái "Yeshua", có nghĩa là "Đức Giê-hô-va là sự cứu rỗi," là một trong những tên ghép của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời cho Chúa Giêsu một danh trên hết mọi danh, hầu khi nghe đến danh Yeshua, mọi đầu gối trên trời, trên đất, và bên dưới đất, hết thảy đều quỳ xuống, và mọi lưỡi phải xưng nhận Đức Chúa Jesus Christ là Chúa.

Bạn có thể tưởng tượng một trinh nữ 16 tuổi sẽ phản ứng với tin này như thế nào? Ma-ry trả lời, "Làm sao việc ấy có thể xảy ra được, vì tôi chưa hề biết một người nam nào?" Thiên sứ giải thích, "Đức Thánh Linh sẽ ngự xuống trên cô, và quyền năng của Đấng Tối Cao sẽ bao phủ cô. Vì thế Con Thánh sinh ra sẽ được gọi là Con Đức Chúa Trời." Đây Đức Chúa Trời ứng nghiệm hai trong những lời tiên tri nổi tiếng nhất của tiên tri Ê-sai:

"Vì vậy chính CHÚA sẽ ban cho các người một dấu hiệu: Đây, một trinh nữ sẽ thụ thai. Nàng sẽ sinh một con trai và đặt tên con trai đó là EM-MA-NU-ÊN. [có nghĩa là Đức Chúa Trời ở với chúng ta]" (Ê-sai 7:14).

"Vì sẽ có một Con Trẻ sinh cho chúng ta, một Con Trai ban cho chúng ta; Quyền trị vì sẽ đặt trên vai Ngài. Ngài sẽ được xưng là Đấng Mưu Luận Lạ Lùng, Đức Chúa Trời Quyền Năng, Cha Đời Đời, Chúa Bình An." (Ê-sai 9:6).

Nhiều người không chấp nhận sự sinh để đồng trinh; nhưng thực ra vấn đề của họ không phải là sự sinh để đồng trinh, mà là khái niệm

của họ về Đức Chúa Trời. Vì Gáp-ri-ên nói với Ma-ry, "Không việc chi Đức Chúa Trời chẳng làm được" (Lu-ca 1:37). Có lý do gì mà bất cứ tín đồ nào phải thắc mắc về sự sinh đẻ đồng trinh? Nếu bạn tin câu một của sách Sáng-thế-ký, thì bạn sẽ không có lý do gì không tin phần còn lại của Kinh Thánh. Nếu Đức Chúa Trời của bạn có quyền năng tạo ra các tầng trời và trái đất, thì Ngài sẽ có đủ quyền năng để làm bất cứ điều gì, và bao gồm sự sinh đẻ đồng trinh.

Bà Ma-ry trả lời với sự hàng phục đơn giản, "Tôi đây là tớ gái của Chúa, xin việc ấy xảy ra cho tôi như lời ngài truyền." (Lu-ca 1:38). Bà Ma-ry ban đầu có lẽ cảm thấy "rất bối rối" về lời chào của thiên sứ và "tự hỏi lời chào ấy có nghĩa gì" (Lu-ca 1:29), nhưng nàng ngay lập tức quyết định tuân theo bất cứ điều gì Chúa sẽ phán nàng làm.

Ngay sau khi bà Ma-ry nhận được tin này, nàng vội vàng đến với chị họ cao tuổi của nàng, là Ê-li-sa-bét. Ngay khi nghe thấy giọng nói của Ma-ry, Ê-li-sa-bét được đầy dẫy Đức Thánh Linh và bà cất tiếng nói lớn, "Cô thật có phước giữa vòng phụ nữ! Thai nhi trong dạ cô cũng có phước thay! ... Phước thay cho người tin rằng Chúa sẽ làm ứng nghiệm những gì Ngài đã phán với mình" (Lu-ca 1:42, 45).

Hai lần Ê-li-sa-bét nói bà Ma-ry "có phước." Tại sao có phước? Bởi vì bất chấp lời của Đức Chúa Trời làm bối rối như thế nào, nàng tin tưởng nó – và do đó chứng tỏ nàng có tính cách trong sạch và sẵn sàng vui lòng tuân theo Chúa, bất cứ Ngài đòi hỏi nàng làm điều gì.

Bài Ca Tụng Của Đức Mẹ Đồng Trinh

Tính cách thuộc linh sâu sắc của bà Ma-ry tỏa sáng rực rỡ nhất trong "Bài Ca Tụng của Đức Mẹ Đồng Trinh." Không có gì trong Kinh Thánh ngang hàng với nó. Lời ca ngợi Chúa vui mừng của nàng tràn đầy sự thấu hiểu của Đức Chúa Trời từ trong sách Cựu Ước. Điều này cho thấy rằng mặc dù trẻ tuổi, Ma-ry là một phụ nữ thành kính và rất thành thạo trong Kinh Thánh. Hãy lắng nghe lời ca tụng Đức Chúa Trời hơn hờ vinh hiển:

"Linh hồn tôi tôn ngợi Chúa, tâm linh tôi vui mừng trong Đức Chúa Trời, Đấng Giải Cứu của tôi, Vì Ngài đã đoái đến thân phận hèn hạ của tớ gái Ngài, vì từ nay trở đi, muôn đời sẽ khen tôi là người được phước,

Vì Đấng Toàn Năng đã làm những việc lớn cho tôi; Danh Ngài thật thánh thay! Ngài thương xót kẻ kính sợ Ngài từ đời nọ sang đời kia. Ngài dùng cánh tay Ngài bày tỏ những việc quyền năng; Ngài dẹp tan những kẻ kiêu ngạo có những toan tính trong lòng. Ngài hạ bệ những kẻ quyền thế khỏi ngai của họ, nhưng Ngài nhắc những người khiêm nhường lên. Ngài ban cho người đói được no nê các thức ngon, Ngài đuổi kẻ giàu đi về tay không. Ngài giúp đỡ Y-sơ-ra-ên tôi tớ Ngài, vì Ngài nhớ lại ơn thương xót của Ngài, như Ngài đã phán với các tổ tiên chúng ta, với Áp-ra-ham và dòng dõi của người mãi mãi." (Lu-ca 1:46-55).

“Bài Ca Tụng của Đức Mẹ Đồng Trinh” cho thấy sự hiểu biết của bà Ma-ry, lòng cam kết và lòng tận tụy với Chúa. Đó là lý do chính đáng mà Đức Chúa Trời đã chọn nàng để mang thai Đấng Cứu Rỗi thế gian.

Không Phải Luôn Luôn Dễ Dàng

Sự vâng lời không phải lúc nào cũng dễ dàng. Bà Ma-ry phát giác điều này ngay sau khi trở về nhà của nàng. Dân làng thấy nàng có 3 tháng thai mà không có một người chồng. Nàng và Giô-sép vẫn còn trong giai đoạn hôn ước.

Trong những ngày đó, sự hứa hôn có thể được thu xếp cho cô gái trẻ 2 - 3 tuổi. Khi bà con bạn bè sinh con khoảng cùng một lúc, họ thường nói, "Này, hãy để chúng ta thu xếp ngay bây giờ cho cậu bé của bạn để kết hôn với con gái của tôi khi chúng lớn lên"

Một năm trước khi cặp đó kết hôn, hai đứa trẻ này đi vào giai đoạn thứ hai – hôn ước, với một buổi lễ chính thức, để bắt đầu một năm tiết hạnh chờ đợi và tán tỉnh. Thời kỳ hôn ước thiêng liêng này là bắt buộc. Họ không thể rút ra; Nếu là trường hợp đó, họ bắt buộc phải ly hôn. Mặc dù cặp đó không ở với nhau cho đến khi đám cưới, nếu chú rể tương lai chết trong năm chờ đợi đó, vợ tương lai sẽ coi như là góa phụ, vì vậy có câu nói, "góa phụ trinh nữ."

Dưới ánh sáng của những tục lệ này, bạn có thể tưởng tượng những người nghĩ gì, khi trong giai đoạn hôn ước, bà Ma-ry tỏ ra có thai. Chắc chắn tin đồn lan truyền rất nhanh chóng trong Na-xa-rét.

Giô-sép rất đau buồn khi ông phát hiện Ma-ry có thai, vì ông biết con đó không phải là của mình. Cảm thấy bị lừa dối bởi người mà mình đã yêu thương một cách sâu sắc mang lại một nỗi u sầu tuyệt đối.

Theo luật Do Thái, một người phụ nữ bị phát hiện mang thai ở ngoài hôn nhân xứng đáng bị tử hình bằng cách ném đá. Nếu Giô-sép công khai vạch trần sự có thai của Ma-ry, và tuyên bố, "Này, đó không phải là con của tôi", người Na-xa-rét có trách nhiệm ném đá nàng cho chết. Vì vậy, ông cân nhắc sự gửi nàng đi xa một cách bí mật, có lẽ tới người thân ở một thành khác. Trong khi ông dự tính kế hoạch của mình, thiên sứ của Chúa đến với ông trong chiêm bao và nói,

"Hỡi Giô-sép, con cháu Đa-vít, chớ ngại lấy Ma-ry làm vợ, vì thai nhi trong dạ nàng đã được thụ thai bởi Đức Thánh Linh. Nàng sẽ sinh một con trai; người phải đặt tên con trai ấy là JESUS, vì chính con trai ấy sẽ cứu dân Ngài ra khỏi tội." (Ma-thi-ơ 1:20-21).

Giô-sép đã chứng tỏ là một "người có nghĩa", như Kinh Thánh đã gọi ông, khi ông tuân theo lời chỉ dẫn của thiên sứ. Bất kể những tin đồn về thời gian mà Ma-ry có bầu, và bất kể những thiệt hại cho danh tiếng mình, ông vâng lời. Giô-sép cưới Ma-ry làm vợ mình.

Chúa Giêsu Hàì Nhi

Mỗi năm vào dịp Nô-ên, chúng tôi tập dượt câu chuyện giáng sinh của Chúa Giêsu: Vì lữ quán trong Bét-lê-hem không đủ chỗ ở, Chúa Giêsu sinh ra trong chuồng trâu bò. Ma-ry đặt trẻ sơ sinh của nàng trong một máng cỏ - máng ăn cho súc vật, và một số người chăn chiên đã tìm đến nơi để xem Đấng Cứu Rỗi của thế gian.

8 ngày sau khi Ngài được sinh ra, cha mẹ Ngài làm lễ cắt bì cho Ngài. Khi những ngày dành cho kỳ tinh sạch cho Ma-ry theo Luật Pháp Mô-sê đã mãn, họ đem Ngài lên Giê-ru-sa-lem để dâng lên Chúa.

Giô-sép và Ma-ry dâng một cặp chim gáy, tỏ ra họ nghèo nàn – họ thậm chí không đủ khả năng dâng một con cừu. Trên sân đền thờ, họ gặp một ông tuổi cao tên là Si-mê-ôn mà Đức Chúa Trời đã cho ông một lời hứa: ông sẽ không qua đời trước khi trông thấy Đấng Mê-si. Ngay khi Si-mê-ôn nhìn thấy Chúa Giêsu, ông biết liền Đức Chúa Trời đã thực hiện lời hứa của Ngài. Ông bồng Hàì Nhi trên tay, ca tụng Đức Chúa Trời và nói tiên tri về Chúa Giêsu:

"Này, Đứa Trẻ này sẽ là cơ cho nhiều người trong Y-sơ-ra-ên ngã nhào hay trỗi dậy và sẽ là cơ cho người ta chống đối. [Rồi ông nhìn thẳng vào Ma-ry và nói,] Còn chính cô, cô sẽ đau đớn như bị một thanh gươm đâm thấu vào lòng." (Lu-ca 2:34-35).

Không lâu sau cuộc gặp gỡ đáng ghi nhớ này, Đức Chúa Trời một lần nữa nói với Giô-sép trong chiêm bao và cảnh cáo, "Hãy đem Hài Nhi và mẹ Ngài lánh qua Ai-cập, và cứ ở đó cho đến khi Ta bảo ngươi, vì Hê-rốt đang tìm giết Hài Nhi." (Ma-thi-ơ 2:13). Khoảng 2 năm sau, sau khi Hê-rốt chết, một thiên sứ của Chúa hiện ra với Giô-sép trong một chiêm bao nữa và truyền, "Hãy đem Ấu Nhi và mẹ Ngài trở về đất Y-sơ-ra-ên." Và trong một giấc mơ khác, Chúa mách bảo Giô-sép đừng trở về xứ Giu-đê. Vì vậy, Giô-sép, Ma-ry và Chúa Giêsu định cư tại thành Na-xa-rét, nơi Chúa Giêsu lớn lên.

Hiển nhiên, người dân Na-xa-rét không bao giờ quên sự phỏng đoán về Ma-ry và sự mang thai của bà, bởi vì khi Chúa Giêsu trở về Na-xa-rét, họ nói về Ngài "Ông ấy chẳng phải là người thợ mộc con trai của Ma-ry?" (Mác 6:3). Những lời này có thể ngụ ý rằng Giô-sép đã qua đời trong những năm qua, nhưng càng có thể ngụ ý rằng những lời bàn tán và hoài nghi về sự mang thai của Ma-ry nổi lên lần nữa. Họ gọi Chúa Giêsu là "Con của Ma-ry" thay vì là "Con của Giô-sép."

Những tin đồn chắc đã lan rộng ra khắp Y-sơ-ra-ên, vì có một lần, người Pha-ri-si trong Giê-ru-sa-lem nói với Chúa Giêsu, "Chúng tôi không phải là con ngoại tình" (Giăng 8:41) – cũng như nói, "nhưng Ông vậy" Những người đã tính số tháng sau khi Ma-ry và Giô-sép kết hôn – và họ biết rằng Chúa Giêsu đã sinh ra một vài tháng sớm hơn. Như vậy, họ buộc tội rằng Chúa Giêsu được thụ thai ngoài hôn thú. Thực ra, đó là đúng; nhưng là bởi Đức Thánh Linh, không phải như kẻ thù của Ngài giả sử.

Trong khi Đức Chúa Trời chọn một trinh nữ tin kính để sinh Con của Ngài, đó không có nghĩa là bà Ma-ry vẫn giữ trinh khiết suốt cuộc đời của bà. Trái ngược với một giảng dạy phổ biến, ý tưởng mà bà Ma-ry là đồng trinh vĩnh viễn là một bịa đặt không có căn cứ trong Kinh Thánh. Kinh Thánh nói rõ ràng về em trai và em gái của Chúa Giêsu: "Đây [Chúa Giêsu] ... chẳng phải là anh của Gia-cơ, Giô-sê, Giu-đa, và Si-môn sao? Chẳng phải các em gái của ông ấy đang sống giữa chúng ta sao?" (Mác 6:3).

Hơn nữa, Ma-thi-ơ cho chúng ta biết rằng Giô-sép không ở với Ma-ry cho đến khi nàng sinh Chúa Giêsu (Ma-thi-ơ 1:25).

Điều này ngụ ý rõ ràng rằng sau khi Đấng Cứu Rỗi sinh ra, Ma-ry và Giô-sép làm trọn hôn nhân của họ như cặp vợ chồng. Chắc chắn Chúa Giêsu trưởng thành trong một gia đình khá bình thường.

Chúa Giêsu Trong Đèn Thờ

Không có sách Phúc Âm nào cho chúng ta biết gì về thời thiếu niên của Chúa Giêsu, ngoại trừ một sự kiện ghi chép bởi Lu-ca về Chúa Giêsu hồi 12 tuổi. Chúa Giêsu và cha mẹ Ngài với một đám bà con và bạn bè đi lên Giê-ru-sa-lem để dự lễ Vượt Qua.

Chắc chắn Chúa Giêsu đã làm lễ “bar Mitzvah” của Ngài, là buổi lễ đặt Ngài là "con của giao ước" chính thức. Nếu không, các thầy trong đền thờ sẽ không cho phép Ngài ngồi với họ. Chúa Giêsu ở lại trong đền thờ mấy ngày, thảo luận về Luật pháp với các học giả này – cha mẹ Ngài vô tình bỏ quên Ngài khi họ đi về.

Có người nghĩ tại sao Chúa Giêsu có thể ở lại trong thành Giê-ru-sa-lem mà cha mẹ Ngài không biết? Người hành hương trong những ngày đó đi trong một đám đông. Và bạn biết con trai 12 tuổi là như thế nào rồi. Họ có chương trình riêng của họ. Khi tôi leo núi với cháu trai của tôi trong khoảng tuổi đó, họ leo lên gấp năm lần xa hơn tôi. Họ đi lên đồi này và xuống đồi nọ, và luôn luôn thích đi tuyến đường lạ, trong khi tôi thì đi chậm chạp dọc theo con đường chính. Tôi thỉnh thoảng có thể nhìn thấy họ, nhưng tôi biết rằng họ luôn luôn theo dõi tôi.

Hàng trăm người có thể đến từ Na-xa-rét để dự lễ. Và khi đám lớn này bắt đầu đi về, Giô-sép và Ma-ry có lẽ nghĩ rằng Ngài đang đi với anh em họ của Ngài; Đến buổi tối, Ngài sẽ trở về với họ.

Nhưng khi Ma-ry và Giô-sép không tìm thấy Chúa Giêsu bất cứ nơi nào trong đám đông, họ trở về Giê-ru-sa-lem – sau 3 ngày mới tìm thấy Con mình. Khi con của bạn biến mất một vài giờ, bạn muốn gọi cảnh sát. Và khi nó xuất hiện, bình yên vô sự và hờ hững, bạn muốn đánh đit nó. Bạn đã quẫn trí quá mà trở nên khó chịu và giận dữ.

Cuối cùng, Ma-ry và Giô-sép tìm thấy Chúa Giêsu trong đền thờ, ngồi giữa các thầy Luật Pháp. Ngài hỏi họ những câu hỏi thăm dò và lắng

nghe chăm chú câu trả lời của họ. Tất cả những ai nghe Ngài đều ngạc nhiên về sự thông minh và những lời đối đáp của Ngài.

Cha mẹ Ngài rất sửng sốt. Bà Ma-ry nói với Ngài, "Con à, tại sao con làm cho cha mẹ phải vất vả như vậy? Đây, cha con và mẹ đã tìm con và lo lắng cho con biết bao" Làm sao mà Ngài có thể gây cho họ sợ hãi như vậy?

Chúa Giêsu đáp một cách rất thẳng thắn: "Thưa mẹ, sao cha mẹ tìm con? Cha mẹ không biết con phải ở trong nhà của Cha con sao?" (Lu-ca 2:46-49).

Kinh Thánh không có đề cập đến bà Ma-ry nói với Chúa Giêsu về những sự kiện liên quan đến sự giáng sinh của Ngài, nhưng cố nhiên là Ngài đã biết. Khi bà Ma-ry nói, "Cha con và mẹ đã tìm con và lo lắng cho con", và Chúa Giêsu đáp: "Con quan tâm về việc của Cha con." Ngài không thừa nhận Giô-sép là cha Ngài, nhưng gọi Đức Chúa Trời Toàn Năng là Cha Ngài. Tuy nhiên, Chúa Giêsu quy phục mình dưới Ma-ry và Giô-sép và trở về nhà với họ, nơi Ngài sống thêm 18 năm tầm thường.

Một Phép Lạ ở Ca-na

Lễ Đám cưới ngày nay thường là vui vẻ và đầy màu sắc, nhưng nó vẫn thua kém so với lễ đám cưới trong thời Chúa Giêsu.

Tiệc cưới trong thời đó không phải chỉ 1 - 2 tiếng đồng hồ; nó có thể kéo dài tới mấy ngày.

Phúc âm Giăng đoạn 2 ghi chép một lễ đám cưới như vậy, xảy ra sau khi Chúa Giêsu đã chọn 12 môn đồ. Họ đi với Ngài khi Ngài đi cùng với mẹ Ngài tới dự tiệc cưới. Có lẽ chủ tiệc không dự đoán số khách đông lớn, hay những khách uống rượu nhiều hơn thường lệ, bởi vì họ hết rượu quá sớm. Vì vậy, bà Ma-ry đến với Chúa Giêsu và nói, "Họ hết rượu rồi" (Giăng 2:3).

Ngay lập tức Chúa trả lời: "Bà à, việc của bà có can hệ gì đến Ta? Giờ của Ta chưa đến" (Giăng 2:4). Chữ "Bà" ở đây thực sự là một lời xưng hô rất quý chuộng. Bạn có thể dịch nó thành, "Mẹ thân yêu".

Chúa Giêsu có một cảm giác sắc sảo về thì giờ của Đức Chúa Trời. Ngài đặc biệt cẩn thận hầu không có sự tiến triển nào xảy ra mà tôn

Ngài là Đấng Mê-si quá sớm. Vì vậy, Ngài nói với bà Ma-ry, "Mẹ à, nó chưa tới giờ." Tuy nhiên, bà Ma-ry nói với những người giúp việc, "Bất cứ điều gì Ngài nói với bạn, hãy làm theo" (Giăng 2:5).

Bạn có lẽ đã biết câu chuyện tiến triển như thế nào. Chúa Giêsu biến nước thành rượu – thực sự là rượu vang tốt nhất của buổi tiệc đó. Đó là lần đầu tiên Ngài công khai bày tỏ quyền năng của mình trên các nguyên tố. Ông Giăng bình luận rằng, "Chúa Jesus đã làm phép lạ đầu tiên ấy tại Ca-na, trong miền Ga-li-lê. Ngài bày tỏ vinh hiển của Ngài, và các môn đồ Ngài tin Ngài" (Giăng 2:11). Những người thành kính đã bắt đầu đi theo Chúa Giêsu và vì vậy cuộc vận động đã bắt đầu – một cuộc vận động mà cuối cùng đưa Ngài đến giờ vinh hiển khi Ngài hy sinh mạng sống của Ngài để làm giá chuộc cho tội lỗi của chúng ta.

Sự Cứu Hộ Không Thành Công

Một ngày kia, sau khi sứ vụ của Chúa Giêsu đã bắt đầu phát triển, bà Ma-ry và các con cái khác của bà đi kiếm Ngài.

Có lẽ bà Ma-ry quan tâm rằng khi đám đông trở nên càng ngày càng lớn và Chúa Giêsu truyền giảng và cung cấp nhu cầu của họ cả ngày lẫn đêm, Ngài cần phải ăn uống đầy đủ. Vì vậy, bà và các con khác của bà gửi lời nhắn với Chúa Giêsu đang ở trong một nhà đông đảo, để gọi Ngài đi ra. Nhưng Chúa Giêsu dùng cơ hội này để dạy một chân lý. "Ngài trả lời: 'Ai là mẹ Ta và các em Ta?' Đoạn Ngài nhìn những người đang ngồi quanh Ngài và nói, 'Đây là mẹ Ta và các em Ta. Hễ ai làm theo ý muốn Đức Chúa Trời thì người ấy là em trai, em gái, và mẹ của Ta vậy.'" (Mác 3:33-35).

Nếu tôi nương tựa vào bà Ma-ry để cầu thay cho tôi, thì tôi sẽ có vấn đề lớn với đoạn này. Tôi cảm ơn rằng tôi không cần sự xin giùm của bà Ma-ry hoặc vị thánh nào, bởi vì Đức Chúa Trời đã mở cửa cho tôi đến trực tiếp với Chúa Giêsu. Như ông Phao-lô đã chép, "Vì chỉ có một Đức Chúa Trời và một Đấng Trung Gian giữa Đức Chúa Trời và loài người, đó là Đức Chúa Jesus Christ, một người" (1 Ti-mô-thê 2:5). Đây là một đặc ân, một phước lành tuyệt vời biết bao!

Nơi Thập Tự Giá

Trên Đồi Sọ, nơi Chúa Giêsu đã chết cho tội lỗi của bạn và tôi, chúng ta thấy một sự giao thông cuối cùng giữa Chúa Giêsu và bà Ma-ry.

Bà và một số phụ nữ khác, là những người đã đi với Chúa Giêsu khắp xứ Ga-li-lê, đứng với Ngài tới khi Ngài chết, trong khi tất cả môn đồ, ngoài trừ một người, đã chạy trốn.

Bà Ma-ry đứng gần thập tự giá cùng với Ma-ry Mạc-đa-len và ông Giăng. Và khi bà Ma-ry thấy Con mình đâm máu treo trên cây thập tự, bà cảm thấy như một thanh kiếm đâm thấu qua lòng bà, như Si-mê-ôn đã tiên đoán. Oi, chắc hẳn bà đã rất đau khổ mà giữ những bí mật này trong lòng mình suốt ba mươi mấy năm; và khi nhớ đến những điều thiên sứ đã nói về Con bà nhưng bây giờ thấy Ngài bị khinh miệt, bị từ chối và nhạo báng!

Khi Chúa Giêsu thấy mẹ Ngài đứng dưới đó, gần với ông Giăng, Ngài nói: "Mẹ ơi, đó là con của mẹ." Rồi Ngài phán với ông Giăng, "Đó là mẹ của ngươi." Nói cách khác, "Giăng, chăm sóc bà Ma-ry." Và Kinh Thánh cho chúng ta biết, "Bắt đầu từ giờ đó, môn đồ ấy rước bà về nhà mình" (Giăng 19:26-27).

Mối quan hệ giữa chúng ta với Chúa Giêsu Christ thường thường gần hơn mối quan hệ với gia đình mình. Lúc đó các em của Chúa Giêsu không tin Ngài. Thật sự là họ không tin cho đến sau khi Ngài phục sinh. Cho nên, sự liên kết giữa ông Giăng và bà Ma-ry mạnh hơn mối quan hệ giữa bà và các con khác của bà, vì bà Ma-ry và ông Giăng đều tin Chúa Giêsu là Đấng Mê-si.

Một Thí Dụ Kỳ Diệu

Lần cuối cùng Kinh Thánh đề cập đến bà Ma-ry là trong Công Vụ Các Sứ Đồ đoạn 1. Bà đứng với các môn đồ chờ đợi Thánh Linh. Sau đó, Kinh Thánh không đề cập đến bà nữa và chúng ta không biết thêm gì về bà.

Trong khi bà Ma-ry không xứng đáng được tôn thờ, bà cho chúng ta một gương mẫu đáng trọng của một môn đồ của Chúa Giêsu Christ. Bà có một đặc điểm rất nổi bật, bạn có nhận ra nó không?

"Ma-ry ghi nhớ những lời ấy và suy gẫm trong lòng... Cha mẹ của Ngài lấy làm lạ về những điều nói về Ngài... Mẹ Ngài ghi nhớ mọi điều ấy trong lòng" (Lu-ca 2:19, 33, 51).

Bà Ma-ry suy nghĩ lâu dài và thâm trầm về những điều Đức Chúa Trời đã tiết lộ với bà về Con của bà. Bà suy nghĩ, cân nhắc, suy gẫm

trong lòng. Bà ghi nhớ trong lòng mình và để cho những chân lý đó phát triển đức tin của mình. Bà tin tưởng Đức Chúa Trời và Lời Ngài một cách vững chắc – và vì vậy dẫn đến một tâm linh tin kính, trong sạch.

Trước khi Chúa Giêsu chết trên thập tự giá, Ngài đã giao phó việc chăm sóc người mẹ của Ngài cho ông Giăng. Tại sao ông Giăng? Trước nhất, tất cả các môn đồ khác đã bỏ chạy. Nhưng tôi nghĩ rằng có thể có một lý do sâu sắc hơn.

Trong phúc âm của Giăng, ông không bao giờ tự gọi mình bằng tên, nhưng luôn luôn tự xưng là "người môn đồ được Chúa Giêsu thương yêu." Chỉ có ông Giăng dùng cách nói đó, không có tác giả phúc âm khác tự xưng như vậy. Chắc chắn ông Giăng cảm thấy Chúa Giêsu yêu thương mình nhiều hơn những người khác – và tôi tin rằng ông Phi-e-rơ có lẽ cũng cảm thấy Chúa yêu thương mình nhiều hơn người khác; và Ma-thi-ơ, Anh-rê và tất cả các môn đồ khác cũng vậy. Cách Chúa Giêsu đối xử khiến mọi người đều cảm thấy mình là đặc biệt – cũng vậy, bạn là đặc biệt đối với Chúa Giêsu.

Điều quan trọng là, bạn *biết* mình là đặc biệt. Bạn có thể tự xưng mình là "một người được Chúa Giêsu thương yêu" không? Đối với Chúa, không có ai trên thế giới giống như bạn. Ngài yêu thương bạn và muốn bạn *biết* mình là rất đặc biệt đối với Ngài.

Chúa Giêsu yêu thương mẹ thân yêu của Ngài và đã sắp xếp cho sự chăm sóc cho mẹ Ngài sau khi Ngài chết. Nhưng Ngài không yêu thương bạn ít hơn mẹ Ngài tí nào! "Ai là mẹ Ta?" Ngài hỏi. "Hễ ai làm theo ý muốn Đức Chúa Trời thì người ấy là mẹ Ta vậy."

Nếu bạn tuân theo Đức Chúa Cha bởi đức tin như bà Ma-ry đã làm, thì bạn cũng có sự sắp xếp đặc biệt đang chờ đợi bạn ở trên thiên đàng – bảo đảm.

Chương 12

Ông Phao-lô: Sứ Đồ của Đức Tin

“Vì vậy khi chúng ta được xưng công chính bởi đức tin, chúng ta được hòa thuận với Đức Chúa Trời nhờ Đức Chúa Jesus Christ, Chúa chúng ta. Nhờ Ngài chúng ta có thể cậy đức tin vào trong ân sủng này, tức ân sủng chúng ta đang hưởng.”

Rô-ma 5:1-2

Khi tôi mới làm mục sư tại Prescott, Arizona, một người mẹ tuyệt vọng đi đến nhà chúng tôi. Con trai bà đang ở Bệnh viện Cựu chiến binh Whipple, sắp chết vì bệnh lao, và bà muốn biết tôi có thể tới thăm viếng con bà hay không. Tôi trả lời bà tôi sẽ đi.

Nhưng bà nói, "Ồ, đừng đi bây giờ. Y rất cay đắng đối với Đức Chúa Trời và chống lại nhà thờ. Chúng tôi phải đợi cho đến khi y dịu lại. Rồi tôi sẽ cho bạn điện thoại."

"Được rồi," tôi trả lời, "bà biết rõ hơn tôi. Nhưng nếu y nổi giận và nguyền rủa tôi, cũng không sao cả."

Chiều hôm đó bà gọi lại, khóc lóc. "Các bác sĩ nói với tôi rằng y sẽ không sống qua đêm nay. Bạn hãy đi ngay."

Tôi liền đi đến bệnh viện tìm y và bắt đầu nói về Chúa với y. Cha y là mục sư mà không biết làm sao y trở nên cay đắng và rời bỏ Chúa. Nhưng vì y đã biết những điều cơ bản về đức tin, tôi thấy dễ dàng mà làm chứng cho y.

Tôi nói, "Howard, tình hình của bạn không tốt lắm. Bạn nên giao phó cuộc sống của bạn cho Chúa Giê-su Christ bởi đức tin và cầu xin Chúa tha thứ cho bạn."

Ông nhìn tôi và nói: "Chuck, tôi biết tôi nên, và tôi định làm vậy. Nhưng một năm trước đây, tôi nặng 190 pounds. Tôi là một thành viên của một băng đảng ở Detroit, Michigan, và tôi nguyền rủa Chúa với mọi hơi thở. Bây giờ tôi chỉ cân nặng 90 pounds. Và tôi khó mà được một hơi thở. Giao cuộc sống của tôi cho Chúa trong tình trạng này là hèn nhất. Tuy nhiên nếu Chúa rờ đụng tôi và khôi phục sức khỏe của tôi một lần nữa, thì tôi sẽ phó thác đời tôi cho Ngài."

Tôi trả lời, "Này, Howard, không chừng Đức Chúa Trời đã cho phép tình trạng này xảy ra với bạn vì tình yêu rộng lớn của Ngài đối với bạn. Có lẽ Ngài biết miễn là bạn cân nặng 190 pounds và có sức khỏe, bạn không bao giờ đến với Ngài. Nhưng Ngài yêu thương bạn nhiều đến nỗi Ngài cho phép bạn lọt trong trạng thái suy yếu, bởi vì Ngài biết rằng cách duy nhất bạn có thể giao cuộc sống của bạn cho Ngài là bây giờ, khi bạn mất hết tất cả."

Y trầm tư một hồi và nói, "Chuck, tôi nghĩ ông nói đúng." Y nhìn thấy sự sáng và bởi đức tin, đã giao cuộc sống mình cho Chúa.

Đó là phúc âm của ân điển mà ông Phao-lô biện hộ. Bất kể bạn là ai hoặc những gì bạn đã làm, khi đến với Chúa Giêsu Christ và qua đức tin cầu xin Ngài làm Chúa của bạn và tha thứ tội lỗi của bạn, thì bạn sẽ nhận được món quà của sự sống đời đời.

Ông Phao-lô rao giảng tin mừng của "ân điển qua đức tin" này bất cứ nơi nào ông đi – nhưng không phải lúc ban đầu.

Sau-lơ, Kẻ Bắt Bớ

Khi bạn giới thiệu mình với khán giả, bạn thường muốn trình diện mặt tốt nhất. Vậy thì, cách ông Phao-lô tự mô tả chính mình cho tín đồ Cô-rinh-tô là thật thú vị:

"Tôi là người hèn mọn nhất trong các sứ đồ, một người không đáng được gọi là sứ đồ, vì tôi đã bắt bớ hội thánh của Đức Chúa Trời" (1 Cô-rinh-tô 15:9).

Ông Phao-lô không bao giờ quên rằng ông đã cố gắng dập tắt hội thánh của Chúa Giêsu Christ. Lần đầu tiên ông xuất hiện trong sách Công Vụ Các Sứ Đồ là ông đang đứng gác khi đám đông giận dữ ném đá Ê-tiên vì đức tin của ông trong Chúa Giêsu Christ. Sau-lơ (là tên của ông Phao-lô trước đó) không chỉ chấp thuận hành động đó, ông còn canh giữ áo choàng của những người cỡi áo để ném đá (Công Vụ Các Sứ Đồ 7:58).

Sau-lơ làm tàn phá hội thánh. Ông đi từ nhà này sang nhà khác, bắt đàn ông và đàn bà đem nhốt vào tù (Công Vụ Các Sứ Đồ 8:3).

Sau đó Sau-lơ, vẫn hung hăng đe dọa và hăm giết các môn đồ của Chúa, đến gặp vị trưởng tế và xin những bức thư gọi cho các hội

đường ở Đa-mách, để hể ông tìm được ai theo Đạo, bắt luận nam hay nữ, ông có quyền bắt trời để giải về Giê-ru-sa-lem. (Công Vụ Các Sứ Đồ 9:1-2).

Ông Phao-lô không bao giờ che giấu quá khứ hung bạo và phạm thượng của mình. Ông đã khá thẳng thắn khi ông chép trong Ga-la-ti 1:13, "Chắc anh chị em đã nghe về nếp sống của tôi trước kia, khi tôi còn ở trong Do-thái Giáo, như thế nào. Tôi đã từng bắt bớ hội thánh của Đức Chúa Trời cách dữ tợn và cố gắng tiêu diệt hội thánh ấy."

Một ngày nọ, tất cả đều thay đổi cho Sau-lơ. Trong khi Sau-lơ đi trên đường đến Thành Đa-mách, một luồng ánh sáng, chói lọi hơn cả mặt trời, soi sáng ông. Ông té xuống đất và nghe có tiếng nói với ông bằng tiếng Hê-bơ-rơ, "Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt bớ Ta?"

Sau-lơ hỏi, "Lạy Chúa, Ngài là ai?"

Tiếng nói đó trả lời, "Ta là Giêsu mà ngươi đang bắt bớ. Ngươi đá vào mũi nhọn thì đau đớn cho ngươi thay."

Sửng sốt và run rẩy, Sau-lơ hỏi: "Lạy Chúa, Ngài muốn con làm gì?" (Công Vụ Các Sứ Đồ 9:4-6).

Chúa Giêsu bảo ông đi vào thành và chờ đợi lời hướng dẫn. Sau-lơ đứng dậy khỏi mặt đất, mắt vẫn mở nhưng không thấy gì; người ta phải nắm tay ông và dắt ông vào Thành Đa-mách. Ông ở đó 3 ngày, không thấy, không ăn, và không uống, trong khi ông thăm tra lại cuộc sống và sứ mệnh của mình.

Tôi tin rằng khi Ê-tiên giảng trước đám đông giận dữ, bài giảng tuyệt vời của Ê-tiên cảm động Sau-lơ, mặc dù ông đã cố gắng bác bỏ chân lý. Tôi nghĩ ông bắt đầu đặt câu hỏi trong đầu óc mình. Bởi vì Sau-lơ đã được đào tạo toàn diện trong Kinh Thánh tiếng Hê-bơ-rơ, ông nhận thức chân lý trong lý lẽ của Ê-tiên. Tuy nhiên, ông chống lại nó.

Nhiều khi những người có vẻ khó tin Chúa nhất thường thường là những người gần với sự tiếp nhận Ngài nhất. Họ đang chiến đấu một trận chiến khốc liệt ở bên trong, vì vậy họ phản ứng mãnh liệt để chống lại chân lý đang thâm nhập vào lòng họ.

Khi Sau-lơ thấy Ê-tiên tử đạo và nghe Ê-tiên nói, "Lạy Chúa, xin đừng đổ tội này cho họ," nó làm xúc động Sau-lơ. Đức Chúa Trời bắt

đầu làm việc bởi Đức Thánh Linh mà Sau-lơ cố gắng hết sức để chống lại.

Đây là lý do tại sao Chúa Giê-su nói: “đá vào mũi nhọn thì chỉ đau đớn cho người.”

Sau 3 ngày, Chúa sai một môn đồ tên là A-na-nia đi đến Sau-lơ để giúp ông được sáng mắt lại, và quan trọng hơn, để chia sẻ phúc âm ân điển. A-na-nia không đặc biệt muốn công vụ này – ông đã nghe Sau-lơ phá vỡ các hội thánh tại Giê-ru-sa-lem như thế nào và có lẽ biết rằng mình cũng ở trong sổ đen của Sau-lơ tại Đa-mách – nhưng ông vâng lời.

"Hãy đi, vì Ta đã chọn người ấy làm một đồ dùng của Ta, để đem danh Ta đến với các dân ngoại, các vua, và các con cái Y-sơ-ra-ên; vì Ta sẽ tỏ cho người ấy biết người ấy phải chịu khổ bao nhiêu vì danh Ta." (Công Vụ Các Sứ Đồ 9:15-16).

Ông Phao-lô có một sứ vụ gấp 3: rao giảng phúc âm cho dân ngoại, cho vua, và cho con cái Y-sơ-ra-ên. Bất cứ nơi nào ông đi, ông giảng dạy trước tiên trong hội đường Do Thái – đôi khi không thành công. Ngoài sứ vụ tuyệt vời của ông giữa các dân ngoại, ông Phao-lô truyền đạo cho Vua A-c-ríp-pa và hoàng đế, Nero. Đức Chúa Trời đã chuẩn bị riêng biệt cho ông Phao-lô một sứ vụ để nối lại quan hệ giữa người Do Thái và dân ngoại, giữa văn hoá Hy-lạp và Hê-bơ-rơ.

Bối Cảnh Độc Đáo của ông Phao-lô

Ông Phao-lô sinh trưởng tại thành Tạt-sơ, một thành phố La Mã tự do, mạnh mẽ trong nền văn hóa Hy Lạp. Có nghĩa là ông sinh ra là một công dân La Mã. Cha ông dạy ông Kinh Thánh tiếng Hê-bơ-rơ tới 14 tuổi như một người Hê-bơ-rơ, con của người Hê-bơ-rơ, thuộc chi tộc Bên-gia-min. Tuy nhiên, bạn của ông đều là chịu ảnh hưởng văn hóa Hy Lạp, vì vậy ông biết cả hai dân tộc – người Do Thái và người Hy Lạp.

Khi ông được 14 tuổi, cha ông gửi ông đến Giê-ru-sa-lem để tiếp tục giáo dục Hê-bơ-rơ dưới sự giám hộ của Giáo Sư Ga-ma-li-ên, một học giả hàng đầu của người Do Thái. Là một người Pha-ri-si, ông Phao-lô hoàn toàn thông thạo với Luật Pháp và Kinh Thánh Cựu Ước, và nói chuyện lưu loát, có hiệu lực với người Do Thái lẫn người Hy Lạp. Ông chép trong Ga-la-ti 1:15-16 rằng Đức Chúa Trời đã biệt

riêng ông ra từ trong lòng mẹ, kêu gọi ông rao giảng Tin Mừng của Ngài giữa các dân ngoại.

Cũng như ông Phao-lô được biệt riêng ra, tôi cũng có thể nhìn lại cuộc sống của tôi và nhận thấy Chúa biệt riêng tôi ra từ trong lòng mẹ tôi và bắt đầu chuẩn bị tôi cho sứ vụ Ngài, cho sự vinh hiển của Ngài, và vương quốc của Ngài. Tôi có thể nhìn lại mỗi bước đi và thấy bàn tay của Đức Chúa Trời đang làm việc. Nhiều lần, tôi đi lang thang, sai hướng, như ông Phao-lô trước đó, nhưng Đức Chúa Trời sử dụng ngay cả những thất bại đó để thực hiện mục đích của Ngài. Chúa luôn luôn đem tôi trở lại đúng đường.

Đức Chúa Trời có một mục đích cho mỗi người chúng ta. Ngài bắt đầu sớm trong cuộc đời chúng ta, làm việc trong chúng ta và chuẩn bị chúng ta cho công vụ Ngài đã định cho chúng ta. Ngài vui thích sử dụng kinh nghiệm độc đáo của chúng ta cho sự vinh hiển của Ngài.

Hoàn cảnh của ông Phao-lô cho phép ông tuyên bố, "Đối với những người yếu đuối, tôi đã trở nên như người yếu đuối, hầu được những người yếu đuối. Tôi đã trở nên mọi sự cho mọi người, để bởi mọi cách tôi có thể cứu được một số người." (1 Cô-rinh-tô 9:22). Đức Chúa Trời đã chọn ông và chuẩn bị ông để vượt qua các chướng ngại văn hóa để có thể truyền đạo trong một lĩnh vực rộng lớn.

Một Thời Gian Cô Độc và Mạc Khải

Ngay sau khi sự cứu rỗi của ông Phao-lô, ông bắt đầu rao giảng rằng Chúa Giê-su là Đấng Mê-si. Bởi vì ông thông thạo Kinh Thánh, kẻ thù của ông vừa cảm thấy bối rối và ngỡ ngàng, bởi vì họ không thể chống lại sự rao giảng Kinh Thánh vững chắc của ông. Vì vậy, họ quyết định giết ông.

Khi các tín đồ địa phương phát giác âm mưu đó, họ để ông ngồi trong một cái thùng và dòng ông xuống ra ngoài tường thành vào ban đêm để tránh cuộc mai phục của người Do Thái tại cửa thành. Mặc dù ông Phao-lô đã đi vào thành một cách không vẻ vang – nhờ người ta nắm tay ông và dắt ông đi như người mù, ông rời khỏi thành càng nhọc nhãi hơn – trốn ra thành trong một cái giỏ để thoát khỏi tay của kẻ thù.

Sau khi rời khỏi Đa-mách ông Phao-lô không đi đến Giê-ru-sa-lem liền, thay vì đó, ông đi đến vùng núi Si-nai ở Ả Rập. Ông ở lại đó gần

3 năm, trong khoảng thời gian đó Chúa hoàn toàn điều chỉnh sự hiểu biết của ông về Kinh Thánh. Đức Chúa Trời biểu lộ ân điển tuyệt vời của Ngài vượt ngoài luật pháp, và sự công chính qua đức tin. Sự hướng dẫn cá nhân bởi Chúa cách mạng hóa sứ vụ của ông Phao-lô và sau đó ông đã viết,

"Tin Mừng tôi rao giảng cho anh chị em không đến từ loài người, vì tôi đã không nhận và không được dạy về Tin Mừng ấy từ người nào, nhưng từ sự mạc khải của Đức Chúa Jesus Christ" (Ga-la-ti 1:11-12).

Ông Phao-lô bắt đầu thấy Cựu Ước trong một ánh sáng mới. Nhìn về Áp-ra-ham, ông nhận ra Áp-ra-ham được quy cho công chính bởi đức tin. Ông hiểu rằng ông không cần phải làm việc lành để được công chính, nhưng chỉ cần tin tưởng vào công việc của Chúa Giêsu Christ làm thay cho mình. Ông chỉ cần Đức tin trong Chúa Giêsu Christ.

Một ngày nọ, một nhóm người hỏi Chúa Giêsu, "Chúng tôi phải làm gì để có thể làm những công việc của Đức Chúa Trời?" Đức Chúa Jesus trả lời và nói với họ, "Đây là công việc của Đức Chúa Trời: các người tin Đấng mà Ngài đã sai đến." (Giăng 6:29). Đức Chúa Trời đã sẵn sàng cho chúng ta sự công chính qua đức tin.

Khi Chúa Giêsu lấy chén, Ngài phán, "Chén này là giao ước mới trong huyết Ta, vì các người đổ ra." (Lu-ca 22:20). Vậy thì, Đức Chúa Trời đã thiết lập một đường lối mới qua Chúa Giêsu Christ mà nhờ đó bạn và tôi có thể đến với Đức Chúa Trời. Chúng ta tiếp cận Ngài qua sự công chính của Chúa Giêsu Christ, đã quy cho chúng ta bởi đức tin của chúng ta trong Ngài. Như ông Phao-lô nói, "Để được tìm thấy trong Ngài, không nhờ vào sự công chính của tôi đến từ Luật Pháp, nhưng nhờ đức tin nơi Đấng Christ, tức sự công chính đến từ Đức Chúa Trời đặt nền tảng trên đức tin" (Phi-líp 3:9).

Sau 3 năm với Chúa trong sa mạc, ông Phao-lô trở về Đa-mách, rồi đến Giê-ru-sa-lem. Nhưng các tín đồ vẫn còn sợ ông. Nghi ngờ sự chuyển đổi của ông, họ lạnh nhạt với ông; và không bao lâu, ông Phao-lô trở về nhà ở Tạt-sơ.

Tiếp sau 7 năm ông Phao-lô làm lều ở Tạt-sơ. Thường thường người mới tin Chúa nghĩ rằng họ cần phải bắt đầu hầu việc Chúa ngay lập tức, bắt đầu chia sẻ sự hiểu biết mới của họ với những người xung

quanh. Nhưng tôi thấy rằng mặc dù ông Phao-lô đã có nhiều năm học tập Kinh Thánh, 10 năm sau sự chuyển đổi ông mới bắt đầu hầu việc.

Ông Phao-lô phải học lại hết. Học lại từ đầu luôn luôn là một quá trình chậm hơn là học mới, bởi vì bạn phải quên đi rất nhiều điều mà bạn đã từng tin tưởng vào.

Sự Tăng Trưởng của Hội Thánh

Trong khi ông Phao-lô ở Tạt-sơ, một hội thánh dân ngoại ở An-ti-ốt bắt đầu phát triển một cách nhảy vọt. Ba-na-ba, là người hoạt động tích cực trong công việc của Chúa tại đó, đi đến Tạt-sơ để tìm ông Phao-lô, và nhận thấy ông Phao-lô có nền tảng lý tưởng để giúp đỡ các tín đồ dân ngoại mới. Vì vậy, Ba-na-ba đưa ông Phao-lô về An-ti-ốt, và đôi này trở thành nhà lãnh đạo thuộc linh của hội thánh dân ngoại này.

Một ngày kia khi hội thánh An-ti-ốt thờ phượng Chúa và kiêng ăn, Đức Thánh Linh phán, “Hãy biệt riêng cho Ta Ba-na-ba và Sau-lơ để họ làm công việc Ta kêu gọi họ.” Sau khi đã kiêng ăn và cầu nguyện, họ đặt tay trên hai người, rồi tiễn hai người ra đi. (Công Vụ Các Sứ Đồ 13:2-3).

Đức Thánh Linh cho những lời chỉ dẫn rành mạch này bằng cách nào? Đây hội thánh hợp lại cầu nguyện, bàn về sự cần thiết để đem phúc âm cho thế giới. Vậy thì, làm thế nào mà Đức Thánh Linh chỉ rõ ràng về ông Phao-lô và Ba-na-ba?

Tôi tin rằng Chúa phán qua lời tiên tri. Một người nào đó trong hội thánh, được xúc dầu bởi Đức Thánh Linh, tuyên bố lời tiên tri này. Đức Chúa Trời biểu lộ ý muốn của Ngài thông qua người đầy tớ vâng lời. Và do đó, ông Phao-lô và Ba-na-ba bắt đầu cuộc hành trình truyền giáo mà đã rung chuyển thế giới.

Một Hội Đồng Cốt Yếu

Công Vụ Các Sứ Đồ đoạn 15 ghi chép một số người, tự xưng có ủy quyền của sứ đồ, đến từ Giê-ru-sa-lem đến hội thánh An-ti-ốt và mưu cầu đặt các tín đồ dân ngoại dưới pháp luật. Họ nói, “Nếu không chịu phép cắt bì theo tục lệ Mô-sê đã dạy, sẽ không được cứu” – điều đó gây sự chia rẽ trong hội thánh.

Ông Phao-lô và Ba-na-ba, phản đối quan điểm này một cách kịch liệt, bèn đi lên Giê-ru-sa-lem để giải quyết vấn đề này trước hội thánh. Họ muốn hội thánh trả lời câu hỏi: Tín đồ dân Ngoại có can hệ gì với pháp luật Mô-sê? Họ biết rằng nhiều người trong hội thánh Giê-ru-sa-lem vẫn còn theo phong tục của người Do Thái. Bởi vì ông Phao-lô đã nhận được phúc âm của ân điển vinh hiển và nhận ra rằng sự cứu rỗi là bởi đức tin qua Chúa Giêsu Christ mà không phải nhờ việc làm, ông muốn giải quyết dứt khoát vấn đề này: Dân ngoại có cần phải trở thành một người Do Thái hầu để trở thành tín đồ hay không?

Tại hội đồng hội thánh, ông Phao-lô và Ba-na-ba báo cáo cách Đức Chúa Trời làm việc như thế nào, không chỉ ở An-ti-ốt, nhưng trong nhiều hội thánh dân ngoại khác. Họ kể về những phép lạ thực hiện qua quyền lực của Chúa Giêsu Christ. Họ thuật lại những tín đồ dân ngoại – những người không ở dưới luật pháp, đã trải nghiệm quyền năng của Đức Chúa Trời và thấy phép lạ từ Đức Thánh Linh, giống y như các tín đồ Do Thái trong Chúa Giêsu Christ.

Những người mà nói dân ngoại phải trở thành người Do Thái mới được cứu, thực sự là đòi hỏi dân ngoại phải chịu phép cắt bì. Ông Phao-lô không đồng ý. Ông nói, "Này, ông Tít, đồng công với tôi, là một người Hy Lạp. Và các bạn đã không ép buộc ông phải cắt bì. Vì vậy, điều nó không phải là một vấn đề."

Chúng ta rất cảm kích lập trường vững chắc của ông Phao-lô về ân điển của Đức Chúa Trời và sự cứu rỗi qua đức tin! Nếu ông không tỏ ra lập trường cứng rắn và khai báo rõ ràng phúc âm vinh hiển của ân điển, thì Cơ-đốc giáo sẽ trở thành không gì khác hơn một giáo phái Do Thái. Bởi vì ông Phao-lô đã sẵn sàng bình vực chân lý, phúc âm ân điển tuyệt vời vẫn còn được rao giảng giữa các dân ngoại.

Hội đồng nhà thờ chính thức công nhận rằng, trong khi sứ đồ Phi-e-rơ được phái đi đến người Do Thái, ông Phao-lô được phái đến dân ngoại. Vì vậy, họ nhận ra sự kêu gọi riêng biệt trong hội thánh. Trong Chúa Giêsu Christ không phân biệt người Do Thái hay người Hy Lạp, người dã man, mọi rợ, nô lệ hay tự do. Đấng Christ là tất cả và trong tất cả. Họ nói, "Phao-lô, Đức Chúa Trời đã kêu gọi bạn rao giảng cho dân ngoại, là những người không cắt bì. Và ông Phi-e-rơ đã được kêu gọi rao giảng cho người Do Thái, là những người cắt bì." Các nhà lãnh đạo của hội thánh Giê-ru-sa-lem công nhận rằng không có sự chia rẽ trong giáo lý, nhưng chỉ là người này có thể hầu việc có

hiệu quả cho một nhóm người, trong khi người kia có thể hầu việc có hiệu quả cho một nhóm khác.

Sự rộng rãi của Đức Chúa Trời vượt quá của con người. Nhưng không biết tại sao chúng ta thường cảm thấy tất cả mọi người đều phải giống như mình. Và nếu không, là thấp kém hơn mình. Thí dụ về sự thờ phượng. Một số nhà thờ có nhóm thờ phượng nhỏ, một số khác có ban hát lớn. Một số dùng guitars, một số khác có đàn ống. Không có một hình thức nào là cao cấp hơn. Guitar không thuộc linh hơn đàn ống, và áo choàng ban hát cũng không thuộc linh hơn quần jean. Đức Chúa Trời chỉ quan tâm đến tấm lòng chúng ta. Và Đức Chúa Trời là trong tất cả.

Hiển nhiên ông Phao-lô được kêu gọi đem Tin Mừng đến dân ngoại. Đức Thánh Linh làm việc giữa dân ngoại qua sự hầu việc của ông, cũng giống như Ngài đã làm việc giữa người Do Thái qua ông Phi-e-rơ, với những quyền năng, phép lạ, và dấu kỳ. Cùng một Đức Chúa Trời, Ngài sử dụng ông Phi-e-rơ để đến với người được cắt bì, cũng sử dụng ông Phao-lô để đến với người không được cắt bì.

Cho nên Hội đồng, ông Phi-e-rơ, ông Gia-cơ và các nhà lãnh đạo khác của Hội Thánh đồng lòng trao tay phải hiệp thông với ông Phao-lô và Ba-na-ba, và phái một số người đi với họ đến An-ti-ốt. Họ nhận thấy có những sứ vụ khác nhau, sự kêu gọi khác nhau, và họ tuân theo sự kêu gọi của Đức Chúa Trời bất cứ nơi nào Ngài phái đi. "

Kết luận là hội thánh tại Giê-ru-sa-lem hoàn toàn xác nhận chức vụ của ông Phao-lô và sự giảng dạy "ân điển qua đức tin" của ông. Họ tuyên bố rằng phúc âm là một, nội dung của nó không tùy thuộc vào người nghe mà thay đổi. Vì vậy, sau đó ông Phao-lô chép, "Chỉ có một thân thể và một Đức Thánh Linh, cũng như khi được kêu gọi, anh chị em được kêu gọi đến một hy vọng. Chỉ có một Chúa, một đức tin, một báp-têm, một Đức Chúa Trời và Cha tất cả, Ngài ở trên tất cả, qua tất cả, và trong tất cả." (Ê-phê-sô 4:4-6).

Đối Chặt với Ông Phi-e-rơ

Thật không may, hội đồng tại Giê-ru-sa-lem đã không giải quyết dứt khoát cuộc bàn cãi này. Một số giáo sư giả đi tới An-ti-ốt và bắt đầu hạ bệ ông Phao-lô. Họ nói, "Ông Phao-lô không phải là sứ đồ thực

sự. Ông là kém cõi hơn. Ông Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng mới thật là sứ đồ."

Tất nhiên sự thật là, chỉ có các giáo sư giả hạ bệ ông Phao-lô. Ông Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng tôn trọng ông Phao-lô và thậm chí trao tay phải hiệp thông với ông. Nhưng những giáo sư giả lên vào và làm bối rối mọi người, nói với họ rằng niềm tin vào Chúa Giêsu là chưa đủ. Họ vẫn phải giữ luật pháp và trở thành người Do Thái mới được cứu.

Trong một chuyến thăm viếng nhà thờ An-ti-ốt, ông Phi-e-rơ vui vẻ dùng bữa chung với những anh chị em dân ngoại, nhưng khi những giáo sư giả đến, thì ông cách biệt mình với các dân ngoại, vì ông sợ những người đã được cắt bì cũng hạ bệ ông. Khi ông Phao-lô nghe thấy điều đó, ông hành động ngay lập tức.

"Khi Sê-pha (Phi-e-rơ) đến An-ti-ốt, tôi đã trực tiếp bày tỏ nổi bất bình với ông, vì ông thật đáng trách. Tôi đã nói với Sê-pha trước mặt mọi người, 'Nếu ông là người Do-thái mà sống giống như một người trong các dân ngoại, không như người Do-thái, thì làm sao ông đòi hỏi các dân ngoại phải sống như người Do-thái được?' Chúng tôi khi sinh ra là người Do-thái, chứ không là những người tội lỗi giữa các dân ngoại. Tuy nhiên chúng tôi biết rằng một người được xưng công chính không nhờ làm theo các việc của Luật Pháp nhưng nhờ đức tin nơi Đức Chúa Jesus Christ; vì thế chúng tôi đã tin Đức Chúa Jesus Christ để chúng tôi được xưng công chính, nhờ đức tin nơi Đấng Christ, chứ không nhờ làm theo các việc của Luật Pháp; vì không người nào sẽ được xưng công chính nhờ làm theo các việc của Luật Pháp" (Ga-la-ti 2:11, 14-16).

Ông Phao-lô có thể tuyên bố mạnh dạng vì bối cảnh riêng biệt của mình. Khi viết thư cho tín đồ Phi-líp, ông nói về sự công chính, mà trước đó, ông đã cố gắng đạt được qua công việc của luật pháp. Ông chép,

"Nếu ai nghĩ rằng mình có lý do để cậy vào xác thịt, tôi có lý do nhiều hơn: Tôi chịu cắt bì vào ngày thứ tám, là một người Hê-bơ-rơ, con của người Hê-bơ-rơ; là một người Pha-ri-si, với lòng nhiệt thành; còn đối với sự công chính theo Luật Pháp, tôi được xem như hoàn toàn. Nhưng những điều có lợi cho tôi, vì cơ Đấng Christ tôi xem như lỗ lã. Vì đối với tôi, được biết Đức Chúa Jesus Christ, và sự công chính qua trên đức tin, là điều cao quý vô vàn." (Phi-líp 3:4-9).

Đức Chúa Trời nhìn thấy bạn qua sự công chính của Chúa Giêsu Christ. Nếu bạn nghĩ bạn có thể cải thiện điều đó, bạn đã sai lầm một cách bi thảm. Đức Chúa Trời coi sự công chính của bạn là vẹn toàn. Bởi đức tin và sự tin tưởng của bạn trong Chúa Giêsu Christ, Ngài nhìn thấy bạn trong Chúa và quy sự công chính của Chúa cho bạn.

Sẵn Sàng Đi Về Với Chúa

Tôi đã tưởng rằng tôi là công chính vì tôi đi nhà thờ từ nhỏ, không hút thuốc, không uống rượu, không coi phim, không nhảy đầm, và không làm bất cứ điều gì mà nhà thờ kể là không công chính và không tin kính.

Tránh những điều giải trí mà nhà thờ hạn chế không phải là sai. Trong thực tế, không hút thuốc, không say rượu là tốt cho sức khỏe. Tôi mừng rằng tôi đã tuân theo, mặc dù tôi làm với một khái niệm sai lầm. Tôi mừng rằng tôi đã ký giấy cam kết “không hút thuốc, không uống rượu.” Vấn đề là, tôi tưởng rằng ký giao ước đó đã làm cho tôi công chính, công chính hơn những anh chàng thường lên ra ngoài hút thuốc.

Trong thực tế, giao ước đó không có can hệ gì với sự công chính. Nó chỉ ảnh hưởng đến sức khỏe thể chất của tôi, nhưng không phải là sức khỏe thuộc linh của tôi. Đầu óc tôi không bị ô nhiễm bởi những phim không tốt, nhưng tôi không nhờ đó mà trở nên công chính. Sự công chính của tôi trước Đức Chúa Trời là được ban cho qua đức tin vào Chúa Giêsu Christ mà thôi, và không phải là những gì tôi đã làm cho Đức Chúa Trời hay những gì tôi không làm. Đức Chúa Trời tuyên bố tôi công chính vì đức tin của tôi trong công việc hoàn thành của Chúa Giêsu, Ngài đã bị treo trên cây thập tự để chuộc tôi khỏi sự nguyên rủa của luật pháp.

Chúng ta, là tín đồ dân ngoại, mang ơn sứ đồ Phao-lô rất nhiều. Phần đông giáo lý của chúng ta ngày nay là dựa trên các thơ từ của ông và tín lý rõ ràng và đơn giản của ông về “sự cứu rỗi bởi ân điển qua đức tin.” Những lá thơ và giảng dạy của ông cung cấp chúng ta một nền tảng vững chắc cho đức tin và cuộc sống.

Nhiều năm trước, tôi mục dưởng một nhà thờ nhỏ, tôi vừa là mục sư vừa là người quét dọn. Tôi cũng sửa chữa nhà di động để kiếm tiền

thêm. Tôi làm việc hơn 70 tiếng đồng hồ một tuần, mà chỉ đủ để sống và duy trì nhà thờ.

Vào một đêm tối thứ bảy khi tôi quét dọn nhà thờ cho buổi nhóm chủ nhật, tôi cảm thấy đau ngực và tê cánh tay. Tôi đã nghe nói về cơn đau tim và tôi nghĩ..... chắc chắn là nó rồi.

Tôi ngồi xuống hàng ghế đầu và nói: "Được rồi, Chúa ơi, xin lấy con đi. Con đã có một cuộc sống tốt đẹp." Tôi nghĩ tôi sẽ rời khỏi thế giới này, nhưng sau khi tôi ngồi xuống một vài phút, tôi cảm thấy khỏe hơn. Cho nên, tôi đứng dậy và quét dọn cho xong.

Điều gì đã cho tôi sự an ủi trong giờ phút khi tôi nghĩ tôi đang thở hơi thở cuối cùng? Giáo lý của ông Phao-lô về sự cứu rỗi bởi ân điển qua đức tin đã cho tôi sự tin chắc rằng nếu tôi chết trong thời điểm đó, tôi sẽ đi vào sự hiện diện của Chúa Giêsu ngay lập tức, nơi tôi sẽ được bao quanh trong sự vinh hiển của Ngài cho đến đời đời.

"Lạy Chúa, cuộc sống của con là thuộc về Ngài, là ở trong tay Ngài. Ngài cứu rỗi con dựa trên công việc đã hoàn thành của Chúa Giêsu, và bởi đức tin, con đứng trên lời hứa của Ngài. Chúa ơi, Con đã sẵn sàng, nếu Ngài muốn gọi con về nhà."

Chúng ta có sự bình an kỳ diệu biết rằng Đức Chúa Trời chấp nhận chúng ta, không căn cứ vào việc lành của chúng ta hoặc tài năng của chúng ta hoặc bất cứ điều gì khác chúng ta làm, nhưng chỉ vì đức tin của chúng ta trong Chúa Giêsu Christ. Tôi rất mừng rằng Đức Chúa Trời đã sử dụng sứ đồ Phao-lô để rao truyền chân lý này.

Chương 13

Ông Phi-e-rơ: Từ Sự Hồ Nghi Đến Sự Tin Tưởng

Phi-e-rơ đáp lời Ngài và nói, “Lạy Chúa, nếu quả là Ngài, xin truyền cho con đi trên mặt nước đến với Ngài.” Ngài đáp, “Hãy đến đây.” Phi-rơ bước ra khỏi thuyền, đi trên mặt nước, và đến với Đức Chúa Jesus.

Ma-thi-ơ 14:28-29

Bạn có từng kinh nghiệm những ngày khi tất cả mọi sự đều hồng và không làm ra gì hết không? Vào cuối ngày, bực bội, và không kết quả, bạn nhìn lại và tự hỏi, "Tôi đã làm được gì đây?"

Đó là kinh nghiệm của ông Phi-e-rơ một đêm kia, và điều xảy ra tiếp theo đặt ông vào một con đường mới hoàn toàn.

Với Lời Ngài

Đó là một đêm không có kết quả, không có thu hoạch. Suốt cả đêm, lên xuống bờ Ga-li-lê, họ đã thả lưới, nhưng kéo về trống rỗng. Họ biết những vùng biển này và đã thả lưới khắp chỗ như thường lệ, nhưng vẫn không có thành quả. Đến sáng họ thấy tất cả sự lao động cực nhọc của họ cả đêm chỉ là những rông biển bị mắc kẹt trong lưới.

Trong khi người chài lưới đang giặt lưới, họ nhìn thấy một đám đông dọc theo bờ, chen lấn nhau quanh một Người và cố gắng đến đủ gần để sờ đụng Người ấy. Trong khi họ đang nhìn, Người ấy đi ra khỏi đám đông và đến gần họ. Trước khi họ nhận ra Người ấy muốn làm gì, Người ấy đã bước vào thuyền của Si-môn. "Cho thuyền dang xa bờ một chút," Người ấy nói với Si-môn. Si-môn giặt mình nhưng tuân thủ, và khi ông đã đẩy thuyền hơi ra khỏi bờ, Người Lạ đó bắt đầu giảng dạy cho mọi người những điều về Đức Chúa Trời.

Si-môn lắng nghe chăm chú khi Người đó nói lời hy vọng, lời an ủi, tin mừng của một Đức Chúa Trời yêu thương loài người và quan tâm đến sự cứu rỗi của họ.

Khi Người đó giảng dạy xong – để lại một đám đông say đắm – chuyển sang Si-môn và nói: "Hãy chèo thuyền ra chỗ nước sâu và thả lưới xuống đánh cá."

Lời chỉ dẫn này có lẽ làm khó chịu ông Phi-e-rơ. Có lẽ ông nghĩ: người này, có lẽ không bao giờ đánh cá, muốn dạy tôi cách đánh cá. Câu trả lời lễ phép của ông Phi-e-rơ có lẽ là, "Tôi thật sự rất thưỡng thức những điều Thầy giảng về Đức Chúa Trời. Đó là rất hấp dẫn. Thầy là một thầy tốt, nhưng tôi là người đánh cá. Thầy có thể biết những điều về Đức Chúa Trời, nhưng tôi biết về nghề đánh cá. Và tôi phải nói với Thầy, giờ này thực sự không phải là giờ để đánh cá. Chúng tôi vất vả suốt đêm và không bắt được con nào." Rồi ông dừng lại, nhún vai, và nói thêm, "Nhưng bây giờ Thầy bảo vậy, con sẽ thả các lưới xuống."

Đó là một sự vâng phục với đức tin "mù quáng" – niềm tin tưởng mù quáng cạnh tranh với trí khôn. "Tôi sẽ làm điều đó chỉ vì Thầy bảo tôi. Đầu óc tôi nói nó sẽ là một nỗ lực vô ích vì bây giờ không có cá." Ông Phi-e-rơ cho lệnh này là ngu ngốc, tuy nhiên ông đồng ý, chỉ muốn để dãi cho Chúa Giêsu.

Nhưng để ý xem điều xảy ra: "Khi thả lưới xuống, họ bắt được rất nhiều cá đến nỗi các lưới gần đứt." (Lu-ca 5:6).

Ông Phi-e-rơ chưa bao giờ thấy cá nhiều như vậy. Đây là ước mơ trở thành sự thật cho một người suốt đời đánh cá. Ông rất phấn khởi, còn chưa lĩnh hội ngay lập tức điều gì đã xảy ra. Ông ra dấu cho Giacơ và Giảng đến giúp. Những người ấy đến, phụ kéo lưới lên, và đổ cá đầy hai thuyền, đến nỗi cả hai đều gần chìm. Và đột nhiên ông Phi-e-rơ nắm được: Người này không phải là thầy bình thường.

Vào thời điểm đó, ông Phi-e-rơ có được tia sáng đầu tiên về sự thật của Người này, một tia sáng le lói sau đó đã nổ bùng ra trong mặc khải khi ông tuyên bố về Chúa Giêsu, "Thầy là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống" (Ma-thi-ơ 16:16). Sự mặc khải tuyệt vời này đã bắt đầu lúc ông nhìn thấy trái của sự vâng phục Chúa Giêsu, một cách "mù quáng".

Nhìn Thấy Chân Lý

Kinh nghiệm đánh cá này làm ông Phi-e-rơ rất sửng sốt, ông quỳ xuống nơi chân Đức Chúa Jesus và nói, "Lạy Chúa, xin lìa khỏi con, vì con là một kẻ tội lỗi!" (Lu-ca 5:8). Khi nhận ra Chúa Giêsu, ông Phi-e-rơ nhận ra bản chất của mình. Điều này luôn luôn xảy ra khi chúng ta nhận biết Chúa Giêsu thật sự là ai.

Chúng ta không bao giờ nhìn thấy bản chất thực sự của mình cho đến khi chúng ta nhìn thấy mình trong ánh sáng của Chúa Giêsu. Chúng ta có một khuynh hướng coi mình cao hơn thực chất của mình. "Tôi không thật là xấu lắm. Đó là hoàn cảnh làm cho tôi có vẻ xấu. Đó là vợ tôi, bà ấy nắm giữ tôi lại, khiến tôi không thành công." Chúng ta có một khái niệm sai lầm về chính mình, và đánh giá mình quá cao.

Nhưng khi bạn nhìn thấy mình trong ánh sáng vinh quang của Đức Chúa Trời, tất cả đều thay đổi. Nếu bạn thấy một người tự hào và kiêu ngạo trong sự công chính của mình, thì bạn có thể xác định rằng họ chưa gặp Chúa Giêsu thực sự. Người say rượu và kỹ nữ còn có nhiều hy vọng đi vào thiên quốc hơn là những người đó. Vì đến khi bạn nhìn thấy sự thật về bản thân mình và nhận thấy mình là kẻ tội lỗi vô vọng, bất lực, thì bạn mới cầu xin lòng thương xót và ân sủng của Ngài.

Vấn đề là chúng ta thường nhìn vào chính mình trong ánh sáng của người khác. Khi tôi so sánh với bạn, thì tôi không xấu lắm. Nếu tôi nhìn vào gương trong phòng tắm dưới ánh sáng mờ mờ, tôi có vẻ khá đẹp trai – nhất là khi tôi không có đeo mắt kính. Nhưng khi nhìn mình trong gương dưới ánh sáng mặt trời, oi...! thật đáng buồn.

Quan điểm của bạn phụ thuộc vào ánh sáng nào mà bạn dùng để nhìn về chính mình. Khi bạn nhìn về mình trong ánh sáng của Chúa Giêsu Christ, đột nhiên mỗi nét xấu đều bị bộc lộ và phơi bày ra. Bạn nhìn thấy sự thật.

Hình ảnh của Chúa Giêsu thực sự làm cho ông Phi-e-rơ sợ hãi và ông kêu lên, "Lạy Chúa, xin lìa khỏi con, vì con là một kẻ tội lỗi!"

Tuy nhiên, Chúa Giêsu trả lời: "Đừng sợ. Từ nay trở đi người sẽ thành tay đánh lưới người." (Lu-ca 5:10). Ngay sau khi ông Phi-e-rơ thừa nhận tội lỗi của mình, Chúa tha thứ cho ông, tẩy sạch ông, và kêu gọi ông tới một chức nghiệp cao hơn.

Một Thành Công Vượt Qua Mọi Mong Ước

Tôi luôn luôn ngạc nhiên và sửng sốt mà nhìn thấy những người Đức Chúa Trời kêu gọi để đánh lưới người cho vương quốc của Ngài. Họ không phải là những loại người mà chúng ta sẽ chọn. Họ thường không phải là những người có giáo dục và ưu tú, sang trọng và tài

giỏi. Không, thường thường họ là những người lưu manh, nghiện rượu, hay cần xa ma túy.

Trong Công vụ Các Sứ Đồ đoạn 2, chúng ta thấy ông Phi-e-rơ thực hiện sự kêu gọi của Chúa. Trong cuộc rao giảng đầu tiên, khoảng 3,000 người tin nhận lời ông và chịu báp-têm. Trong đoạn 4 ông ném lưới một lần nữa và 5,000 người tin Chúa. ông Phi-e-rơ thực sự đã trở thành một tay đánh lưới người.

Ngày nay tại Biển Ga-li-lê, người chài lưới vẫn còn đánh cá để sinh sống. Bạn có thể thấy họ chèo ra biển trong những thuyền nhỏ và ném lưới, như ông Phi-e-rơ đã làm. Đó là một vùng nước rất đẹp, tràn đầy cá, và hàng ngàn người suốt các thế kỷ đã sinh sống với nghề đánh cá nơi đó. Họ đi ra mỗi buổi sáng và trở lại mỗi buổi tối để bán cá. Họ sống và chết, chỉ đánh cá mà thôi – họ chỉ tồn tại mà thôi, cuộc sống của họ không hơn thế.

Đó là cuộc sống của ông Phi-e-rơ trước khi gặp Chúa Giêsu. Tuy nhiên, vì ông hưởng ứng với lời kêu gọi của Chúa Giêsu Christ để đánh lưới người, danh ông nổi tiếng khắp thế giới. Một người chài lưới – thô sơ, đơn giản, bình thường, đã ảnh hưởng cả thế giới, có tầm quan trọng trong lịch sử, do bởi một hành động đơn giản của sự vâng lời. Khi ông Phi-e-rơ nhìn thấy vô số cá trong lưới mình, ông biết nó không phải do kỹ thuật của mình. Đó là do sự vâng phục lệnh của Chúa.

Những nỗ lực tốt nhất của chúng ta có thể chỉ dẫn tới một lưới trống rỗng. Chúng ta có thể đánh cá suốt đêm và không được gì. Nhưng khi Đức Chúa Trời hướng dẫn chúng ta và chúng ta vâng phục bởi đức tin, chúng ta có thể có những thành công vượt ra ngoài những mơ ước cao nhất, và sự tưởng tượng đẹp nhất.

Tôi nghĩ lại những năm hầu việc đầu tiên khi tôi thả lưới ra và không bắt được gì. Rồi thành linh, khi tôi ném ra một lần nữa, lưới trở về đầy đặn, quá đầy đến nỗi nó khó mà kéo về. Tôi không nhận thấy tôi đã làm gì khác với lần trước. Vì vậy, tôi bắt đầu nhận ra chỉ có một lý do duy nhất – đó là ý định của Chúa.

Thật là một sự khác biệt lớn lao khi Đức Thánh Linh bắt đầu hướng dẫn cuộc sống của chúng ta! Chúng ta không còn dựa vào kinh nghiệm, khả năng, hoặc sự hiểu biết về bản chất con người. Thay vì

đó, bởi đức tin, chúng ta tuân theo lệnh của Chúa. Và vì vậy chúng ta kinh nghiệm được sự thành công vượt ra ngoài tất cả hy vọng ngông cuồng nhất của chúng ta.

Kết quả là Ngài được vinh quang và công trạng cho sự thành công. Bạn chỉ có thể nói rằng Ngài là Chủ của cá, vùng biển và vũ trụ, và Ngài đã làm những gì Ngài đã định ý. "Nguyên Chúa được vinh quang về những việc lớn lao Ngài đã làm."

Đức Tin và Lời Ngài

Câu chuyện này dạy chúng ta rằng đức tin hành động trên lời của Chúa, ngay cả khi lời đó dường như trái với kinh nghiệm và sự hiểu biết của chúng ta. Đức tin hành động trên Lời của Chúa, lệnh của Chúa, mặc dù nó có vẻ mâu thuẫn với sự hiểu biết và kiến thức của chúng ta về hoàn cảnh trước mặt.

Nếu ông Phi-e-rơ đi theo bản năng của mình, ông sẽ trở về nhà, đi ngủ và hy vọng ngày hôm sau được may mắn hơn. "Nhưng vì Ngài bảo vậy, con sẽ làm."

Đức Chúa Trời có thể dùng bất cứ người nào để phục vụ Ngài – làm tay đánh lưới người. Những người bình thường như người đánh cá, thợ sửa xe, người bán hàng, và các bà nội trợ. Đức Chúa Trời dùng người giống như chúng ta. Những người tầm thường và đơn giản sẽ có thể làm công việc lạ thường cho Ngài.

Chúa nói gì với bạn? Nó có lẽ không hợp lý đối với bạn. Ngài có thể nói, "Hôm nay Ta muốn con làm chứng cho mẹ con một lần nữa."

Bạn nói, "Nhưng Chúa ơi, con đã làm chứng nhiều lần, và lần cuối cùng mẹ con rất khó chịu, và bảo con không được nói chuyện về Chúa Giêsu nữa."

"Chúa ơi, con cực nhọc cả đêm mà không được gì." Tuy vậy, lần này có lẽ là khác!

Chúa đang chỉ dẫn bạn làm gì? Ngài có thể bảo bạn làm cùng một điều mà bạn đã cố gắng làm nhưng không thành công. Lập đi lập lại cùng một điều mà hy vọng đạt được kết quả khác có vẻ không hợp lý. Tôi đã đánh cá suốt đêm và không bắt được gì. Nhưng nếu Chúa bảo bạn thả lưới xuống, bạn nên làm theo, và xem Ngài sẽ làm gì.

Lệnh của Chúa luôn đòi hỏi một sự lựa chọn: chúng ta có thể tranh luận hoặc chúng ta có thể tuân lệnh. Ông Phi-e-rơ rơi vào chính giữa. Ông tranh luận, nhưng sau đó ông vâng lời. Hãy cho nó là vâng lời bất đắc dĩ, hoặc đức tin chưa hoàn toàn. Đôi khi chúng ta chọn sự tranh luận. Nhiều lần tôi nói, "Lạy Chúa, con biết nó sẽ không thành. Con đã thử rồi. con biết mà." Như vậy thì tôi không bao giờ đi đến giai đoạn thứ hai, là: "nhưng với Lời Ngài, con sẽ thả lưới." Và kết quả là, tôi bỏ lỡ sự thành công mà Đức Chúa Trời muốn tôi được hưởng.

Hãy vượt khỏi sự tranh luận, đi đến sự vâng lời thúc đẩy bởi đức tin, và khám phá những gì Đức Chúa Trời muốn làm trong cuộc sống của bạn.

Đi Trên Mặt Nước

Giống như chúng ta, ông Phi-e-rơ cũng có sự thắng lợi trong đức tin và thất bại trong sự nghi ngờ. Đôi khi ông kinh nghiệm cả hai trong cùng một lúc.

Khi ông Phi-e-rơ và các môn đồ chèo thuyền qua biển Ga-la-li vào đêm và bị sóng đánh, vì ngược gió. Chúa Giêsu đã ở lại trên núi và họ không biết Ngài sẽ gặp họ ở bờ kia bằng cách nào. Tuy nhiên, vào khoảng bình minh, họ thấy một hình bóng đi trên mặt biển đến với họ, các môn đồ hoảng sợ hét lên, "Ma kìa!"

Chúa Jesus liền phán với họ, "Hãy yên lòng. Ta đây. Đừng sợ."

Đối với ông Phi-e-rơ đó là đủ rồi. Sợ hãi rời khỏi ông và ông đột nhiên cảm thấy tràn đầy niềm tin. Ông nói, "Lạy Chúa, nếu quả là Ngài, xin truyền cho con đi trên mặt nước đến với Ngài." Đó là một yêu cầu tuyệt vời. Không môn đồ nào khác thậm chí nghĩ đến cầu xin một điều như vậy, chỉ có ông Phi-e-rơ. Và Chúa đáp, "Hãy đến đây."

Ông Phi-e-rơ bước ra khỏi thuyền và đặt chân trên nước – ông không chìm!. Ông chắc chắn cảm thấy phấn khởi vô cùng khi ông bắt đầu đi đến với Chúa Giêsu trên mặt nước. Miễn là ông giữ tầm nhìn trên Chủ mình, ông vẫn tiếp tục di chuyển trên lộn sóng. Nhưng một khi ông bắt đầu để ý gió hú, nỗi sợ hãi tràn ngập ông và ông bắt đầu chìm xuống.

Ông la lên, "Chúa ôi! Xin cứu con!"

Đức Chúa Jesus liền đưa tay ra, nắm lấy ông, và nói, "Hỡi người yếu đức tin! Sao ngươi còn nghi ngờ?" (Ma-thi-ơ 14:25-31).

Trong một lúc, ông Phi-e-rơ thực hành đức tin và thực sự đi trên mặt nước. Miễn là ông giữ mắt mình vào Chúa Giêsu, lướt qua những lượn sóng có vẻ dễ dàng. Nhưng sau đó ông lắng nghe tiếng gió hú và cảm thấy nước biển lạnh phun lên mặt, và nhận thấy không có những tấm ván vững chắc của chiếc thuyền dưới chân mình. Ông bắt đầu nhìn xung quanh và nghĩ, "Tôi đang làm gì đây?" Vào lúc đó đức tin của ông bay hơi và ông bắt đầu lao xuống đáy biển.

Ông la lên, "Chúa ôi! Xin cứu con!"

Có lẽ Chúa Giêsu cười khúc khích mà nói, "Ồ, người yếu đức tin. Tại sao con nghi ngờ? Con bắt đầu rất giỏi, có gì khiến con mất đi sự tin tưởng?"

Sự khác biệt giữa đức tin và nghi ngờ là tại nơi mà chúng ta giữ tầm nhìn của mình. Mỗi người chúng ta đều phải đối mặt với tình huống hàng ngày mà có thể chìm chúng ta. Rất dễ dàng mà nhìn vào hoàn cảnh. Chúng ta nhìn bên phải và bên trái và nhìn thấy những con sóng hung dữ hai bên. Khi chúng ta tập trung vào vấn đề, chúng ta bắt đầu chìm.

Chúng ta cần phải giữ cặp mắt của mình vào Chúa, là Chủ điều khiển biển, gió và sóng. Miễn là ông Phi-e-rơ cố định mắt mình vào Chúa Giêsu, ông có thể đi trên mặt nước ào ạt. Nhưng khi ông đã rời mắt khỏi Chúa Giêsu và bắt đầu tập trung vào gió và sóng, ông bị chìm như một hòn đá. Chúng ta cũng không khác.

Tôi nghĩ ông Phi-e-rơ rất khôn. Khi ông bắt đầu chìm, ông biết phải kêu cầu ai, "Lạy Chúa, cứu con!" Tôi cũng đã ở trong cùng một tình huống; bao nhiêu lần tôi đã la lên, "Ồ, Chúa, cứu con!" Và giống như ông Phi-e-rơ, tôi cũng đã kinh nghiệm bàn tay nhân từ và cứu rỗi của Chúa Giêsu. "O, người ít đức tin, tại sao con nghi ngờ? Đây là tay của Ta, hãy để Ta giúp con ra khỏi tình trạng hỗn độn này."

Tôi Không Biết Người Đó

Đây có vẻ lạ lùng khi một người có thể tuyên bố Chúa Giêsu là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, và, hầu như trong hơi thở tiếp theo, quả trách Chúa Giêsu về ý định của Ngài để thực hiện công việc mà vì đó

Ngài đã đến thế gian (Ma-thi-ơ 16:16, 22). Đó là ông Phi-e-rơ, đôi khi đu đưa giữa đức tin và nghi ngờ, tin và không tin.

Trước khi Chúa Giêsu bị bắt, ông Phi-e-rơ mạnh dạn tuyên bố rằng trong khi tất cả các môn đồ khác có thể rời bỏ Chúa trong tình huống khó khăn, ông sẽ không bao giờ làm như vậy. Ông không thể tưởng tượng mình sẽ sa ngã trong đức tin như vậy. "Lạy Chúa, con đã sẵn sàng đi vào tù, sẵn sàng chết với Ngài." Đừng tưởng ông Phi-e-rơ giả dối. Ông rất ngay thật về những gì ông nói. Trong lòng của ông, ông đã cảm thấy sẵn sàng vào tù và thậm chí chết cho Chúa Giêsu. Ông giống như chúng ta khi chúng ta hứa với Chúa một cách chân thành, táo bạo. Chúa Giêsu, biết rõ hơn, nói với ông Phi-e-rơ rằng trước khi đêm đã kết thúc, ông sẽ phủ nhận biết Ngài – không phải một lần, không phải hai lần, nhưng ba lần. Ông Phi-e-rơ không tin. "Tôi sẽ không bao giờ làm điều đó", ông nhấn mạnh.

Rồi đến Chúa Giêsu bị bắt, những cánh binh đèn thò, giáo, kiếm, tiếng la hét, ngọn đuốc, và sợ hãi. Các môn đồ đều bỏ rơi Chúa Giêsu và chạy trốn – bao gồm cả ông Phi-e-rơ.

Tuy nhiên, ông Phi-e-rơ không có chạy mất. Ông đi theo Chúa cách một khoảng xa xa, cố gắng giấu giếm mình. Trong đêm dài đó, ba nhân chứng xác định ông Phi-e-rơ, và mỗi lần ông đều từ chối biết Chúa. Trong lần cuối cùng, một con gà cất tiếng gáy, như Chúa Giêsu đã dự đoán. Ông Lu-ca cho chúng ta biết rằng tại đúng thời điểm đó, Chúa nhìn ông Phi-e-rơ – và ông khóc lóc cay đắng.

Cái nhìn của Chúa Giêsu là như thế nào? Đó có phải là một cái nhìn quở trách không? Tôi nghĩ không. Tôi nghĩ đó là một cái nhìn mà nói, "Phi-e-rơ, Ta hiểu. Và Ta vẫn thương con." Tôi tin rằng Chúa nhìn ông với con mắt yêu thương, có lẽ là tình yêu thương sâu sắc nhất ông Phi-e-rơ bao giờ nhìn thấy. Và nó đã làm nứt nở lòng ông Phi-e-rơ.

Kinh Thánh nói, "Bạn không biết rằng lòng nhân từ của Đức Chúa Trời cốt để bạn có cơ hội ăn năn sao?" (Rô-ma 2:4). Nếu ai đối xử với bạn một cách gay gắt, ngay lập tức bạn có xu hướng bảo chữa bảo vệ chính mình, biện minh cho hành động mình. Nhưng khi một người đặt tay trên vai bạn và nói, "Tôi hiểu và tôi sẽ cầu nguyện cho bạn. Tôi thương bạn như anh em tôi" – đó sẽ tan vỡ bạn, tan chảy

lòng của bạn. Bạn sẽ không có phòng thủ. Và tôi nghĩ rằng đó chính là cái nhìn của Chúa Giêsu.

Ngay khi ông Phi-e-rơ nhìn thấy cái nhìn thương xót và tình yêu của Chúa Giêsu, ông chạy ra và khóc lóc cay đắng. Ông đã thất bại hoàn toàn!

Ông chắc chắn tự hỏi, tôi sẽ luôn luôn thất bại không?

Đức Chúa Trời có lẽ sẽ trả lời, "Không, Phi-e-rơ. Trong một vài ngày, con sẽ nhận được sức mạnh và cuối cùng con sẽ là nhân chứng mà Ta muốn." Lúc đó có lẽ ông Phi-e-rơ rất chán nản đến nỗi ông sẽ không tin một lời hứa như vậy. Tuy nhiên, sau ngày Ngũ Tuần, khi Đức Thánh Linh giáng xuống và tràn đầy ông, ông phát giác rằng tất cả đều đã thay đổi.

Người Què Được Bước Đi

Chúng ta có thể thấy ông Phi-e-rơ chuyển từ lòng nghi ngờ đến đức tin qua một cuộc gặp gỡ tại cổng đền thờ. Khi ông và ông Giăng bước vào đền thờ, họ gặp một người đã bị què từ khi sinh ra. Mỗi ngày bạn y khiêng y từ nhà y đến Cổng Đẹp để y có thể xin tiền từ khách tham viếng đền thờ.

Ngay cả đến ngày nay ở Trung Đông, bạn có thể thấy những người ăn xin, như người này. Những người tàn tật ngồi gần cổng Đa-mách hoặc cổng Thánh Ê-tiên, xin tiền từ những người đi vào thành Giê-ru-sa-lem cũ.

Khi người này thấy ông Phi-e-rơ và ông Giăng sắp sửa đi vào đền thờ, y xin họ bố thí. Ông Phi-e-rơ quay lại và nói với y, "Hãy nhìn chúng tôi!" Vậy y nhìn chăm chăm họ, hy vọng sẽ nhận được gì, và ông Phi-e-rơ nói tiếp, "Bạc và vàng tôi không có, nhưng điều tôi có, tôi cho ông: Nhân danh Đức Chúa Jesus Christ ở Na-xa-rét hãy đứng dậy và bước đi." Rồi ông Phi-e-rơ cúi xuống, nắm lấy tay phải y, và đỡ y dậy. Ngay lập tức hai bàn chân và các mắt cá của ông được vững mạnh. (Công Vụ Các Sứ Đồ 3:3-7).

Đây là một người khoảng 40 tuổi đã chưa bao giờ bước được một bước cả đời mình. Tất cả dân Giê-ru-sa-lem đều biết y vì họ thấy y xin bố thí mỗi ngày tại cùng một chỗ. Ông Phi-e-rơ nói với người này một lời của đức tin và một phép lạ chữa lành xảy ra ngay tại chỗ.

Chúa Giê-su đã phán với các môn đồ của Ngài, "Các ngươi nhân danh Ta cầu xin bất cứ điều chi, Ta sẽ làm cho, để Cha được tôn vinh nơi Con" (Giăng 14:13). Và bây giờ các môn đồ, đã từng sợ hãi và nghi ngờ, bắt đầu thực hành đức tin để rút quyền năng của Chúa Giêsu Christ.

Tôi tin rằng đó cần rất nhiều đức tin để ông Phi-e-rơ nắm tay và đỡ ông ấy đứng dậy. Bạn có thể tưởng tượng mình làm điều đó không? Bạn nghĩ ý tưởng gì trải qua đầu óc của ông Phi-e-rơ? Tôi biết tôi sẽ nghĩ gì trong đầu óc tôi: "Tôi hy vọng anh chàng này đứng được. Tôi hy vọng y không sụp ngã. Tôi không muốn bị buộc tội tàn nhẫn với người tàn tật nếu y ngã gục."

Ông Phi-e-rơ không cần phải lo. Người què bắt đầu nhảy vọt, đi vào đền thờ với hai môn đồ, vừa đi, vừa nhảy, vừa ca ngợi Đức Chúa Trời. Hãy nhớ rằng, người này 40 tuổi đã chưa bao giờ bước đi cả đời y. Và thành linh y có khả năng không chỉ đi bộ, nhưng cũng nhảy và vọt. Chắc chắn y cảm thấy rộn ràng khắp mình về phép lạ này.

Tất nhiên, người dân trong đền thờ nhìn thấy, và tất cả đều đã chạy đến để xem chính mắt những gì đã xảy ra. Tin này lan truyền một cách nhanh chóng, và hàng trăm, có thể hàng ngàn người, đàn ông và đàn bà, đã tràn ngập vào Hành Lang Sa-lô-môn để xem những gì Đức Chúa Trời đã làm.

Ông Phi-e-rơ và ông Giăng thấy rằng những người coi họ như chính họ là nguồn phép lạ. Ông Phi-e-rơ không thể cho phép một sự hiểu lầm lớn lao như vậy. Vì thế, ông ngay lập tức tách mình và ông Giăng ra từ phép lạ đó.

"Tại sao anh chị em nhìn chăm chú vào chúng tôi như thể tự chúng tôi có quyền phép gì hoặc có đạo hạnh gì có thể làm cho người này bước đi?" Ông hỏi. "Chúng tôi không có can hệ gì với quyền phép này. Chính là Đức Chúa Trời chữa lành người này. Chúng tôi không có quyền năng hơn các anh chị em."

Đức Chúa Trời dùng những người không bao giờ tìm kiếm vinh quang hay danh tiếng cho chính mình. Họ đều đã đi đến thập tự giá. Họ không thu hút người khác, và họ cũng không muốn thu hút người khác. Mục tiêu chủ yếu nhất và mong muốn ưu việt của họ là đem lại

vinh hiển cho Con Đức Chúa Trời. Và vì vậy, ông Phi-e-rơ lập tức hướng dẫn đám đông đến Chúa Giêsu.

Ông Phi-e-rơ tuyên bố mạnh mẽ rằng chính là qua đức tin trong danh Chúa Giêsu Christ mà người què này nhận được sức mạnh để bước đi. Nhưng ông không dừng tại đó. Ông Phi-e-rơ không muốn bất cứ ai nghĩ ông là "một người có đức tin tuyệt vời!" cho nên ông Phi-e-rơ từ chối lấy công trạng về đức tin của mình. Ông nói đó là "đức tin thông qua Ngài" (Công Vụ Các Sứ Đồ 3:16). Chúa Giêsu là Đấng Khởi Đầu và Đấng Hoàn Tất đức tin của chúng ta (Hê-bơ-rơ 12:2.) Sứ đồ Phao-lô cho chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời đã ban cho mỗi người một số lượng đức tin (Rô-ma 12:3). Trong 1 Cô-rinh-tô 12:9, đức tin được liệt trong số những ân tứ của Thánh Linh. Ông Phi-e-rơ nói rằng phép lạ này tiêu biểu cho sự thực hành ân tứ của Đức Chúa Trời.

"Chúa ban cho tôi đức tin. Tôi không có khả năng chữa lành người què. Chính là đức tin từ Ngài mà người này đã được lành mạnh trong cơ thể, như tất cả các bạn chính mắt đã thấy." Ông quay sự chú ý ra khỏi chính mình và hướng về Chúa Giêsu Christ – rồi ông lợi dụng sự kiện này để kêu gọi dân chúng đi vào một mối quan hệ cá nhân với Chúa. Ông nói, "Vậy anh chị em hãy ăn năn, hãy trở về với Đức Chúa Trời để tội lỗi của anh chị em được xóa đi" (Công Vụ Các Sứ Đồ 3:19).

Oi, tôi thích chữ, "xóa đi" biết bao, nhất là về tội lỗi của tôi. Bạn không cần phải mang theo cảm giác tội lỗi của quá khứ. Bạn không cần phải gánh vác cảm giác bị kết án. Chúa sẽ xóa bỏ quá khứ bản thủ của bạn, tất cả, khi bạn đến với Chúa Giêsu qua đức tin đơn giản trong danh Ngài.

Khi bạn đi vào một mối quan hệ với Chúa Giêsu bởi đức tin, sự hiện diện của Chúa sẽ làm cho bạn được "tươi mới". Đó thật là một điều vinh hiển. Mặc dù có lúc khi tôi bắt đầu giảng đạo tôi cảm thấy mệt mỏi thể chất, khi giảng xong tôi luôn luôn cảm thấy được củng cố và tươi mới, chỉ vì tôi đã đi vào sự hiện diện của Chúa. Đó là những gì đức tin trong danh Ngài có thể làm cho mọi người chúng ta.

Một sự Mạnh Dạn Mới

Không phải tất cả mọi người đều vui mừng về sự chữa lành của người què. Khi các chính quyền tôn giáo trong Giê-ru-sa-lem nghe rằng ông Phi-e-rơ làm nổi bật danh Chúa Giêsu, họ triệu ông đến hội đồng của họ, hầu để hăm dọa ông câm miệng về người Na-xa-rét (Chúa Giêsu Christ).

Lúc này, sự nghi ngờ của ông Phi-e-rơ đã tiêu tan. Đó sẽ xảy ra khi bạn được đầy dẫy Đức Thánh Linh. Sức mạnh của Đức Chúa Trời đã giáng trên ông Phi-e-rơ và giờ đây ông có thể làm chứng rành mạch cho Chúa Giêsu Christ, chính như Chúa Giê-Su đã dự đoán.

Này, điều này không phải là tự nhiên cho ông Phi-e-rơ. Hội đồng bản thiêu này đã đe dọa ông trước khi ông được đầy dẫy Đức Thánh Linh. Ông đã từ chối Chúa mình ba lần. Nhưng bây giờ ông đứng giữa hội đồng với sự nguy hiểm của sinh mạng mình và ông tuyên bố, "Xin mọi người trong quý vị và toàn dân Y-sơ-ra-ên hãy biết rằng: ấy là nhờ danh của Đức Chúa Jesus Christ người Na-xa-rét, Đáng quý vị đã đóng đinh trên cây thập tự, Đáng Đức Chúa Trời đã làm cho sống lại từ cõi chết, chính nhờ danh Ngài mà người này được mạnh khỏe và đứng trước mặt quý vị đây" (Công Vụ Các Sứ Đồ 4:10).

Thật là một sự biến đổi tuyệt vời! Sự khác biệt to lớn biết bao khi được đầy dẫy Thánh Linh.

Các nhà lãnh đạo tôn giáo ra lệnh cấm ông Phi-e-rơ và ông Giảng nhân danh Đức Chúa Jesus để nói hay dạy cho ai, nhưng tất nhiên những lời đe dọa không hiệu lực. Những người được đầy dẫy Đức Thánh Linh không thể bị bịt miệng – không cách nào.

Ông Phi-e-rơ đáp, "Quý vị cấm chúng tôi nói, nhưng Đức Chúa Trời đã bảo chúng tôi nói. Xin quý vị hãy nghĩ xem, như thế nào là đứng trước mặt Đức Chúa Trời, chúng tôi phải nghe lời quý vị hơn là nghe lời Đức Chúa Trời chẳng? Xin quý vị hãy suy xét đi. Về phần chúng tôi, chúng tôi sẽ không vâng lời quý vị nhiều hơn Đức Chúa Trời. Vì chúng tôi không thể không nói những gì chúng tôi đã thấy và nghe."

Đúng như họ đã nói, ông Phi-e-rơ và các môn đồ khác tiếp tục làm chứng về Chúa Giêsu Christ. Và đúng như các nhà lãnh đạo tôn giáo đã cảnh cáo, họ bắt môn đồ và đánh đập chúng. Và các môn đồ đáp ứng như thế nào?

Họ Vui Mừng

Nào, giả sử bạn bị đánh đập vì cố làm chứng cho Chúa Giêsu Christ, thì bạn sẽ làm gì? Chúng ta sẽ rất dễ bị chán nản mà nói, "Oi, xong rồi. Tôi sẽ không bao giờ làm chứng nữa." Nhưng các môn đồ vui mừng, "Ồ, Chúa ơi, Ngài thật tốt mà kể chúng con xứng đáng để chịu khổ nhục vì danh Ngài!"

Làm thế nào có thể ngăn chặn những người như thế? Không thể nào – không thể ngăn chặn họ với sự đe dọa, đánh đập, thậm chí tử đạo. Những người như vậy là không bao giờ ngăn cản được.

Ông Phi-e-rơ đã thay đổi rất nhiều kể từ những ngày khi ông bày tỏ sự nghi ngờ thay vì đức tin. Sự khác biệt đó là do bởi việc làm của Đức Thánh Linh. Tự mình chúng ta không thể làm gì cả. Nhưng với Đức Chúa Trời, mọi sự đều có thể xảy ra. Một khi ông Phi-e-rơ phát hiện chân lý này, tất cả đều thay đổi. Ông đã hoàn thành cuộc hành trình từ nghi ngờ đến đức tin.

Chương 14

Một Người Lính và Một Người Mẹ: Đức Tin Vĩ Đại

“Ngay cả trong dân Y-sơ-ra-ên Ta cũng chưa thấy ai có đức tin lớn như người này.”

Ma-thi-ơ 8:10

“Hỡi bà kia, đức tin của người lớn thay! Việc phải xảy ra như người mong muốn.”

Ma-thi-ơ 15:28

Chỉ có 2 lần trong cả 4 cuốn sách Phúc Âm mà Chúa Giêsu ngợi khen người nào về đức tin lớn của họ – cả 2 lần đều là người ngoại bang được khen ngợi. Ngài không bao giờ ngợi khen môn đồ của Ngài về đức tin lớn lao, hay tư tế hay người Lê-vi nào, hoặc thành viên nào của hội đồng. Người mà Chúa lựa chọn để thể hiện đức tin lớn là một người lính La Mã và một người phụ nữ Syro-Phoenician từ Ca-na-an.

Bạn thấy không? Đức tin không có can hệ gì với địa vị, danh hiệu hoặc dòng máu.

Người có Quyền Uy

Mấy lần sách Tân Ước đề cập đến những người lính La Mã ưu tú gọi là đại đội trưởng, và mỗi lần họ được mô tả trong một ánh sáng tích cực. Mỗi quân đoàn La Mã có 6,000 binh sĩ, được chia thành 60 đội, mỗi đội 100 lính, chỉ huy bởi một đội trưởng. Đội trưởng là cùng cấp bậc với thượng sĩ, là thành viên ưu tú của quân đội La Mã. Họ là người được chọn lựa riêng biệt – có danh dự và trình độ cao.

Một ngày nọ, Chúa Giêsu vào thành Ca-phác-na-um và thấy một nhóm trưởng lão từ hội đường địa phương đang chờ đợi Ngài. Họ đến với một nhiệm vụ khẩn cấp từ một đội trưởng La Mã mà họ rất tôn trọng.

Các trưởng lão nói với Chúa Giêsu rằng viên đội trưởng này có một người đầy tớ yêu thích bị bệnh liệt nghiêm trọng. Bệnh liệt là một bệnh ăn mòn khớp xương khắp cơ thể, gây sự đau đớn khủng khiếp,

làm người bệnh tê liệt và tàn tật. Trong trường hợp này, đầy tớ này đã bệnh nặng gần chết.

Khi nghe tin Đức Chúa Jesus có quyền năng chữa bệnh, viên đội trưởng phái các trưởng lão Do-thái mời Ngài đến chữa bệnh cho đầy tớ của ông. Một mối quan hệ đặc biệt đã phát triển giữa viên đội trưởng La Mã này và các nhà lãnh đạo Do Thái, vì ông đã xây hội đường cho họ. Các trưởng lão khẩn thiết nài xin Ngài nhậm lời yêu cầu của ông vì ông thương dân Y-sơ-ra-ên và rất xứng đáng Chúa làm ơn lắm.

Có thể một trong các quan chức người Do Thái đến với Chúa Giêsu là Giai-ru, người quản lý hội đường Ca-phác-na-um (Lu-ca 8:40-56). Các quan chức tôn giáo mô tả viên đội trưởng này là một người khác thường, với nhiều đặc điểm thuộc linh đáng khen.

Chúa Giêsu thừa nhận sự yêu cầu của người lính và đi với các nhà lãnh đạo giáo đường Do Thái đến nhà người lính. Tuy nhiên Khi Ngài đến gần nhà, viên đại đội trưởng phái các bạn ông ra đón Ngài và nói,

“Lạy Chúa, tôi không dám phiền Ngài hơn nữa, vì tôi không *xứng đáng* để rước Ngài vào nhà tôi. Tôi thậm chí không nghĩ rằng tôi *xứng đáng* để đến gặp Ngài, nhưng chỉ mong được Ngài phán một lời thì đầy tớ của tôi sẽ được lành. Vì chính tôi, tuy ở dưới quyền người khác, nhưng cũng có các binh sĩ dưới quyền tôi. Tôi bảo người này, 'Đi!' thì người ấy đi; tôi bảo người kia, 'Đến!' thì người ấy đến; tôi bảo đầy tớ của tôi 'Hãy làm điều này,' thì người ấy làm điều đó” (Lu-ca 7:6-8).

Trong khi các trưởng lão Do Thái miêu tả viên đội trưởng là một người "xứng đáng", ông nói về mình, "Tôi không xứng đáng để rước Ngài vào nhà tôi." Hai chữ "xứng đáng" trong đoạn này thực ra là hai chữ khác nhau trong tiếng Hy Lạp. Viên đội trưởng thực sự nói rằng, "Tôi không có khả năng tiếp đãi Ngài." Theo phong tục, người Do Thái không được đi vào nhà của dân ngoại. Trong khi tôi chắc chắn rằng Chúa Giêsu sẽ bước vào nhà của viên đội trưởng nếu ông không phái sứ giả đến; có lẽ ông nhận ra rằng điều này sẽ kích động sự tranh cãi giữa Chúa Giêsu và người Do Thái. Vì vậy, ông nói, "Tôi không xứng đáng rước Ngài vào nhà tôi."

Tuy nhiên, khi ông nói, "Tôi thậm chí không nghĩ rằng tôi xứng đáng để đến gặp Ngài", ông dùng một chữ khác nhau. Đây, ông dùng cùng một chữ mà các trưởng lão Do Thái dùng để mô tả ông là một người xứng đáng. Vậy, chúng ta có quan điểm của các trưởng lão và quan điểm của chính ông về ông. Họ gọi ông là một người xứng đáng, nhưng, ông nói, "Tôi không xứng đáng đến gặp Ngài."

Sự khiêm nhường luôn luôn được Đức Chúa Trời để ý. Và đức tin cũng vậy. Và người lính La Mã này đã có cả hai, một cách lớn lao.

Viên đội trưởng nói với Chúa Giêsu, "Tôi biết về quyền thế. Tôi cũng là một người ở dưới quyền người khác" – nhận thức rằng Chúa Giêsu truyền đạo dưới quyền của Đức Chúa Cha.

Một người cai trị giỏi là một người hiểu rằng mình cũng dưới sự cai trị của người khác – hành động trong vòng luật pháp. Đúng, ông có quyền, nhưng không phải là quyền tối cao. Ông phục vụ dưới một quyền cao hơn.

Là một quân nhân, viên đội trưởng hiểu về cấp bậc. Và ông đã nhận ra Chúa Giêsu là một Người có cả uy quyền và quyền năng. Ông nói, "Tôi hiểu quyền của Ngài trong lĩnh vực thuộc linh, tôi cũng nhận thức quyền của Ngài trong lĩnh vực vật lý. Vì vậy, tôi biết Ngài có quyền chỉ phán một lời thì đầy tớ tôi sẽ được lành, Ngài không cần đi đến nhà tôi. Tôi biết rằng Ngài chỉ cần ra lệnh là đầy tớ tôi sẽ được hồi phục. Cũng như tôi có thể ra lệnh cho một người đầy tớ tới và y sẽ tới, cho nên Ngài có thể ra lệnh cho bệnh tật này đi và nó sẽ đi."

Chúa Giêsu lấy làm lạ mà tìm thấy đức tin lớn lao như vậy trong lòng của một viên đội trưởng La Mã. Lu-ca nói rằng Chúa Giêsu ngạc nhiên về người lính này, quay lại và nói với đám đông đang theo Ngài, "Ta nói với các ngươi, ngay cả trong dân Y-sơ-ra-ên, Ta cũng chưa thấy ai có đức tin lớn như vậy!" (Lu-ca 7:9).

Chúa Giêsu đã ở với môn đồ Ngài khá lâu, và Ngài chưa thấy đức tin như vậy trong họ. Ngài cũng đã có một vài cuộc gặp gỡ với các nhà lãnh đạo tôn giáo Do Thái, nhưng Ngài cũng không thấy đức tin lớn trong họ. Ngài đã tương tác với đủ loại người, nhưng không bao giờ phát hiện loại đức tin như người lính La Mã này đã bày tỏ.

Ma-thi-ơ chép rằng Chúa Giêsu nói với các đại diện của viên đội trưởng, "Ngươi hãy về đi. Ngươi tin như thế nào, ngươi sẽ được như

vậy." (Ma-thi-ơ 8:13). Khi bạn bè của viên đội trưởng trở về nhà ông, họ thấy người bệnh đã lành hoàn toàn. Ma-thi-ơ tái bút rằng Chúa Giêsu phán,

"Ta nói với các người, từ phương đông, phương tây, nhiều người sẽ đến ngồi dự tiệc với Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp trong vương quốc thiên đàng. Nhưng những kẻ mang danh là con dân trong vương quốc sẽ bị quăng ra chỗ tối tăm, nơi có khóc lóc và nghiến răng." (Ma-thi-ơ 8:11-12).

Sự chết không phải là sự kết thúc của sự tồn tại của chúng ta – cuộc sống tiếp tục. "Theo như đã định cho loài người, ai cũng phải chết một lần, và sau đó sẽ bị phán xét" (Hê-bơ-rơ 9:27). Người tín đồ trong Chúa Giêsu Christ có thể mong đợi được hưởng vương quốc của Đức Chúa Trời và ngồi với Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp và tận hưởng cuộc đàm thoại tuyệt vời với họ về sự thành tín và vinh hiển của Đức Chúa Trời. đó sẽ là một kinh nghiệm tuyệt vời.

Không phải tất cả mọi người đều được thấy hay được thưởng thức vương quốc của Đức Chúa Trời. Chú ý rằng Ma-thi-ơ, và không phải Lu-ca, chép rằng, "những kẻ mang danh là con dân trong vương quốc sẽ bị quăng ra chỗ tối tăm, nơi có khóc lóc và nghiến răng." "Ma-thi-ơ viết phúc âm cho người Do Thái, trong khi Lu-ca viết phúc âm cho các dân ngoại. Ma-thi-ơ, do đó, đề ra một lời cảnh báo nghiêm trọng cho người dân của mình: Có một vương quốc vĩnh cửu của Đức Chúa Trời và một vương quốc vĩnh cửu của bóng tối, và mỗi người sẽ đi đến một trong hai nơi. Bạn là người duy nhất sẽ xác định bạn sẽ sống đời đời ở nơi nào. Chỉ vì bạn được sinh ra là một người Do Thái không dành riêng cho bạn một chỗ ở trên trời. Chỉ vì bạn giữ ngày Sa-bát và đi đến giáo đường Do Thái không có can hệ gì đến số phận đời đời của bạn. Mối quan hệ của bạn với Chúa Giêsu Christ là như thế nào? Bạn có đặt niềm tin của bạn vào Ngài không? Bạn đã cầu xin Ngài tha thứ cho tội lỗi của bạn chưa? Chỉ những người có mối quan hệ cứu rỗi với Chúa Giêsu Christ, bởi ân điển qua đức tin, sẽ nhìn thấy vương quốc của Đức Chúa Trời.

Chúa Giêsu ngạc nhiên về đức tin của viên đội trưởng và nói Ngài chưa tìm thấy ai như vậy ở Y-sơ-ra-ên. Ngài thật đã tìm thấy một người nữa – nhưng cũng không là người Y-sơ-ra-ên.

Một Đức tin Đặc Thắng

Chúa Giêsu thường quở trách những người thiếu đức tin – ngay cả các môn đồ của Ngài.

Thật kỳ lạ rằng Ngài không la rầy người mẹ dân ngoại mà đến với Ngài tuyệt vọng, nài xin Ngài giải phóng con gái bà đang bị quỷ ám và hành hạ đau khổ. Cuối cùng Chúa Giêsu tuyên bố rằng bà có đức tin tuyệt vời – nhưng bà phải vượt qua một chở ngại thật lớn mới được Chúa khen ngợi.

Trước nhất, bà đến với Chúa Giêsu ngược lại với thành kiến của mình. Thứ hai, bà kiên trì khi Chúa im lặng. Thứ ba, bà tiếp tục theo đuổi bất chấp bị loại trừ. Và cuối cùng, bà thắng qua sự cự tuyệt.

Thành Kiến

Người Do Thái có tính kỳ thị. Họ không hoà lẫn với những người thuộc chủng tộc khác. Phúc âm Giảng đoạn 4 kể lại câu chuyện Chúa Giêsu xin một người phụ nữ Sa-ma-ria nước uống từ giếng trong tỉnh bà, và bà ngạc nhiên rằng Ngài chịu nói chuyện với mình: "Làm sao ông, một người Do-thái, lại hỏi tôi, một phụ nữ Sa-ma-ri, để xin nước uống?. Chúng tôi không giao thiệp với nhau." Người Do Thái không đi vào nhà của dân ngoại. Khi Chúa gọi ông Phi-e-rơ đem Tin Mừng cho dân ngoại, ông nhận được lời mời đến nhà của Cọt-nây, là đại đội trưởng La Mã. Ông Phi-e-rơ nói với Cọt-nây, "Đức Chúa Trời bảo tôi đến đây, nếu không tôi sẽ không có mặt ở đây. Vì tôi không được phép vào nhà của dân ngoại." (Công Vụ Các Sứ Đồ 10:28).

Người đàn bà ngoại bang này đến với Chúa Giêsu vượt qua sự thành kiến chủng tộc sâu sắc, kiên quyết hầu tìm sự cứu trợ cho con gái mình. Chắc chắn bà đã thử đủ cách, có lẽ đã kiếm phù thủy và pháp sư, niệm thần chú và đuổi quỷ. Nhưng không có gì giúp được. Khi bà nghe Chúa Giêsu đã đến trong tỉnh mình, bà được hy vọng. Có lẽ bà đã nghe về danh tiếng của Ngài, mà như ông Mác chép, đến lúc đó đã lan rộng khắp tất cả các vùng Sy-ria. Bà biết Ngài là hy vọng cuối cùng cho con gái mình. Nếu Ngài không giúp, bà sẽ mất con gái bà.

Im Lặng

Cái trở ngại thứ hai càng khó khăn hơn. Khi người phụ nữ này kêu cầu với Ngài: "Lạy Chúa, Con Vua Đa-vít, xin thương xót con", Ngài chẳng đáp lại tiếng nào (Ma-thi-ơ 15:22-23).

Sự im lặng của Ngài chắc hẳn là dần vật. Tuy nhiên, bà không bỏ cuộc bởi sự im lặng. Bà xưng hô Chúa Giêsu với danh hiệu Mê-si – Con Vua Đa-vít. Bằng cách nào đó bà đã nghe nhiều về Chúa Giêsu để bà tin rằng Ngài là Đấng Mê-si đã hứa. Vì vậy, bà khẩn cầu sự thương xót và giúp đỡ của Ngài.

Sự im lặng của Chúa có thể là một trở ngại khó khăn. Khi chúng ta gặp khó khăn và cầu nguyện, nhưng Chúa có vẻ vẫn im lặng, chúng ta có thể trở nên nản chí. Tại sao Ngài không trả lời? Cửa thiên đàng có vẻ như đã đóng sầm vào mặt chúng ta, trong khi tình huống trở nên càng nghiêm trọng hơn. Nhiều người thất bại trong sự thử nghiệm này. Khi Đức Chúa Trời im lặng, họ thất vọng và quay đi.

Người đàn bà này ngược lại – bà nhìn thấy hy vọng trong sự im lặng của Chúa Giêsu. Ngài không nói “được”, nhưng cũng không nói “không”. Thật thú vị là bà có hy vọng trong sự im lặng của Chúa Giêsu nhiều hơn niềm hy vọng mà chúng ta có trong những lời hứa của Ngài. Chúng ta có lời hứa vinh hiển về sự cầu nguyện, nhưng rất nhiều lần chúng ta vẫn nản lòng. "Ờ..., không biết lời này có áp dụng cho tình hình của tôi không?" hay "Oi, tôi biết có lời hứa đó, nhưng vấn đề này thật là quá khó khăn."

Sự Loại Trừ

Khi bà tiếp tục theo đuổi các môn đồ của Ngài, họ lại gần Chúa Giêsu nói, "Xin Thầy bảo bà ấy đi về, chứ bà ấy cứ theo sau chúng ta và kêu nài mãi." Họ không quan tâm đến con gái của bà. Họ chỉ muốn giải thoát từ sự phiền phức của bà này.

Chúa Giêsu trả lời các môn đồ trong tâm nghe của bà, "Ta được sai đến với những con chiên lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên," có nghĩa là, bà này – người Syro-ni-xi từ Ca-na-an – là ở ngoài giao ước. Nó chắc là đau thương mà nghe những lời đó mà Chúa nói với các môn đồ Ngài và không trực tiếp với bà. Nhưng bà vẫn không bị ngăn cản. với sự kiên trì, bà đến quỳ trước mặt Ngài, "Lạy Chúa, xin giúp con" (Ma-thi-ơ 15:25).

Khi chúng ta cầu nguyện cho một nhu cầu nào và có vẻ như không được Đức Chúa Trời trả lời, thường thường Sa-tan lợi dụng sự chậm trễ này để lên án chúng ta. Nó sẽ nói, "Làm sao mày có thể cầu xin Chúa giúp mày ra khỏi sự rắc rối này mà mày đã gây ra cho chính mình? Mày không có quyền cầu nguyện. Mày đã làm Ngài thất vọng thê thảm."

Rất nhiều người tin lời dối trá và tố cáo của Sa-tan và trở nên chán nản trong sự cầu nguyện, bởi vì họ nhìn vào bản thân mình và nói, "Tôi biết tôi không xứng đáng. Có lẽ tôi nên quên nó đi. Tôi thật không nên xin Đức Chúa Trời cho bất cứ gì."

Đàn bà này không đến với Chúa Giêsu vì bà cảm thấy đủ điều kiện. Bà không có nói, "Lạy Chúa, con muốn sự công bằng." Chỉ có thẳng ngực mới nói vậy. Nhưng bà nói: "Lạy Chúa, con cần sự thương xót." Sự khẩn cầu của bà không phải là dựa trên giá trị của mình – nhưng dựa trên lòng thương xót của Chúa Giêsu, và vì vậy bà vẫn tiếp tục nài ép Ngài.

Giống như đàn bà này, chúng ta không đến với Chúa vì chúng ta xứng đáng được hưởng phước lành của Ngài. Chúng ta đến vì Đức Chúa Trời nhân từ và thương xót. Và mặc dù bà thật sự không có quyền đi đến bàn ăn, bạn có – nếu bạn đã đặt niềm tin vào Chúa Giêsu. Cánh cửa được mở ra và Chúa mời bạn đi vào. Chúa Giêsu đã mở đường cho chúng ta trở nên con cái của Ngài, ngồi trên bàn của Ngài, và dự phần vào sự phong phú của phước lành và ân sủng của Đức Chúa Trời.

Phúc âm của Mác nói với chúng ta rằng vào thời điểm này, Chúa Giêsu đi vào một ngôi nhà, nhưng đàn bà này đi theo Ngài sắp mình nơi chân Ngài và thờ lạy Ngài. Và một lần nữa, bà phải vượt qua một trở ngại thách thức, ngay cả khi bà cầu xin: "Lạy Chúa, xin giúp con."

Cự Tuyệt

Khi đàn bà này tiếp tục nài xin Chúa Giêsu giúp đỡ, Ngài quay lại bà nói, "Phải để con cái ăn no trước, vì lấy bánh dành cho con ăn mà quăng cho chó ăn là không phải." (Mác 7:27).

Nếu chúng ta không có sự hiểu biết về ngôn ngữ Hy Lạp, chúng ta có thể khó chịu với lời Chúa Giêsu. Chử mà Ngài dùng ở đây là một chử Hy Lạp có thể được dịch thành, "con chó nhỏ." Mỗi gia đình đều

có một con chó nhỏ mà chờ đợi dưới bàn ăn để các trẻ con ném vụn bánh mì cho nó. Trong những ngày đó, họ không dùng muỗng nữa mà ăn. Họ ăn bằng tay. Đó là lý do tại sao họ rất chú trọng rửa tay trước bữa ăn.

Khi ăn, họ xé ra một miếng bánh mì, nhúng vào một trong các loại nước sốt trên bàn, rồi ăn. Nếu muốn một miếng thịt? Chỉ cần nắm lấy cục thịt quay, kéo ra một miếng và bỏ miệng nhai. Tất nhiên vào cuối bữa ăn, tay họ đầy dầu mỡ, vậy thì họ nắm một mảnh bánh mì để lau tay, rồi ném miếng bánh mì xuống cho con chó nhỏ chờ dưới bàn.

Trong câu trả lời dịu hơn của Chúa Giêsu, đàn bà này thấy một cánh cửa mở ra. Bà nói, "Lạy Chúa, đúng vậy, nhưng mấy con chó con cũng được phép ăn những miếng bánh vụn của con cái từ trên bàn rớt xuống."

Bấy giờ Ngài phán với bà, "Hỡi bà kia, đức tin của người lớn thay! Việc phải xảy ra như người mong muốn." (Ma-thi-ơ 15:28). Bà đã vượt qua chướng ngại. Con gái của bà được chữa lành ngay giờ phút đó.

Đấng Cứu Thế Thông Suốt Mọi Sự

Chúng ta phải nhìn gần hơn một chút để hiểu câu chuyện này và hành động của Chúa Giêsu. Là Con Đức Chúa Trời, Chúa Giê-xu biết tất cả mọi thứ. Ông Giăng nói với chúng ta rằng Ngài không cần ai báo cáo với Ngài, vì Ngài biết lòng họ.

Khi đàn bà này đến với Ngài, Chúa Giêsu đã biết Ngài sẽ chữa lành con gái bà. Sự thật là, Ngài hành động như vậy hầu để đức tin của bà được hoàn toàn thể hiện ra. Sự đối xử của Ngài thử nghiệm đức tin của bà, và cũng cho bà cơ hội để bày tỏ đức tin lớn nhất của bà.

Mỗi lần Ngài lùi lại một bước, bà tiến tới một bước. Ngài cố ý lôi kéo bà vào mối quan hệ gần gũi nhất, mật thiết nhất trong đức tin – để giúp ích bà, và cũng để khuyến khích những người xung quanh bà. Kinh Thánh nói, sau khi Ngài chữa lành con gái của bà, "dân chúng lũ lượt kéo đến với Ngài, mang theo những người què quặt, đui mù, tàn tật, câm điếc, và mọi thứ tật bệnh. Họ đặt những người ấy nơi chân Ngài, và Ngài đã chữa lành cho họ." (Ma-thi-ơ 15:30). Đức tin của bà đã mở cửa cho con gái bà được chữa lành và cũng cho công việc của Chúa trong vùng đó.

Ồ, sức mạnh của sự cầu nguyện kiên gan! Nó không chỉ đáp ứng nhu cầu của bạn, mà cũng mở cửa cho người khác để đi vào và nhận được lòng thương xót và ân sủng của Đức Chúa Trời.

Bà sẽ Không Thôi

Tại sao đàn bà này cứ dai dẳng trong khi đối mặt với rất nhiều trở ngại? Bà có một tình thương và sự quan tâm cho con gái bà rất rộng lớn đến nỗi bà không bị ai đuổi đi. Bà kiên trì không chịu bỏ cuộc. Bà không để cho sự chán nản ngăn cản bà. Bà tiếp tục bền bỉ cho đến khi Chúa nhậm lời.

Chúng ta có thể học được nhiều bài học từ câu chuyện này. Thứ nhất, sự im lặng của Chúa Giêsu không nhất thiết là "không". Tôi nghĩ đến một nhà truyền đạo đứng trước hội chúng của ông và nói: "Tôi nghe nói có một số người ở đây bất mãn, vì vậy tôi muốn mời tất cả các anh chị em mà muốn tôi rời khỏi nhà thờ này hãy mạnh dạng phát biểu." Khi không ai nói gì, ông tuyên bố, "Được. Im lặng tức là đồng ý. Tôi sẽ ở lại "

Đôi khi sự im lặng của Đức Chúa Trời chỉ là vấn đề thời gian. Không phải Ngài không có ý định trả lời sự cầu nguyện của bạn; Có lẽ Ngài muốn giải quyết trước một vài điều trong lòng bạn và trong tâm trí bạn. Có lẽ Ngài đang lôi kéo bạn ra, giống như Ngài đã lôi ra sự biểu hiện đức tin của đàn bà ấy để đưa bà từ sự cầu xin đến sự thờ phượng.

Có lẽ bạn có một đứa con đã trở thành một vấn đề trầm trọng. Nó đã trở thành bướng bỉnh, không chịu vâng lời, chống lại uy quyền của bạn. Có lẽ bạn đã đến tình trạng như người đàn bà ấy, và bạn nói, "Nó đã bị quỷ ám rất nghiêm trọng." Bạn đã hết cách và không biết phải làm sao.

Đừng bỏ cuộc. Hãy kiên trì, sắp mình nơi chân Ngài và thờ phượng Ngài. Không lâu, bạn sẽ thấy công việc của Đức Chúa Trời trong đời sống của con cái bạn.

Hoặc có lẽ bạn là đối tượng của lời cầu nguyện. Có lẽ bạn là một trong những người mà mẹ của bạn đã cầu nguyện cho nhiều năm. Nếu ngày nay Chúa nói với mẹ bạn, "Hỡi bà kia, đức tin của người lớn thay! Việc phải xảy ra như người mong muốn" đó sẽ là một điều vinh quang biết bao

Tôi khuyên bạn hãy hàng phục cuộc sống của bạn dưới Đức Chúa Trời. Đừng chạy trốn nữa. Kinh Thánh nói, “Khốn cho người là kẻ dám chống lại Đấng Dựng Nên mình!” (Ê-sai 45:9). Đừng chống lại Chúa nữa. Hãy quỳ xuống trước mặt Chúa và giao cuộc sống bạn cho Ngài, rồi điện thoại cho mẹ của bạn. Chia sẻ với mẹ của bạn tin mừng về những gì Chúa đã thực hiện trong bạn.

Dù bất cứ gì đang quấy rầy lòng bạn, tôi khuyên bạn nên đem nó đến với Đức Chúa Trời. Hãy đến với lòng khiêm nhường. Đừng đến với thái độ nghĩ rằng Ngài phải làm gì cho bạn, nhưng đến vì ân điển và lòng thương xót của Ngài. Trình bày sự yêu cầu của bạn với Ngài, thờ phượng Ngài, và cầu xin Ngài thực hiện công việc hoàn hảo của Ngài trong bạn. Hãy để Thánh Linh của Đức Chúa Trời đúc nặn và uốn nắn bạn cho phù hợp với con người mà Đức Chúa Trời muốn trong bạn. Rồi bạn sẽ vui mừng khi bạn nghe lời Ngài phán, "Việc phải xảy ra như người mong muốn."

Phần 3

Đời Sống

Đức Tin

Chương 15

Sống Bởi Đức Tin Trong Một Vị Thần Thành Tín

Không một lời hứa tốt đẹp nào mà CHÚA đã hứa với nhà Y-sơ-ra-ên là không thành tựu. Tất cả đều được thực hiện.

Giô- suê 21:45

Trong suốt Kinh Thánh, Đức Chúa Trời bày tỏ chính Ngài là trung tín và xứng đáng với sự tin cậy của chúng ta. Chúng ta thấy một trong những ví dụ tốt nhất của lòng trung thành của Ngài là khi Y-sơ-ra-ên chinh phục Đất Hứa, dưới sự lãnh đạo của Giô-suê,.

Có một thời gian Giô-suê đứng tại một chỗ gần như cùng một địa điểm mà Áp-ra-ham đã đứng ở Bê-tên khoảng 476 năm trước đó. Áp-ra-ham đã chia tay với cháu trai mình, là Lót, và ông có lẽ cảm thấy hơi buồn nản. Lót đã chọn khu vực thung lũng Giô-đanh, để lại Áp-ra-ham một mình với súc vật và đầy tớ. Trong khi Áp-ra-ham đứng đó, có lẽ gục đầu xuống, Chúa phán,

“Hãy ngược mắt lên, từ chỗ người đang ở hãy nhìn về hướng bắc, hướng nam, hướng đông, và hướng tây, vì Ta sẽ ban cho người và dòng dõi người tất cả đất người thấy vĩnh viễn.” (Sáng-Thế-ký 13:14-15).

Áp-ra-ham nhìn về phía bắc hướng núi Hết-môn, phía đông về hướng núi Ghi-lê-át và Mô-áp, phía nam về hướng các đồng hoang của Bê-e-Sê-ba, và phía tây về hướng Địa Trung Hải. Áp-ra-ham tin tưởng Đức Chúa Trời và lời hứa mà Ngài đã cho ông.

Mấy thế kỷ sau đó, Giô- suê đứng trên cùng một chỗ. Và khi ông nhìn về phía bắc, phía nam, phía đông và phía tây, ông nhận thấy rằng xa như mắt ông có thể nhìn thấy, là có dân Y-sơ-ra-ên cư trú trong đó. Lên về phía núi Hết-môn, là chi tộc của A-se, Xê-bu-lun, Náp-ta-li, I-sa-ca, và Ma-na-se. Ông nhìn về phía Ghi-lê-át và Mô-áp, nơi các chi tộc của Ru-bên, Gát, và nửa chi tộc của Ma-na-se sinh sống. Phía Tây, ông thấy nơi Ép-ra-im đã định cư. Nhìn về phía nam hướng các ngọn núi Giê-ru-sa-lem, qua Hép-rôn tới Bê-e-Sê-ba, ông biết chi tộc của Si-mê-ôn, Đan, Bên Ô-ni, và Giu-đa đã xây cất nhà cửa ở đó. Tất cả nơi ông có thể nhìn thấy đều thuộc về dân của Đức Chúa Trời. Và

ông biết rằng Đức Chúa Trời đã giữ giao ước của Ngài với Áp-ra-ham – chính như Ngài đã hứa.

Khoảng 7 năm trước đó, khi Giô-suê đứng ở phía bên kia của sông Giô-đanh, cuộc chinh phục đất đai vẫn chưa thực hiện. Ông có một vài e ngại. Dân Y-sơ-ra-ên đã nghe nói về người khổng lồ trong vùng đất này. Thành phố của họ có những bức tường cao đến tầng trời, dân cư đó hung tợn và mạnh mẽ và chắc chắn đông hơn quân lực của Giô-suê. Khi Giô-suê chuẩn bị đi vào đất đó, Đức Chúa Trời phán với ông,

“Hễ nơi nào bàn chân các người giẫm lên, Ta ban cho các người... không ai có thể chống cự nổi người... Hãy mạnh mẽ và hãy can đảm! Vì người sẽ đem dân này vào chiếm lấy xứ này” (Giô-suê 1:3-6).

Đức Chúa Trời giữ lời của Ngài. Dân Y-sơ-ra-ên đã chiếm lấy tất cả các thành, mặc dù nó có những bức tường cao và người khổng lồ. Ngay cả khi nhiều vua liên kết thành lập khối đồng minh hùng mạnh, Đức Chúa Trời đã ban quân đội ngoại bang hùng vĩ này vào tay của Giô-suê. Không có một vua hoặc một liên minh nào có thể chống cự nổi Giô-suê. Và mỗi nơi mà Giô-suê đã đặt chân lên bấy giờ thuộc về dân của Chúa.

Trong vòng 7 năm, họ đã chinh phục hết đất đai. Đức Chúa Trời tiêu hủy các vua địch, như Ngài đã hứa. Ngài đã chứng minh Lời Ngài là thành tín. Và vì vậy Giô-suê làm chứng này: “Không một lời hứa tốt đẹp nào mà CHÚA đã hứa với nhà Y-sơ-ra-ên là không thành tựu. Tất cả đều được thực hiện” (Giô-suê 21:45).

Đức Chúa Trời vẫn trung thành với lời Ngài, mặc dù dân Ngài không luôn luôn trung thành. Dân Y-sơ-ra-ên đã nhiều lần không giữ giao ước với Chúa. Ngay cả có một lần, họ cử một người nào đó để dẫn họ trở về Ai Cập. Nhưng Đức Chúa Trời vẫn trung thành với lời hứa của Ngài. Bạn có thể dựa vào sự thành tín tuyệt đối của Chúa để giữ Lời hứa của Ngài.

Một Âm Mưu Diệt Chúng Được Ngăn Trở

Mặc dù Đức Chúa Trời đã hứa với Áp-ra-ham rằng dòng dõi của ông sẽ sống mãi mãi, có một thời khi dân Do Thái phải đối diện với nguy cơ tuyệt chủng. Ha-man, cánh tay phải của vua Ba Tư, A-ha-suê-ru, lừa dối ông vua ký một sắc lệnh để tiêu diệt dân Đức Chúa Trời –

vào ngày quy định, trong suốt Ba Tư, người Ba Tư phải tận diệt mọi người Do-thái và cướp lấy tất cả tài sản của họ.

Một trong những người Do Thái, là Mộc-đê-cai, gửi tin để em họ mình, là Ê-xơ-tê, hoàng hậu của vua A-ha-suê-ru. Vua không biết Ê-xơ-tê là người Do thái. Mộc-đê-cai nói với nàng, "Đừng tưởng con sẽ thoát khỏi những điều mọi người Do-thái khác sẽ phải chịu. Hãy đến gặp vua, để cầu xin vua từ bỏ sắc lệnh đó."

Nàng nói, "Giao thức của tòa Ba Tư là không ai có thể tự ý đi vào nội điện nói chuyện với vua, ngay cả khi vua là chồng mình. Nếu con đi vào mà không được triệu mời và vua không đưa cây phủ việt bằng vàng ra cho con, thì con sẽ bị xử tử ngay lập tức."

Mộc-đê-cai gửi một thông điệp khác: "Đừng nghĩ rằng con có thể thoát khỏi. Nếu sắc lệnh này thông qua, con cũng sẽ bị diệt mất. Và ai biết, phải chăng vì thời điểm như thế này mà con đã được lập làm hoàng hậu?" Rồi ông nói thêm, "Nếu con yên lặng trong lúc này, Đức Chúa Trời sẽ tiếp trợ và giải cứu dân Ngài qua lối khác, nhưng con và nhà cha con sẽ bị diệt mất. Lời Chúa sẽ thành tựu. Ngài sẽ giải cứu dân Ngài bằng cách này hay cách khác." (Ê-xơ-tê 4:13-14).

Ê-xơ-tê đồng ý với cách nhìn của ông và nói, "Hãy cầu nguyện cho con. Con sẽ đi đến ông vua – và nếu con phải chết thì con sẽ chết." Thông qua Ê-xơ-tê, Đức Chúa Trời không chỉ cứu nước Do-thái, mà còn nâng cao địa vị của nó.

Mộc-đê-cai hoàn toàn tin chắc rằng Đức Chúa Trời sẽ làm việc. " Ê-xơ-tê, Con có thể thất bại, nhưng Đức Chúa Trời sẽ không thất bại." Cũng vậy, bạn có thể thất bại, nhưng Lời Chúa sẽ không bao giờ không trọn. "Không có một điều tốt nào mà Chúa đã phán với nhà của Y-sơ-ra-ên không thành tựu. Tất cả đều đã thực hiện."

Lời Hứa của Đức Chúa Con

Đức Chúa Trời ở thời xưa như thế nào, ngày nay cũng như vậy. Trong suốt lịch sử -và đến ngày nay – Đức Chúa Trời vẫn thành tín giữ lời của Ngài.

Đức Chúa Trời đã hứa sẽ sai Con Ngài được sinh ra bởi nữ đồng trinh, để chết cho tội lỗi của thế gian hầu cho Ngài có thể mang lại sự sống đời đời và ơn cứu chuộc cho tất cả những kẻ tin Ngài. Trong

sách của tiên tri Ê-sai, Đức Chúa Trời hứa rằng, “Sẽ có một Con Trẻ sinh cho chúng ta, một Con Trai ban cho chúng ta – Con Ngài, Chúa Giêsu Christ; Quyền trị vì sẽ đặt trên vai Ngài. Ngài sẽ được xưng là Đấng Mưu Luận Lạ Lùng, Đức Chúa Trời Quyền Năng, Cha Đồi Đồi, Chúa Bình An. (Ê-sai 9:6).

Trong 2 đoạn trước Đức Chúa Trời đã phán, "Một trinh nữ sẽ thụ thai. Nàng sẽ sinh một con trai và đặt tên con trai đó là EM-MA-NU-ÊN," nghĩa là "Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta" (Ê-sai 7:14). Và sau đó Ê-sai nói lời tiên tri, "Người đã vì những vi phạm của chúng ta mà bị đánh trọng thương, vì những tội lỗi của chúng ta mà bị tan da nát thịt. Chúng ta thấy đều như chiên đi lạc, ai theo đường nấy; CHÚA đã chất tội lỗi của tất cả chúng ta trên Người. Người đã bị đánh đập vì sự vi phạm của dân tôi, Người đã bị sắp đặt để chết chung với những kẻ gian ác" (Ê-sai 53). Không một chữ của Đức Chúa Trời không thực hiện.

Đức Chúa Trời phán rằng Đấng Mê-si sẽ bị loài người khinh khi và ruồng bỏ, một Người kinh nghiệm những đau thương sâu khổ và quen thuộc với ốm đau bệnh tật – Chúa Giêsu Christ là đúng như vậy. Đức Chúa Trời đã phán rằng kẻ thù của Ngài sẽ nhổ râu và nhổ nước miếng trên mặt Ngài – và họ đã làm vậy. Đức Chúa Trời đã tuyên bố rằng Đấng Christ sẽ bị một người bạn phản bội vì 30 miếng bạc, và tiền đó sẽ bị ném vào đền thờ của Ngài và được dùng để mua cánh đồng của người thợ góm. Và mọi điều đều xảy ra như Ngài đã phán.

Khi Giu-đa trở về đền thờ với số tiền ông nhận được để phản bội Chúa Giêsu, ông nói với các trưởng tế lễ và các trưởng lão, "Hãy lấy lại số tiền này. vì tôi đã nộp máu vô tội."

Họ đáp, “Đó là vấn đề của ông.” Trong cơn giận, Giu-đa ném số bạc đó vào đền thờ rồi bỏ đi.

Họ hỏi, “Làm sao xử số tiền này? Số bạc này không thể bỏ vào kho đền thờ được, vì đó là tiền máu.” Sau khi bàn luận với nhau, họ mua cánh đồng của người thợ góm” (Ma-thi-ơ 27:3-10). Vì vậy, những gì Đức Chúa Trời đã tuyên bố hàng trăm năm trước đã được thực hiện, ngay đến từng chi tiết. Đức Chúa Trời giữ lời của Ngài một cách chính xác.

Thế Giới Nhìn Thấy Một Phép Lạ

Ngày nay khi chúng ta nhìn xung quanh, chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời tiếp tục giữ Lời của Ngài. Đức Chúa Trời đã phán với Ê-xê-chi-ên, "Trong những ngày cuối cùng, Ta sẽ gom nhóm nhà Y-sơ-ra-ên từ các nước, nơi chúng đã bị rải ra. Và một lần nữa, Ta sẽ thiết lập chúng trong đất nước của chúng. Vào thời điểm đó, thế giới sẽ thấy một phép lạ, vì họ sẽ thấy một đất nước được sinh ra trong một ngày" (Ê-xê-chi-ên 28:25).

Thế giới đã thấy phép lạ đó vào ngày 14 tháng 5 năm 1948, khi Y-sơ-ra-ên, một lần nữa trở thành một quốc gia. Không một dân tộc nào trong lịch sử đã bao giờ đến với nhau sau khi đã bị đuổi ra từ đất đai của họ nhiều hơn một vài năm – và Đức Chúa Trời gom nhóm dân Ngài từ khắp nơi trên thế giới và thiết lập chúng trong đất của họ sau khi đã lưu vong hơn 17 thế kỷ! Đức Chúa Trời giữ lời hứa của Ngài.

Đức Chúa Trời phán với những ngọn núi của Y-sơ-ra-ên: "Các người sẽ có người cư trú" (Ê-xê-chi-ên 36:8, 10). Ngày nay, khu đó đã có người ở. Bạn có thể đặt niềm tin vào một vị Thần mà luôn luôn giữ lời hứa của Ngài.

Khi các nhà thờ khắp thế giới hợp trung lại để thờ phượng, đó là một chứng kiến cho sự thành tín của Đức Chúa Trời trong sự giữ lời Ngài. Chúa tuyên bố rằng khi dân Ngài chối bỏ Ngài, Ngài sẽ đuổi tay Ngài ra cho dân ngoại và họ sẽ nhận được sự sống đời đời (Ê-sai 49:6). Ngày nay chúng ta là sự thực hiện của lời hứa đó – sự cứu rỗi cho dân ngoại. Những gì Đức Chúa Trời tuyên bố sẽ xảy ra, đã xảy ra.

Lời Ngài chẳng trở về không – điều này đem cho chúng ta niềm hy vọng và sự tin chắc tuyệt vời biết bao. Chúa Giêsu phán, "Trời đất sẽ qua đi, nhưng những lời Ta nói sẽ không qua đi." (Ma-thi-ơ 24:35). Một lần nữa Kinh Thánh cho biết rằng, "Đức Chúa Trời không phải là loài người mà nói dối, Ngài cũng chẳng là phạm nhân mà hối cải điều gì. Ngài đã hứa, lẽ nào Ngài chẳng thực hiện? Lời Ngài đã phán ra, lẽ nào Ngài sẽ chẳng làm cho ứng nghiệm?" (Dân-số-ký 23:19).

Ngày nay bạn có thể đứng với đức tin trên Lời của Đức Chúa Trời và tin chắc rằng Chúa yêu thương bạn. Bạn có thể tự tin rằng "mọi sự hiệp lại làm ích cho những người yêu kính Đức Chúa Trời, tức những người được kêu gọi theo mục đích của Ngài" (Rô-ma 8:28).

Một Niềm Hy Vọng Hoặc Một Sự Kinh Hãi

Đối với con cái của Đức Chúa Trời, sự thành tín của Ngài mang lại một sự tin chắc vinh hiển và niềm hy vọng phước hạnh. Tuy nhiên, đối với những người không phải là con cái của Đức Chúa Trời, nó mang lại sự kinh hãi và khiếp sợ, bởi vì bạn có thể chắc chắn rằng Đức Chúa Trời sẽ giữ tất cả Lời của Ngài.

Đức Chúa Trời đã phán rằng chỉ có *một* Đức Chúa Trời và *một* Đấng Trung Gian giữa Đức Chúa Trời và loài người, đó là Đức Chúa Jesus Christ, *một* người (1 Ti-mô-thê 2:5). Và Chúa Giêsu Christ phán, “Ta là con đường, chân lý, và sự sống. Không ai đến với Cha mà không qua Ta” (Giăng 14:6). “Ta là cửa để chiên ra vào. Tất cả những kẻ đã đến trước Ta đều là trộm cướp, và chiên không nghe theo chúng” (Giăng 10:7-8).

Bất cứ ai tìm kiếm sự sống đời đời thông qua sự tiến triển luân hồi, hoặc qua những nỗ lực việc lành của mình, hoặc qua bất cứ hệ thống tôn giáo nào – nếu họ tin tưởng vào bất cứ điều gì khác hơn với huyết của Chúa Giêsu Christ cho sự xoá tội của họ – thì một ngày đó họ sẽ nhận thấy rằng Đức Chúa Trời sẽ giữ lời của Ngài và sẽ nhìn sự công chính của họ như là giẻ rách bẩn thỉu. Họ sẽ bị loại bỏ từ sự hiện diện của Ngài, bởi vì họ đã từ chối lối duy nhất của Ngài – qua Chúa Giêsu Christ. Kinh Thánh nói với chúng ta, “Chớ lừa dối mình; Đức Chúa Trời không thể bị nhạo báng, vì ai gieo gì thì gặt nấy. Ai gieo cho xác thịt của mình sẽ bởi xác thịt gặt sự hư nát; ai gieo cho Đức Thánh Linh sẽ bởi Đức Thánh Linh gặt sự sống đời đời.” (Ga-la-ti 6:7-8). Bạn có thể dựa vào Lời đó. Nếu bạn sống theo xác thịt và gieo cho xác thịt, thì bạn có thể mong chờ để gặt sự hư nát. Ngài sẽ giữ lời của Ngài.

Lời Chúa nói rằng người nào khinh bỉ luật pháp của Môi-se sẽ bị tử hình căn cứ vào lời chứng của 2 hay 3 người.

Huống chi kẻ giày đạp Con Đức Chúa Trời, khinh thường huyết của giao ước mà nhờ đó mình đã được thánh hóa, và nhục mạ Đức Thánh Linh của ân sủng, anh chị em nghĩ kẻ như thế không đáng bị hình phạt nặng hơn sao? Vì chúng ta biết Đấng đã phán, “Sự báo thù thuộc về Ta, Ta sẽ báo trả,” và rằng, “Chúa sẽ đoán xét dân Ngài.” Sa vào tay Đức Chúa Trời hằng sống thật là kinh khiếp thay! (Hê-bơ-rơ 10:29-31).

Đây là lời chứng: Đức Chúa Trời ban cho chúng ta sự sống đời đời, và sự sống ấy ở trong Con Ngài. Ai có Đức Chúa Con thì có sự sống; ai không có Con Đức Chúa Trời thì không có sự sống (1 Giăng 5:11-12).

Đó là lời Đức Chúa Trời và Đức Chúa Trời là thành tín trong sự giữ lời của Ngài. Điều này có làm bạn kinh sợ không? Nếu có, tôi thúc giục bạn cầu xin Đức Giêsu Christ rửa bạn và tẩy sạch tội lỗi của bạn. Vì Chúa Giêsu đã phán: "Tất cả ai đến với Ta, Ta sẽ không bao giờ loại ra" (Giăng 6:37). Ngài sẽ tiếp nhận bạn ngày nay và sẽ tha thứ tội lỗi của bạn. Rồi bạn có thể vui mừng trong sự thành tín của Chúa để giữ lời hứa của Ngài về sự sống đời đời qua đức tin vào Chúa Giêsu Christ.

Nếu bạn tin tưởng vào Chúa Giêsu Christ, Đức Chúa Trời là thành tín sẽ kể bạn là công chính trong Chúa Giêsu Christ. Ngài là thành tín để ban cho bạn sự sống đời đời và bạn sẽ sống và trị vì với Ngài mãi mãi. Nhưng nếu bạn từ chối Chúa Giêsu Christ, Đức Chúa Trời cũng là thành tín với lời của Ngài và bạn sẽ bị đuổi ra từ sự hiện diện của Ngài mãi mãi. Đức Chúa Trời sẽ giữ lời của Ngài. Luôn luôn.

Đặt Cuộc Mạng Sống của Bạn Trên Nó

Nếu bạn nhìn xung quanh bạn sẽ thấy bằng chứng của Kinh Thánh. Cho đến ngày nay không một Lời nào của Ngài không ứng nghiệm. Và nếu Đức Chúa Trời đã trung thành đến ngày nay, bạn có thể chắc chắn Ngài sẽ tiếp tục trung thành đến cùng. Mặc dù trời đất sẽ qua đi, nhưng Lời Ngài sẽ không qua đi. Bạn có thể dựa vào điều đó.

Đức Chúa Trời giữ Lời Ngài suốt tất cả các thế hệ. Từ đầu đến cuối, Lời của Đức Chúa Trời là chân thật, trung thành và đáng tin cậy. Tất cả lời hứa Đức Chúa Trời đều được trả lời là "Phải" và "Amen" (2 Cô-rinh-tô 1:20). "Ngài không bao giờ thay đổi, và cũng không có bóng biến đổi nào nơi Ngài" (Gia-cơ 1:17). Những gì Ngài đã nói, Ngài sẽ làm. Oi, thật là sự bảo đảm tuyệt vời cho lòng chúng ta, vì chúng ta biết rằng tương lai vinh hiển mà Ngài đã hứa với chúng ta là dựa vào Lời của Ngài!

Điều thú vị là từ khi bắt đầu của sự khai thị của Đức Chúa Trời đến ngày nay – 4,000 năm qua các tác giả loài người – không có một điều mâu thuẫn rành mạch giữa khoa học và Lời Chúa. Những tác

giả này viết về nhiều lĩnh vực: sinh vật học, lịch sử, văn học, vân vân. Suốt các thế kỷ, những khoa học gia tìm cách chỉ ra sự "sai lầm" trong Lời Đức Chúa Trời. Họ rút một vài câu Kinh Thánh ra khỏi văn bản và dùng nó để chứng minh rằng Kinh Thánh không có thể là Lời của Đức Chúa Trời, vì nó mâu thuẫn với sự hiểu biết khoa học về vũ trụ của chúng ta.

Kinh Thánh nói rằng các ngôi sao là không đếm được. Khi Áp-ra-ham nhìn lên bầu trời, Chúa hứa rằng dòng dõi của ông sẽ như những ngôi sao hàng hà sa số – không ai có thể đếm được. Nhiều năm nay, nhiều nhà khoa học không tin Chúa, chế giễu Lời của Đức Chúa Trời, bởi vì mặc dù Kinh Thánh nói rằng các ngôi sao là hàng hà sa số, họ nghĩ họ có thể đếm được. Một số học giả cổ xưa ngồi ngoài trời suốt năm, đếm mỗi ngôi sao mà họ có thể nhìn thấy. Một số người đếm được 6,016, một số khác đếm được 6,064. Trong nhiều năm, các chuyên gia cho rằng 6,000 là khá chính xác, cho đến khi kính thiên văn ra đời. Kính thiên văn càng lớn, nó càng bộc lộ sự thật của Kinh Thánh. Ngày nay mọi người đều chấp nhận rằng những ngôi sao không thể đếm được. Họ phải sửa đổi sách giáo khoa khoa học của họ, nhưng họ không cần phải sửa đổi Kinh Thánh.

Trong các thế kỷ trước, con người nói trái đất là bằng phẳng, mặc dù Kinh Thánh cho biết nó là tròn. Các chuyên gia nghĩ rằng ông Columbus sẽ sụp ngã qua lề của trái đất. Kinh Thánh nói rằng Đức Chúa Trời treo trái đất lên chỗ không không, nhưng họ chế giễu. Ngày nay, tất nhiên, chúng ta biết nó thực sự treo trong không gian, không có gì giữ nó từ bên trên và không có gì đỡ nó từ bên dưới.

Cho đến ngày nay, chúng ta không cần phải thay đổi Kinh Thánh để phù hợp với "sự thực" của khoa học. Bạn có để ý rằng họ không còn tuyên bố trái đất là 4,000,000,000 tuổi không? Các bài viết mới nhất cho nó là 5,000,000,000 tuổi và có lẽ 12,000,000,000. Trái đất thực sự già nhanh chóng như thế sao? Khi tôi còn học trung học nó chỉ 1,000,000,000 tuổi thôi. Tại sao họ cứ sửa đổi liên tục? Họ nhận thấy họ cần nhiều thời gian hơn để cho sự tiến hóa có thể đạt được trạng thái phức tạp của nó. Đó là lý do tại sao tôi không lo ngại rằng sự khám phá khoa học mới lạ có thể làm mất uy tín của Kinh Thánh.

Khi tôi làm mục sư ở Tucson nhiều năm trước, một giáo sư rất thông thái bắt đầu nhóm tại nhà thờ chúng tôi. Tiến sĩ Albro đã dạy học tại trường Đại học Minnesota. Ông rất quan tâm đến tôi lúc đó khi tôi

còn trẻ – và tôi biết ơn. Ông dạy tôi trong một vài lĩnh vực kiến thức, và chúng tôi thường ngồi lại với nhau vào buổi tối thảo luận mấy tiếng đồng hồ về lịch sử cổ đại và khảo cổ học.

Vào lúc đó một lớp khảo cổ học từ trường Đại học Arizona đã phát hiện một số xương của người da đỏ mà họ xác nhận là cổ xưa nhất đã từng được phát hiện ở miền Tây Hoa Kỳ. Họ ước tính các xương khoảng 10,000 năm.

Tôi hỏi Tiến sĩ Albro, "Xin giải thích cho tôi, họ nói là 10,000 năm, nhưng làm thế nào mà họ biết đó là 10,000 năm thay vì 1,000 năm hoặc 5,000?"

"Vâng, Chuck," ông nói, "Giả sử bạn và tôi đi khai quật khảo cổ và đào bới di vật. Nếu chúng tôi đào lên một số xương của người da đỏ và chúng tôi nói, 'Đây là ít nhất 1,000 năm,' thì không có báo chí nào viết phóng sự về nó, bởi vì người khác đã tìm được rất nhiều xương 1,000 năm. Nếu chúng ta nói xương đó 5,000 năm, cũng không ai viết về nó, vì có người khác đã báo cáo khám phá được xương 5,000 năm. Vì vậy, xương của chúng tôi phải là lâu đời nhất đã từng được tìm thấy. Chúng tôi phải xác nhận như vậy để có thể được quảng cáo và nhận được tiền trợ cấp cho cuộc khai quật của chúng tôi."

Tôi thật ngạc nhiên và nói, "Như vậy gọi là khoa học sao?"

"Đúng vậy!" ông nhấn mạnh

Vì vậy, đó phải là ngôi sao xa nhất từng được phát hiện hay thiên hà lớn nhất từng được khám phá. Nó phải là xa hơn hoặc lớn hơn hoặc già hơn những gì đã được tìm thấy mới đáng là tin tức.

Lời Đức Chúa Trời không cần sửa lại; nó luôn luôn là đúng – Không thể phủ nhận. Lời của con người có thể thay đổi, nhưng bạn có thể đặt niềm tin hoàn toàn vào Lời của Đức Chúa Trời. Nó đã là sự thật ngay từ đầu và nó sẽ là đúng mãi mãi.

Ngài Có Thể Thực Hiện Mọi Sự

Một bà tin kính mà chúng ta đã quen biết nhiều năm đã cho tôi một lời hô hào hay nhất mà tôi bao giờ nhận được. Bất cứ khi nào tôi đưa ra một vấn đề hoặc một tình huống khó khăn, bà ấy sẽ nói, "Nhưng Charles, Đức Chúa Trời vẫn ngồi trên ngài."

Bà ấy nói rất đúng. Nghi ngờ lời hứa của Chúa sẽ dẫn đến thất vọng ngã lòng, nhưng sự tin tưởng vào lời hứa của Chúa sẽ khiến bạn tiến tới với sự ca hát vui mừng, "Đức Chúa Trời là tuyệt vời như vậy! Ngài là tốt lành. Tôi cảm tạ Ngài và ngợi khen Ngài về sự vĩ đại của Ngài, quyền năng của Ngài và sự cung cấp của Ngài." Bạn có thể có sự thắng lợi và sự tin chắc bởi vì bạn biết Đức Chúa Trời sẽ thực hiện lời Ngài.

Tất nhiên, Đức Chúa Trời sẽ thực hiện lời Ngài dù cho bạn lo lắng hay không, vì vậy tại sao không vui lên. Bạn cũng có thể vui mừng và ngợi khen Ngài, vì Ngài sẽ làm điều đó dù sao đi nữa. Ông Phao-lô chép, "Hãy vui mừng trong Chúa luôn luôn. Tôi xin nói lại, hãy vui mừng lên" (Phi-líp 4:4). Đức Chúa Trời có thể thực hiện mọi sự!

Tôi nghĩ rằng đó là một câu đố thách nhất trong toàn cuốn Kinh Thánh: "Ngài có thể thực hiện mọi sự!" Khi tôi cảm thấy yếu đuối, nhìn thấy sự thiếu sót của tôi, biết rằng tôi đã tới mức giới hạn của tôi và đã làm hết những gì tôi có thể làm – mặc dù tôi đang thất bại, tôi biết rằng Ngài là thành tín và có khả năng.

Đức Chúa Trời là thành tín. Ngài đã hứa và sẽ thực hiện lời Ngài, mặc dù chúng ta sợ hãi, thiếu sót, và yếu đức tin. Đức Chúa Trời sẽ hoàn thành công việc của Ngài và chăm sóc cho bạn. Lời của Ngài sẽ thành tựu.

Từ thế hệ này sang thế hệ khác, Ngài vẫn thành tín – và Ngài không thể phủ nhận chính mình.

Chương 16

Làm Thế Nào Cầu Nguyện Trong Đức Tin?

Lời cầu nguyện của người công chính rất quyền năng và linh nghiệm.

Gia-cơ 5:16

Mẹ tôi là một đàn bà cầu nguyện không ngừng. Bất cứ khi nào anh chị em hay tôi bị thương, chúng tôi sẽ chạy đến mẹ và mẹ sẽ cầu nguyện cho. Chúng tôi không bao giờ đi coi bác sĩ – mẹ chỉ cầu nguyện là được.

Chúng tôi sống ở rìa thành phố, xung quanh chúng ta có rất nhiều cánh đồng đậu, và trong tháng Chín, nông dân sẽ đập đậu, và grom lại rơm đậu thành những bó cao. Đôi khi chúng tôi chơi đánh nhau bằng cục đất và dùng các kiện để che chở. Một ngày kia, tôi hé nhìn xung quanh một đồng rơm đậu khô và một cục đất bay thẳng vào mắt của tôi, gõ mắt của tôi ra khỏi hố.

Tôi chạy về nhà một cách nhanh chóng nhất, la lên. "Mẹ ơi, Tôi cần mẹ cầu nguyện!" Mẹ tôi đẩy cầu mắt của tôi trở lại vào ổ cắm và cầu nguyện cho tôi – như vậy thôi. Chúng tôi tìm Chúa giúp đỡ trong tất cả các loại tình huống. Tôi lớn lên trong hoàn cảnh đó.

Một lần khác, tôi bị thương và chạy đến mẹ để cầu nguyện. Mẹ đặt tay trên tôi và nói, "Chúa ơi, xin chữa lành thằng Charles." Nhưng tôi vẫn còn đau, cho nên tôi nói, "Mẹ ơi, cầu nguyện một lần nữa, và lần này cầu nguyện một cách thật hết sức."

Tôi nghĩ đó có thể là một định nghĩa hợp thức cho sự cầu nguyện có hiệu quả - nhiệt thành, hết lòng, hết sức. Không phải chỉ là câu bình thường, "Chúa Giêsu ơi, Chúng con cảm ơn, xin vui lòng ... và nếu không, xin ban cho chúng con ân điển để chịu đựng được." Tôi nghĩ sự tức cực trong cầu nguyện có ảnh hưởng đến hiệu quả và linh nghiệm.

Tôi sợ rằng chúng ta cho Chúa quá nhiều lời cầu nguyện buồn ngủ. Chúng ta không cảm thấy bị tình hình khuấy động, vì vậy lời cầu nguyện của chúng ta không bao giờ vượt qua những tiếng ngáp.

Luôn Luôn Là Một Kêu Gọi Gần Gũi

Vua Đa-vít không ngáp nhiều, bởi vì vấn đề của ông luôn luôn khiến ông quỳ xuống. Chúng ta có rất nhiều đoạn Thi-thiên vì vua Đa-vít có rất nhiều vấn đề. Một trong những bài tôi yêu thích nhất là Thi-thiên 61.

“Từ nơi xa xôi ở tận cùng trái đất, con kêu cầu Ngài, lòng con bị choáng ngợp vì biết bao nỗi lo sợ; Xin dẫn đưa con đến một vàng đá cao lớn hơn con.” (Thi-thiên 61:2).

Vua Đa-vít dạy rằng chúng ta có thể kêu gọi Đức Chúa Trời bất cứ lúc nào và bất kỳ nơi nào. Thật là một điều tốt đẹp! Người Do Thái cho sự cầu nguyện là một kêu gọi địa phương, từ Giê-ru-sa-lem; Người Mỹ, họ nói, là phải kêu gọi từ nơi xa. Tuy nhiên, vua Đa-vít nhấn mạnh rằng từ tận cùng trái đất – bất cứ nơi nào – có nghĩa chúng ta là gần gũi với Đức Chúa Trời.

Như trong một bài hát cũ, "Bạn có thể xa cách một triệu dặm từ cổng bình an, nhưng bạn chỉ cách một bước nhỏ từ Đức Chúa Trời." Bất chấp bạn đi xa tới đâu, bất kể bạn đã lìa khỏi Đức Chúa Trời bao xa, bạn chỉ cần bước một bước để trở lại với Ngài. Và đó là một điều tốt đẹp, nhất là khi lòng bạn cảm thấy bị choáng ngợp.

Nhiều sự kiện có thể choáng ngợp chúng ta. Khi một người bạn hoặc một người thân đang hấp hối và khoa học y tế không thể làm gì để giúp, lòng bạn bị choáng ngợp. Khi chồng hoặc vợ của bạn ngoại tình và bỏ bạn, đó sẽ choáng ngợp bạn. Khi con cái của bạn thách thức, không vâng lời và va chạm với bạn, hoặc bạn đã bị mất công việc và không có cách nào để trả tiền nhà; khi không ai đứng với bạn – bạn sẽ cảm thấy bị choáng ngợp.

Bạn nên làm gì trong trường hợp như thế này? Vua Đa-vít nói, "Xin dẫn đưa con đến một vàng đá cao lớn hơn con."

Thật tuyệt vời mà biết có một nơi cung cấp sức mạnh, sự cứu rỗi và nơi trú ẩn mà cao lớn hơn mình. Khi tôi đã đi đến nơi giới hạn của khả năng mình, tôi cảm thấy an ủi biết rằng tôi có một Vị Thần có thể giúp đỡ tôi. Khi tôi đã đụng tường và cảm thấy bị nghiền nát, thật tuyệt vời mà biết rằng tôi có thể chạy tới hòn đá cao lớn hơn tôi. Ai là Hòn Đá đó? Trong đoạn sau, vua Đa-vít tuyên bố,

“Quả thật linh hồn tôi được an nghỉ nơi Đức Chúa Trời; Chỉ một mình Ngài ban ơn cứu rỗi cho tôi. Duy chỉ Ngài là vàng đá của tôi và là

Đấng Giải Cứu của tôi; Ngài là thành trì của tôi; tôi sẽ không bị rúng động nhiều” (Thi-thiên 62:1-2).

Khi vua Đa-vít suy gẫm điều này, đức tin của ông tăng trưởng. Ông càng ngẫm nghĩ về Vàng Đá của ông, đức tin của ông càng mở rộng cho đến khi ông có thể nói, "Duy chỉ Ngài là vàng đá của tôi và Đấng Giải Cứu của tôi, Ngài là thành trì của tôi; tôi sẽ không bị rúng động." (Thi-thiên 62:6). Bạn có nhận thấy quan điểm của ông đã thay đổi như thế nào không? Vào lần thứ hai, vua Đa-vít đã rút ra chữ "*nhiều*." Ông đã đi từ "tôi có thể bị rúng động một chút, nhưng không nhiều" tới "Khi Đức Chúa Trời là hòn đá tôi và sức mạnh của tôi, thành trì của tôi, tôi sẽ không bị rúng động cả."

Khi tôi phải đối mặt với một tình huống nguy cấp, lòng tôi nặng nề. Và vì vậy tôi đem đó đến Chúa trong sự cầu nguyện. Tôi đặt vấn đề tôi trước mặt Chúa, và khi tôi làm vậy, Đức Thánh Linh của Chúa an ủi tôi, ngay cả khi tôi đang cầu nguyện. Đến khi tôi cầu nguyện xong, tôi đã thắng lợi. Tôi biết Đức Chúa Trời sẽ giải quyết nó. Tôi có sự tin chắc rằng Chúa sẽ sắp xếp mọi sự. Nỗi sợ hãi của tôi biến mất và sự lo lắng của tôi tan rã, và cuối cùng tôi vui mừng.

Những tín đồ trải qua tình huống khó khăn nhất thường trở thành người thuộc linh nhất, chính vì khó khăn của họ đã thôi thúc họ cầu nguyện. Tôi đã từng nghe một người bạn nói về mẹ ông, là người đàn bà thuộc linh sâu sắc và một chiến sĩ cầu nguyện vĩ đại. Ông nói "Tôi muốn bạn biết tôi khiến mẹ tôi trở nên người thuộc linh sâu sắc. Khi tôi còn là thiếu niên, tôi khiến mẹ tôi quỳ trước Đức Chúa Trời luôn."

Vua Đa-vít nói, "Khi lòng con bị choáng ngợp, xin dẫn đưa con đến vàng đá". Chú ý rằng chúng ta cần phải được dẫn đưa đến Hòn Đá. Đó là công việc của Đức Thánh Linh. Ngài dẫn chúng ta đến Chúa Giêsu Christ, là Vàng Đá của chúng ta, sức mạnh của chúng ta, thành trì của chúng ta.

Mỗi buổi tối, một số người trong nhà thờ chúng tôi cầu nguyện cho những người mà không còn biết nơi nào để đi. Họ đã dựng tường, và không biết phải làm sao. Đôi khi, khi một người đi đến điểm đó, họ sẽ sai rượt để quên đi vấn đề rắc rối của mình, họ uống tới đầu óc mình lãng quên hết. Có người hút cần xa ma túy. Có người quá tuyệt vọng mà nhảy xuống sông. Họ bị hoàn cảnh của cuộc sống choáng ngợp

mà họ nghĩ họ không thể đối mặt với ngày mai, không thể sống tiếp tục.

Mỗi đêm chúng tôi cầu nguyện cho những người đó: "Lạy Chúa, xin dẫn dắt họ, để họ có thể biết được sự giúp đỡ của Ngài và sức mạnh của Ngài. Xin giúp họ biết rằng Ngài đang sẵn sàng để giải cứu họ, nếu họ chỉ kêu gọi Ngài."

Có lẽ bạn đang đọc cuốn sách này là vì Chúa nhậm lời cầu nguyện đó. Có lẽ bạn đang cảm thấy bị hoàn cảnh choáng ngợp. Bạn không biết phải quay hướng nào. Bạn không biết phải đi đâu. Nếu hoàn cảnh của bạn khó hơn bạn có thể chịu đựng – thì bạn nên đến với Vàng Đá mà cao lớn hơn bạn. Chúa Giêsu Christ sẽ giải cứu và tăng cường bạn. Ngài sẽ dẫn bạn đến một nơi mạnh mẽ và đắc thắng. Rồi, bạn sẽ có thể nói chung với vua Đa-vít,

“Ngài đã đem tôi ra khỏi hố sâu ghê rợn, khỏi chốn sinh lây; Ngài đã đặt chân tôi trên một vàng đá; Ngài đã lập vững những bước chân tôi. Ngài đã đặt trong miệng tôi một bài ca mới, một bài ca tôn ngợi Đức Chúa Trời của chúng ta. Nhiều người thấy thế và đâm ra sợ hãi, rồi họ tin cậy CHÚA” (Thi-thiên 40:2-3).

Đó là những gì Đức Chúa Trời muốn làm cho bạn. Ngài sẽ đem bạn ra khỏi sinh lây đó và nhắc bạn ra khỏi hố sâu ghê rợn đó – nếu bạn chỉ giao vấn đề bạn cho Ngài và cho Ngài có cơ hội làm việc.

Đừng Giới Hạn Đức Chúa Trời

Khi chúng ta cầu nguyện trong Thánh Linh, chúng ta không nên nhất định Đức Chúa Trời phải trả lời bằng cách này cách nọ. Chỉ vì Ngài đã từng trả lời cầu nguyện bằng một cách nào đó, không có nghĩa là Ngài bắt buộc phải dùng phương pháp đó luôn. Vua Đa-vít hiểu điều này. Đức Chúa Trời đã từng nhậm lời cầu nguyện của vua Đa-vít về một trận chiến quan trọng, trong đó Thánh Linh của Chúa hướng dẫn ông chiến thắng quân Phi-li-tin. Nhưng không bao lâu kẻ thù trở lại:

Sau đó quân Phi-li-tin trở lại và cướp bóc trong thung lũng. Vua Đa-vít cầu vấn Đức Chúa Trời nữa, lần này Đức Chúa Trời phán với ông, “Người sẽ không đi lên đối đầu trực diện với chúng, nhưng sẽ đi vòng và tấn công chúng từ phía trước rừng cây nhựa thơm. Khi người nghe tiếng động của đoàn quân tiến bước trên các ngọn cây nhựa thơm, hãy đổ xô ra tấn công chúng, vì Đức Chúa Trời sẽ đi

trước người để đánh bại đội quân của dân Phi-li-tin." (1 Sử Ký 14:13-15).

Đây là nơi mà chúng ta thường sai lầm. Chúng ta tưởng mình đã hiểu phương pháp của Đức Chúa Trời một cách chính xác, vì vậy không cần cầu xin sự chỉ đạo của Ngài nữa. Nhưng vua Đa-vít có đủ khôn ngoan để biết rằng mặc dù ông sẽ phải đối mặt với cùng một kẻ thù, trong cùng một trường hợp tương tự như lần trước, ông vẫn phải tìm hiểu ý Chúa. Thay vì đi ra một cách hấp tấp, một lần nữa, ông tìm kiếm sự chỉ dẫn của Chúa.

Ông cầu vấn, "Chúng ta nên đi ra chống lại họ lần nữa không?" Đức Chúa Trời trả lời: "Không, lần này đừng nên. Ta đã có một kế hoạch khác" Đức Chúa Trời không giới hạn mình với một phương pháp. Chúng ta không nên làm theo khuôn khổ chỉ vì nó đã thành công trong quá khứ. Chúng ta cần phải liên tục tìm kiếm sự khôn ngoan và sự hướng dẫn của Đức Chúa Trời cho mọi tình huống mới. Hãy cầu nguyện trong Thánh Linh tìm kiếm ý Chúa để hoàn thành ý muốn của Ngài.

Có khi nhà thờ cứ xử sự theo những phương cách đã từng được thiết lập; giống như đi theo con đường mòn. Chúng ta quên rằng sự khác biệt giữa con đường mòn và mồ mả là chiều dài và chiều sâu của nó. Bạn có thể bị chôn vùi trong một con đường mòn nếu bạn ở lại đó đủ lâu.

Vì vậy, hãy sẵn sàng tiếp thu sự hướng dẫn mới của Đức Thánh Linh trong khi cầu nguyện. Hãy tiếp tục tìm kiếm ý Chúa và đường lối của Ngài, và nhận thức rằng Đức Chúa Trời lần này có thể dẫn dắt bạn với một cách hoàn toàn khác nhau.

Tôi đã nói với nhà thờ tôi rằng nếu Chúa muốn đưa tôi về trước khi Ngài trở lại cho hội thánh của Ngài, và nhà thờ có người lãnh đạo mới, xin đừng nói, "Nhưng khi Chuck còn sống, ông làm cách này..." Thời gian thay đổi, và điều quan trọng là bạn không tự động đi vào trận chiến với cùng một chiến lược mặc dù trước kia nó đã cho bạn thắng lợi. Đức Chúa Trời có thể có một chiến lược mới cho cuộc chiến này – và cách duy nhất để tiếp tục cởi mở với sự hướng dẫn mới của Đức Chúa Trời là luôn luôn quỳ trước mặt Chúa cầu nguyện.

Đừng Hấp Tấp

Vua Đa-vít là một tội nhân, cũng như mọi người chúng ta, vì vậy ông không luôn luôn lắng nghe lời khuyên bảo của Đức Chúa Trời. Đôi khi ông thậm chí không cầu vãn Ngài.

Khi Vua Sau-lơ săn đuổi ông khắp Y-sơ-ra-ên, tìm cách giết ông, Đa-vít đã đi tới điểm tuyệt vọng và ông thầm nghĩ, "Không gì tốt hơn là đi nhanh chóng xuống xứ của dân Phi-li-tin" (1 Sa-mu-ên 27:1). Nói cách khác, "Tôi không nghĩ Đức Chúa Trời có thể bảo vệ tôi ở đây. Vì vậy, tôi sẽ bỏ chạy. Không có gì tốt hơn nữa".

Oi, một kết luận quá sai lầm! Không có gì tốt cho bạn hơn là giao phó mình hoàn toàn cho ý muốn của Đức Chúa Trời trong sự cầu nguyện. Đa-vít để cho nỗi sợ hãi xua đuổi đức tin của mình.

Chữ "nhanh chóng" cho bạn thấy được tâm trạng của Đa-vít. Bất cứ khi nào Sa-tan dụ dỗ bạn làm gì, nó thường đề nghị bạn đi theo đường tắt. "Nhanh lên. Đừng suy nghĩ. Không cần cân nhắc hậu quả. Cứ làm đi! Nhanh lên!" Bao nhiêu lần chiến thuật này đã gây cho bạn nhiều rắc rối hơn? Bạn hành động trước khi bạn có cơ hội cầu nguyện hoặc suy nghĩ. Và bạn hành động theo ý riêng của bạn mà không tìm kiếm ý Chúa.

Đây là vấn đề của Đa-vít. Ông có thầy tế lễ đi theo ông, mang theo ê-phốt để cầu vãn ý Chúa cho ông. Đức Chúa Trời từng cảnh báo Đa-vít rằng Sau-lơ đang đi tới. Khi Đa-vít tìm kiếm ý Chúa qua thầy tế lễ, Đức Chúa Trời giải cứu ông. Tuy nhiên, trong trường hợp này, Kinh Thánh không có nói Đa-vít tìm kiếm Chúa hoặc tìm hiểu ý Chúa. Thay vì đó, ông tự mình phân tích tình hình, và hành động – một cách nhanh chóng. "Không gì tốt hơn là đi nhanh chóng!"

Hãy cảnh giác khi Sa-tan bắt đầu thúc đẩy bạn. "Bạn không có thì giờ để cầu nguyện về điều này, bạn nên hành động ngay bây giờ. Nếu bạn không làm ngay bây giờ, nó sẽ mất đi mãi mãi. Bạn sẽ bỏ lỡ cơ hội này." Sa-tan thường thôi thúc chúng ta làm gì mà chúng ta sau này sẽ hối hận nhiều năm, bởi vì chúng ta hấp tấp nhào vào một tình huống mà không chờ đợi Đức Chúa Trời. Nếu Đức Chúa Trời muốn bạn có nó, ngày mai nó vẫn còn. Nếu bạn cầu nguyện một tuần, tuần tới nó vẫn có đó.

Nhiều năm trước, tôi thấy một chiếc Oldsmobile màu đen thật đẹp mà tôi rất thích, nhưng giá nó vượt khỏi khả năng của tôi. Người bán

xe cho tôi thử lái xe đó đi vòng quanh và chỉ ra rằng xe đó chỉ có 12,000 dặm, nhưng tôi thật không đủ tiền mua.

Một tháng sau, người bán xe gọi tôi: "Chúng tôi vẫn có chiếc xe đó, Chuck – đó thật là một chiếc xe đẹp."

Tôi trả lời "Vâng, nhưng tôi không đủ khả năng trả."

2 tháng sau, người bán xe gọi nữa: "Ông chủ nói với tôi để cho bạn đặt giá. Ông không bán được chiếc xe này. Đó là một chiếc xe quá tốt đẹp mà ông không hiểu tại sao bán không được. Ông nghĩ chắc là vì bạn cầu nguyện. Vậy thì, hãy cho chúng tôi biết bạn có thể trả bao nhiêu."

Oi, tôi thích chiếc xe đó biết bao!

Nếu Đức Chúa Trời muốn bạn có nó, thì bạn sẽ được nó. Bạn không cần phải ký giao kèo ngay lập tức. Bạn không cần phải nhượng bộ cho lời dạm bán hàng: "Ngày mai nó sẽ không có. Chúng tôi có 5 khách hàng đang chờ để mua." Nếu Đức Chúa Trời không muốn bạn có nó, thì hãy để cho người khác mua đi. Nhưng nếu Ngài muốn bạn có nó, Ngài sẽ cung cấp nó cho bạn trong đúng thời điểm của Ngài và theo đường lối riêng của Ngài. Hãy giao thác điều đó cho Ngài trong sự cầu nguyện trong Thánh Linh.

Một Khám Phá Cách Mạng Hóa

Một vị tiên tri Cựu Ước tên là Ha-na-ni đã cho tôi một sự hiểu biết sâu sắc vào Đức Chúa Trời mà cách mạng hóa đời sống cầu nguyện của tôi. Vị tiên tri nói với vua A-sa,

"Vì mắt CHÚA rảo nhìn khắp đất để làm vững mạnh những ai có lòng trung thành với Ngài. Về việc này, vua đã làm thật điên rồ, do đó từ nay vua sẽ đương đầu với chiến tranh không ngớt." (2 Sử Ký 16:9).

Trên thế giới, có lẽ có 3 loại người cho.

Loại đầu tiên là người mà nhượng bộ khi người khác quảng cáo một ý tưởng. Lúc đầu họ có thể không quan tâm, nhưng khi thấy những tài liệu quảng cáo hào nhoáng và nghe nói chương trình tuyệt vời như thế nào – và nhất là nghe thấy người nào đó đã cho \$1,000 – rồi họ bị thuyết phục, "Vâng, đó là tuyệt vời, tôi cũng muốn tham gia."

Loại thứ hai là người mà đáp ứng một nhu cầu một khi người khác nói cho họ biết, "Khu này cần có một phòng tập thể dục. Những đứa trẻ chạy lung tung ngoài đường. Họ cần có chỗ chơi an toàn, và đây là kế hoạch của chúng tôi." Họ cho đó là một ý kiến tuyệt vời và liền viết chi phiếu quyên tiền. Bạn không cần phải bán họ ý kiến đó, bạn chỉ cần cho họ biết về sự nhu cầu.

Loại thứ ba là người mà lớn lên ở ngoài đường và gây nhiều rắc rối lúc trẻ. Họ không có tiền đi vào trung tâm giải trí để chơi. Cho nên, họ bào chế những cách giải trí riêng cho mình... đôi khi có tính phá hoại. Có lẽ họ đã ngồi tù một vài năm. Nhưng bây giờ họ đã trưởng thành và đã thành công trong kinh doanh, họ thấy những đứa trẻ ở trong hoàn cảnh như họ trước kia, và nghĩ rằng, nếu có một số chương trình giải trí cho những trẻ con này, một nơi mà có người lớn giám sát và xây dựng cá tính cho họ, thì rất là tốt.

Vì vậy, họ bắt đầu nhìn xung quanh để xem có gì họ có thể làm. Họ nghe kế hoạch của bạn và rất phấn khởi. Điều bạn muốn làm chính là những gì họ đang ước muốn! Chẳng bao lâu họ tự động gửi tiền cho bạn. Họ đang tìm kiếm một nơi như vậy để đầu tư và công việc của bạn phù hợp với lý tưởng của họ.

Rất nhiều người chúng ta nghĩ rằng Đức Chúa Trời là loại người cho đầu tiên. Chúng ta tin rằng cách tốt nhất để thúc đẩy Ngài hành động là cho Ngài những "lời dạm bán hàng" lưu loát.

Đời sống cầu nguyện của tôi trước kia là đúng như vậy. "Chúa ơi, Ngài sẽ không thiệt thòi. Nếu Ngài làm điều này cho con, giúp con có được chiếc '36 Ford màu đen coupe với hai ăng-ten, và con sẽ làm điều này cho Ngài: Mỗi Chủ nhật con sẽ đi chở các bạn của con đến nhà thờ nhóm. Ngài không thiệt thòi đâu!" Tất nhiên, tôi cũng tưởng tượng tôi lái xe chạy vòng quanh trường trung học Santa Ana và cho những cô hâm mộ. Hiển nhiên, "lời dạm bán hàng" của tôi không thuyết phục Ngài, và tôi không được chiếc xe đó.

Một số người khác nghĩ rằng Đức Chúa Trời giống như loại người cho thứ hai. Đối với những người này, cầu nguyện như là báo tin. Họ nghĩ rằng, chắc chắn một khi Đức Chúa Trời biết tất cả các nhu cầu của tôi, Ngài sẽ cho. Nhưng Chúa Giêsu đã phán gì? "Cha các người đã biết rõ các người cần điều gì trước khi các người cầu xin Ngài."

(Ma-thi-ơ 6:8). Đức Chúa Trời không cần chúng ta báo tin về nhu cầu của mình.

Đức Chúa Trời là giống như người cho loại thứ ba. “Vì mắt CHÚA rảo nhìn khắp đất để làm vững mạnh những ai có lòng trung thành với Ngài.” Câu này cho tôi biết rằng Đức Chúa Trời đang tìm kiếm một nơi để đầu tư tài nguyên của Ngài. Đức Chúa Trời muốn làm một công việc. Ngài đang tìm kiếm người nào hòa hợp với ý muốn của Ngài để Ngài có thể chuyển tài nguyên của Ngài qua họ.

Chúng ta thường mắc lỗi lầm này – chúng ta cố gắng điều khiển chiều hướng của Đức Thánh Linh. Chúng ta đào “mương” rồi nói, “Chúa ơi, bây giờ xin chảy qua mương này.” Tôi nghĩ rằng nếu chúng ta tìm hiểu chiều hướng của Đức Thánh Linh và nhập vào dòng đó, thì có lợi hơn và khôn ngoan hơn. Vì Đức Chúa Trời đang tìm kiếm những người mà làm điều Ngài muốn làm, những người hòa thuận với mục đích và ý muốn của Ngài. Khi Đức Chúa Trời tìm thấy họ, Ngài chuyển dẫn nguồn lực của Ngài qua họ và cuộc sống của họ trở nên dồi dào và phước lành.

Thường thường trong khi cầu nguyện, Đức Thánh Linh làm việc trong lòng bạn, đem đến sự bảo đảm và an ủi. Cầu nguyện thực sự là như vậy. Đó là cuộc gặp gỡ với Đức Chúa Trời, trình bày lời than phiền của bạn, gánh nặng của bạn, cảm xúc của bạn – rồi để cho Ngài cung cấp cho bạn sức mạnh và sự an ủi của Đức Thánh Linh. Qua sự cầu nguyện, bạn nhận được sự tin chắc rằng Đức Chúa Trời sẽ giải quyết nó. Cầu nguyện trong dòng chảy của Đức Thánh Linh sẽ kết thúc với sự tin chắc và thắng lợi. Đó là vinh hiển vô cùng!

Tín đồ mà cầu nguyện như thế này sẽ không đặt sự tin cậy vào xác thịt. Họ tin cậy vào Đức Chúa Trời đời đời. Họ nhập vào dòng chảy của những gì Đức Thánh Linh muốn làm. Điều quan trọng là lòng bạn phải hài hòa với lòng của Đức Chúa Trời. Khi bạn hòa hợp với ý muốn của Đức Chúa Trời, cuộc sống của bạn sẽ được phước và dồi dào một cách bạn chưa từng biết.

Vì vậy, miễn là bạn cố gắng điều hành theo ý riêng của bạn, bạn sẽ giống như vua A-sa: từ nay trở đi bạn sẽ rắc rối. Miễn là bạn tin cậy vào xác thịt, bạn sẽ có trục trặc. Hãy tìm “mương” của Đức Chúa Trời và chảy vào đó, hơn là cố gắng đào “mương” riêng của bạn. Hãy rèn luyện tâm chí bạn để đi theo Đức Chúa Trời với một lòng

trung thành tinh khiết, rồi nhìn xem Ngài đổ tài nguyên của Ngài qua bạn.

Sức Mạnh và sự Huyền Bí của Cầu Nguyện

Đời sống đức tin là khó khăn. Chúng ta thích có sự chỉ dẫn cụ thể rành mạch trên đường đi – đúng hay không? đường này hoặc đường kia? cách này hay cách khác?

Đời sống đức tin không những khó khăn, nó cũng có thể gây nhầm lẫn. Nếu chúng ta tiếp tục bị ngăn chặn trong những gì mà chúng ta đang cầu nguyện cho, có phải đó là vì Đức Chúa Trời nói “không”, hoặc là Sa-tan cố gắng cản trở chúng ta làm việc của Chúa? Khó mà biết khi nào phải kiên trì trong cầu nguyện, và khi nào phải nhận ra mình đang chống cự Chúa – Chúa không muốn mình làm điều này. Tôi được khuyến khích rất nhiều biết rằng Đức Chúa Trời không bỏ lơ tôi một mình trong sự cầu nguyện. Thật sự là, Thánh Linh của Ngài cầu nguyện cho tôi khi ngay cả khi tôi không biết phải cầu nguyện như thế nào.

Cũng vậy, Đức Thánh Linh giúp chúng ta trong khi chúng ta yếu đuối, vì chúng ta không biết phải cầu nguyện như thế nào cho đúng, nhưng chính Đức Thánh Linh cầu thay cho chúng ta bằng những tiếng rên rỉ không thể diễn tả bằng lời. (Rô-ma 8:26).

Giả sử bạn có một người bạn mà tiếp tục phạm luật. Y bị bắt vào tù nữa và xin bạn bảo lãnh. Bạn thương y và muốn giúp y, nhưng bạn tự hỏi: tiếp tục bảo lãnh y như vậy có thực sự giúp y không? Hay là bạn chỉ cho y tiếp tục phản nghịch, bởi vì y không bao giờ phải đối mặt với những hậu quả của hành vi mình? Bạn cầu nguyện cho người như vậy như thế nào?

Tôi đề nghị bạn cầu nguyện như vậy: "Đức Chúa Trời ơi, con phải làm gì cho y? Con đưa y trước mặt Ngài. Y phá luật nữa, Chúa ơi. Con không biết phải cầu nguyện cho y như thế nào, nhưng con cầu xin Ngài hiểu lời cầu nguyện của con theo ý Ngài." Đôi khi đó là cách tốt nhất – cầu nguyện trong Đức Thánh Linh. Bạn chỉ cần giao hết tất cả cho Ngài.

Tôi mong rằng tôi có một cách dứt khoát để xác định khi nào Chúa muốn tôi hành động và khi nào Chúa không. Nhưng tôi không có. Tôi cũng giống như bạn. Tôi cầu nguyện trong đức tin, đặt niềm tin vào

Ngài. Rồi tôi hành động và hy vọng rằng tôi đã làm điều đúng. Tôi tin tưởng rằng Đức Chúa Trời là rất tốt, nếu tôi đã làm sai Ngài sẽ giúp tôi sửa chữa nó.

Nhiều năm trước, tại một hội nghị mục sư, có người yêu cầu cầu nguyện giùm cho vợ của một mục sư sắp sửa đi mổ ung thư. Khi giấy đó truyền tới người lãnh đạo của hội nghị, ông cầu nguyện, "Lạy Chúa, khi mổ ra, xin cho bác sĩ thấy không có ung thư."

Chẳng bao lâu một điện thoại đến. Các bác sĩ giải phẫu đã mổ xẻ và thấy ung thư ở các hạch bạch huyết của bà. Thật ra, ung thư đã lan khắp mình bà. Vì vậy, bác sĩ chỉ may lại.

Ông mục sư mà đưa lên yêu cầu này nói, "Chuck, tôi thật không hiểu. Đây chúng tôi đã cầu xin Chúa rằng, bác sĩ sẽ thấy không có ung thư; nhưng họ đã thấy ung thư quá nhiều đến nỗi họ không mổ mà chỉ may lại thôi. Tôi rất đau buồn và quẫn trí."

Tôi hỏi ông, "Khi nào là quá muộn? Bây giờ có quá muộn không? Có phải ông nói rằng bây giờ Đức Chúa Trời không thể làm gì không? Ngay cả bây giờ Chúa có thể rờ đụng vợ ông và chữa lành bà. Tại sao đức tin của chúng ta phải dựa trên yếu tố thời gian? Chúng tôi hãy cầu nguyện cho vợ ông bây giờ." Chúng tôi cầu nguyện và đồng ý rằng Đức Chúa Trời sẽ rờ đụng thân thể của bà. Rồi chúng tôi giao bà trong tay của Chúa để Ngài làm việc.

Không lâu sau đó mục sư này tham viếng nhà thờ chúng tôi, với vẻ mặt tươi cười. Sau khi tái khám và thử nghiệm thêm, bác sĩ thông báo cho vợ ông, "Điều này chưa từng xảy ra – chúng tôi hết sức xin lỗi – nhưng bà không có bệnh gì. Bà không có ung thư. Chúng tôi không biết phải nói gì ... chúng ta không thể giải thích điều đó. "

Tất nhiên, chúng ta có thể giải thích. Đức Chúa Trời – là Bác sĩ Vĩ Đại Nhất, có thể làm cho cơ thể bệnh tật lành mạnh bất cứ lúc nào Ngài muốn. Ngài đã chữa lành bà ấy, đáp ứng với sự cầu nguyện trong Thánh Linh. Đây không có nghĩa là Ngài sẽ chữa lành mọi khi chúng ta cầu xin, nhưng nó có nghĩa rằng Ngài hoàn toàn có khả năng làm như vậy.

Khi chúng ta đặt tất cả niềm tin vào Chúa, chúng ta không bao giờ có thể đi sai. Chúa luôn luôn trả lời cầu nguyện của chúng ta căn cứ vào tình yêu thương và ân điển của Ngài. Ông Gia-cơ nói với chúng ta,

“Lời cầu nguyện của người công chính rất quyền năng và linh nghiệm.” Nhưng ngay cả loại cầu nguyện này không thể ép Chúa làm theo ý chúng ta. Vì vậy, chúng ta nên tiếp tục cầu nguyện trong đức tin, hết lòng tin tưởng vào Đức Chúa Trời đáng tin cậy – rồi để lại kết quả với Ngài.

Chương 17

Làm Thế Nào Có Thể Bước Ra Trong Đức Tin?

“Vây bây giờ xin ban cho tôi miền cao nguyên này mà CHÚA đã phán ngày trước, vì hồi đó chắc ông cũng đã nghe nói về dân A-na-kim ở đó như thế nào, những thành trì của họ vững chắc ra sao; biết đâu CHÚA sẽ ở với tôi và tôi sẽ đuổi chúng đi, như CHÚA đã phán.”

Giô-suê 14:12

Vài năm trước đây sau buổi nhóm thờ phượng chủ nhật, một vài trẻ em đẩy ông nội họ trên chiếc xe lăn đi lên phía trước của giảng đài. Họ yêu cầu, "Mục sư Chuck, xin cầu nguyện cho ông nội chúng tôi"

Tôi nói, "Được," và tôi đặt tay trên ông. Tôi vừa mới đọc Công Vụ Các Sứ Đồ đoạn 3, về ông Phi-e-rơ đỡ người què đứng dậy. Vì vậy, khi tôi cầu nguyện, tôi nghĩ, tại sao tôi không đỡ ông dậy? ông Phi-e-rơ đã làm điều đó. Vây thì, tôi nắm lấy tay ông, đỡ ông đứng dậy. Tôi nói, "Nhân danh Chúa Giê-su, bước đi." Và ông bắt đầu bước đi.

Những đứa trẻ hoan hô vỗ tay, "Ông nội đi được!" khi thấy ông nội họ bước tới bước lui.

Sau đó, những đứa trẻ cho tôi biết điều yêu cầu thực sự của họ: "Ông nội bị cảm lạnh. Chúng tôi muốn mục sư cầu nguyện cho ông được khỏe lại."

Tôi ngạc nhiên, nói, "Tại sao hồi nải không nói rõ điều đó?"

Này, tôi không biết tôi có đức tin đó từ đâu. Tôi không quen nâng người què đứng dậy từ xe lăn. Tuy nhiên, tại thời điểm đó, tôi có đức tin cho ông ấy được chữa lành. Tôi chỉ cần bước ra trong đức tin để thấy được phép lạ.

Đêm Thứ tư tuần đó, tôi giảng trong một nhà thờ ở Tucson, Arizona. Khi nhóm xong một người đẩy vợ y trong chiếc xe lăn lên với tôi. Ông nói, "Chuck, vợ tôi bị đứt gân máu. Nhờ mục sư cầu nguyện xin Đức Chúa Trời chữa lành vợ tôi"

Tôi đặt tay trên bà và cầu nguyện. Rồi tôi vỗ nhẹ vai bà và nói, "Chúa ban phước cho bà. Và chúng tôi sẽ tiếp tục cầu nguyện cho bà."

Khi ông đó đẩy vợ y đi ra, con tôi, tên Chuck Jr, hỏi: "Cha ơi, tại sao cha không nâng bà lên như cha đã làm hồi chủ nhật vừa qua?"

Tôi đáp, "Lần này Chúa không có cho tôi đức tin đó. Tôi không có cảm động để làm điều đó." Bước ra trong đức tin là một trong những điều khó mà nắm được. Lúc thì bạn có đức tin, lúc khác thì không. Đó là một món quà, không phải là một kho dự trữ. Bạn cần sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời để biết khi nào Ngài mở đường và báo hiệu cho bạn để tiến lên một bước lớn trong đức tin.

Cầu Xin cho sự Khôn Ngoan

Rất nhiều người nhân danh đức tin mà làm những điều điên dại, những điều thực sự không hơn sự ngu ngốc thuộc linh. Ông Gia-cơ chép,

"Nếu ai trong anh chị em thiếu khôn ngoan, người ấy hãy cầu xin Đức Chúa Trời, Đấng ban cho mọi người cách rộng rãi và không hề phiền trách, và người ấy sẽ được ban cho. Nhưng người ấy phải lấy đức tin mà cầu xin, đừng nghi ngờ, vì người hay nghi ngờ giống như sóng biển, bị dồi lên và dập xuống theo luồng gió." (Gia-cơ 1:5-6).

Nếu bạn xin Chúa cho sự khôn ngoan để giúp bạn quyết định đúng đắn về một bước đi trong đức tin, thì hãy tin rằng Ngài sẽ cho bạn sự khôn ngoan. Hãy cầu xin trong đức tin, và đặt tin tưởng vào Chúa. Kinh Thánh tiếp tục chỉ bảo chúng ta phải tin cậy Chúa hết lòng – tin lời hứa của Ngài rằng Ngài sẽ chỉ dẫn đường đi của chúng ta. Một người thiếu quyết đoán hiếm khi hoàn thành điều gì đáng giá cho Đức Chúa Trời. Có lẽ bạn đã thấy những tín đồ lung lay đó, "Không biết tôi nên thử điều đó hay không? Có lẽ tôi nên quên nó đi. Nhưng nếu tôi không thử, tôi sẽ bỏ lỡ cơ hội ... có lẽ tôi nên thử nó. Nhưng nếu thất bại thì sao...?"

Nếu bạn thật sự mong muốn được Chúa dẫn dắt, thì tôi tin rằng Ngài sẽ cản trở kế hoạch của bạn nếu nó không phải là ý Ngài. Điều đó đã xảy ra nhiều lần với tôi. Khi Chúa đặt một rào cản trên đường của tôi, thì tôi không nên cố gắng đẩy nó ra khỏi đường đi.

Chúng ta có tin Đức Chúa Trời hay không, khi Ngài phán, "CHÚA sẽ làm cho vững các bước của người tốt, vì Ngài ưa thích đường lối của người ấy" (Thi Thiên 37:23)? Nếu chúng ta tin, thì bước đi trong đức tin trở nên dễ dàng hơn. Và thỉnh thoảng Chúa cho phép dân Ngài nhìn thấy cách Ngài sử dụng đức tin để thực hiện ý muốn của Ngài như thế nào.

Nhiều năm trước, tôi tham dự một bữa ăn sau khi giảng tại cuộc cắm trại cuối tuần. Một người bạn mục sư của tôi, tên Steve, đi cùng với tôi. Trong cuộc trò chuyện chúng tôi nói đến bọn khủng bố nổi bom ở tiền đồn thủy quân lục chiến Hoa Kỳ ở Beirut, và tôi kể lại một câu chuyện thú vị về vụ nổi bom đó.

"Một người lính trẻ tin đồ đã làm chứng cho Chúa một cách mạnh mẽ tại tiền đồn đó. Y thường xuyên bước ra trong đức tin để nói về tình yêu thương của y đối với Chúa. Tuy nhiên, trung sĩ của y ghét lời chứng của y, và cho y tất cả các nhiệm vụ khó khăn nhất, đáng ghét nhất mà ông có thể nghĩ đến. Người lính trẻ này chỉ mỉm cười và làm trọn công việc. Khi trung sĩ lăng mạ người thanh niên này về đức tin của y – điều này xảy ra thường xuyên – y sẽ đáp, 'Trung sĩ, Chúa yêu thương ông. Ngài muốn ông trở về với Ngài.' Sự chứng kiến mạnh dạn của y càng chọc tức trung sĩ này."

"Lính ở Beirut mỗi ngày được một khẩu phần rượu bia. Một ngày nào đó, ông trung sĩ muốn uống cho say, cho nên ông nói với những người lính của mình, 'Hôm nay không ai được rượu bia!' Ông gom hết rượu bia của mọi người để ông có thể uống cho đã, mặc dù ngày đó là phiên của ông đứng gác."

"Ông trung sĩ hỏi người lính trẻ, 'Mày có thể gác giùm tôi không? Tôi muốn uống cho say.'"

"Người lính trẻ trả lời, 'Vâng, Trung sĩ, tôi vui lòng làm bất cứ điều gì cho ông.' Đó là ngày những kẻ khủng bố đi tới với chiếc xe hơi trở đầy bom và nổ tung chỗ đó, giết luôn người lính trẻ xuất sắc này trong khi y đứng gác. Chính phủ đã gửi cuốn Kinh Thánh và vật dụng của y về nhà cho cha mẹ y."

"Ông trung sĩ bị thương rất nặng đến nỗi có nguy hiểm tính mạng và trở thành tàn tật. Quân đội gửi ông về Hoa Kỳ để điều trị. Khi ông cuối cùng ra bệnh viện, ông đi thăm cha mẹ của người lính trẻ."

“Ông thú nhận, ‘Tôi là trung sĩ trên con của ông ba. Và tôi cảm thấy chịu trách nhiệm về sự chết của y. Ngày đó đáng lẽ tôi phải đứng gác, nhưng y đứng chỗ của tôi. Tôi rất xin lỗi.’”

“Họ trả lời, ‘Không, bạn sai rồi. Bạn không nên chết. Y ở đó là đúng, bởi vì bạn chưa chuẩn bị để chết nhưng y đã chuẩn bị. Đó chính là một phần trong kế hoạch của Đức Chúa Trời.’ Họ cho ông trung sĩ cuốn Thánh Kinh và nói tiếp, ‘Y đã viết thư cho chúng tôi biết về bạn. Chúng tôi muốn bạn có cuốn Kinh Thánh này của con chúng tôi.’”

“Vì lịch sự ông trung sĩ tiếp nhận cuốn Kinh Thánh, nhưng ông chỉ để nó trên kệ sách, và quyết định uống rượu cho chết. Cuộc sống đã trở nên quá đau đớn và ông thực sự không muốn sống nữa.”

“Một ngày nọ, trong khi dọn dẹp phòng mình, ông vô tình gõ cuốn Kinh Thánh rớt xuống kệ. Một lá thư rơi ra, là thư người lính trẻ đã viết cho ông. Trong lá thư đó y kể về tình yêu thương của Chúa Giêsu Christ đối với ông trung sĩ và tình thương yêu của y đối với ông, và mong muốn sự cứu rỗi cho ông.”

“Y viết ‘Trung sĩ, tôi vui lòng hy sinh mạng sống của tôi nếu nó có thể đem đến cho ông sự cứu rỗi.’”

“Ông trung sĩ cảm động vô cùng. Ông tiếp nhận Chúa Giêsu Christ và cuối cùng làm truyền đạo tại Calvary Chapel ở Capistrano Beach. Ông phục vụ một cách đặc lực cho những trẻ em tàn tật và Đức Chúa Trời sử dụng ông một cách hùng mạnh.”

Sau khi tôi kể câu chuyện này, chúng tôi chia tay và đi về. Ngày hôm sau, người bạn mục sư của tôi, là Steve, kể lại câu chuyện này trong nhà thờ ông. Khi ông mô tả sự chuyển đổi của trung sĩ, một đàn bà trong hội chúng bắt đầu khóc không kiềm chế được. Bà đứng lên và tuyên bố, “Tôi là vợ của ông trung sĩ đó. Tôi đã ly dị ông nhiều năm trước đây, bởi vì ông là một người khó chịu.” Buổi sáng đó bà tiếp nhận Chúa.

Sự có thể có là bao nhiêu mà tôi sẽ kể câu chuyện đó, và ông Steve sẽ lặp lại trong ngày sau, và vợ cũ của trung sĩ sẽ đi nhóm buổi sáng đó và nghe về chồng cũ của bà không gặp lâu năm? Đường lối của Chúa là tuyệt vời biết bao! Bạn không bao giờ biết Đức Chúa Trời sẽ sử dụng những nỗ lực của chúng ta như thế nào khi chúng ta bước ra trong đức tin.

Ca-lép Bước Ra

Khi lần đầu tiên dân Y-sơ-ra-ên đi đến biên giới của đất hứa, Mô-sê sai 12 thám tử để do thám vùng đó. Những thám tử dùng 40 ngày để dò xét tất cả.

Trên đường trở về trại, Giô-suê và Ca-lép dừng lại tại thung lũng của Éch-côn để chặt một nhánh nho với chùm nho lớn đến nỗi phải cần hai người khiêng bằng sào. Họ muốn cho dân chúng thấy sự màu mỡ và khả năng sinh sản sừng sốt của đất hứa.

Tuy nhiên, ngay sau khi Giô-suê và Ca-lép trình bày sản vật tuyệt vời, 10 thám tử khác bắt đầu đề ra những điều trở ngại. Họ mô tả rằng những tường thành bao quanh thành phố là kiên cố và rất lớn, và dân cư đó là khổng lồ hung tợn. Những người nghe những câu chuyện ghê sợ đó bắt đầu than phiền. Lúc đó Ca-lép bước ra. Ông làm cho dân yên lặng trước mặt Mô-sê, ông nói, "Xin chúng ta hãy đi lên và chiếm lấy xứ ấy ngay, vì chúng ta có thừa sức để thắng" (Dân-số-ký 13:30). Nói cách khác, "Chúng ta hãy đi chiếm lấy nó! Đó là một vùng đất tuyệt vời. Có khó khăn không? Chắc chắn có, nhưng Đức Chúa Trời ở cùng với chúng ta!"

10 thám tử khác phản đối một cách kịch liệt. Họ khẳng định, "Dân đó sẽ ăn thịt chúng ta. Chúng tôi cảm thấy mình giống như những con cào cào trước mắt họ, và họ cũng thấy chúng tôi như vậy." Lúc đó, dân Y-sơ-ra-ên phạm một sai lầm rất lớn. Họ nghe lời của 10 người không tin chứ không nghe lời của Giô-suê và Ca-lép, là người đã được đầy đầy đức tin. Chúng khóc lóc cả đêm ấy, và muốn lập một người lãnh đạo khác để dẫn họ trở về Ai-cập. Và khi Giô-suê và Ca-lép xé rách quần áo mình để biểu lộ sự kháng nghị và nài xin họ tin cậy Đức Chúa Trời và tiến vào Đất Hứa theo như Ngài chỉ dẫn, họ bèn với nhau để ném đá hai người cho chết.

Đức Chúa Trời chịu không nổi nữa. Vinh quang của CHÚA hiện ra ở Lều Hội Kiến và phán rằng chỉ có Giô-suê và Ca-lép sẽ được đi vào Đất Hứa. Tất cả mọi người khác đều sẽ chết trong sa mạc sau khi họ đi vòng vòng trong sa mạc 40 năm dài.

40 năm sau, sau khi tất cả những người của thế hệ trước đều qua đời, Đức Chúa Trời một lần nữa dẫn dân Ngài đến biên giới của Đất Hứa. Lần này, dưới sự lãnh đạo của Giô-suê, dân Y-sơ-ra-ên đi vào

và chiến thắng trận này tới trận kia. Cuối cùng Ca-lép đến với người bạn cũ mình và nói: "Giô-suê, sau khi chúng tôi đi do thám, Mô-sê hứa với tôi rằng tôi có thể được lãnh thổ mà tôi khám phá. Bây giờ hãy nhìn tôi – 85 tuổi, nhưng vẫn còn mạnh mẽ như khi chúng tôi đi do thám. Vì vậy, tôi muốn ông cho phép tôi đi chiếm lấy đất đã hứa với tôi."

Tôi thường thức tính can đảm bền bỉ của ông già 85 tuổi này. Ông nói, "Tôi sẵn sàng ra trận chiến. Tôi sẵn sàng đi chiếm lấy đất mà Đức Chúa Trời đã hứa với tôi." Giô-suê vui lòng cho Ca-lép đi xâm chiếm lãnh thổ của Hép-rôn, và Ca-lép chiếm lấy tất cả các miền đất đã hứa với ông một cách nhanh chóng. Kinh Thánh tóm tắt thành tích chói lọi của ông như thế này:

"Vây Hép-rôn trở thành sản nghiệp của Ca-lép con trai Giê-phu-nê người Kê-ni-xi cho đến ngày nay, vì ông đã hết lòng theo CHÚA, Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên (Giô-suê 14:14).

Ca-lép bước ra trong đức tin khi cả nước đều chống lại ông. Ông đi theo Chúa khi mọi người xung quanh, ngoại trừ Giô-suê, nói không làm được. Đức Chúa Trời gìn giữ tâm hồn và thân thể của Ca-lép hơn bốn thập kỷ để ông có thể bước ra trong đức tin một lần nữa và nhận lấy những gì Đức Chúa Trời đã cho ông. Trong khi thể xác của những người đương thời ông bị mục nát trong sa mạc, Ca-lép trở đất Hép-rôn thành sản nghiệp của ông – bởi vì ông bước ra trong đức tin.

Tuổi tác không quan trọng khi một người bước ra trong đức tin. Nếu Đức Chúa Trời ủng hộ việc đó, thì Ngài sẽ cho nó được thành tựu.

Đừng Hiểu Sai Đức Chúa Trời

Một số người rất sợ bước ra trong đức tin và hoàn toàn hàng phục mình dưới ý muốn của Đức Chúa Trời. Tại sao? Bởi vì họ đã hiểu sai Đức Chúa Trời – họ hiểu xấu. Họ không tin cậy Ngài. Họ nghĩ rằng nếu họ bước ra trong đức tin và hàng phục Đức Chúa Trời hoàn toàn, thì chẳng bao lâu họ sẽ thấy mình ở Phi châu, nằm trong vùng muỗi, nhìn thấy những con sâu bọ lớn bò khắp trần nhà, mạng nhện khắp nơi, và hàng chục con rắn trường trên sàn nhà.

Nếu Đức Chúa Trời dẫn dắt bạn và trao quyền cho bạn để bước ra trong đức tin, Ngài cũng sẽ gieo sự mong muốn cho điều đó trong lòng bạn.

Nếu Đức Chúa Trời muốn bạn đi đến New Guinea, có lẽ Ngài trước nhất sẽ cho bạn một kích thích tò mò lớn với sinh vật học. Kay và tôi đã đi New Guinea một lần, và một vài bà giáo sĩ mời chúng tôi ăn trưa. Ngay khi chúng tôi đến, họ bắt đầu phô bày bộ sưu tập côn trùng của họ. Họ sống trong những khu rừng dọc theo những con sông. Họ có một tấm ván trưng bày những con bọ cánh cứng màu đẹp, những con bướm và bướm đêm khổng lồ. Mỗi lần thấy sâu bọ trên sàn nhà, những bà này kêu ré lên với sự phấn khởi, không phải sợ hãi, "Tôi chưa có con này!", rồi họ chộp lấy nó, ngâm trong chloroform cho chết, rồi ghim lên tấm ván.

Làm theo ý của Đức Chúa Trời là một thỏa thích và một kho báu. Bạn sẽ không bao giờ thất vọng nếu bạn bước ra trong đức tin để hết lòng làm theo ý muốn của Ngài.

125 dặm sâu vào khu rừng của Irian Jaya – không có con đường nào khác để đi tới đó – nơi đó chúng tôi đã gặp một người Mỹ, trẻ tuổi, đẹp trai, với hai đứa con trẻ xinh đẹp. Cách duy nhất để đi tới đó là bằng máy bay. Nếu đi bằng đồng sẽ cần hơn một tháng, và đó là khó khăn khủng khiếp. Gia đình trẻ này sống giữa những người thổ dân để người cha này có thể dịch Tân Ước sang ngôn ngữ của dân làng. Khi ông dẫn tôi đi xung quanh làng, ông nói, "Khi bạn làm theo ý muốn của Chúa, làm sao mà Chúa không dẫn bạn đến nơi đẹp nhất, vinh quang nhất, trên thế giới để nuôi dưỡng con cái của bạn!"

Và nó thật sự là rất đẹp. Suối chảy cả hai bên làng, trong sạch đến nỗi bạn có thể uống nước ngay tại đó. Ông rất ưa thích nơi đó. Nay, tôi chỉ có thể ở đó khoảng một tuần, nhưng ông ấy ưa thích tất cả những gì trong đó. Tại sao? Bởi vì Đức Chúa Trời đã ghi pháp luật của Ngài vào lòng của ông. Khi chúng ta bước ra trong đức tin, Đức Chúa Trời không bỏ chúng ta vào một cuộc sống cực nhọc hay đau khổ. Ngài ban cho chúng ta điều tốt nhất của Ngài.

Đức Chúa Trời Sử Dụng Người mà Không Ai Nghĩ Đến

Đức Chúa Trời ưa thích dùng những người không ai ngờ tới. Ngài đã chọn những sự dại ở thế gian để làm hổ thẹn những kẻ khôn ngoan (1 Cô-rinh-tô 1:27). Và tất cả những người này có đặc điểm chung gì? Họ đều sẵn sàng bước ra trong đức tin.

Một số người nhìn vào những người mà Đức Chúa Trời đã sử dụng để thành tựu công trình vĩ đại và nói, "Nhưng họ không có bằng tiến sĩ!"

"Ai cho họ uỷ quyền?" Người đời không hiểu Đức Chúa Trời có thể sử dụng những người đó như thế nào – không có địa vị, không có thể lực xã hội hoặc chính trị. Họ rất sùng sốt rằng Đức Chúa Trời có thể sử dụng những người như vậy để làm công việc của Ngài. Sự thật là Đức Chúa Trời có thể dùng người không ai để ý nhất trong thế giới – những người có khuynh hướng thất bại nhất, có thiên hướng phạm luật nhất – và dùng họ để dẫn hàng ngàn cuộc sống đến với Chúa Giêsu Christ. Bạn biết điều này có nghĩa gì không? Nếu Đức Chúa Trời có thể sử dụng chúng, thì Đức Chúa Trời có thể sử dụng bạn.

Khi chúng tôi sống ở Tucson, chúng tôi có một người hàng xóm dễ chan hoà, tên Jan. Chúa dùng chúng tôi để kích thích đời sống thuộc linh của Jan. Lúc đó, nhiều người sống ở Tucson bị bệnh suyễn. Và nhiều lần, chúng tôi thấy Jan bước ra trong đức tin để chỉ dẫn người hàng xóm bị bệnh suyễn đến với Chúa.

Jan thường hay nói chuyện với một người hàng xóm qua hàng rào. Một ngày kia bà nói, "Này, bạn không cần phải tiếp tục dùng máy hô hấp. Ông bên cạnh nhà tôi là mục sư. Ông cầu nguyện cho người bệnh và họ được chữa lành. Hãy đến nhà tôi. Tôi sẽ gọi ông mục sư qua đây để cầu nguyện cho bạn."

Jan gọi tôi. Sau khi nghe câu chuyện của Jan, tôi đi đến nhà bà và cầu nguyện cho người hàng xóm của bà; và Đức Chúa Trời chữa lành cô ấy. Do đó, Jan bắt đầu đem lại cho tôi tất cả các người hàng xóm bệnh suyễn – và Đức Chúa Trời chữa lành từng người một. Một ngày nọ Jan nói với tôi, "Chuck, tôi vừa nhận một điện thoại từ một người bạn của tôi. Cô ấy đang đi đến bệnh viện để mổ. Tôi nói với cô ấy, 'Đừng đi bệnh viện, hãy đến nhà tôi. Hãy để người bạn mục sư của tôi cầu nguyện cho bạn.'"

Vì vậy, cô đến và chúng tôi cầu nguyện cho cô và Chúa cũng chữa lành cho cô. Các bác sĩ khám cô ấy và nói, "Này, cô không sao cả. Cô không cần phải mổ".

Tôi chắc chắn đó không phải là đức tin của tôi. Đó là đức tin của Jan. Bà nhìn thấy công việc của Đức Chúa Trời, bà bước ra trong đức tin và nói, "Nếu Chuck cầu nguyện cho bạn, thì bạn sẽ được chữa lành." Tôi rất hớn hờ rằng Đức Chúa Trời coi trọng đức tin của người bình thường.

Đức Tin hay Sợ Hãi?

Nếu bạn muốn bước ra trong đức tin, bạn phải khắc phục sợ hãi. Sợ hãi và đức tin không thể cùng tồn tại. Sợ hãi sẽ xua tan đức tin và đức tin sẽ xua tan sợ hãi.

Sa-tan rất thông thạo về sự sử dụng sợ hãi và lo lắng để ngăn cản chúng ta làm việc của Đức Chúa Trời. Nỗi lo sợ sẽ xảy ra khi chúng ta đặt đôi mắt của mình vào kẻ thù và mối đe dọa của nó; đức tin sẽ xảy ra khi chúng ta đặt đôi mắt của mình vào Chúa và lời hứa của Ngài.

"Hãy nhớ đến Đức Chúa Trời! "Những người ở với chúng ta đông hơn những người ở với chúng" (2 Các-Vua 6:16).

Hãy nhớ đến Đức Chúa Trời! "Thật vậy, dù khi con đi qua thung lũng rợp bóng tử thần, con sẽ chẳng sợ tai họa nào, Vì Ngài ở với con" (Thi-thiên 23:4).

Hãy nhớ đến Đức Chúa Trời! "Người hay sợ sẽ dễ sa vào bẫy, nhưng ai tin cậy CHÚA sẽ được an toàn" (Châm Ngôn 29:25).

Khi bạn nhớ rằng Chúa ở với bạn và Ngài hết lòng binh vực bạn, thì bạn có thể nói cùng với vua Đa-vít, "CHÚA binh vực tôi, tôi chẳng sợ; Loài người làm chi được tôi?" (Thi Thiên 118:6).

Bạn Sẽ Làm Gì?

Ngay từ khởi đầu của lịch sử nhân loại, con người, dù tầm thường, có một sự lựa chọn rất quan trọng: tuân theo chỉ đạo của Đức Chúa Trời, hoặc chịu nhường cho sự nhạo báng của những người xung quanh?

Tôi vui mừng rằng Nô-ê bước ra trong đức tin và vâng lời Đức Chúa Trời, bởi vì nếu không thì bạn và tôi sẽ không được ở đây. Nô-ê sống trong một thế hệ gian ác, thật đồi bại và tội lỗi đến nỗi Chúa đã quyết

định xóa bỏ loài người khỏi mặt đất. “Nhưng Nô-ê lại được ơn trước mặt CHÚA... Nô-ê là một người công chính; so với những người đồng thời với ông, ông là một người trọn vẹn. Nô-ê bước đi với Đức Chúa Trời.” (Sáng thế ký 6:8,9). Đó là một chứng kiến đẹp đẽ.

Đức Chúa Trời nói với Nô-ê kế hoạch của Ngài để xóa sạch khỏi mặt đất con người hung bạo mà đã hủy hoại sự sáng tạo tuyệt đẹp của Ngài. Ngài chỉ bảo Nô-ê xây dựng một chiếc tàu để cứu không những ông và gia đình ông từ trận lụt khắp thế giới, mà còn bảo tồn những tiêu biểu của tất cả các sinh vật Đức Chúa Trời đã tạo.

Kinh Thánh gọi Nô-ê là một người rao giảng sự công chính (2 Phi-e-rơ 2:5). Hiển nhiên ông rao giảng cho những người hàng xóm mình trong suốt thời gian ông xây dựng chiếc tàu, cảnh báo họ về sự phán xét của Đức Chúa Trời sắp xảy đến. Tất nhiên những người đó cười nhạo lời cảnh báo của Nô-ê và chế giễu ông rằng ngày này qua ngày kia xây dựng một chiếc thuyền lớn trong một khu mà không có bất cứ sông biển nào. Chắc chắn, Nô-ê biết công việc của mình có vẻ kỳ quái đối với tất cả những người xung quanh. Tuy nhiên, ông tin tưởng Đức Chúa Trời, và do đó, ông đã tiến một bước rất lớn trong đức tin và tuân thủ lời chỉ dẫn kỳ lạ của Đức Chúa Trời.

Và đây là một điều làm cho câu chuyện của ông rất độc đáo: Ông xây dựng chiếc tàu hơn 100 năm, suốt thời đó chịu đựng sự lăng mạ của những người chế nhạo ông và công việc của ông. Bạn có kiên nhẫn với một nhiệm vụ lạ lùng đến một thế kỷ không?

Nô-ê có. Bởi đức tin, ông xây dựng một chiếc tàu đã cứu gia đình mình. Chiếc tàu đó mang lại sự cứu rỗi bởi vì ông đã vâng lời Đức Chúa Trời. Khi Đức Chúa Trời đóng cửa tàu, bảy giờ chứa đầy các động vật, số phận loài người đã định rồi. Nô-ê và gia đình ông an toàn ở bên trong, nhưng đối với tất cả mọi người khác ở bên ngoài, đó đã quá muộn. Nước lụt đến và xóa sạch tất cả. Như ông Phi-e-rơ chép: "Vì nếu Đức Chúa Trời... đã không dung thứ thế giới xưa, mang nước lụt đến tiêu diệt thế giới gian ác đó, chỉ chừa lại tám người kể cả Nô-ê, người rao giảng sự công chính; thì Chúa đã biết cách nào giải thoát những người tin kính khỏi cơn thử thách, và cách nào giữ bọn gian ác dưới sự trừng phạt, chờ ngày phán xét" (2 Phi-e-rơ 2:4, 5, 9).

Bước ra trong đức tin có vẻ ngu ngốc đối với một loạt người quan sát hoài nghi, nhưng nếu Đức Chúa Trời là Đấng đã truyền cảm hứng cho bạn bước đi trong đức tin, và bạn tuân theo, bạn cũng sẽ tìm thấy ân sủng trước mặt Chúa.

Sự Bình An của sự Giao Thác Hoàn Toàn

Mấy năm trước một mục sư đến gặp tôi. Ông muốn mua một cơ sở mới cho giáo đoàn của mình, nhưng ông cần phải vay tiền. Ông đến nhà thờ chúng tôi, hoang mang, lo lắng, cầu xin chúng tôi cho vay tiền.

Ông rên rỉ, "Tôi không biết sẽ làm sao nếu tôi không được khoản tiền cho một nhà thờ mới. Tôi không biết điều gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi không mua được nó." Và vì vậy, hội đồng quản trị của chúng tôi đã bầu cho ông vay tiền.

Một thời gian ngắn sau, tôi nghe ông nói về nhà thờ mới của ông trên đài phát thanh. Ông tuyên bố, "Chúng tôi tin Đức Chúa Trời sẽ cho địa sản này, và Chúa đã thực hiện. Chúng tôi chỉ tin cậy vào sự cung cấp của Đức Chúa Trời. Ngợi khen Chúa!"

Ngay sau khi tôi nghe đó, tôi nói trong lòng, "Không, bạn đã đến đây hoảng sợ, hoang mang, khẩn xin trên tay và đầu gối của bạn. Bạn đâu có tin cậy Chúa. Bạn tin cậy Calvary Chapel để vay tiền."

Bước ra trong đức tin không phải là khẩn xin người nào để giúp bạn giải quyết một tình thế khó xử. Bước ra trong đức tin có nghĩa là tin tưởng rằng Đức Chúa Trời sẽ thực hiện lời hứa của Ngài về những công việc mà Ngài đang hướng dẫn bạn làm. Nó không có nghĩa là bạn tự giải quyết với sức mình rồi sau đó khoe Đức Chúa Trời hưởng ứng đức tin của bạn như thế nào.

Một trong những cách tốt nhất để đến gần với Đức Chúa Trời là hoàn toàn giao thác mình cho ý muốn của Ngài, "Lạy Chúa, nếu Ngài muốn con bước ra trong đức tin theo cách này, thì con sẽ làm điều đó. Con sẽ làm phần nhỏ của con, rồi Ngài xin tiếp quản từ đó." Khi Đức Chúa Trời tiếp quản, thì tất cả vinh quang và ngợi khen thuộc về Ngài. Bạn không thể khoe khoang bởi vì bạn chỉ bước ra trong đức tin – nhưng bạn chắc chắn có thể thưởng thức trái mà nhìn thấy những gì Đức Chúa Trời có thể làm vì đức tin của bạn.

Chương 18

Làm Thế Nào Có Thể Đứng Vững trong Đức Tin?

“Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, đường lối Ta cao hơn đường lối các người, và ý tưởng Ta cao hơn ý tưởng các người cũng bấy nhiêu.”

Ê-sai 55:9

Một vài năm trước đây, một người khoảng tuổi tôi đến gặp tôi tại buổi nhóm. Ông có vẻ rất đau khổ.

Ông nói "Chuck, tôi rất bối rối. Tôi đã hàng hái phục vụ Đức Chúa Trời nhiều năm. Tôi là người chủ thầu rất thành công và chúng tôi đã quyên nhiều tiền vào công việc của Chúa. Chúng tôi không bao giờ mua đất hoặc cất nhà mà không tìm kiếm sự hướng dẫn của Chúa trước. Khi cất nhà xong, chúng tôi đặt tay trên nó và cầu nguyện xin Chúa ban phước cho những người cư ngụ trong những ngôi nhà đó. Chúng tôi thực sự đưa Chúa vào chung phần với chúng tôi trong kinh doanh này và đã luôn luôn cố gắng làm theo ý muốn của Ngài."

Ông cầm lại nước mắt một chút trước khi tiếp tục. "Tôi bị mắc vào cuộc khủng hoảng kinh tế và mất hết tài sản của tôi. Những căn nhà không bán được và chúng tôi phải khai phá sản. Bây giờ tôi đã mất đi sức khỏe, không còn có thể xây cất nữa. Và tôi không thể hiểu được tại sao Đức Chúa Trời để tôi mất hết tiền mà tôi đã để dành cho hưu trí trong lúc tôi đã quá yếu và quá già để kiếm lại."

Ông ấy tin rằng Đức Chúa Trời là tốt và khôn ngoan, và Ngài ban phước cho con cái Ngài. Ông chỉ không thể hòa giải hoàn cảnh khó khăn của ông với sự hiểu biết về Đức Chúa Trời của ông.

Nhiều người tìm thấy mình trong hoàn cảnh tương tự ông ấy, đau khổ trong tinh thần, bởi vì họ không hiểu đường lối của Chúa. Làm thế nào chúng ta có thể đứng vững trong đức tin trong Chúa Giêsu Christ, khi hoàn cảnh có vẻ sẵn sàng chôn vùi chúng ta?

Ngài Làm Việc Theo Cách Khác

Nếu tôi là Đức Chúa Trời và tôi có quyền năng điều khiển sự vụ của thế giới, tôi chắc chắn sẽ thay đổi một vài điều. Trước nhất, tôi sẽ

không cho phép kẻ gian ác được thịnh vượng. Tôi sẽ tước đoạt hết của cải họ, nhưng tôi sẽ cho người công chính thịnh vượng. Tôi sẽ đổ phước lành và thịnh vượng cho những người yêu thương tôi.

Nhưng tôi sẽ phải đối mặt với một tình thế lúng túng khó xử. Bởi vì khi con người tuyên bố họ yêu thương tôi, làm thế nào tôi có thể biết được họ thực sự yêu tôi hay không? Có lẽ họ chỉ muốn những lợi ích. Có lẽ họ phục vụ tôi chỉ vì muốn những phước lành của tôi.

Tôi nghĩ rằng Đức Chúa Trời thường hỏi chúng ta một câu hỏi thật trọng: "Con có tin tưởng Ta hay không? ngay cả khi con không biết lý do tại sao con phải đối mặt với hoàn cảnh khó khăn như thế - con vẫn còn tin tưởng Ta hay không?"

Sự tin tưởng chân thật có phải là tin cậy Đức Chúa Trời khi tôi có thể thấy rõ ràng những gì Ngài đang làm? Hoặc là khi tôi không thấy được và không hiểu được?

Có bao nhiêu lần người vợ hay chồng hỏi, "Anh có yêu em không?" hay "Em có yêu anh không?" Trong những năm đầu, vợ tôi thường hay đẩy lỗ mũi của bà lên giống như con chó pug và hỏi tôi, "Nếu mặt em như vậy, anh còn yêu em không? Anh yêu em vì vẻ bề ngoài của em hay vì kỹ thuật nấu ăn của em – anh thật tình yêu em không?"

Tình yêu của bạn đối với Đức Chúa Trời là bao sâu? Bạn có giao thác mình hoàn toàn cho Ngài không?

Ông Gióp vẫn giao thác mình cho Đức Chúa Trời bất chấp hoàn cảnh khủng khiếp. Sa-tan đã đề nghị với Đức Chúa Trời rằng Gióp yêu mến Chúa chỉ vì những lợi ích. Sa-tan nói, "Ngài đã ban phước ông rất nhiều. Ông có nhiều hơn bất cứ ai bao giờ có thể mong muốn. Và Ngài đã dựng hàng rào bảo vệ quanh ông, không cho tôi đụng tới ông. Nếu Ngài cho phép tôi để lấy đi tất cả những phước lành, ông sẽ không yêu mến Ngài nữa. Ông sẽ nguyền rủa thẳng ngay mặt Ngài."

Chúa cho phép Sa-tan tước đoạt hết của cải của ông Gióp, gia đình, bạn bè... ngay cả sức khỏe. Giữa sự mất mát dữ dội như vậy, ông Gióp kêu lên, "Dù Ngài sẽ giết tôi, tôi vẫn tin cậy Ngài." (Gióp 13:15). Có lẽ bạn nghĩ rằng tại điểm này, câu chuyện sẽ lập tức được kết thúc một cách tốt lành. Đức Chúa Trời sẽ tuyên bố hoan hỉ, "Thấy

chưa, Sa-tan? Mày đã tước đoạt Gióp hoàn toàn, nhưng ông vẫn còn yêu mến Ta."

Nhưng đó không xảy ra như vậy. Ông Gióp tuyên bố lời tuyệt vời này trong đoạn 13, nhưng đến khi đoạn 42 mới có sự kết thúc tốt lành. Trong khoảng thời gian đó, ông Gióp tiếp tục chịu đựng đau khổ của thảm họa mình – và Đức Chúa Trời không hiện ra với ông trong một khái tượng hay giấc mơ hoặc thậm chí trong một giọng nói yên tĩnh, để giải thích những gì đang xảy ra. Ông Gióp phải ngồi trong tro bụi, nghe bạn ông cáo buộc ông về những tội lỗi ông không bao giờ phạm. Làm thế nào bạn có thể giải thích lý do tại sao Đức Chúa Trời cho phép điều đó?

Một Đức Chúa Trời Vô Hạn

Đức Chúa Trời có lợi thế của sự biết trước. Ngài biết về tương lai – mọi sự trong đó – và kết quả của mỗi hành vi. Điều có vẻ như một phước lành lớn kỳ lạ theo quan điểm loài người, trong thực tế có thể là một nguyên rữa. Và điều có vẻ như một nguyên rữa có thể biến thành, trong tay của Chúa, một phước lành lớn lao.

Rất nhiều điều xảy ra trong cuộc sống tôi mà tôi cho là nguyên rữa, vì vậy tôi cầu xin Chúa loại bỏ đó. Tôi khẩn cầu, nài xin. Cuối cùng, tôi oán trách Chúa không lắng nghe, không quan tâm đến tôi. Nhưng thường thường tôi phát giác rằng những điều tôi muốn loại bỏ thực sự đã trở thành phước lành lớn lao.

Cách duy nhất để giải thích cho những điều đó là nhận thức rằng Đức Chúa Trời đã biết kết quả cuối cùng trước khi vấn đề xảy ra. Trong tình yêu thương, Ngài để cho sự khó khăn tiếp tục xảy ra cho đến khi Ngài hoàn thành công việc mà Ngài đã định ý làm trong tôi.

Không biết bao nhiêu lần tôi phải nói với Đức Chúa Trời, "Lạy Chúa, con xin lỗi. Con đã không hiểu. Xin tha thứ con về những suy tưởng con đã có đối với Ngài!" Chúa phán qua tiên tri Ê-sai,

"Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, đường lối Ta cao hơn đường lối các người, và ý tưởng Ta cao hơn ý tưởng các người cũng bấy nhiêu" (Ê-sai 55:9).

Đường lối của Đức Chúa Trời cao hơn đường lối của chúng ta vô cùng. Chúng ta đo lường trái đất bằng cách đo tuyến tính. Nhưng

chúng ta đo lường bầu trời bằng năm ánh sáng. Suy tưởng và đường lối của Đức Chúa Trời là hàng tỷ năm ánh sáng cao hơn so với những suy tưởng và đường lối của chúng ta. Bởi vậy, phần nhiều chúng ta không thể hiểu được những gì Ngài đang làm. Chúng ta giống như trẻ sơ sinh mà cố gắng tìm hiểu sự phức tạp của vật lý lượng tử.

Bạn có nghĩ rằng cho con cái mình tất cả những gì họ muốn là yêu thương họ không? "Cha ơi, con muốn một cục kẹo. Không, con muốn nguyên hộp kẹo. Con muốn có một cục kẹo trong miệng cả ngày." Bạn có thỏa mãn yêu cầu đó không?

Tôi ngạc nhiên rằng trẻ em có thể học được cách vận động người lớn một cách nhanh chóng. "Nếu cha thực sự yêu con, thì cha sẽ cho con một hộp kẹo và cha sẽ cho con ăn kẹo cả ngày. Nếu không, con sẽ biết cha thực sự không yêu con."

Chính là vì bạn yêu thương con bạn và không muốn họ hư hỏng mà bạn hạn chế họ ăn kẹo. Bạn biết rằng nếu bạn nuông chiều mong muốn của họ, họ có thể hủy hoại sức khỏe. Họ sẽ ăn đường quá nhiều mà họ không muốn ăn thức ăn dinh dưỡng.

Trẻ con, tất nhiên, không hiểu gì về mục răng và dinh dưỡng. Tôi có một cháu gái 2 tuổi, nó có những ý kiến mạnh mẽ về chữ "không". Nếu bạn nói "không" với nó, nó sẽ nói bạn là ác – bất cứ lý do gì. Tuy nhiên không phải những gì nó muốn lúc nào cũng tốt cho nó. Và nó không hiểu rằng đôi khi đằng sau chữ "không" là tình yêu thương.

Bây giờ phóng đại tình hình đó một nghìn tỷ lần thì bạn sẽ hiểu được một ít về tình trạng giữa Đức Chúa Trời và con người. Chúng ta nghĩ rằng một vài điều nào sẽ làm cho chúng ta rất vui vẻ và nếu Chúa thực sự yêu thương chúng ta, Ngài sẽ thực hiện theo mong muốn của chúng ta. Ngài sẽ cho tôi chiếc xe đua màu đỏ để tôi có thể khoe khoang với hàng xóm. Nhưng khi tôi đang cầu xin đó, Chúa có thể nhìn thấy chiếc xe đâm sầm vào một cột điện thoại với tôi tan vỡ trong nó. Và vì vậy, Đức Chúa Trời nói "không". Có phải đó là thiếu tình thương không? Tất nhiên là không. Bởi vì Ngài yêu thương chúng ta, Ngài đôi khi để chúng ta thất vọng về những điều mà chúng tôi nghĩ là thiết yếu. Có lúc, hầu để dạy chúng ta tin cậy Ngài hoàn toàn, Đức Chúa Trời loại bỏ những điều chúng ta nương tựa vào.

Khi chúng ta thất vọng với câu trả lời “không” của Đức Chúa Trời, chúng ta phải nhớ rằng đường lối của Đức Chúa Trời không phải là đường lối của chúng ta và những suy tưởng của Đức Chúa Trời không phải là suy tưởng của chúng ta. Lời Chúa cho chúng ta biết rằng những đường lối của Ngài “không thể nào hiểu được!” (Rô-ma 11:33). Chúng ta có lẽ không hiểu được, và chúng ta có lẽ không thích câu trả lời, nhưng chúng ta luôn luôn có thể tin tưởng rằng Đức Chúa Trời đang thực hiện kế hoạch tốt đẹp của Ngài.

Triển Vọng Vĩnh Cửu

Trong khi suy tưởng của chúng ta thường thường tập trung vào sự thoải mái hiện tại, Đức Chúa Trời luôn luôn nghĩ đến phúc lợi vĩnh cửu của chúng ta. Điều này thường gây ra trục trặc bởi vì chúng ta rất thiên cận.

Ông Phi-e-rơ nói rằng chúng ta “là người cận thị hoặc bị mù” (2 Phi-e-rơ 1:9). Chúng ta chỉ thấy những gì ở hiện tại và những gì gần – những gì thuộc thế gian. Nhưng Đức Chúa Trời nhìn thấy vĩnh cửu và biết kế hoạch vĩnh cửu mà Ngài đang thực hiện trong cuộc sống của chúng ta.

Nhiều vị thánh thời xưa mà cuộc sống được ghi chép trong Kinh Thánh đã có một cuộc hành trình khó khăn. Họ chịu đựng gian khổ lớn lao và Đức Chúa Trời đã thử nghiệm đức tin của họ đến cùng. Khi họ đang trải qua thời kỳ khó khăn, Kinh Thánh nói rằng họ chịu đựng như nhìn thấy Đấng không thể thấy được (Hê-bơ-rơ 11:27). Bạn đọc về những điều mà họ chịu đựng, và bạn tự hỏi, Làm thế nào họ có thể chịu đựng được? Họ được bởi vì họ có triển vọng vĩnh cửu.

Do đó, Mô-sê thà chọn bị ngược đãi với dân của Đức Chúa Trời hơn là hưởng thụ vui sướng tạm thời của tội lỗi. Bởi vì ông có đủ khôn ngoan để phán đoán hậu quả vĩnh viễn. Nếu không, Mô-sê chỉ là người con trai của công chúa Pha-ra-ôn.

Ông có thể được hưởng đời sống xa hoa và hoang phí của cung điện Ai Cập. Nhưng ông thà gắn liền vận mệnh mình với dân Đức Chúa Trời bởi vì ông nhận ra rằng tất cả các thú vui của thế gian sẽ kết liễu.

Phục vụ Đức Chúa Trời, mặt khác, có giá trị vĩnh cửu. Mô-sê biết rằng Đức Chúa Trời có một phần thưởng chờ đợi cho mình (Hê-bơ-

ơ 11:25-26). Ông có thể nhìn xuống hành lang của thời gian và thấy được lợi ích vô hạn của một cuộc sống trong Đức Chúa Trời.

Sứ đồ Phao-lô đã trải qua nhiều khó khăn dữ dội – đánh đập, ném đá, đắm tàu, đánh đòn, giam cầm – tuy nhiên ông nói, "Vì hoạn nạn tạm và nhẹ của chúng ta hiện nay sẽ đem lại cho chúng ta vinh hiển đời đời vô lượng vô biên." (2 Cô-rinh-tô 4:17). Bạn có thấy một sự tương phản không? Hoạn nạn này là nhẹ khi so sánh với sự vinh hiển. Hoạn nạn này là tạm thời, nhưng nó mang lại một phần thưởng đời đời.

Khi bạn giữ tầm nhìn của bạn trên vĩnh viễn, bạn tìm thấy khả năng chịu đựng, như ông Phao-lô chép, "Chúng ta không nhìn chăm vào những gì thấy được, nhưng vào những gì không thấy được, vì những gì thấy được chỉ là tạm thời, còn những gì không thấy được mới là đời đời bất diệt." (2 Cô-rinh-tô 4:18). Vì vậy, ông Phao-lô có thể nói, "Những đau khổ hiện tại không đáng sánh với vinh hiển tương lai là vinh hiển sẽ được bày tỏ cho chúng ta" (Rô-ma 8:18).

Thường thường tôi không hiểu đường lối của Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, tôi biết Ngài đang thực hiện mục đích đời đời của Ngài trong cuộc sống của tôi thông qua những thất vọng và khó khăn. Nhận thấy rằng Chúa thương yêu tôi và đối xử với tôi từ một triển vọng vĩnh cửu đã giúp tôi giao thác đường lối tôi cho Ngài. Như Tác giả Thi thiên nói, "Hãy phó thác đường lối của bạn cho CHÚA, cứ nhờ cậy Ngài, Ngài sẽ làm thành điều bạn muốn. Ngài sẽ làm cho đức công chính của bạn được rạng ngời như ánh sáng, và sự trong sạch của bạn sẽ lộ ra như giữa trưa" (Thi-thiên 37:5-6).

Một ngày, bạn sẽ thấy giá trị của tình cảnh của bạn. Ngày nay nó có vẻ tối tăm. Bạn có thể không nhìn thấy Đức Chúa Trời đang làm gì. Sống một cuộc sống công chính có vẻ không có lợi. Trong khi bạn nói thật với khách hàng, anh chàng tiệm kia nói dối với họ – và họ mua từ tiệm kia. Bạn biết họ sẽ bị thất vọng. Bạn biết anh chàng ấy sẽ không giữ lời hứa mình. Trong khi đó, bạn thành thật ... và mất khách hàng.

Tuy nhiên một ngày kia, trong ánh sáng của cõi đời đời của Đức Chúa Trời, bạn sẽ thấy sự công chính thật sự có lợi. Như vậy, làm thế nào để đứng vững trong đức tin trong khi chờ đợi? Hãy phó thác đường lối của bạn cho CHÚA, Ngài sẽ làm thành điều bạn muốn.

Đừng Buộc Tội Đức Chúa Trời

Kinh Thánh nói với chúng ta: "Hỡi những ai chịu khổ theo ý muốn Đức Chúa Trời, hãy phó thác linh hồn mình cho Đấng Tạo Hóa thành tín và cứ tiếp tục làm điều thiện" (1 Phi-e-rơ 4:19). Có lẽ bạn đang chịu đau khổ. Có lẽ bạn không thể hòa giải tình hình khó khăn của bạn với tình yêu thương của Đức Chúa Trời. Có lẽ từ một quan điểm hợp lý bạn có lý do để thách thức công việc của Chúa, bởi vì bạn không thấy ý nghĩa trong đó. Tôi đã nghe người ta nói, "Đức Chúa Trời thực sự làm tôi thất vọng. Ngài đã không hiện diện. Chắc chắn Ngài không quan tâm đến những điều xảy ra với tôi." Con người đôi khi kết tội Chúa một cách hấp tấp chỉ vì họ không hiểu kế hoạch vĩnh cửu của Ngài.

Thay vì kết tội Chúa một cách hấp tấp, Hãy phó thác đường lối của bạn cho CHÚA. Hãy cho rằng sự đau khổ của bạn có lẽ là theo ý muốn của Chúa. Giữa những nỗi đau đớn, hãy nhớ rằng Ngài vẫn là Đấng Tạo Hóa trung thành của bạn. Những đau khổ sẽ kết thúc, nhưng Ngài sẽ luôn luôn trung thành. Và khi bạn tiếp tục đứng vững trong đức tin, bất chấp những khó khăn, Đức Chúa Trời nhìn thấy, và một ngày nào đó Ngài sẽ thưởng cho bạn.

Khi Bạn Đối Diện Với Sự Chết

Có lẽ chúng ta không hiểu Đức Chúa Trời đang làm gì trong cuộc sống của mình, nhưng khi sự chết tiếp cận, chúng ta có thể có sự bình an và sự bảo đảm mà vượt qua mọi khả năng hiểu biết của thế gian. vua Đa-vít chép, "Thật vậy, dù khi con đi qua thung lũng rợp bóng tử thần, con sẽ chẳng sợ tai họa nào, Vì Ngài ở với con." (Thi Thiên 23:4).

Sự hiện diện của Chúa đem đến sự an ủi và sức mạnh trong giờ hấp hối. Có người đã nói rằng nếu bạn muốn thấy bằng chứng thực sự của Cơ-đốc giáo, hãy xem cách người tin Chúa chết so sánh với cách người vô thần chết.

Voltaire, người Pháp theo thuyết vô thần, ưa nói về Chúa Giêsu Christ, "Đè nát người khổ sở đó." Nhưng khi ông hấp hối, ông hét lên, "Mở đèn! Mở đèn! Mở đèn...!" Y tá của ông xông ra khỏi phòng, xanh xám và rùn mình, và thề sẽ không bao giờ chăm sóc cho người vô

thần đang hấp hối. Cô nghĩ rằng ông đang sống trong sự đau khổ của địa ngục, ngay cả trước khi ông chết.

Goethe, nhà triết học người Đức, nói, "tôi sắp sửa bắt đầu cuộc hành trình cuối cùng của tôi, là một bước nhảy vọt lớn vào bóng tối." Tương phản với sứ đồ Phao-lô, ông nói,

"Ta đã đánh trận tốt đẹp, ta đã hoàn tất cuộc đua, ta đã giữ vững đức tin. Giờ đây mả chiến thắng của sự công chính đang để dành cho ta. Chúa, Vị Thẩm Phán công bình, sẽ ban nó cho ta trong ngày ấy; và không phải chỉ cho ta, nhưng cũng cho tất cả những người yêu mến sự hiện đến của Ngài." (2 Ti-mô-thê 4:7-8).

Nhiều năm trước đó ông Phao-lô đã chép, "Đối với tôi, sống là Đấng Christ, và chết là lợi" (Phi-líp 1:21). Nhiều người sống theo triết lý "Ăn, uống, và vui vẻ. Chơi cho đã." Họ có thể muốn sống theo triết lý đó, nhưng họ có muốn chết theo triết lý đó không? Bạn có bao giờ tự hỏi rằng bạn sẽ phản ứng như thế nào khi bạn phải đối mặt với sự chết?

Khi chúng tôi sống ở Huntington Beach, một cựu chiến binh mắc bệnh tâm thần đến nhà của chúng tôi. Gia đình y nhóm tại nhà thờ chúng tôi, và chúng tôi biết về y và các vấn đề về tâm thần của y. Khi y bước tới cửa, Kay thấy y qua cửa sổ và nói: "Chuck, là y. Đừng mở cửa."

Tôi trả lời, "Phải mở cửa. Y biết chúng ta ở nhà."

Kay cảnh báo "Vậy, hãy cẩn thận. Y là điên rồ. Y có thể bắn súng giết anh."

Khi tôi mở cửa, y nói, "Chuck, tôi muốn ông đi ra ngoài xe."

Kay đứng đằng sau cửa nói thì thầm, "Đừng đi! Y mất trí! Y sẽ bắn anh!"

Nhưng tôi có một nguyên tắc về cách đối xử với người tâm thần không cân bằng. Bạn đừng để họ nổi cơn giận dữ. Nếu bạn đồng ý với họ, phần nhiều họ sẽ giữ bình tĩnh. Thường thường họ chỉ tấn công bạn nếu bạn chọc tức họ.

Tôi đi với y ra ngoài xe và y mở cửa bên hàng khách và bảo, "Ngồi xuống." Tôi làm theo y bảo. Rồi y đi qua bên tài xế, ngồi xuống, và

lấy ra một cây súng 0,45. Tôi có thể thấy những viên đạn trong ống đạn. Chỉ súng vào bụng tôi, ông bóp cò hai lần.

Ngay lúc đó đầu óc tôi nghĩ: tôi đang đối mặt với vĩnh viễn; Và tôi đã kết hôn với một bà tiên tri. Nhưng tôi không có sợ hãi.

Y cười lên, nói "Ông nói rất nhiều về sự chết và sự về với Chúa, và tôi chỉ muốn xem ông phản ứng như thế nào nếu ông thực sự đối mặt với sự chết." Y cười thêm và sau đó giải thích, "Tôi đã mài mòn cái chốt để nó không bắn đạn ra. Ông đã thông qua sự thử nghiệm của tôi."

Cuộc sống của mỗi tín đồ nằm trong tay của Đức Chúa Trời. Đó là lý do tại sao Thi-thiên của Đa-vít thường được trích dẫn trong lễ tang: "Dù khi tôi đi qua thung lũng rợp bóng tử thần, tôi sẽ chẳng sợ tai họa nào, Vì Ngài ở với tôi."

Ngài Hoàn Tất Những Gì Ngài Đã Bắt Đầu

Có lẽ bạn lo lắng rằng những sự kiện không vui xảy ra trong cuộc sống của bạn là vì Đức Chúa Trời đã quên bạn. Không phải như vậy. Kinh Thánh khẳng định, "CHÚA sẽ thực hiện những gì Ngài muốn làm cho đời sống chúng ta" (Thi-thiên 138:8). Đức Chúa Trời không bao giờ bắt đầu một việc gì mà Ngài không có ý định kết thúc. "Tôi có niềm tin quả quyết này, đó là Đấng đã bắt đầu làm những việc tốt đẹp trong anh chị em sẽ tiếp tục công việc của Ngài cho đến khi hoàn tất trong ngày của Đức Chúa Jesus Christ" (Phi-líp 1:6).

Nếu bạn có một đức tin cứu rỗi trong Chúa Giêsu Christ, đó là vì Chúa đã gieo đức tin đó trong lòng bạn. Ngài đã kêu gọi bạn. Bạn là một trong những người Ngài chọn lựa. "Vì nhờ ân sủng, bởi đức tin, anh chị em được cứu; điều ấy không đến từ anh chị em, đó là tặng phẩm của Đức Chúa Trời" (Ê-phê-sô 2:8). Đức Chúa Trời cho bạn món quà đức tin để tin Chúa Giêsu Christ. Ngài là Đấng, bởi Thánh Linh của Ngài, đã thu hút bạn. Sự cứu rỗi đến từ Chúa! Vì vậy Kinh Thánh gọi Chúa Giêsu Christ là, "Đấng Khởi Đầu và Đấng Hoàn Tất đức tin của chúng ta" (Hê-bơ-rơ 12:2).

Có người không hiểu điều này. Họ nói, "Hãy cầu nguyện rằng Chúa sẽ giúp tôi giữ vững tới cùng." Họ so sánh cuộc sống đức tin họ như cuộc chạy đua maratông. Bạn có từng thấy cuộc chạy đua maratông Boston không? Mỗi năm hàng ngàn người dự cuộc. Một số người

chạy 2 khúc đường rồi bỏ cuộc – nhưng họ vẫn mặc T-shirt mà tuyên bố: “Tôi đã chạy cuộc đua maratông Boston.” Hàng ngàn người bắt đầu cuộc đua nhưng rất ít người hoàn tất.

Trong một cách tương tự, nhiều người nhảy vào cuộc đua của sự sống đời đời mà không có ý định kết thúc. Miễn là có những điều thú vị xảy ra, thì họ ở lại. Họ giống như hạt giống rơi nhằm đất đá, nó có thể mọc lên nhanh chóng, nhưng không có rễ (Ma-thi-ơ 13:20-21). Khi gặp khó khăn, họ bỏ đi. Họ cất nhà tôn giáo trên cát và khi có mưa sa, lụt đến, bão thổi và đập vào, nhà họ sụp đổ.

Nếu bạn đã đặt niềm tin vào Chúa Giêsu Christ một cách thành khẩn, bạn không cần phải lo ngại về sự kiên trì tới cùng. Chúa sẽ giúp bạn đi đến đường dây kết thúc. Ngài sẽ kết thúc những gì Ngài đã bắt đầu.

Cứ Đứng Dưới Vòi Nước

Nhiều năm trước đây khi tôi mới bắt đầu hầu việc Chúa, tôi biết tôi không đủ điều kiện để làm mục sư, cho nên tôi làm một người truyền đạo. Tôi đi vào Ozarks và tổ chức buổi họp trong các nhà thờ mà vẫn còn dùng quyển thánh ca Stamps-Baxter cũ, và tôi thích lật qua quyển thánh ca và đọc các tiêu đề.

Một trong số đó là, "Hãy Nói Với Bà Ấy Bây Giờ. Bà Không Thể Nhìn Thấy Bia Mộ Mình Khi Bà Đã Chết" Một bài khác là, "Ngài Sẽ Không Buộc Bạn Đi Ngược Với Ý Muốn của Bạn, Ngài Chỉ Khiến Bạn Sẵn Lòng Mà Đi." Và một bài nữa là, "Đứng Dưới Vòi mà Vinh Hiển Đi Ra."

Tôi thích bài đó, bởi vì đó chính là những gì Giu-đe muốn nói, "Hãy giữ chính mình trong tình yêu của Đức Chúa Trời." (Giu-đe 1:21).

Chúng ta nên giữ mình dưới vòi mà vinh quang đi ra. Hãy giữ mình trong mối quan hệ tăng trưởng và yêu thương với Đức Chúa Trời, để Ngài có thể làm tất cả những điều Ngài mong muốn làm cho bạn. Đức Chúa Trời muốn ban phước cho bạn. Ngài muốn cho bạn tình yêu của Ngài một cách rộng rãi – ngay cả khi nó có vẻ như Ngài đã rời khỏi nơi đó.

Vậy thì, làm thế nào có thể đứng vững trong đức tin? Quyển thánh ca cũ vẫn có câu giải đáp: Đứng dưới vòi mà vinh hiển đi ra.

Chương 19

Làm Thế Nào có Thể Thông Qua sự Thử Nghiệm của Đức Tin?

Hãy tự xét xem anh chị em có sống trong đức tin chăng; hãy tự kiểm điểm chính mình đi.

2 Cô-rinh-tô 13:5

Ngày mà không học trò nào ưa thích nhất là ngày nào? Ngày thứ sáu, bởi vì đó thường là ngày thử nghiệm. Oi, chúng ta ghét sự thi cử biết bao!

Bạn có biết rằng Đức Chúa Trời cũng thử nghiệm chúng ta không? Và chúng ta không phải lúc nào cũng cảm thấy vui thích nó.

Đức Chúa Trời phán, "Cứ tin tưởng Ta."

"Vậy thì, lạy Chúa, xin chỉ cho con thấy Ngài đang làm gì. Xin cho con biết tại sao con phải trải qua điều này. Xin cho con hiểu, Chúa ơi." Chúng ta không thích đức tin của mình bị thử nghiệm – nhưng nó là cần thiết.

Thử Nghiệm cho Sự Thật

Tại sao Đức Chúa Trời thử thách đức tin của chúng ta? Đó rất dễ dàng mà nói một cách tùy tiện, "Tôi tin Chúa và tôi tin lời hứa của Ngài. Tôi tin cậy Chúa." Nhưng lời nói của chúng ta không luôn luôn phù hợp với sự thật. Chúng ta khẳng định đức tin của mình, nhưng trong thực tế, đức tin của chúng ta là yếu kém và chúng ta không biết. Vì vậy, Đức Chúa Trời thử thách chúng ta để tiết lộ những gì trong lòng của chúng ta.

Đức Chúa Trời không thử thách chúng ta để biết đức tin của chúng ta là chân thật hay không. Ngài biết sự thật về đức tin của chúng ta. Nhưng chúng ta không biết, bởi vì lòng chúng ta "thật dối trá hơn mọi vật, vô phương cứu chữa!" Ngài cũng phán, "Ta, CHÚA, Đáng thử nghiệm trong trí và dò xét trong lòng" (Giê-rê-mi 17:9-10). Đức Chúa Trời thử nghiệm tôi để chỉ ra cho tôi biết sự thật về bản thân tôi. Điều quan trọng là tôi phải biết, vì ngài rằng tôi sẽ đánh giá mình quá cao so với thực chất của mình.

Khi chúng ta tuyên bố đức tin của mình, Ngài sẽ đặt niềm tin của chúng ta qua sự thử nghiệm. Tôi sẽ còn tin tưởng Ngài hay không nếu Ngài tước hết tài sản của tôi, hoặc của gia đình tôi? Tôi có thực sự tin cậy Ngài không? Đức Chúa Trời cho phép chúng ta chứng minh đức tin của mình. Trong khi các thử nghiệm có nhiều hình thức, mục đích của sự thử nghiệm không phải để tiêu diệt bạn, nhưng để cho bạn biết thực chất của chính mình, và khám phá sức mạnh bạn có thể có khi bạn đặt niềm tin của bạn hoàn toàn trong Chúa.

Khi xây dựng tàu thoi không gian, họ biết mũi của tàu thoi sẽ tiếp xúc với áp suất và nhiệt độ cùng cực khi nó trở vào bầu khí quyển của trái đất. Vì vậy, họ thiết kế loại gạch cho mũi tàu thoi mà có thể chịu được nhiệt độ và áp suất to lớn, và họ đặt những gạch đó qua tất cả các loại thử nghiệm. Mục đích không phải là để tiêu diệt nó, mà để thử xem nó có thể chịu được nhiệt độ và áp suất khi trở về như thế nào.

Nếu bạn cảm thấy như ở trong lửa, nên biết rằng đức tin của bạn đang được thử nghiệm tới mức tốt đa. Đức Chúa Trời sẽ chứng minh một vài điều cho bạn thấy. Bạn sẽ khám phá ra đức tin của bạn là mạnh (hoặc kém) như thế nào. Ông Phi-e-rơ chép, “Khi lửa thử thách đến với anh chị em, đừng ngạc nhiên và cũng đừng xem đó như việc bất thường.” (1 Phi-e-rơ 4:12).

Đức Chúa Trời cho phép chúng ta đi qua lửa, nhưng Ngài cho chúng ta lời hứa này,

“Khi người đi qua nước, Ta sẽ ở với người; Khi người vượt qua sông, nước sẽ chẳng cuốn trôi người; Khi người băng qua lửa, lửa sẽ không đốt cháy người; Ngọn lửa sẽ không thiêu rụi người.” (Ê-sai 43:2).

Chúng ta hay hát, "Chúa Giêsu, Chúa Giêsu, tôi tin cậy Ngài biết bao! Tôi đã chứng minh Ngài lần này qua lần kia. Chúa Giêsu, Chúa Giêsu, Chúa Giêsu quý báu! O, tôi sẽ tin cậy Ngài nhiều hơn vì ân sủng Ngài!" 4 Ngài sẽ ban cho bạn ân sủng đó, nhưng Ngài cũng sẽ đưa bạn vào thử nghiệm hầu cho bạn có thể khám phá ra tính chân thật của đức tin mà bạn tuyên bố.

Thử Nghiệm cho sự Tăng Trưởng

Đức Chúa Trời cho phép những thử thách không chỉ để cho chúng ta thấy lòng của mình, mà còn để phát triển đức tin của chúng ta. Chúng ta học được từ một thử thách nhỏ rằng Ngài là thành tín, rồi khi thử thách khác đến – có thể nặng hơn – chúng ta nhớ đến sự thành tín của Ngài trong lần trước, và đức tin của chúng ta tăng lên. Cuối cùng chúng ta có thể tăng trưởng đến mức mà ngay cả những vấn đề lớn cũng không khiến chúng ta lo lắng, "Đức Chúa Trời đã luôn luôn thành tín, Ngài cũng sẽ giải quyết vấn đề lần này."

Trong những năm đầu việc Chúa đầu tiên, Kay và tôi đã đi qua một số thử thách. Nhà thờ đầu tiên chúng ta mục dưỡng trả lương \$15 một tuần, trong khi chúng tôi phải trả \$45 một tháng cho căn apartment của chúng tôi. Chúng tôi không bao giờ biết sẽ có bữa ăn tối hay không. Đôi khi chúng ta tìm thấy thực phẩm để lại ở cổng trước. Đôi khi bạn bè gọi điện thoại mời chúng tôi đi nhà họ ăn bữa tối.

Thường thường, Đức Chúa Trời cung cấp bữa ăn tối qua bưu kiện buổi chiều. Chúng tôi đi đến hộp bưu điện của chúng tôi và tìm thấy một tờ \$5 hoặc một chi phiếu \$10 ... đủ để mua thực phẩm cho bữa ăn tối. Tình hình này trở thành thường xuyên, đến nỗi chúng tôi bắt đầu tin cậy vào bưu điện. Một buổi chiều, chúng tôi đi đến bưu điện để lấy tiền cho bữa ăn tối – và thất vọng mà thấy hộp bưu điện của chúng tôi trống rỗng. Chúng tôi trở về nhà, đổ ra ví của Kay, kiểm soát hết tất cả túi quần, túi áo, lục soát tất cả các ngăn kéo... và gom được 37 xu. Chúng tôi đi đến siêu thị để khám phá chúng tôi có thể mua một bữa ăn dinh dưỡng với số tiền đó như thế nào. Chúng tôi cảm thấy tự hào và ngạc nhiên với những gì chúng tôi có thể mua được với 37 xu, khi chúng ta thật đói bụng.

Người thu tiền cộng hết những gì chúng tôi mua và nói, "37 xu." Tôi đem ra hết tất cả đồng xu, đúng 37 xu. Khi chúng tôi bắt đầu đi ra cửa, ông gọi, "Này, hai em, trở lại đây một chút."

Chúng tôi trở lại và ông nói, "Hai em có một nhà thờ nhỏ ở đầu đường phải không? Mấy đứa con tôi đi dự trường Chúa nhật ở đó và tôi đã muốn đi nhóm đó lâu rồi, nhưng tôi quên hoài." Rồi, ông cho chúng tôi một tờ chứng nhận mua hàng \$10.

Tôi nói với vợ tôi, "Em ơi, đi lấy hai miếng thịt bít-tết." Rõ ràng đó là Đức Chúa Trời đãi chúng tôi ăn bữa tối đêm đó, vậy thì sao không ăn bít-tết? Ngài đủ khả năng cung cấp đó!

Khi tôi nhìn lại cuộc sống của tôi và sự phát triển đời sống thuộc linh của tôi, tôi tin rằng 6 tháng đó khi Kay và tôi ở Prescott, Arizona, có lẽ là 6 tháng có giá trị nhất trong sự hầu việc của chúng tôi. Ở đó, chúng tôi đã học được bài học cơ bản của đức tin và chúng tôi khám phá ra sự thành tín của Đức Chúa Trời. Chúng tôi học tập nương tựa vào Đức Chúa Trời cho thức ăn hàng ngày.

Thông qua những thử thách nhỏ, chúng ta khám phá lần này qua lần kia rằng Đức Chúa Trời là thành tín. Rồi chúng tôi bắt đầu nhận thức rằng, Đức Chúa Trời có thể cung cấp \$100 dễ dàng như \$5. Tiếp theo chúng ta nhận thức rằng Ngài có thể cung cấp \$1,000 dễ dàng như \$100. Sự thử thách giúp chúng ta khám phá lòng trung thành của Đức Chúa Trời... và đức tin của chúng ta tăng trưởng.

Mọi Người Đều Bị Thử Thách

Chúa thử nghiệm đức tin của con cái Ngài, ngay cả những "đức tin anh hùng." Đức Chúa Trời thử nghiệm đức tin của Áp-ra-ham nhiều lần và bằng nhiều cách – và Áp-ra-ham không thông qua hết. Mỗi lần ông thất bại, Đức Chúa Trời đòi hỏi ông phải đi qua một lần nữa.

Áp-ra-ham không có một đức tin hoàn hảo. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời quy cho ông sự công chính vì đức tin của ông. Sau khi Đức Chúa Trời đã hứa với ông, "Hậu duệ của ông là nhiều như các ngôi sao", vợ ông nói với ông, "Hãy đến với Ha-ga, và sinh một đứa con qua cô ấy." Áp-ra-ham làm theo ý kiến của bà và như vậy bị thất bại trong đức tin.

Tới một mức nào đó, tôi được an ủi bởi sự thất bại của Áp-ra-ham. Đức tin của tôi cũng không hoàn hảo. Có vài lần, giống như Áp-ra-ham, khi tôi biết Đức Chúa Trời muốn làm gì, nhưng không biết tại sao tôi cảm thấy Ngài cần tôi giúp đỡ. Tôi thấy mình cố gắng để hoàn thành sự mong muốn và mục đích của Đức Chúa Trời bởi tài năng của chính mình tôi, dường như Ngài không có khả năng tự Ngài thực hiện việc đó.

Giống như Áp-ra-ham, đôi khi tôi thiếu kiên nhẫn với Đức Chúa Trời. Ngài không làm việc trong vòng khuông khổ thì giờ của tôi. Ngài có

hai tuần để làm điều đó, và khi Ngài không làm xong, tôi nghĩ tôi phải nhúng tay vào. “Lạy Chúa, con sẽ tiếp quản từ đây, Con sẽ làm xong việc này.”

Tôi cũng có thất bại trong đức tin. Tôi sợ những gì kẻ thù có thể làm. Tôi không hoàn toàn tin tưởng vào sức mạnh và ân điển của Chúa để bảo vệ tôi. Cho nên, tôi được an ủi thấy rằng Áp-ra-ham được kể là công chính vì đức tin của ông – mặc dù đó khác xa với một đức tin hoàn hảo.

Một sự Thử Nghiệm Tối Cao

Áp-ra-ham cuối cùng phải đối mặt với một thử thách tối cao. Khi con ông, là Y-sác, đã lớn lên – có lẽ được khoảng 30 tuổi, vẫn chưa lập gia đình và chưa có con – Đức Chúa Trời đòi hỏi Áp-ra-ham làm một điều không thể tưởng tượng.

“Áp-ra-ham, hãy bắt con trai ngươi, tức Y-sác con một ngươi, đưa con ngươi yêu quý, và dâng nó làm của lễ thiêu trên một núi kia Ta sẽ chỉ cho.” (Sáng-Thế-ký 22:2).

Hãy nhớ rằng, Đức Chúa Trời đã hứa với Áp-ra-ham rằng "Y-sác sẽ là người sinh ra dòng dõi mang tên ngươi" (Hê-bơ-rơ 11:18), nhưng bây giờ Đức Chúa Trời phán, "Dâng Y-sác làm của lễ thiêu trên một núi kia Ta sẽ chỉ cho." Đó là sự thử thách đức tin tối cao!

Bạn sẽ làm gì? Bạn sẽ nghĩ gì? Áp-ra-ham có lẽ nghĩ rằng “Đức Chúa Trời đã hứa với tôi từ Y-sác tôi sẽ có một dòng dõi mang tên tôi. Y chưa cưới vợ và chưa có con. Tôi biết Ngài sẽ giữ lời hứa, nhưng bây giờ, Ngài yêu cầu tôi dâng Y-sác làm của lễ thiêu...? Ngài thật mâu thuẫn!”

Tuy nhiên, trung thành với sự chỉ bảo của Đức Chúa Trời, Áp-ra-ham bắt đầu một hành trình 3 ngày với 2 đầy tớ và Y-sác từ Hép-rôn cho đến núi Mô-ri-a. Bây giờ Áp-ra-ham nói với đầy tớ, "Các ngươi hãy ở lại đây. Đứa trẻ và ta sẽ đến nơi kia thờ phượng Đức Chúa Trời, rồi sẽ trở lại." (Sáng-thế-ký 22:5). Khi Áp-ra-ham đi lên đồi với con ông, Y-sác nói: "Thưa cha, chúng tôi đã quên đem theo của lễ thiêu." Áp-ra-ham trả lời, "Con ơi, chính Đức Chúa Trời sẽ cung cấp chiên con để làm của lễ thiêu."

Khi họ đến nơi Đức Chúa Trời đã chỉ cho, Áp-ra-ham trói Ý-sác lại, đặt y nằm trên bàn thờ. Sách Hê-bơ-rơ chép rằng Áp-ra-ham tin tưởng Đức Chúa Trời có quyền làm Y-sác sống lại từ sự chết hầu để thực hiện lời hứa của Ngài (Hê-bơ-rơ 11:19).

Đây Đức Chúa Trời sơn một bức tranh tuyệt vời. Khi Ngài phán, "Lấy con trai người, tức Y-sác, con một người, đứa con người yêu quý, và dâng nó làm của lễ thiêu trên một núi kia Ta sẽ chỉ cho" (Sáng-thế-ký 22:2), Ngài đã báo trước những gì ông Giăng sẽ ghi chép nhiều thế kỷ sau này: "Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đến nỗi đã ban Con Một của Ngài" (Giăng 3:16). Đức Chúa Trời hy sinh Chúa Giêsu, Con Một mà Ngài yêu thương, cho tội lỗi của toàn thế giới – tại nơi rất gần địa điểm mà Áp-ra-ham đã xây dựng bàn thờ khoảng 2,000 năm trước. Áp-ra-ham gọi chỗ đó là Giê-hô-va Di-rê, có nghĩa là, "CHÚA SẼ CUNG CẤP của lễ thiêu" – quả thật vậy, Ngài đã ứng nghiệm qua Chúa Giêsu Christ.

Bạn có nhận thấy rằng Đức Chúa Trời cho phép Con Một Ngài, là Chúa Giêsu Christ, bị thử thách không? Chúng ta đọc rằng Đức Chúa Jesus được Đức Thánh Linh đưa vào đồng hoang để chịu Ác Quỷ cám dỗ. Chúa Giêsu thông qua các thử nghiệm, là cùng loại cám dỗ mà chúng ta kinh nghiệm – cố gắng hầu đạt được vinh quang và tiếng tăm trên thế giới để thu hút sự chú ý cho chính mình, và lạm dụng quyền năng mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta hầu thực hiện mục đích ích kỷ của riêng mình. Kinh Thánh nói Chúa Giêsu bị cám dỗ trong mọi phương diện, giống như chúng ta, nhưng chẳng phạm tội (Hê-bơ-rơ 4:15). Bởi vì Ngài đã bị cám dỗ, Ngài có thể giúp chúng ta khi chúng ta bị cám dỗ.

Đức tin của ông Gióp bị thử thách một cách ác liệt khi Sa-tan được phép tước đoạt ông tất cả. Dù đã mất hết tài sản, gia đình, và bạn bè của mình, ông Gióp sấp mặt xuống đất, và thờ lạy, "CHÚA ban cho, rồi CHÚA lại cất đi. Chúc tụng danh CHÚA" (Gióp 1:21). Ông Gióp thông qua sự thử thách.

Sự cam kết giữ trong sạch của Giô-sép bị thử thách khi y ở Ai Cập phục vụ Pô-ti-pha. Vợ ông mê đắm Giô-sép, tìm cách quyến rũ anh ta, và mỗi ngày y phải chịu đựng sức ép của bà. Sự trong sạch của Giô-sép bị thử thách một cách ác liệt, nhưng y thông qua sự thử thách.

Đức tin của bạn cũng sẽ bị thử thách. Và bởi ân điển khi bạn tin tưởng Đức Chúa Trời và lời hứa của Ngài, bạn cũng có thể thông qua sự thử thách.

Niềm Vui Trong sự Thử Thách

Khi bị thử thách chúng ta phải có thái độ gì? Kinh Thánh nói, “Khi anh chị em gặp thử thách trăm bề xảy đến cho mình, xin hãy xem tất cả những điều đó như niềm vui” (Gia-cơ 1:2).

Khi tôi đang bị thử thách, đôi khi tôi thấy mình phàn nàn. Tôi thấy khó mà nói, "Oi, ngợi khen Chúa cho tôi sự thử thách khó khăn nhất. Tôi rất vui mừng rằng tôi đang được thử thách nghiêm khắc như vậy." Đó không phải là dễ dàng cho tôi, nhưng đó là Kinh Thánh khuyên tôi phải làm.

Nếu chúng ta vui mừng khi chúng tôi trúng xổ số, thì chúng ta có khác gì với người đời? Bạn thấy trong TV khi tuyên bố, "Ông thắng rồi!" Bạn thấy họ la hét và rít lên và nhảy lên nhảy xuống vui mừng. Bất cứ ai cũng có thể vui mừng khi họ trúng xổ số. Vui mừng trong thời thắng lợi, thịnh vượng, phước lành, không chúng kiến được gì cả. Chúa Giêsu đã nói nếu chỉ thương người thương mình, thì có gì đáng thưởng đâu, người ngoại đạo cũng làm điều đó. Chúa Giêsu bảo chúng ta phải làm nhiều hơn vì những gì Ngài đã làm cho bạn. Vì vậy, ông Phi-e-rơ chép, “Thưa anh chị em yêu dấu, khi lửa thử thách đến với anh chị em, đừng ngạc nhiên và cũng đừng xem đó như việc bất thường; nhưng hãy vui mừng vì được dự phần những đau khổ của Đấng Christ, để khi vinh hiển của Ngài lộ ra, anh chị em có thể vui mừng hơn hở” (1 Phi-e-rơ 4:12-13).

Một lần nữa Kinh Thánh bảo chúng ta phải vui mừng khi chúng ta nhìn vào hiệu quả của các thử thách của Đức Chúa Trời. Ông Phi-e-rơ không chỉ viết về nó, ông đã thực hành nó.

Khi ông Phi-e-rơ và các sứ đồ bị bắt vì rao giảng Chúa Giêsu, các quan tòa không biết phải xử lý như thế nào. Họ đã đe dọa các sứ đồ với những hậu quả nghiêm trọng nếu họ không ngừng rao giảng Chúa Giêsu Christ, nhưng các sứ đồ vẫn tiếp tục giảng.

Rồi Hội Đồng ra lệnh cấm các sứ đồ không được nhân danh Đức Chúa Jesus mà nói, và đánh đòn họ. Vậy thì các sứ đồ phản ứng như thế nào? “Các sứ đồ ra khỏi phòng họp của Hội Đồng lòng đầy

vui mừng, vì họ đã được coi là xứng đáng để chịu khổ nhục vì danh Ngài.” (Công Vụ Các Sứ Đồ 5:41).

“Phước cho các người, khi người ta ghét các người, khai trừ các người, sỉ vả và loại tên các người như phường xấu xa tội lỗi vì có Con Người. Trong ngày ấy hãy vui mừng, hãy nhảy lên mừng rỡ, vì này, phần thưởng của các người trên trời sẽ lớn lắm” (Lu-ca 6:22-23).

Ngài nói với chúng ta hãy vui mừng, hãy nhảy lên mừng rỡ khi chúng ta thấy mình bị ghét hoặc sỉ vả vì có chúng ta làm chứng cho Chúa Giêsu Christ. Hãy vui mừng, bởi vì bạn có một phần thưởng tuyệt vời ở trên trời. Niềm vui đến khi chúng ta nhìn vượt qua sự thử thách và nhìn đến những hoa quả nó sẽ mang lại.

Một số người nói rằng bạn phải vui mừng trong mọi sự. Đó là vô lý. Nhiều sự kiện trong thế gian này là đau lòng xé ruột. Tôi không thể vui mừng cho sự đồi bại và tội lỗi trong thế gian. Tôi buồn cho các tai họa mà nó gây ra. Khi Chúa Giêsu nhìn thấy trước những thảm họa đến với Giê-ru-sa-lem, Ngài khóc, biết rằng con nhỏ sẽ bị chà nát. Tương tự như vậy, sự đồi trụy chúng ta thấy trong xã hội bóp méo này, hoàn toàn trái với điều răn của Đức Chúa Trời; đó làm tôi đau buồn.

Đức Chúa Trời không phủ nhận những cảm xúc tự nhiên của chúng ta, Ngài cũng không có ý định cho chúng ta thành người khắc kỷ và không động lòng. Nỗi buồn là tự nhiên, và chúng ta không cần phải cảm thấy tội lỗi nếu chúng ta khóc vì người thân của mình qua đời hoặc khóc vì sự gian khổ. Nhưng chúng ta không buồn rầu như những người không có hy vọng, buồn bã không dứt. Chúng ta chỉ đau buồn một thời gian. Ông Phi-e-rơ chép: “Dù hiện nay phải chịu khổ ít lâu vì mọi thử thách.” (1 Phi-e-rơ 1:06).

Thời gian "ít lâu" này đối chiếu với cơ nghiệp không thể hư mất, không ô nhơ, và không phai tàn, được dành trên thiên đàng cho chúng ta. Đó là niềm vui vĩnh cửu đã hứa với chúng ta qua Chúa Giêsu Christ. Nhưng bây giờ, như ông Phao-lô chép trong 2 Cô-rinh-tô đoạn 5,

“Chúng ta đang rên rỉ trong thân xác này, mong mỗi sớm được mặc lấy chỗ ở trên trời; không phải vì chúng ta muốn cởi bỏ thân xác

thuộc về đất này, nhưng vì chúng ta muốn được mặc lấy thân thể thuộc về trời." (2 Cô-rinh-tô 5:1-4).

Vì có hy vọng này trong chúng ta, chúng ta có thể nhìn vượt qua những gánh nặng và nói, "Ồ, ngợi khen Đức Chúa Trời! Một ngày kia tôi sẽ được thoát khỏi những hạn chế của thể xác cũ già, hư hỏng, và ở với Đức Chúa Trời mãi mãi."

Kết Quả của sự Thử Thách

Ông Gia-cơ chép, "Hãy biết rằng đức tin anh chị em có bị thử nghiệm mới sinh ra kiên nhẫn" (Gia-cơ 1:3). Ông Phao-lô chép, "chúng ta cũng hân hoan trong hoạn nạn, vì biết rằng hoạn nạn sinh ra chịu đựng" (Rô-ma 5:3).

Tôi không luôn luôn kiên nhẫn. Tôi muốn nhìn thấy kết quả ngay lập tức, tốt nhất là trước buổi trưa. Tuy nhiên, Kinh Thánh khuyên chúng ta phải kiên nhẫn chờ đợi Chúa.

Ông Giăng Báp-tít hơi thiếu kiên nhẫn với Chúa Giêsu khi ông ở trong tù. Ông sai hai môn đồ đến gặp Chúa để hỏi: "Thầy có phải là Đấng chúng tôi đang trông đợi, hay chúng tôi phải chờ một Đấng khác?" (Lu-ca 7:20). Giống như ông Giăng Báp-tít, chúng ta đôi khi thiếu kiên nhẫn khi tình hình có vẻ như Đức Chúa Trời không vội vàng để thực hiện mục đích của Ngài. Ông Gia-cơ chép,

"Hãy kiên trì cho tới ngày Chúa đến. Hãy xem, người nông phu chờ đợi sản vật quý báu của đất, người ấy kiên trì chờ đợi cho đến khi nhận được cơn mưa đầu mùa và cơn mưa cuối mùa. Anh chị em cũng vậy, hãy kiên trì, hãy vững lòng, vì ngày Chúa đến đã gần" (Gia-cơ 5:7-8).

Tôi thấy tôi thiếu kiên nhẫn về sự trở lại của Chúa. Tôi nhìn về thế giới này và nghĩ đến các cháu của tôi sẽ lớn lên trong sự suy đồi như vậy và tôi nói, "Ồ, Chúa Giêsu ơi, xin sớm trở lại." Nhưng ông Gia-cơ nói, "Hãy kiên trì, hãy vững lòng."

Trong sách Khải Huyền, Chúa Giêsu phán, "Phải, Ta đến mau chóng." Ông Giăng trả lời: "A-men, lạy Đức Chúa Jê-sus, xin hãy đến!" (Khải huyền 22:20). Như ông Giăng, tôi cũng nói: "Chúa Giêsu ơi, xin đến mau chóng." Vua Đa-vít nói, "Hãy trông cậy CHÚA. Hãy mạnh mẽ lên. Hãy vững lòng bền chí. Phải, hãy trông cậy CHÚA"

(Thi-thiên 27:14) . Tôi thấy đó khó khăn nhưng cần thiết, bởi vì bất cứ khi nào tôi không chờ đợi, bất cứ khi nào tôi quyết định xử sự tự mình tôi, tôi luôn luôn làm lộn xộn hơn. Vì vậy, Gia-cơ chép: “Khi khả năng chịu đựng đạt đến mức đầy đủ, anh chị em sẽ trưởng thành và trọn vẹn, không thiếu điều gì” (Gia-cơ 1:4).

Mục đích cơ bản của Đức Chúa Trời cho những sự thử thách là để mang lại cho bạn sự trưởng thành thuộc linh và một mối quan hệ với Ngài, nơi bạn khám phá ra lòng trung thành của Ngài trong mọi tình huống của bạn.

Nếu bạn đang trải qua thử thách nặng nề, hãy nhớ rằng Chúa phán, “Hãy xem tất cả những điều đó như niềm vui.” Với sự giúp đỡ của Ngài, bạn có thể dời mắt khỏi sự thử thách và tập trung vào sự trưởng thành mà Đức Chúa Trời sẽ giúp bạn thực hiện. Hãy vui mừng trong niềm hy vọng mà bạn có trong Chúa Giêsu Christ!

Hãy Xem sự Thử Thách là “Quý Báu”

Ông Phi-e-rơ – người đánh cá rất cứng cỏi, lúc nào cũng sẵn sàng đấu tranh – ưa thích dùng chữ “quý báu” trong thư từ của ông. Trong 1 Phi-e-rơ 1:19, ông dùng đó để mô tả huyết của Chúa Giêsu, và trong 1 Phi-e-rơ 2:6, Tảng Đá Góc, là Chúa Giêsu. Và trong 1 Phi-e-rơ 3:4, ông nói, “Một tâm hồn dịu dàng và bình lặng, là điều rất quý báu trước mặt Đức Chúa Trời.”

“Vì có đó anh chị em hãy vui mừng hơn hờ dù hiện nay phải chịu khổ ít lâu vì mọi thử thách. Những thử thách ấy nhằm tinh luyện đức tin anh chị em là thứ quý hơn vàng (vàng là thứ sẽ bị hư mất, mặc dù được trui luyện bằng lửa) để đem lại sự khen ngợi, vinh hiển, và tôn trọng khi Đức Chúa Jesus Christ hiện đến” (1 Phi-e-rơ 1:6-7).

Vàng được coi là một kim loại quý vì sự hiếm hoi và giá trị to lớn. Nhưng sự thử nghiệm của đức tin bạn là "quý hơn vàng." Vàng sẽ bị hư mất, nhưng những cơ nghiệp bạn thừa hưởng là không thể hư mất, không ô nhơ, và không phai tàn. Sự thử nghiệm của đức tin bạn bây giờ là quan trọng cho sự tăng trưởng và phát triển của bạn.

Vận động viên cho cơ thể mình đi qua sự rèn luyện nghiêm ngặt, nhất là nếu y muốn tham gia Thế vận hội. Y tập cho đến nó đau khắp mình, và y cứ tiếp tục. Y thúc ép cơ thể mình, không để tiêu diệt nó, nhưng để phát triển bắp thịt và sức chịu đựng.

Khi thử thách đến, hãy xem đó như là công cụ trong tay của Đức Chúa Trời để tăng cường đức tin của bạn, tăng thêm sức chịu đựng của bạn, và giúp bạn trưởng thành. Hãy xem những thử nghiệm như những công cụ quý giá.

Sự Thử Thách Thanh Tẩy Chúng Ta

Hầu để loại bỏ cặn bã, vàng phải chịu đựng một cuộc thử nghiệm bằng lửa. Khi vàng nấu chảy hóa lỏng, cặn bã nổi lên bề mặt, và thợ vàng sẽ hớt nó ra. Chỉ khi nào thợ vàng có thể nhìn thấy sự phản ánh của mình trên bề mặt của vàng, y mới lấy nó ra khỏi lửa. Lúc đó, y biết vàng là nguyên chất.

Có thấy trường hợp tương tự trong khía cạnh thuộc linh không? Đức Chúa Trời muốn nhìn thấy mặt của Ngài phản ánh trong bạn. Điều này chỉ xảy ra khi bạn được trong sạch. Và do đó, Ngài đặt lửa dưới đức tin của bạn để cặn bã trong bạn – những sự dơ bẩn trong bản chất tội lỗi – có thể thoát ra và nổi lên bề mặt.

Tại sao loại trừ cặn bã khỏi cuộc sống của bạn là quan trọng như thế? Bởi vì Đức Chúa Trời tạo ra bạn để mang lại cho Ngài sự khen ngợi, vinh hiển, và tôn trọng (1 Phi-e-rơ 1:7). Khi tôi nhìn vào con cái tôi và thấy họ giao thác mình cho Chúa Giêsu Christ, yêu thương và phục vụ Ngài, tôi rất vui mừng, và nói trong lòng “Tốt lắm!” Đức Chúa Trời cũng muốn có thể nhìn vào bạn và nói, “Tốt lắm!”

Khi Chúa nhìn thấy bạn yêu mến Ngài, hết lòng theo Ngài và phó thác mình cho Ngài, Ngài được vinh quang từ cuộc sống và sự vâng phục của bạn. Như ông Phao-lô nói, bạn trở thành một giải thưởng "để ca ngợi ân sủng vinh diệu của Ngài" (Ê-phê-sô 1:6). Đó là mục đích cuối cùng của bạn.

Chúng ta đang sống trong một thế hệ thú vị nhất trong lịch sử. Nhưng nó cũng là một trong những thời kỳ khó khăn nhất trong lịch sử để sống một cuộc sống hết lòng theo Chúa. Tôi nghĩ rằng sự ảnh hưởng của thế gian bây giờ là mạnh mẽ hơn. Tôi tin rằng sống cho Chúa Giêsu Christ bây giờ là khó khăn hơn trong những ngày khi tín đồ bị ném vào hang sư tử. Rất nhiều người chúng ta có lòng cam kết và kiên quyết để *chết* cho Chúa Giêsu Christ – nhưng chúng ta có thể *sống* cho Chúa Giêsu trong một thế hệ suy đồi, bại hoại không?

Chúa Giêsu đặt câu hỏi này. "Khi Con Người đến, liệu Con Người sẽ thấy đức tin còn trên mặt đất chẳng?" (Lu-ca 18:8). Sống trong một thời đại duy vật và lộng lẫy không giúp được người nào sống một đời sống hết lòng theo Chúa.

Khi nói về những ngày cuối cùng, Chúa Giêsu nói, "Vì tội ác gia tăng, lòng yêu mến của nhiều người sẽ nguội dần" (Ma-thi-ơ 24:12). Chúng ta nhìn thấy con người càng ngày càng đi sâu vào bùn lầy đạo đức, trụy lạc hơn chúng ta có thể tưởng tượng. Trong thời đại suy đồi này, quá nhiều áp lực ép chúng ta hạ thấp tiêu chuẩn của chúng ta; không dễ dàng mà giữ tiêu chuẩn cao mà Lời Chúa đòi hỏi.

Đó là lý do tại sao Đức Chúa Trời thử nghiệm đức tin của bạn. Nhưng, hãy cảm ơn Chúa thử thách mình, vì ngại rằng chúng ta sẽ "hở thẹn trước mặt Ngài trong ngày Ngài hiện đến" (1 Giăng 2:28). Ngài có thể đến khi chúng ta không ngờ. Ngài có thể đến khi chúng ta cuối cùng nhường bộ cho sự yếu kém của xác thịt và làm điều mà mình biết là sai; và sẽ hở thẹn trong ngày Ngài hiện đến. Chúng ta cần phải duy trì mạnh mẽ trong những ngày này nếu muốn "đem lại sự khen ngợi, vinh hiển, và tôn trọng khi Đức Chúa Jesus Christ hiện đến" (1 Phi-e-rơ 1:7).

4 "Tin Cậy Chúa Giêsu là Ngọt Bùi Biết Bao" lời hát bởi Louisa M.R. Stead, 1882

Chương 20

Làm Thế Nào Có Thể Tăng Trưởng trong Đức Tin?

“Các sứ đồ thưa với Ngài, ‘Xin thêm đức tin cho chúng con.’”

Lu-ca 17:5

Tôi trải qua 2 năm đau buồn trong cuộc đời tôi ở Corona, California, khi tôi cố gắng mục dưỡng một nhà thờ đầy người cáu kỉnh, cần nhần, đa nghi, không tin; họ đã thuyết phục chính mình rằng Chúa không bao giờ ban phước nhà thờ đó. Lúc đó tôi còn trẻ, mạnh mẽ, và đầy hy vọng – và tôi còn có tóc; nhưng cũng không kích thích được họ. Tôi cho nhà thờ đó sự cố gắng tốt nhất của tôi và những năm tốt nhất của tôi.

Chúng tôi bắt đầu ở nhà thờ đó với 57 người và sau 2 năm với sự nỗ lực nhất của tôi, còn lại 25 người. Tôi cho đó là kinh nghiệm đồng hoang của tôi, một giai đoạn khi tôi bắt đầu đặt câu hỏi liệu Đức Chúa Trời đã bao giờ gọi tôi vào sự hầu việc Ngài.

Tuy nhiên, trong khi ở Corona, tôi gặp một cặp vợ chồng thú vị ở siêu thị Beta Alpha nơi tôi làm việc. Mọi khi người vợ đến chỗ tính tiền, bà luôn luôn có vẻ vui vẻ và dễ chịu. Một ngày nọ, tôi hỏi "Bà có phải là tín đồ không?"

Mặt bà sáng lên và nói: "Vâng, tôi là tín đồ. Và ông có phải là tín đồ không?"

"Vâng. Tôi là mục sư của nhà thờ nhỏ ở đầu đường."

Bà nói, "Ồ, chúng tôi đi nhà thờ ở Mira Loma," Lúc sau tôi cũng gặp chồng bà, và mẹ ông bắt đầu đến nhóm nhà thờ chúng tôi. Tuy nhiên, cặp vợ chồng không bao giờ thăm viếng nhà thờ chúng tôi vì họ không muốn rời khỏi nhà thờ của họ ở Mira Loma.

Sau 2 năm, Kay và tôi đã rất chán nản, và chúng ta rời khỏi Corona. Chúng tôi chịu không nổi nữa. Tôi rất thất vọng đến nỗi tôi ngưng hầu việc Chúa một khoảng thời gian trước khi tôi làm mục sư một nhà thờ khác ở Huntington Beach.

Tôi phục vụ 15 năm dưới một giáo phái, nhưng một lần nữa, tôi đi đến một ngã tư. Tôi đã mệt mỏi về những vụ chính trị trong nhà thờ và sẵn sàng bỏ cuộc nữa. Tại thời điểm đó, cặp vợ chồng chúng tôi đã gặp ở Corona mời chúng tôi thành lập lớp học Kinh Thánh ở nhà của họ vào đêm thứ Ba. Đức Chúa Trời ban phước sứ vụ đó và nó tăng trưởng một cách nhanh chóng.

Người chồng nói, "Này, Đức Chúa Trời rất ban phước chúng tôi. Chúng tôi cần phải với tới người ngoài. Hãy thành lập một công ty và để bạn giảng trên đài phát thanh KREL ở Corona, 15 phút mỗi buổi sáng." Vậy, chúng tôi lên đài phát thanh và bắt đầu quảng cáo lớp học Kinh Thánh của chúng tôi vào tối thứ Ba.

Đêm thứ Ba đó tôi không tìm được chỗ đậu xe trong khu phố đó. Tôi nghĩ, hy vọng những người phải đậu xe một vài khúc đường sau không vì vậy mà chán nản không tới nữa. Khi tôi bước vào nhà, tôi thấy một đám người đứng ở ngoài. Tôi hỏi, "Có gì xảy ra?", nghĩ rằng có lẽ có một tai nạn gì đó.

Họ trả lời, "Tối nay có một lớp học Kinh Thánh ở đây."

Tôi nghĩ chúng tôi nên dời đi chỗ khác. Cho nên cuối cùng chúng tôi dọn đi American Legion Hall. Chúng tôi tiếp tục phát triển và chẳng bao lâu chúng tôi phải dọn một lần nữa, lần này tới Women's Club. Cuối cùng tôi thấy mình đang làm những gì tôi đã luôn luôn mong muốn – là làm mục sư cho một nhà thờ độc lập. Trong một năm đẹp đẽ Đức Chúa Trời đã bù lại cho 2 năm không kết quả ở Corona, khi Đức Chúa Trời đã tụ họp một nhóm tín đồ hết lòng theo Ngài.

Trong lúc ấy, một số người chúng tôi đã gặp vài năm trước đến với tôi, "Chuck, chúng tôi cần một mục sư tại nhà thờ của chúng tôi, Calvary Chapel ở Costa Mesa. Bạn có muốn làm không?"

Tôi trả lời, "Vâng, tôi muốn."

Khi tôi về nhà nói với vợ tôi, bà nói, "Tại sao anh muốn để lại một nhà thờ đang phát triển? Tại sao anh rời khỏi những người yêu thương anh? Đây là lần đầu tiên mà Đức Chúa Trời thực sự ban phước cho sự hầu việc của anh. Tại sao anh muốn để lại những người này để đi xuống Costa Mesa? Nhà thờ đó nhỏ hơn nhiều và có những phe phái. Tại sao anh muốn đi đó?"

Kay quyết định nói chuyện với một bác sĩ tâm thần trong nhà thờ chúng tôi. "Mời Chuck ra ngoài ăn trưa và tìm hiểu coi Chuck có trục trặc gì, làm việc quá sức hay sao." Ngoài làm mục sư, tôi cũng dạy học tại một trường trung học. Và chúng tôi mới mua một căn nhà mới, và vì vậy có rất nhiều công việc phải làm.

Ông bác sĩ tâm thần dẫn tôi đi ăn trưa và nói: "Nói cho tôi biết về mẹ của bạn. Bạn yêu mẹ bạn không? Mối quan hệ của bạn với mẹ bạn là như sao?" Kế đó, ông hỏi tôi một loạt câu hỏi về thời thơ ấu của tôi?

Vợ tôi và tôi không thể thảo luận về điều đó được. Tôi cảm thấy sự kêu gọi của Đức Chúa Trời để đi đến Costa Mesa và vợ tôi cảm thấy chắc chắn Đức Chúa Trời không kêu gọi tôi làm một điều như vậy.

Một buổi tối, sau khi nói chuyện với người bạn đã liên lạc tôi về vụ Costa Mesa, tôi bắt đầu cầu nguyện trên đường về nhà. "Chúa ơi, xin giúp tôi. Tôi không biết phải làm sao. Tôi cảm thấy tôi nên đi nhà thờ mới này, nhưng tôi không muốn chống lại Kay... "

Khi tôi về tới nhà, Kay đón tôi ở ngoài cửa – và bà không bao giờ đón tôi ở ngoài cửa. Tôi có thể thấy được bà đã khóc. Tôi tưởng có gì đã xảy ra với một trong những đứa con chúng tôi. Tôi hỏi, "Ai?, điều gì đã xảy ra?"

Bà đáp, "Mấy đứa con không sao. Chúng đều đang ngủ."

"Vậy có gì trục trặc?"

Kay trả lời, "Em đã cầu nguyện và Đức Chúa Trời đã nói chuyện với em."

"Ngài nói gì?"

"Chuck, Đức Chúa Trời cho biết em phải quy phục cho anh, ngay cả khi em nghĩ anh là điên dại. Đức Chúa Trời nói với em rằng anh là mục sư. Đó là sứ vụ của anh và em phải để cho anh quyết định."

"À, em yêu thương, đó là thật tuyệt vời, bởi vì anh đã nói chuyện với Floyd một lần nữa tối nay ..."

Bà nói, "Shhh!. Đừng nói gì cả. Em không muốn nói về nó. Em cũng không muốn nghe về nó. Tại điểm này, em chỉ sẵn sàng quy phục anh, nhưng chưa sẵn sàng dọn đi."

Đó là câu chuyện đi tới Calvary Chapel Costa Mesa của chúng tôi. Và Đức Chúa Trời đã ban phước điều đó. Ngài cho phép tôi dâng 2 năm tốt nhất trong cuộc đời tôi cho một nhà thờ nhỏ mà càng teo nhỏ lại dưới sự vụ của tôi, chỉ để cho tôi thấy rằng tôi không can hệ gì. Nó không dính dáng gì đến tài năng của tôi, năng suất của tôi, hoặc tính cách của tôi. Nó không dính dáng đến bất cứ gì của tôi. Đó chính là công việc của Đức Chúa Trời, khi Ngài sẵn sàng và khi Ngài muốn.

Khi tôi nhìn vào sự tăng trưởng kỳ diệu mà chúng tôi đã kinh nghiệm tại Calvary Chapel, tôi phải nói, "Tất cả đều là công việc của Đức Chúa Trời. Tôi không thể kể công gì hết. Tôi đã phát giác rằng tại đỉnh cao nhất của khả năng và năng xuất tôi, điều tốt nhất tôi có thể làm là giảm bớt một giáo đoàn 57 người xuống còn 25. Đức Chúa Trời khiến sự tăng trưởng, dù trong một nhà thờ hoặc trong đời sống đức tin của một người tín đồ. Ngài mong muốn chúng ta hợp tác với Ngài, tất nhiên, mọi sự tăng trưởng xảy ra chỉ đến từ Chúa mà thôi.

Những Diện Mạo của sự Thiếu Đức Tin

Đức Chúa Trời ban cho mỗi tín đồ một số lượng đức tin, nhưng Ngài muốn giúp chúng ta phát triển một đức tin không giao động. Trước khi chúng ta khai thác đó, có lẽ chúng ta nên xem xét coi đức tin non nớt là như thế nào.

Nếu bạn quan sát cuộc sống của một số tín đồ, bạn có thể thấy đức tin họ thiếu sót. Nếu họ thực sự tin Kinh Thánh, họ không thể sống theo xác thịt. Hành vi của họ biểu lộ sự thiếu đức tin trong một vài khía cạnh.

Trước nhất, trong khi Kinh Thánh nói rằng Kính sợ CHÚA là khởi đầu sự khôn ngoan, nó cũng tuyên bố rằng Kính sợ CHÚA là ghét những gì gian ác (Châm ngôn 9:10; 8:13). Một số người tuyên xưng đức tin trong Chúa Giê-su Christ, nhưng không ghét điều gian ác. Họ chiều chuộng tội ác trong cuộc sống họ và ngay cả bị nó thu hút.

Thứ hai, sự thiếu đức tin của họ biểu lộ trong sự không tha thiết về những điều của Chúa. Nếu đó là thuận tiện và nếu nó không trở ngại kế hoạch khác của họ, thì họ hầu việc Đức Chúa Trời. Nhưng Chúa không phải là ưu tiên của họ.

Thứ ba, nếu người tín đồ có một đức tin hoàn toàn trong Lời của Chúa, họ sẽ mạnh dạn trong sự làm chứng cho Chúa Giê-su Christ, vì

họ sẽ nhận thức rằng những người không có Chúa sẽ đi đến một cõi đời đời không có Đức Chúa Trời. Họ quan tâm linh hồn của người bị hư mất hơn là cảm giác ngưng ngưng hoặc không thỏa đáng của mình.

Thứ tư, sự thiếu đức tin của họ thể hiện trong cách họ xử lý vấn đề của họ. Nỗi tuyệt vọng của họ chứng tỏ sự thiếu đức tin nghiêm trọng. Một số người đến với chúng tôi gần như trong cơn cuồng loạn. Họ không tin tưởng rằng Đức Chúa Trời điều khiển mọi sự. Họ luôn luôn sống trong sợ hãi và lo lắng thay vì trong sự yên tĩnh hoàn toàn mà đến từ một đức tin trưởng thành và mạnh mẽ.

Tất cả những tín đồ non nớt này cần phải tăng trưởng và hoàn thiện đức tin của họ. Làm thế nào Đức Chúa Trời làm cho điều này xảy ra?

Hoàn Thiện Đức Tin của Bạn

Sứ đồ Phao-lô rất quan tâm đức tin của các tín đồ trẻ ở Thê-sa-lô-ni-ca. Ông đã giảng rằng Chúa Giêsu là Đấng Mê-si, và nhiều người đã tin Chúa vì lời chứng của ông.

Ông Phao-lô chỉ ở Thê-sa-lô-ni-ca một thời gian ngắn khi sự bắt bớ tín đồ khủng khiếp xảy ra, khiến ông phải rời khỏi nơi đó liền. Bạn ông giúp ông trốn ra ngoài thành, dù công việc của ông trong hội thánh đó vẫn còn chưa hoàn tất. Mặc dù nhiều người Thê-sa-lô-ni-ca đã tin Chúa Giêsu, ông Phao-lô chưa có cơ hội để xây dựng chúng trong cuộc sống đi theo Chúa.

Vì lý do đó, không lâu sau khi ông rời khỏi thành đó, ông Phao-lô đã viết thư cho tín đồ Thê-sa-lô-ni-ca rằng ông đã cầu nguyện tha thiết, ngày và đêm, xin Đức Chúa Trời cho ông được thấy lại mặt họ, để ông có thể bổ túc những gì còn thiếu sót trong đức tin của họ (1 Thê-sa-lô-ni-ca 3:10). Ông suy nghĩ không ngừng về các tín đồ trẻ mà ông đã bỏ lại bất thành linh. Ông quan tâm một cách sâu sắc về đời sống thuộc linh của họ, cho nên ông chỉ bảo “con” thuộc linh của mình, là Ti-mô-thê, trở về Thê-sa-lô-ni-ca để khích lệ họ, an ủi họ và củng cố họ trong đức tin. Và sau đó, trở về với ông và báo cáo những gì y đã thấy.

Hãy nhớ rằng, những người này chỉ là trẻ sơ sinh trong Chúa. Ông Phao-lô ngại rằng cuộc bắt bớ ác liệt có thể làm ngã lòng họ và khiến họ rời khỏi con đường của Chúa Giêsu. Vì vậy, trong thư ông nhắc

nhờ bạn mình rằng ông đã bị định để đương đầu với những khó khăn hoạn nạn, "Tôi đã nói với bạn rằng sự bắt bớ dường như là số phận của sứ vụ tôi. Bất cứ nơi nào tôi đi và rao giảng, vấn đề sẽ nảy sinh ra."

Ông Phao-lô đã biết sẽ có khổ nạn trong sứ vụ mình từ khi ông bắt đầu cuộc sống trong Chúa Giêsu. Sau sự chuyển đổi của ông trên đường Đa-mách, ông bị mù 3 ngày. Bạn ông dẫn ông vào thành, ở đó ông sống ẩn dật. Cuối cùng Chúa phán với một môn đồ ở Đa-mách tên là A-na-nia. Ngài phán, "A-na-nia. Hãy đi đến con đường tên là Ngay Thẳng, tìm nhà của Giu-đa, để gặp một người tên là Sau-lơ. Người ấy đang cầu nguyện."

Lời chỉ bảo của Chúa hầu như khó tin. A-na-nia trả lời, "Lạy Chúa, chắc không? Con có nghe nói về người ấy. Người ấy đã làm hại các thánh đồ của Ngài tại Giê-ru-sa-lem biết bao, và bây giờ người ấy ở đây để bắt trói tất cả những ai kêu cầu danh Ngài!"

Chúa trả lời: "Ta đã chọn người ấy làm một đồ dùng của Ta, và Ta sẽ tỏ cho người ấy biết người ấy phải chịu khổ bao nhiêu vì danh Ta" (Công Vụ Các Sứ Đồ 9:11-16). Chúa không có nói "Sau-lơ, Ta muốn con đi theo Ta – và đó sẽ là một giường hoa hồng." Thay vì đó, Ngài nói, "Ta muốn con đi theo Ta. Con sẽ bị đánh đập, bị ném đá, bị đắm tàu, con sẽ đi qua tất cả các loại khổ nạn. Tuy nhiên, những đau khổ hiện tại không đáng sánh với vinh hiển tương lai mà con sẽ có khi con về với Ta."

Ông Phao-lô nhắc lại cho bạn mình ở Tê-sa-lô-ni-ca rằng Đức Chúa Trời đã định cho ông chịu khổ nạn – và bây giờ khổ nạn đã đến. Chính họ cũng đã có kinh nghiệm đó. Ông Phao-lô biết rằng ông có thể chịu đựng được sự bắt bớ, nhưng ông không biết những tin đồn mới có thể chịu đựng được hay không.

Khi Ti-mô-thê trở về với ông Phao-lô sau chuyến thăm Tê-sa-lô-ni-ca, người thanh niên này báo tin vui rằng các thành viên của giáo hội trẻ đó vẫn đang phát triển trong đức tin và tăng trưởng trong tình yêu của họ đối với Chúa. Ông Phao-lô cảm thấy an ủi biết bao! Điều này khẳng định rằng công lao khó nhọc của ông đã không trở nên vô ích.

Oi, mục sư và nhà truyền giáo ưa thích những báo cáo tích cực như vậy! Sứ đồ Giăng chép: "Không gì làm cho tôi vui mừng hơn là nghe

các con cái mình sống trong chân lý" (3 Giăng 1:4). Niềm vui lớn nhất của người mục sư là biết rằng những người mà ông đã truyền giảng cho, những người mà ông đã hy sinh cuộc sống mình cho, ngày nay đang sống trong chân lý. Ngược lại, khi những người mà ông đã truyền giảng và cầu nguyện cho, quan tâm và khóc chung, rời bỏ chân lý và đi theo tội lỗi, thì không có nỗi đau buồn lớn hơn. Tôi biết từ kinh nghiệm cá nhân tôi đó là đau đớn biết bao.

Vì vậy, ông Phao-lô chắc cảm thấy khích lệ biết rằng những người mà ông đã giảng dạy ở Tê-sa-lô-ni-ca đang tiến tới trong đức tin. Ông Phao-lô tạ ơn Đức Chúa Trời về điều này. Tuy nhiên, ông vẫn có một khát vọng sôi nổi để trở lại với họ để ông có thể "hoàn thiện" đức tin của họ.

Cầu Xin cho sự Tăng Trưởng

Làm thế nào để phát triển đức tin? Một tuyến đường là qua cầu nguyện.

Ông Phao-lô muốn tín đồ Tê-sa-lô-ni-ca biết rằng ông cầu nguyện không ngừng cho họ. Trước hết ông cầu nguyện cho cơ hội để thấy lại mặt họ. "Tôi muốn thấy lại mặt anh chị em lần nữa." Ông đã rời khỏi họ một cách đột ngột đến nỗi có lẽ ông không có cơ hội nói lời tạm biệt. Ông Phao-lô lo rằng họ có lẽ cảm thấy bị ruồng bỏ, và ông rất mong muốn nhìn thấy họ một lần nữa.

Tín đồ tăng trưởng trong đức tin khi cuộc sống của họ liên tục tác động với nhau. "Như sắt làm cho sắt bén nhọn thế nào, người làm cho người bén nhọn cũng thế ấy." (Châm ngôn 27:17). Đức tin phát triển mạnh nhất trong tình bạn uỷ thác, yêu thương. Ông Phao-lô muốn bạn mình biết rằng ông đã không quên họ, rằng trong thực tế, ông quan tâm họ một cách sâu sắc.

Thứ hai, ông Phao-lô nói với bạn mình rằng ông muốn đến với họ để bổ túc những gì còn thiếu sót trong đức tin họ. Có nghĩa là, "Tôi đã không ở đó đủ lâu để giúp bạn đặt nền tảng vững chắc trên đức tin." Khi tín đồ Tê-sa-lô-ni-ca nhận thức rằng ông Phao-lô, "Cha trong đức tin", sẵn sàng mạo hiểm trở về một thành phố đã đối kháng ông và sự rao giảng phúc âm của ông, họ được khích lệ để coi trọng sự tăng trưởng của đức tin họ.

Đức Tin Được Hoàn Thiện Như Thế Nào?

Nếu người nào mà bạn chưa bao giờ gặp đến xin bạn cho mượn \$100 và nói: "Ông cứ tin tôi đi!", thì bạn có lý do chính đáng nghi ngờ. Nhưng nếu đó là một người bạn tốt của bạn, bạn sẽ không ngần ngại. Tin tưởng một người đã chứng tỏ trung thành là dễ dàng.

Ông Phao-lô nói trong Rô-ma 10:17, "Đức tin đến bởi những gì người ta nghe, và những gì người ta cần nghe là lời của Đấng Christ được rao giảng." Kinh Thánh bày tỏ sự thành tín của Đức Chúa Trời sẵn sàng giúp đỡ những người đặt niềm tin hoàn toàn nơi Ngài. Trong Hê-bơ-rơ, chúng ta đọc về những người đã nhờ đức tin chinh phục các nước, thi hành công lý, đạt điều được hứa, bịt mồm sư tử, dập tắt lửa hừng, thoát khỏi lưới gươm, chuyển yếu thành mạnh, anh dũng trong chiến trận, đẩy lui quân ngoại xâm. Có những phụ nữ đã nhận lại người thân của mình từ cõi chết sống lại (Hê-bơ-rơ 11:33-35). Nhiều câu chuyện vĩ đại trong Cựu Ước kể về sự thành tín của Đức Chúa Trời trong sự giải cứu dân Ngài từ những hoàn cảnh bất lợi nhất – đều là vì họ đặt niềm tin vào Đức Chúa Trời. Và khi chúng ta đọc và suy ngẫm về những câu chuyện này, đức tin của chúng ta phát triển.

Chúa Giêsu đã từng kể một ngụ ngôn về người gieo giống và bốn loại đất. Trong mỗi hạt giống có mật mã của DNA, là chương trình để sinh sôi nảy nở. Tất cả các tài liệu cần thiết để đưa rễ xuống, cho cây nảy mầm, mọc lá để nuôi dưỡng nó – dù đó là lá rụng theo mùa hoặc lá thường xanh – tất cả các thông tin cần thiết đó đã mã hóa trong DNA. Thật tuyệt vời mà tất cả các thông tin này đều nằm trong DNA! Vì vậy, hãy suy gẫm ý nghĩa đó khi Chúa Giêsu nói với các môn đồ Ngài, "Hạt giống là Lời Đức Chúa Trời" (Luke 8:11).

Mật mã trong Lời của Đức Chúa Trời là tất cả những gì bạn cần để tái sản xuất Đấng Christ ở trong bạn. Tất cả đều ở trong Kinh Thánh khi bạn đọc nó. Với sự trao quyền bởi Linh của Đức Chúa Trời qua đức tin, nó có khả năng biến đổi bạn. Đức Chúa Trời phán: "Lời đã ra từ miệng Ta sẽ chẳng trở về không, nhưng chúng sẽ làm xong mọi điều Ta muốn, và hoàn tất những gì Ta sai khiến chúng" (Ê-sai 55:11). Khi bạn đọc Lời Chúa trong đức tin, nó sẽ làm việc trong bạn để tái sản xuất Đấng Christ trong bạn.

Ông Phi-e-rơ chép, "Anh chị em được tái sinh không bởi hạt giống có thể hư nát, nhưng bởi hạt giống không hề hư nát, tức Lời hằng sống và hằng còn của Đức Chúa Trời" (1 Phi-e-rơ 1:23). Chúng ta được

tái sinh và được sự sống mới khi Lời Chúa được gieo vững chắc trong lòng chúng ta. Khi chúng ta tăng trưởng trong sự hiểu biết sống động của Lời Chúa – và khi chúng ta thực hành Lời Chúa hằng ngày – đức tin của chúng ta tăng trưởng.

Trong một cách tương tự, ông Phao-lô nói với bạn mình ở Tê-sa-lô-ni-ca, "Vì lý do đó, chúng tôi luôn cảm tạ Đức Chúa Trời, vì anh chị em đã tiếp nhận lời của Đức Chúa Trời do chúng tôi truyền cho như tiếp nhận chính lời của Đức Chúa Trời, chứ không phải lời của loài người, và thật vậy, đó chính là lời của Đức Chúa Trời đang hành động trong anh chị em, những người có lòng tin." (1 Tê-sa-lô-ni-ca 2:13).

Lời Chúa sẽ hành động trong tất cả những người tin Ngài. Bởi Lời của Đức Chúa Trời, đức tin của bạn được hoàn thiện, tăng lên, và trọn vẹn. Đó là lý do tôi hiến dâng mình để giảng dạy Lời Chúa, biết rằng đức tin đến bởi những gì người ta nghe, và những gì người ta cần nghe là lời của Đấng Christ được rao giảng.

Khi bạn gần gũi Chúa trong Lời của Ngài, Ngài ban phước cho bạn và gia tăng đức tin của bạn. Và khi đức tin của bạn phát triển, bạn có được một niềm tin cậy lớn hơn và niềm tin quả quyết lớn hơn, mà xua tan sự lo âu và sợ hãi. Nếu bạn muốn đức tin của bạn tăng trưởng, thì bạn phải dành nhiều thời gian cho Lời Chúa, là Kinh Thánh. Trong khi bạn có thể làm một vài điều khác để giúp đức tin của bạn phát triển, không có gì có thể thay thế Lời Đức Chúa Trời. Hãy luôn luôn nhớ rằng, chính là Đức Chúa Trời khiến sự tăng trưởng thuộc linh – và công cụ chính của Ngài là Lời của Ngài.

Cầu Xin sự Giúp Đỡ

Một ngày kia Chúa Giêsu phán với môn đồ về sự tha thứ. Ngài nói, "Nếu anh chị em nào của người phạm tội, hãy khiển trách người ấy; nếu người ấy ăn năn, hãy tha thứ người ấy. Nếu người ấy có lỗi với người bảy lần một ngày, và bảy lần đều trở lại và nói với người, 'Tôi ăn năn,' hãy tha lỗi người ấy." (Lu-ca 17:3-4).

Các môn đồ cảm thấy lời chỉ bảo của Chúa Giêsu rất khó khăn: "Tha thứ cho cùng một người 7 lần trong một ngày, cho cùng một xúc phạm?" Họ lắc đầu và nói, "Lạy Chúa, Xin thêm đức tin cho chúng

con." (Lu-ca 17:5). Họ nhận thức rằng, "Tôi không thể làm được điều đó! Nó không nằm trong phạm vi khả năng của tôi."

Nó cũng không nằm trong phạm vi khả năng của tôi. Khi ai đó làm tổn thương tôi, tôi rất có thể nói, "Này!, đó là không đúng!"

Và nếu người nói, "Xin lỗi" Tôi sẽ sẵn sàng tha thứ cho anh ta.

Tuy nhiên, nếu người đó làm điều tương tự một lần nữa, tôi sẽ nói, "Này, đây là lần thứ 2!" Và khi nó xảy ra lần thứ 3, thứ 4 và thứ 5? Khi tới lần thứ 7, tôi đã sẵn sàng đập anh chàng đó, mà không muốn tha thứ nữa.

Các môn đồ nhận thức rằng họ không có trình độ tha thứ mà Chúa Giêsu đòi hỏi. Ít nhất họ thành thật về điều đó. Họ nói, "Lạy Chúa, xin giúp chúng con. Chúng con không thể do sức mình làm điều đó. Xin thêm đức tin cho chúng con." Cảm thấy thiếu đức tin một cách nghiêm trọng, họ có trí khôn để cầu xin Chúa Giêsu cho thêm.

Bạn có cảm thấy bạn cần một đức tin mạnh hơn không? Nếu vậy, hãy làm theo gương các môn đồ và cầu xin Ngài cho thêm. Hãy cảm ơn Ngài ban cho mỗi người một số lượng đức tin và cầu xin Ngài gia tăng số lượng cho bạn. Hãy xin Ngài bổ túc những gì còn thiếu sót trong đức tin bạn.

Người Tầm Thường

Bất cứ khi nào chúng ta đọc về những người giống như tiên tri Ê-li-gia, chúng ta có một xu hướng xem họ như người đặc biệt. Chúng tôi nghĩ họ khác với chúng ta. Chúng ta nghĩ rằng, đó là những người có đức tin thực sự... dụng cụ đặc biệt của Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, Gia-cơ cho chúng ta biết Ê-li-gia vốn là người có bản chất tầm thường như chúng ta. (Gia-cơ 5:17).

Đúng, Ê-li đã có những thắng lợi lớn lao, nhưng ông cũng có sự sợ hãi to lớn. Ông đã từng nản lòng, cũng giống như chúng ta. Ông đôi khi trốn khỏi vấn đề của mình, chẳng hạn như khi ông chạy trốn Giê-xê-bên vì ông lo sợ cho sinh mạng mình. Ê-li-gia không có một kỷ lục hoàn hảo. Ông chỉ là một người tin tưởng và tin cậy Đức Chúa Trời – và Ngài sử dụng ông. Bạn có tiềm năng tương tự như Ê-li-gia, hoặc bất cứ nhân vật vĩ đại nào trong Kinh Thánh. Nếu bạn hợp tác với

Đức Chúa Trời để phát triển đức tin của bạn, bạn sẽ ngạc nhiên về những gì Ngài sẽ làm qua bạn.

Vài năm trước đây ở Goroka, Papua New Guinea, tôi đã gặp một cô gái trẻ địa phương, cô đã thành lập một trường học cho khoảng 700 trẻ em. Với giọng trầm lặng ôn hoà, cô chia sẻ quá trình Chúa dẫn cô để mở trường. Khi tù trưởng của làng đã chết, dân làng yêu cầu cô cầu nguyện cho ông – và Đức Chúa Trời khiến ông sống lại từ cõi chết. Rất nhiều người mù mà cô cầu nguyện cho đã được sáng mắt lại qua quyền năng của Đức Chúa Trời. Lời chứng của cô rất cảm động tôi đến nỗi tôi muốn trở về nhà, dẫn theo người phụ trách chương trình TV và trở về đó để làm phim của câu chuyện cô. Tôi nghĩ, đó là một trong những câu chuyện mạnh mẽ nhất tôi đã từng nghe thấy. Quyền năng của Đức Chúa Trời làm việc thông qua cô gái hoà nhã, dịu dàng này là quá kỳ diệu!

Nhưng tại sao chúng ta lấy làm lạ? Đức Chúa Trời ưa thích sử dụng những người tầm thường và xây dựng chúng thành những người có đức tin xuất sắc. Đức Chúa Trời chọn những người tầm thường vì họ không để ý đến vinh quang cho chính mình. Họ chỉ nhận thức đó là công việc của Đức Chúa Trời và họ quy cho Ngài tất cả vinh hiển.

Một Đấng Đức Chúa Trời Thành Tín

Khi chúng ta đặt hy vọng và tin tưởng vào Đức Chúa Trời, và khi chúng ta dựa vào những lời hứa trong Lời của Ngài, chúng ta có thể đối mặt với bất cứ nghịch cảnh nào với sự tin chắc và lòng can đảm. Chúng ta có thể làm điều này bởi vì chúng ta đã học tập tin cậy Đức Chúa Trời. Ngài luôn luôn hiện diện và giúp chúng ta đi qua.

Đức Chúa Trời sẽ làm trọn trong cuộc sống của bạn cho sự vinh hiển của Ngài. Mục đích của Ngài sẽ thực hiện! Nguyên bạn có thể được phần chân và củng cố trong niềm tin quả quyết khi đức tin của bạn trong Ngài tiếp tục trưởng thành và được hoàn thiện.

Phản Kết

Đức Chúa Jesus Christ là Tảng Đá Góc Nhà

Tôi từng nghe một câu chuyện thú vị liên quan đến việc xây dựng đền thờ của Sa-lô-môn. Tất cả những hòn đá của đền thờ đều được khai thác từ xa và chuyên chở tới đồi núi đền thờ; mỗi hòn đá có nhãn hiệu để cho biết nó sẽ nằm đâu. Thợ mỏ đá khắc những hòn đá một cách mà nó có thể ăn khớp nhau, có nghĩa là các thợ xây cất không cần dùng xi măng. Khi đền thờ được dựng lên trên núi Moriah, người ta không nghe thấy tiếng búa hay tiếng rền.

Câu chuyện đó nói rằng một trong những tảng đá chở đến không có dấu hiệu trên nó. Những thợ xây không biết nó sẽ nằm đâu. Họ nghĩ rằng thợ mỏ đá đã sai lầm – đá này dường như không hợp với bất cứ nơi nào. Vì vậy, họ bỏ nó qua một bên. Một thời gian sau, cỏ dại mọc lên và bao phủ đá đó.

Khi cuối cùng họ thấy chỉ còn thiếu đá góc nhà, họ gửi thông điệp tới thợ mỏ đá: "Chúng tôi chưa nhận được tảng đá góc nhà."

Thợ mỏ đá trả lời, "Hồ sơ cho biết chúng tôi đã gửi nó cho bạn rồi." Một cuộc tranh chấp xảy ra cho đến khi cuối cùng có người tình cờ vấp phải một hòn đá ẩn nấp trong đám cỏ dại – và họ nhận ra rằng chính hòn đá mà thợ xây đã loại bỏ thật sự là tảng đá góc nhà.

Kinh Thánh nói về Chúa Giêsu Christ như tảng đá bị thợ xây loại ra – song Ngài là Tảng Đá Góc Nhà của toàn bộ kế hoạch cứu chuộc của Đức Chúa Trời. Chỉ trong Ngài duy nhất mà bạn và tôi có thể tìm được sự cứu rỗi. Chỉ có niềm tin vào Ngài mà chúng ta có thể đi vào hoặc nhìn thấy vương quốc của Đức Chúa Trời.

Một khi chúng ta đặt đức tin của mình vào Chúa Giêsu, cuộc "thám hiểm" đức tin bắt đầu. Chúng ta học tập tin cậy Ngài cho nhu cầu của chúng ta, cho sự hướng dẫn, và cho tất cả mọi điều quan trọng. Nhưng chúng ta luôn luôn có một sự lựa chọn: chúng ta sẽ tin lời hứa của Ngài và thi hành đức tin của mình? Hoặc chúng ta sẽ nghi ngờ và từ chối Lời Ngài và chọn sự không tin?

Hãy suy xét sự đối chiếu giữa đức tin và lòng không tin sau đây, và xem bạn lọt vào bên nào.

Đức tin tin tưởng lời hứa của Đức Chúa Trời. Sự không tin nghi ngờ lời hứa của Đức Chúa Trời.

Đức tin tin tưởng Lời của Đức Chúa Trời bởi vì nó là chân lý. Sự không tin nghi ngờ chân lý của Lời Chúa.

Đức tin xem sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời lớn hơn bất cứ sức mạnh nào có thể chống lại bạn. Sự không tin nhìn thấy các vấn đề và tuyên bố không thể làm được.

Đức tin nhìn thấy tình yêu của Chúa khi Ngài quở trách mình. Sự không tin tưởng tượng cơn giận trong lời yêu thương của Chúa Giê-su Christ.

Đức tin khiến tâm hồn chờ đợi Đức Chúa Trời khi Ngài trì hoãn. Sự không tin bỏ cuộc nếu có bất cứ gì làm chậm trễ.

Đức tin mang lại sự an ủi giữa cơn sợ hãi. Sự không tin đem đến sự sợ hãi giữa sự an ủi.

Đức tin làm cho gánh nặng nhẹ nhàng. Sự không tin làm cho gánh nặng nặng nề thêm.

Đức tin nâng chúng ta lên khi chúng ta bị đè. Sự không tin đè chúng ta xuống khi chúng ta đi lên.

Đức tin đem chúng ta lại gần với Đức Chúa Trời khi chúng ta xa khỏi Ngài. Sự không tin xa chúng ta xa khỏi Đức Chúa Trời khi Ngài lại gần.

Đức tin giải phóng con người. Sự không tin trói buộc họ.

Đức tin thanh tẩy tâm hồn. Sự không tin gây ô nhiễm trong tâm hồn.

Đức tin làm cho công trình chúng ta, dù yếu ớt nhất, được Đức Chúa Trời chấp nhận qua Chúa Giê-su Christ. Sự không tin làm cho công trình dù hay nhất vẫn không được chấp nhận; vì điều gì không ra từ đức tin là tội lỗi, và không có đức tin thì không thể nào sống đẹp lòng Đức Chúa Trời.

Đức tin đem lại bình an cho tâm linh. Sự không tin mang lại xung đột và rắc rối, giống như sóng biển bị dồi lên dập xuống theo luồng gió.

Đức tin làm cho chúng ta thấy sự quý báu của Chúa Giêsu Christ. Sự không tin không thấy sự đẹp đẽ của Ngài mà chúng ta ao muốn.

Đức tin giúp chúng ta kinh nghiệm sự đầy đặn trong Chúa Giêsu Christ. Sự không tin dẫn đến sự gầy gò của linh hồn.

Đức tin cho chúng ta thắng lợi. Sự không tin dẫn đến thất bại.

Đức tin nhìn thấy vinh quang trong những điều vô hình. Sự không tin chỉ nhìn thấy đau khổ và những gì thuộc về thế giới vật chất hiện tại.

Bởi đức tin Áp-ra-ham được Đất Hứa. Vì sự thiếu lòng tin Mô-sê không được vào Đất Hứa.

Bởi đức tin con cái Y-sơ-ra-ên đi qua Hồng Hải. Bởi sự không tin họ chết mất trong đồng vắng.

Bởi đức tin, ông Phi-e-rơ đi trên mặt nước. Vì thiếu lòng tin ông bắt đầu chìm.

Qua đức tin chén chúng ta đầy tràn. Vì sự không tin chén chúng ta trống rỗng. 5

Chúa Giêsu Christ, Tảng Đá Góc Nhà, mời bạn bước đi với Ngài trong đức tin mỗi ngày. Tình yêu của Ngài đối với bạn là chắc chắn. Kế hoạch của Ngài cho bạn là quý báu. Ngài mở rộng cánh tay Ngài và cho bạn một lời mời. "Hỡi những ai mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến với Ta, Ta sẽ cho các ngươi được an nghỉ" (Ma-thi-ơ 11:28).

Đừng bỏ Ngài sang một bên! Đừng từ chối Ngài, như những kiến trúc sư của đền thờ Sa-lô-môn loại bỏ tảng đá góc nhà nhiều thế kỷ trước. Hãy đi theo Ngài, vui mừng trong sự bảo đảm của đức tin – và học hỏi chân lý trong lời tuyệt đẹp này:

"Này ta đặt tại Si-ôn một tảng đá, Một tảng đá góc được chọn và quý báu; Hễ ai tin Ngài sẽ không bị hổ thẹn." (1 Phi-e-rơ 2:6).

5 Hãy Đến và Tiếp Nhận Chúa Giêsu Christ bởi John Bunyan, 1894. (Trích diễn giải).

Để Biết Thêm về
Tài Liệu của Mục-sư Chuck Smith

THE WORD
FOR TODAY

Xin liên lạc The Word For Today

PO Box 8000

Costa Mesa, CA 92626

(800) 272-9673

Web Site: www.twft.com

E-mail: info@twft.com